

Otec Slavko Barbaric pokrstil Julijanu Ebertovú 19. mája 1984 v Medžugorí

(J) Julijana pred svojím domom v Čiernom lese – V roku 2014

Denník Julijany Ebertovej

Heiliges Kreuz und das Blutzeichen
von Rodalben; Ein Geschenk von
Pater Gebhard Maria Heyder OCD
- Regensburg

Vysvetlenie

Podľa dekrétu Kongregácie pre náuku viery, ktorý vydal pápež Pavol VI. (14. októbra 1966), boli články 1399 a 2318 kánonického práva zrušené.

Veriaci môžu teraz čítať a šíriť náboženské spisy aj bez výslovného cirkevného súhlasu, za predpokladu, že sa dodržiava všeobecná kresťanská morálka.

Komentár:

Svätý Pán a Boh je tiež živým Bohom vo Svätej Hostii. Aj v najmenších častiach je Svätý Boh prítomný (viditeľný v svätom znamení Rodalben: malá červená bodka, ktorá sa nachádza vľavo dole od Krvavého znamenia).

Preto sa pri rozdávaní svätého prijímania musí použiť paténa.

Podľa vôle všemohúceho Svätého Trojjediného Boha,
† Otca, Syna a Ducha Svätého,
ja, Julijana Ebertová, som napísala
tento denník.

(Gratis / Zadarmo)

Tu si môžete bezplatne stiahnuť denník, všetky modlitby, zázraky a CD:

www.gnadenvolle-gebete.de

www.vater-unser.net

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

D-Forbach, Erbersbronn - Deidesheim - Niederkirchen - USA

Pripravené na tlač: März 2026

Autor: Všemohúci Svätý Trojjediný Boh, Julijana Ebert

Prepísané z pôvodného denníka: Bernhard Koppenhagen

Preskúmanie preklepov od spoločnosti Brat v Kristovi - Samuel

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

Julijana Ebertová,
Kolpingstraße 19
68789 – St. Leon-Rot (vtedajšia adresa)

Apríl 1991:

Približne sedem rokov som váhala, či mám napísať, čo som zažila odo dňa svojho krstu, 19. 5. 1984. Mala som videnia a teraz počujem hlasy, hlas Pána Ježiša Krista, alebo hlasy anjelov, alebo hlas nečistého ducha a cítim útoky diabla.

Vždy som váhal, pretože som nevedel, či to bude vôbec užitočné. Existuje toľko podobných vecí, ako sú kazety a knihy na túto tému. Predtým som tiež predpokladal, že každý katolík počuje tento hlas a cíti tento hlboký pokoj pri zjednotení s Pánom Ježišom Kristom v

Ahoj. Cítila som to pri prvom svätom prijímaní. Nevedela som, že ide o osobitnú charizmu a Božiu milosť. Ďalším dôvodom môjho váhania bola moja slabá znalosť nemčiny. A čo je najdôležitejšie, myslela som si, že ľudia, ktorí sa nemodlia, nepôstia, nekonajú pokánie a nežijú podľa Desatora, nemôžu v Boha veriť, s výnimkou tých, ktorým Boh udelí milosť viery. Aj ja som dostala túto veľkú milosť, nie preto, že som bola dobrá, ale preto, že som bola hriešnica. Milosrdný Boh udeľuje milosť komu chce, kedy chce, kde chce a koľko chce. Lebo on pozná moju dušu lepšie ako všetci kardináli, biskupi a kňazi na celom svete.

Uvedomila som si, že Trojjediný Boh je môj najlepší Otec a Panna Mária

Moja najdrahšia mama, to najdôležitejšie je „pravá láska“, ktorú nikto okrem vás nemôže dať. Lebo existuje aj pseudo (falošná) láska, ktorá zakrýva svoju zlobu zdaním cnosti.

Celý život som hľadala niekoho, kto by miloval nielen mňa, ale koho by som milovala aj ja. Po dlhom hľadaní som to našla. Ale nenašla som

„niekoho“, ale pravého živého Boha, s ktorým sa niekoľkokrát denne duchovne zjednocujem a ktorého raz denne prijímam vo svätom prijímaní.

Zvlášť sa s ním zjednocujem v Najsvätejšej sviatosti, pri prijímaní svätej hostie, kde je prítomný ako pravý Boh a pravý človek z mäsa a krvi.

Vďaka nebeskej Matke Márii, ktorá sa v Medžugorje nazýva Kráľovnou pokoja, som mohla urobiť prvý krok k Bohu.

Pred krstom som bola slepá a hluchá. Vtedy som ešte nepoznala pravý mier. Neustále ma sužoval vnútorný nepokoj a nespočetné noci som nemohla spať. Teraz som svedkom pravého mieru, ktorý môže dať len Trojjediný Boh a žiadny iný človek na tejto zemi.

Preto vždy, keď sa s Ním zjednocujem vo svätom prijímaní, chcem povedať: „Ty si môj Kráľ pokoja.“ Nie my ľudia tvoríme pokoj, ale musíme o pokoj prosiť Boha a prijať ho ako Boží dar a Božiu milosť.

24.04.91

Modlila som sa v kaplnke od 12.05 do 12.40 hod. K tomu musím povedať, že sa mi kaplnka svojím vonkajším vzhľadom nepáči. Pred kaplnkou sú umiestnené škaredé sochy a v kaplnke vyzerá svätostánok ako pec. Je teda zariadená veľmi moderne. Na začiatku som často plakala, keď som bola v kaplnke a modlila sa, lebo som to vnímala ako urážku Boha. Napriek tomu ma to tam stále znova ťahalo k modlitbe, lebo som cítila, že živý Boh je prítomný aj v tejto kaplnke. A napriek tomu toľko ľudí, lekárov, sestier a pacientov denne prechádza okolo tejto kaplnky, bez toho, aby vzdali česť nášmu Pánovi.

Ako každý deň počas obednej prestávky som bola hlboko ponorená do modlitby so Spasiteľom.

Po prvýkrát som počula: „Som tvoj duchovný vodca.“

Trochu som sa zľakla, vlastne som bola skôr prekvapená ako vystrašená. Po chvíli sa to zopakovalo.

Potom som sa Spasiteľa opýtal, čo musím urobiť ako prvé, ak je mojím duchovným vodcom.

Spasiteľ mi povedal: „Najprv sa mi musíš zasvätiť.“

Moja prvá myšlienka bola, že to je zase jedno z tých slov, ktoré mi robia ťažkosti pochopiť.

Slovo „zasvätiť“ som síce už počul, ale jeho vnútorný význam som ešte nepoznal. Povedal som Ježišovi, že som mu predsa už dal všetko – svoje srdce, svoj život, svoju dušu, svoje telo. Ale Spasiteľ mi povedal: „Chcem tvoju budúcnosť.“

A ja som odpovedal, že ju môže mať.

Potom som sa spýtal Ježiša, či to mám povedať kňazom, a myslel som pritom na pána Dochata, otca Jána, pána Vogta a otca Gebharda Heydera, ktorí sú v súčasnosti mojimi duchovnými vodcami. Spasiteľ povedal: „Áno.“

Celý deň som bol šťastný ako nikdy predtým v živote. Spasiteľ mi udelil toľko milostí, že ich nedokážem opísať slovami a za ktoré sa nemôžem dostatočne poďakovať. Bolo to jednoducho nepopísateľné, cítiť tú vnútornú radosť. Bol som jednoducho iný človek.

Večer som šiel do kaplnky sv. Rocha v Mingolsheime. Tam som sa spovedal.

Kňaz síce povedal, že to nie sú hriechy, ale ja som chcela byť úplne čistá. Po svätom prijímaní

som dostala ešte viac milostí. Takmer som to už nevydržala. Srdce mi horelo láskou. Keď som opúšťala kaplnku, plakala som od tej obrovskej milosti, ktorú som smela prijať. Tam som stretla svoje priateľky z modlitebnej skupiny, Hilde a Hedwig, ktorým som rozprávala o svojom zážitku.

Tešili sa so mnou. Na ceste domov som stretla slepého černocho, ktorého viedla nejaká žena.

Darovala som slepému mužovi ruženec a žene posvätený obraz Panny Márie a prosila som

Spasiteľa, aby aj týmto ľuďom udelil milosti, ktoré som mohla prijať. Slepý muž mal veľkú radosť a ja som potom odišla domov. Doma som nemohla nič jesť, lebo sme mali návštevu. Spoločne sme sa pomodlili jednu desiatku ruženca, ktorú som potom darovala Panne Márii.

V noci, asi okolo 23.30 hodiny, prišlo hneď pokušenie. Ležala som v posteli a zrazu som cítila, ako na mňa niekto skočil a triasol mnou. Povedala som len „Ježiš“ a všetko bolo preč. Potom som ďalej spala.

25. 4. 1991 – štvrtok

Večer v Rote V kostole pred svätou omšou som sa modlila ruženec bolestnej. Po svätom prijímaní som sa zjednotila s Ježišom. Ježiš mi povedal: „Mlč.“ Po niekoľkých minútach ticha som sa spýtala Spasiteľa, čo mám robiť, veď som mu predsa odovzdala svoju vôľu. Dostala som odpoveď od Spasiteľa: „Máš mi vždy zostať verná.“ Potom bolo zase ticho, až kým som nepočula:

„Nesmieš odísť bezo mňa.“ Premýšľala som, čo tým Spasiteľ chcel povedať, a napadlo mi, že sa mám duchovne zjednotiť so Spasiteľom, než odídem. Ale rozhodla som sa, že sa na to spýtam spovedníka. Doma po

Po svätej omši mi zavolať otec Johannes Ordinski. Požehnal ma cez telefón. O pár minút neskôr mi manžel opäť podal slúchadlo. Tentoraz bol na linke otec Gebhard Heyder z Regensburgu.

Dohodli sme sa, že ho navštívim nasledujúcu nedeľu o 11.00 hod. Aj on ma požehnal cez telefón.

Toto požehnanie bolo iné ako to od otca Johanna. Pri požehnaní od otca Gebharda Heydera som cítila toľko lásky a sily, že som hneď po tomto rozhovore za neho pomodlila tri Otče náš.

Od svojho krstu hovorím s pacientmi, nie so všetkými, len s tými, ktorých mi odporúča vedenie Svätého Ducha. Tak aj dnes, keď mi jedna pacientka povedala, že už tri dni má bolesti v lícach, ktoré neprejdú. Spontánne som na to odpovedal: „Maloveriaci musia trpieť dlhšie.“ (To sú slová, ktoré mi dal Svätý Duch.) Usmiala sa a povedala, že to je dobré.

26.04.91 – piatok

V práci sa mi sťažoval pacient pri röntgenovom vyšetrení. Pred 14 dňami bol operovaný a nič nepomohlo, a teraz musí byť znovu operovaný. Najprv som si pomyslel: „Nič nepoviem.“ Ale keď sme s snímkami skončili, zrazu som sa ho spýtal: „Modlíte sa teraz viac alebo menej?“ Plný pýchy povedal, že je slobodný človek, neverí v Boha a že Boh neexistuje.

Na to som povedal: „Ak veríte, že majú mozog, potom veríte aj v to, že existuje Boh.“ Plný radosti na to odpovedal: „To je ale dobré, to som ešte nepočul.“ Večer v Rot v kostole pred prvým svätým prijímaním som uvidel sestru (mníšku).

Bolo mi z celého srdca ťažké ísť k mníške na prijímanie a spýtala som sa

Ježiša: „Odvzdala som ti svoju vôľu.“ Ježiš povedal: „Chod' za kňazom.“ A sestra prešla okolo mňa, bez toho, aby mi ponúkla Telo Kristovo na prijatie.

Prijala som Sv. Telo Kristovo od kňaza.

27.04.91 – sobota

Toto ráno sa mi veľmi ťažko vstávalo. Mal som však veľkú túžbu zúčastniť sa svätej omše. V pútnickom kostole vo Waghäuseli začala o 7.15 hod. Už na ceste do Waghäuselu a pred svätou omšou v kostole som sa modlil za kňaza, ktorý bude túto omšu slúžiť. Omšu celebroidal starší kňaz, otec Alanus, a ja som cítila a videla, že má s ňou ťažkosti. Bol vyrušený vo svojej modlitbe. Pred premenou som mala videnie. Videla som otca Alanusa, ako stojí v tme pri oltári a slávi omšu. Bola som tým veľmi prekvapená a premýšľala som, čo to znamená. Pri rozdávaní sv. prijímania som cítila jeho neochotu podať mi sv. prijímanie na kolenách. Keďže v kostole nie je stolička na prijímanie, musela som kľačať na podlahe. Sv. prijímanie môžem prijímať len na kolenách, lebo mám veľkú úctu k Trojjedinému Bohu.

Váhal a držal svätú hostiu asi desať centimetrov od mojich úst. Otvorila som ústa a svätá hostia mi z tejto vzdialenosti sama vletela do úst. Nie je to prvýkrát, čo som to zažila, aj u iných kňazov mi sväté Telo Kristovo prišlo úplne samo.

Okolo 10.30 hodiny som išla do Speyeru do karmelitánskeho kláštora. Tam som si chcela vyzdvihnúť sviečky, ktoré nesú znak drahocennej krvi z Rodalbenu.

Potom som navštívila preláta Bruna Tiebesa v Engalgasse 4, v domove dôchodcov v Speyeri. Bolo okolo poludnia a keďže som na neho musel čakať, modlil som sa za neho ruženec v kaplnke. Asi rok predtým som spoznal pána preláta Tiebesa v Mingolsheime v kaplnke sv. Rocha. S pánom otcom Zeitlerom, z misijných rehoľníkov zo St.

Augustín, sme vtedy hovorili o Rodalbenu, aj o krvavom zázraku v Rodalbenu. Pán prelát Tiebes vtedy tomu neveril a výslovne sa proti tomu vyslovil.

Počas tohto roka som sa za neho modlil a prosil Ježiša, aby ho nenechal zomrieť bez toho, aby bol osvietení udalosťami z Rodalbenu. Pán prelát Bruno Tiebes ma pri mojej návšteve hneď spoznal. Daroval som mu kyticu červených ruží a sviečku so znakom

Drahocenná krv z Rodalbenu, ako aj kniha otca Gebharda Heydera o udalostiach v Rodalbenu.

Veľmi sa z toho potešil a poveril ma, aby som pozdravil otca Gebharda Heydera a odovzdal mu, že sa o udalostiach v Rodalbenu dobre informoval. Už sa proti tomu nevyjadroval tak negatívne ako pred rokom. Pred touto návštevou som bol na trhu v Speyeri a nevedel som, aké kvety mám kúpiť pre preláta. Spýtal som sa Spasiteľa a on mi odpovedal: „Čo si dal kňazovi, to si dal mne.“ Preto som sa rozhodol pre kyticu červených ruží.

Je jednoducho krásne vidieť v každom kňazovi Ježiša.

28.04. 1991 — nedeľa

Dnes som sa zúčastnil svätej omše v karmelitánskom kláštore v Regensburgu. Tam som tiež strávil približne štyri a pol hodiny s otcom Gebhardom Heyderom. Ďakujem Bohu, že máme takýchto otcov. Počas nášho rozhovoru som mu položil vyše 20 otázok, na ktoré mi odpovedal v pokoji, tichu a láske. Bolo to, ako keby som tento čas strávil s Ježišom. Má 86 rokov, na svoj vek má veľmi dobrý sluch a vo svojich odpovediach je veľmi presný. Táto vernosť Bohu, ktorú má otec Gebhard, by mala byť príkladom pre mnohých kňazov. Po našom rozhovore mi požehnal sviečky, obrázky a vodu. Prostredníctvom neho som dostala mnoho milostí a bolo mi ťažké sa s ním rozlúčiť. Dala som mu peniaze, ktoré som pre neho vyzbierala v našej modlitebnej skupine, aby mohla vyjsť nová kniha o Rodalben. Otec Gebhard Heyder bol svedkom krvavého zázraku z roku 1952, ktorý sa stal v Rodalben. Vždy, keď som mohla prijať veľké milosti, cítim potom o to silnejšie útoky diabla. Tak to bolo aj na ceste domov z Regensburgu do St. Leon—Rot. Kým môj manžel šoféroval auto, všimla som si, ako sa môj manžel mení, bolo mu zle. V duši som však cítila blízkosť nečistého ducha. Môj manžel mal červenú tvár a bolo mu zle. Poprosila som ho, aby zastavil na odstavnom pruhu diaľnice, on mi však odpovedal, že to nie je dovolené. Hneď som však spoznala, že to bola výhovorka nečistého ducha, okamžite som posypala manžela svätenou vodou a nahlas som povedala: „Prikazujem ti v mene Božom, okamžite zíd' na krajnicu a zastav.“ On to aj hneď urobil. Vymenili sme si miesta, v jednej ruke som držala ruženec a v druhej volant a pokojne som šoférovala domov. Môj manžel hneď zaspal a po asi sto kilometroch sa prebudil a všetko bolo za nami. Počas toho, čo môj manžel spal, som sa za neho úprimne modlila. Takýto útok démona som nezažila po prvýkrát.

29.04.1991 – pondelok

Už som síce počula, že náš farár našiel dve nové pomocníčky pri svätom prijímaní. Po svätom prijímaní som sa spýtala Ježiša, či naozaj v blízkej budúcnosti budú dve ženy rozdávať sväté Ježiš povedal: „Áno. Príde ešte niečo horšie .

Večer okolo 20.00 hodiny opäť začala naša modlitebná skupina. Prišiel aj farár Dochat a mal so sebou sväté prijímanie, ktoré po adorácii rozdáva veriacim. Modlili sme sa k Spasiteľovi, ja som kľáčala asi meter od neho. Počas modlitby ruženca som počula Spasiteľa povedať: „Sväté prijímanie smú prijať len tí, ktorí sú chorí a nemali možnosť zúčastniť sa omše.“ Keď sme dokončili modlitbu, išla som sa vyspovedať k páterovi Dochatovi a povedala som mu, že Ježiš je môj duchovný vodca. Povedal, že to už dávno vedel. V ten deň som cítila, ako som bola vnútorne napádaná, aj prítomnosťou pána farára Dochata. Nedala som si to však poznať. Takmer som stratila dôveru v neho. Z toho som pochopila, že sa za neho musím viac modliť. V ten večer bol môj manžel opäť napádaný nečistým duchom.

Jedna z modliacich sa, Marga, si to tiež všimla. Najradšej by všetko rozbil. Ale počas modlitby v našej modlitebnej skupine zaspal.

V modlitebnej skupine po rozdávaní svätého prijímania vzal kňaz Dochat misku, v ktorej uchovával Spasiteľa počas prepravy, a vysypal zvyšok, malé kúsočky alebo omrvinky zo svätého prijímania do svätenej vody. Bolo to pre mňa ako šok. Myslela som si, že to nie je správne. Ale potom som išla spať.

30. 4. 1991 – utorok

Ráno skoro, keď som sa prebudila, hneď som bežala k svätenej vode, do ktorej farár Dochat vložil omrvinky zo svätého prijímania. Vzala som misku so svätenou vodou do ruky a povedala: „Pijem z kalicha s tebou, Ježišu.“ Potom som misku so svätenou vodou celú vypila, lebo som verila, že Ježiš Kristus bol prítomný.

Večer po svätom prijímaní som sa spýtala Ježiša, či bolo správne to, čo urobil pán farár Dochat. Ježiš povedal: „To nie je správne.“ Spýtala som sa Spasiteľa, či to mám povedať pánovi farárovi Dochatovi. Spasiteľ povedal: „Áno.“ Premýšľala som, čo mi asi kňaz povie, či ma bude karhať. Ježiš povedal: „Kňaz to prijme.“

Počas tejto doby sa v kostole spievala pieseň „Wahrer Leib oh sei gegrüßet“. Plakala som a prosila Spasiteľa o odpustenie za všetkých kňazov, ktorí neveria, že Spasiteľ je prítomný aj v tých najmenších častiach svätej hostie.

Musím sa ešte raz vrátiť k pondelku **29. 4. 1991**:

Na poludnie v kaplnke na pracovisku, po modlitbe Anjel Pána, som sa zjednotila so Spasiteľom a opýtala som sa ho na otca Alanusa, ktorého som videla v sobotu predtým v tme a stále som nevedela, čo to znamená. Ježiš mi povedal:

„Takto vyzerá kňaz bez milosti. Spasiteľ mi dovolil ísť za otcom Aemilianom, tiež do Waghäuselu, aby som s ním o tom hovoril. Tak som v utorok,

30. 4. 1991 som šiel za otcom Aemilianom. Vedel o tom aj môj miestny farár, pán Vogt, ktorému som o tom rozprával.

Keď som prišiel do kláštora vo Waghäuseli, brat Alois ma ohlásil u otca Aemiliana. Kým som na neho čakal, prišiel brat Blasisus, s ktorým som sa pomodlil dve desiatky ruženca, kým prišiel otec Aemilian. Pri rozhovore s otcom Aemilianom som cítil, že nie som sám, lebo predtým som prosil Ježiša, aby išiel so mnou, aby som nepovedal nič nesprávne. Bol som silný, vecný a pokojný a hovoril som dokonca o ústnej a kolennej svätej prijímaní a hovoril som s ním aj o otcovi Alanovi a o tom, čo som zažil v sobotu ráno. Počas nášho rozhovoru som ho poprosila, aby sa modlil za otca Alanusa, a sľúbila som, že sa budem modliť za otca Alanusa aj za neho.

Otec Aemilian ma požehnal a ja som bola šťastná, že som splnila Božiu vôľu, keď som potom išla domov.

04.05.91 – sobota

Znovu som šiel do Waghäuselu na svätú omšu o 7.15 hod. Omšu opäť celebroidal otec Alanus a ja som ho opäť videl v tej tme.

06.05.91 — pondelok

Večer v Rot v kostole. Potom nasledovala modlitebná skupina. Následne som hovoril s farárom Dochatom a požiadal som ho, aby už nevylieval zvyšky a omrvinky Svätej hostie do svätenej vody. Povedala som mu, že Spasiteľ mi povedal, že to nie je správne, a povedala som mu, že som celý svätenú vodu vypila v predchádzajúcom týždni, lebo Ježiš Kristus bol prítomný aj v tých najmenších kúskoch, a že to je moja viera.

Sľúbil mi, že v budúcnosti si omrvinky Svätej hostie bude nosiť domov.

07.05.91 — utorok

V kaplnke na mojom pracovisku som sa zjednotila so Spasiteľom. Povedala som Spasiteľovi, že som nič. Ďalej som mu povedala: „Spasiteľ, už som ti dala všetko. Máš aj moju vôľu. Čo ti mám ešte dať?“ Spasiteľ odpovedal: „Chcem tvoje pohyby.“ Nerozumela som tomu.

Neskôr pri röntgenovaní sa jedna súkromná pacientka spýtala, prečo jej nedali olovenú zásteru na ochranu pred röntgenovým žiarením, hoci zástera už visela na stoličke, na ktorej práve sedela, a mala dostatočnú ochranu. Spontánne som jej odpovedala: „Musíte sa modliť, aby ste všetko videli a všetko počuli.“ Ona sa zasmiala, povedala, že to je dobré, a odišla.

08.05.91 — streda

V stredu som bol na predvečernej omši pred sviatkom Nanebovstúpenia Pána v Mingolsheime,

09.05.91 — Štvrtok — Nanebovstúpenie Pána

Na sviatok som bol v Rot na omši v kostole a potom som sa zúčastnil aj sprievodu v dedine. Bolo to veľmi pekné.

10.05.91 — piatok

Večer v kostole v Rote, keď som sa zjednotila so Spasiteľom vo sv. prijímaní, mi Ježiš povedal, že môžem povedať otcovi Jánovi, že jeho knihy nie sú správne, a že mám v sobotu ísť za ním a povedať mu to.

11.05.91 — sobota

Zaspal som rannú omšu, ale hneď som sa za to modlil hodinu. Okolo 11.00 hodiny prišiel za mnou pán Deris zo Zeuternu a povedal mi, že Roland dorazil v poriadku do Ruska s knihami otca Johanna. Bola to pre mňa ťažká rana, lebo som vedel, že tieto knihy nie sú dobré.

Okolo 15.30 hodiny som šiel za naším farárom Vogtom do Rotu a povedal som mu, že teraz chcem ísť za otcom Johannesom, a informoval som ho o tom, čo mi Spasiteľ povedal o otcovi Johannesovi.

Na záver som požiadal pána farára Vogta o požehnanie a potom som odišiel domov. Doma som sa pomodlil ruženec za otca Jána, než som sa k nemu vybral. V mojej osobnej, úprimnej modlitbe som prosila Ježiša, aby šiel so mnou za otcom Jánom. Keď som prišla k otcovi Jánovi, privítal ma bozkom. V prvom momente som si spomenula na Judášov bozk a nedokázala som tento bozk opätovať. Už pri vstupe do domu mi povedal, že som dnes úplne iná. Povedal: „Nie ste taká ako zvyčajne.“ Bol veľmi nepokojný. Povedala som: „Áno, nie som sama.“ Prekvapený odpovedal: „Aha, tak. A ja som naozaj nebola sama, cítila som vo svojom vnútri zvláštny pokoj, silu a vôbec žiadnu obavu z toho, čo by som teraz mala otcovi Jánovi povedať. Počas nášho rozhovoru som mu povedala, čo mi Ježiš povedal o jeho knihách.

Okamžite ho začali sužovať utrpenia. Prejavoval svoju neistotu a ja som cítil, že ho sužuje viacero nečistých duchov, ktorí mi však nemohli ublížiť, lebo mal úctu ku mne a k môjmu sprievodcovi (Ježišovi). Vyžaroval som lásku a pokoj a bol som pokorný. Ukázal mi viacero kníh a snažil sa ospravedlniť. Potom povedal: „Teraz som zase chorý a musím zomrieť.“ Bol pritom veľmi impulzívny. Odpovedal som mu: „To je len kvapka v porovnaní s večnosťou.“ Dodal som mu odvalu a povedal som mu, že som prišiel, aby som mu pomohol. Spýtal sa ma, čo má teraz robiť, a ja som mu odpovedal, že má prestať s knihami a že ich nemá rozširovať. Neskôr mi otec Ján povedal, že **7. mája 1991** mu volal jeho biskup, biskup Gorniliak Platon, a že mu oznámil, že jeho knihy sú herézy. Otec Ján nazval tohto biskupa psychopatom a považoval ho za blázna. Nechcel ho počúvať. Ako darček som otcovi Jánovi priniesla kyticu červených ruží s fréziami, na znak toho, že ho mám rada a že mu chcem pomôcť. Otec Ján mi zakázal rozprávať sa s biskupom Gorniliakom Platonom a chcel ma pri príležitosti pozvať, aby som s inými biskupmi hovorila o jeho knihách. Ďalej mi povedal, že som ho teraz úplne rozrušil a že mi síce neuverí, ale napriek tomu mi bude dôverovať. Moja odpoveď na to bola: „S takým roztržitým srdcom nemožno veriť.“

Bol som rád, že som mal tento rozhovor s otcom Jánom. Na začiatku som sa spýtal Ježiša, či mu to vôbec môžem povedať, lebo som vedel, že je to chorý človek. Ale Spasiteľ povedal: „Pravda má prednosť pred chorobou.“

12.05.91 – nedeľa

Môj manžel mal dnes 50 rokov. Neoslavovali sme, lebo sme mysleli na hladujúce ľudia vo svete. Na svätej omši v Rot: Kázanie v túto nedeľu predniesla slečna Wennebuschová. Nepáčilo sa mi to, lebo bol prítomný aj pán farár Vogt a modlil sa v tejto veci ruženec.

Večer som sa spýtala Spasiteľa, či mám ísť za biskupom Gorniliakom do Mníchova. Ježiš povedal: „Čo najskôr.“ Dúfala som, že budem môcť odísť v sobotu.

Večerná mariánska pobožnosť bola veľmi pekná. Farár Vogt ju dobre viedol.

13.05.91 – pondelok

Okolo 10.00 hodiny v klinike: Spýtal som sa Spasiteľa, aké isté znamenie mi dá, ak sa budem angažovať proti bludným učeniam. Spasiteľ mi povedal: „Dám ti svoj rozum.“ Povedal som: „Ó, to je ale veľa.“ O 12.00 hod. v kaplnke v klinike: Cítil som, že návšteva u biskupa v Mníchove je naliehavá, že to spechá. Spýtal som sa Spasiteľa, kedy mám ísť za biskupom, a on odpovedal: „V piatok.“ Spýtal som sa ďalej, prečo vlastne mám navštíviť biskupa Gorniliaka. Spasiteľ povedal: „Pre katolícku cirkev.“ Na moju ďalšiu otázku, či so mnou biskup vôbec bude hovoriť, Spasiteľ povedal: „Áno.“ Moja ďalšia obava bola: „Ježišu, v piatok bude veľká premávka, lebo sú Turíce!“ Ježiš však odpovedal: „Dopoludnia nie.“ Opuštala som kaplnku s radosťou a pokojom. Medzi 16.30 a 17.00 hod. som telefonoval s biskupom Gorniliakom Platonom v Mníchove. Než som s ním hovoril, pomodlil som sa za neho niekoľko ružencov. Potom som biskupovi povedal dôvod, prečo ho chcem navštíviť. Dal mi termín, a to na piatok o 15.00 hod. Súhlasil som.

Pri tomto rozhovore som vlastne nemal dojem, že by biskup Platon Gorniliak bol psychopat, ako ho opísal otec Johannes. Naopak, bol vecný, korektný a oddaný Božej vôli. Tešil som sa už na piatok, lebo som ho tam mohol lepšie spoznať.

O 19.00 hod. som bol na mariánskej pobožnosti v Rote a o 20.00 hod. začala naša modlitebná skupina. Podľa slov istej pani Nunciovej z Mannheimu som mal v tento deň zažiť zjavenie Panny Márie. Spasiteľ mi však už predtým povedal, že tejto žene nemám veriť. Počas modlitby sa dal o sebe vedieť démon. Strkali do mňa a v mojom rozjímaní ma veľmi rušili. Následne som svoje miesto pokropila svätenou vodou. V duchu som si pomyslela, že by som mu teraz mohla dať facku. Nechcela som však, aby niekto, kto kľáčal vedľa mňa, dostal facku. Pri týchto myšlienkach som sa zrazu musela zasmiať. Na konci modlitby som dostal toľko milostí, že mi tieto rušenia vôbec nevadili.

14.05.91 – utorok

Môjho manžela v noci rušil nečistý duch, rovnako ako mňa. Zriedka sa mi sníva, alebo si sny neviem zapamätať, ale toto ráno som si ten sen zapamätala.

Sen bol zaujímavý a chcela by som ho zapísať:

Videla som veľa vtákov, nespočetné množstvo vtákov, ktoré v skutočnosti na zemi neexistujú. Vyzerali ako vrabce, ale boli akoby nafúknuté a veľké ako holuby. Zrazu sa premenili na ľudí, ktorí boli špinaví, zaprášení a úbohí na pohľad. Prosili o pomoc a človek musel mať s nimi okamžite súcit. Požehnal som ich a v tom momente som z druhej strany počul volať úplne iných ľudí: „Odíď od nich, majú AIDS a malomocenstvo.“ Nebál som sa, pokiaľ som a z plných síl som zakričal: „Ježišu, pomôž týmto ľuďom.“ Tí špinaví ľudia si tiež kľakli a prosili o pomoc. Zrazu mi jeden z nich udrel na pravú ruku. V tej chvíli mi ruka horela ako oheň. Vtedy som hneď vedel, že to boli démoni. Potom som sa prebudil, ešte niekoľko minút som cítil pálenie na ruke a potom všetko zmizlo.

V ten deň sme zaspali a ja som prišiel neskoro do práce. To sa mi nestalo odo dňa môjho krstu v roku 1984.

Diabol by sa včera rád ukázal ako Panna Mária. Ale vďaka našim modlitbám, našej vernosti a našej láske k Ježišovi a k Panne Márii nemal na to povolenie.

Diabol totiž môže niečo také urobiť len vtedy, ak je to Božia vôľa a ak má Božie povolenie.

Medzi 10.00 a 10.30 hod. v spoločenskej miestnosti v klinike:

Spýtal som sa Ježiša na démonov z včerajška. Ježiš povedal: „Takýchto prípadov bude ešte viac.“

Pod prípadmi mal na mysli útoky démonov. Ďalej som sa spýtal: „Drahý Bože, ak sa človek veľa modlí, bude potom ešte viac napádaný?“ Ježiš odpovedal: „Áno, berieš im veľa duší!“

Moja ďalšia otázka bola: „Vie otec Ján, že tie knihy nie sú správne?“ Ježiš odpovedal: „Áno!“

Potom som si pomyslel, prečo sa tie knihy nezastavia, a tým som mal na mysli, že by mali zmiznúť. Ježiš odpovedal:

„Satan má nad ním moc.“

Okolo 14.30 mi zavola manžel z kliniky a povedal mi, že si vezme deň dovolenky, aby so mnou išiel do Mníchova za biskupom Platonom Gorniliakom, hoci mi už ráno oznámil, že budem musieť ísť sama. A dnes ráno som sa modlila, aby, ak je Božou vôľou, aby som išla za biskupom, tak sa to aj podarilo. Okolo 16.30 sme s manželom išli z práce domov. Počas cesty mi manžel rozprával, ako ho v noci sužoval diabol. Mal víziu pekla a diabol mu povedal: „Vidíš, Panna Mária sa tvojej žene nezjavila. Všetko to bola lož a podvod. A ani v Medžugorji nemala žiadne zjavenie Panny Márie.“ Bolo to v noci okolo 2:30. Potom vstal, namočil prsty do svätenej vody a pomodlil sa 30 Zdravasov, bez toho, aby prsty vybral zo svätenej vody. Potom nastal pokoj a on išiel znova spať. O 19.00 som bola na mariánskej pobožnosti, ktorú viedol farár Vogt. Bolo to veľmi pekné. Modlil sa litánie k Panne Márii. To ma veľmi potešilo, lebo sa modlia tak zriedka. Už pred kostolom som stretla staršiu ženu z Litvy. Rozprávala mi, že ju celú noc trápili nočné mory a nemohla spať, a že sa jej to stáva často. Odišla so mnou domov a ja som jej dala svätenú vodu, posvätenú soľ a posvätené sviečky. Keď odišla domov, opäť ma navštívila žena z Rotu (Hedwig H.). Plakala a prosila ma o pomoc, lebo mala problémy so svojím manželom. Spoločne sme sa modlili ruženec bolestnej Panny Márie.

15.05.91 streda

Ráno mi manžel rozprával o svojom sne, v ktorom videl veľa čiernych vtákov veľkých ako holuby.

Okolo 10.00 hodiny v ordinácii som sa spýtala Ježiša: „Ježišu, ak je môj manžel takto sužovaný démonmi, ako mám s ním ísť do Poľska?“

Ježiš odpovedal: „Som s tebou!“

Počas obednej prestávky som išla do kaplnky, zjednotila som sa s Ježišom a modlila som sa.

Potom som sa Ježiša opýtala, čo znamenajú tie čierne vtáky. Dostala som odpoveď: „Sú to démoni nečistoty.“

Potom som sa Spasiteľa opýtala: „Drahý Ježišu, je tvojou vôľou, aby som sa postavila proti bludným učeniam katolíckej cirkvi?“ Ježiš mi odpovedal: „Áno, je to moja vôľa.“

Spýtala som sa Spasiteľa, či mám všetko povedať pánovi farárovi Vogtovi, a Spasiteľ odpovedal:

„Áno.“ Potom sa ma Ježiš spýtal: „Cítiš aj teraz pokoj?“ Odpovedala som „Áno“ a počula som

Ježiša povedať: „Nečistý duch nemôže dať pravý pokoj.“

O 14.15 prišiel na röntgen (snímok krku) pacient, ktorý mal len jednu ruku. Rozprával, že ju stratil počas vojny vo Francúzsku. Rozprával som sa s ním a povedal som mu, že bez ruky prechádza ťažkou krížovou cestou. On na to odpovedal, že si človek zvykne na všetko.

Na to som mu hneď odpovedal:

„Bolo by dobré, keby si všetci ľudia zvykli na Boha.“

O 19.30 som sa zúčastnil svätej omše v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime. Kňaz celebroid svätú omšu veľmi rýchlym tempom. Nebolo to pekné a ľudia tiež pekne nespievali. Potom som išiel za kňazom a viedol som asi 20-minútový

rozhovor. Kňaz bol vnútorne dosť nepokojný. V mojom srdci bol hlboký pokoj a cítil som, že nie som sám, Ježiš bol so mnou.

Keď kňaz prestal hovoriť, povedal som mu: „To bola pozemská múdrosť.“ Chcel som dostať rozhrešenie a kňaz mi povedal: „Nemáte žiadny hriech.“

Potom som ho požiadal o požehnanie a odišiel som. Vonku na mňa už čakala Julchen z Malchenbergu. Povedala mi, že dnes bude v Kronau prednáška o Mons. Lefebvovi. Potešil som sa a hneď som tam s Julchen išiel. Hovoril farár z Mingolsheimu. Ale nehovoril pravdu. Tak veľmi očierňoval Lefebvra, že som si pomyslel, aký veľký hriech asi chce v katolíckej cirkvi zakryť. Videl smútko v oku Lefebvra, ale trám vo vlastnom oku nevidel.

Na konci prednášky som mu položila dve otázky: 1. „Hovoríte o neposlušnosti Lefebvra, k tomu by som chcela poznamenať: „Lefebvra nepoznám dobre, ale moja duša cíti, čo je dobré a čo zlé. A teraz by som sa chcela opýtať, koľko kňazov je na tomto svete, ktorí sú neposlušní, pretože odstránili lavice na prijímanie z kostola?“

Existujú však aj rozumné kostoly, v ktorých sú stánky na prijímanie stále vo vnútri. Každý má slobodnú vôľu, či chce prijímať sväté prijímanie v stojí alebo na kolenách, či ústami alebo do ruky. Ale tým, ktorí chcú prijímať sväté prijímanie na kolenách, musí byť daná táto možnosť a musí byť k dispozícii lavica na sväté prijímanie. Lebo v svätej hostii je prítomný pravý Boh a pravý človek z mäsa a krvi, preto pri prijímaní živého Boha kľačím.

Ľudia okolo mňa boli ako posadnutí nečistým duchom. Kričali na mňa

a hovorili: „Odíď odtiaľto, kto ťa vlastne pozval? Ak chceš, môžeš doma kľačať celý deň.“

V tej chvíli som si spomenul na Bibliu a na to, že ani Ježišovi sa nevedlo o nič lepšie. Potom som sa v duchu opýtal Ducha Svätého, či mám položiť druhú otázku. Dostala som odpoveď: „ÁNO“.

Poďakovala som sa Bohu za hlboký pokoj, ktorý som cítila, a položila som druhú otázku: „Pán farár, nemôžete porovnávať Utu Ranke-Heinemannovú a Lefebvra! S odpoveďou trochu zaváhal a povedal: „Možno kvôli neposlušnosti.“

Odišiel som s Julchen domov a dostal som veľa milostí.

Okolo 22.30 hodiny som doma išla k soche Panny Márie, zapálila som sviečku za Lefebvreho a modlila som sa za neho, lebo bol tak urazený. Potom som sa z celého srdca spýtala Panny Márie: „Prečo bol Lefebvre exkomunikovaný?“ Dostala som odpoveď: „Ježiš bol s ním“. Potom som išla spať.

16. 5. 1991, štvrtok

Takmer vždy, keď ráno vstávam, venujem niekomu odpustky, o ktoré by som v ten deň prosila.

Dnes som všetky odpustky venovala Lefebvovi. O 12.00 hod. som išla do kaplnky v klinike.

Najprv sa dvaja ľudia veľmi nahlas rozprávali a potom niekto veľmi nahlas hral na organe.

Pomyslel som si, že sa pomodlím Anjel Pánov, to by určite bola Božia vôľa, lebo bolo 12.00 hod.

Najprv som sa modlil za tých dvoch pánov niekoľkými Zdravsmi a modlitbou k archanjelovi

Michalovi. Potom prišiel tretí muž, ktorý sa k nim pridal, a modlil som sa aj za neho. Moja modlitba bola vyslyšaná, lebo všetci odišli von. Poďakoval som sa Bohu a mohol som v pokoji ďalej modliť.

Okolo 15.30 som bol v kláštore v Neuburgu. Asi pol hodiny som sa rozprával s bratom

Johannesom. Potom som sa modlil pred svätostánkom asi dve hodiny. Potom som išiel do Rotu.

Keďže tam nebola svätá omša, išiel som do Malschu a obetoval svätú omšu za biskupa Platona Gorniliaka.

17. 5. 1991 – piatok

Ráno sme s manželom odišli do Mníchova navštíviť biskupa Gorniliaka. Bolo to presne tak, ako to povedal Ježiš. Na cestách nebola žiadna premávka, žiadne zápchy a všetko išlo úžasne.

Biskup nás prijal o 15.00 hod. Bol som prekvapený, koľko lásky a pokoja vyžaroval biskup Gorniliak. Biskup mi povedal, že otec Ján už bol raz suspendovaný zo služby, pretože napísal veľa nepravdivých vecí o Ježišom učení. Ďalej mi povedal, že už mnohých kňazov písomne napomínal, že články otca Jána nie sú správne, ale nikto ho nechcel počúvať. Ako vidno, otec Johannes bol neposlušný voči svojmu biskupovi. Bol som u biskupa asi hodinu a ďakujem Bohu, že som s ním mohol hovoriť. Na ceste domov sme ešte zastavili u otca Gebharda Heydera v Regensburgu. Keď sme prešli na diaľnicu smerom na Regensburg, počuli sme nádherný spev. Asi 20 minút sme počúvali spievať anjelské zbory, nebol to pozemský spev. Cítili sme veľkú úctu a v duchu sa každý z nás veľmi vrúcne modlil. Ďakujem Bohu, že to mohol počuť aj môj manžel, lebo ja som to už pred pár rokmi raz zažila. Kým sme prišli domov, pomodlili sme sa sedem ružencov a ďalšie modlitby. —U otca Gebharda sme boli asi hodinu.—

18.05.91 — sobota

Navštívil som rannú omšu o 6.30 hod. vo Waghäuseli. Svätá omša bola slávená za mojich zosnulých rodičov a súrodencov. Tento deň bol zároveň 7. výročím odo dňa, keď sa mi zjavila Panna Mária.

Poobede som sa zjednotila so Spasiteľom a spýtala som sa ho: „Ježišu, ak si bol s biskupom Lefebvrom, prečo si dopustil, aby bol exkomunikovaný?“ Ježiš odpovedal: „Aby bolo zachránených mnoho duší.“ Táto odpoveď mi bola trochu nejasná, potom Ježiš pokračoval: „Jeho utrpením bolo zachránených mnoho duší.“

19.05.91 — Nedeľa Turíc

10.00 hod. — Navštívila som svätú omšu v Rote.

Okolo 13.00 mi zavolať otec Buran z Mannheimu. Povedal mi, že otec Johannes sa má dobre a že musí ísť do Francúzska za biskupom. Otec Buran chválil Johannesu, ale ja som sa k tomu nevyjadril, lebo som vedel, že nehovorí pravdu. Mal som dojem, že otec Buran volal, lebo otec Johannes mal výčitky svedomia a hľadal kontakt s otcom Buranom.

Poobede som sa modlil ruženec s Hedwigou z Rotu. O 19.00 hod. som šiel do kostola na mariánsku pobožnosť.

Okolo 20.00 hodiny ma navštívila Zita z Rotu a spoločne sme sa modlili rúženec. Zita mi povedala, že farár z Mingolsheimu mal zlé kázanie. Hovoril o tom, že ľudia by nemali putovať do pútnických miest. (Tento farár mal aj prednášku proti Lefebvrovi. V týchto dňoch som sa už veľa modlila za tohto kňaza.

Bol to veľmi krásny deň, lebo pred siedmimi rokmi som bola pokrstená a zachovala som si vernosť Ježišovi a Márii. Ďakujem Bohu za túto veľkú milosť, ktorú mi udelil. Ako je to krásne s Ježišom a Máriou. Nedokážem si už predstaviť život bez Boha. To by bolo strašné, lebo neexistuje väčšie zlo, ako odlúčiť sa od Boha.

20.05.91 — Piatok po Turícach

O 7.00 hod. som sa zúčastnila svätej omše vo Waghäuseli, ktorá bola celebriovaná za mojich zosnulých rodičov a súrodencov. Bolo to veľmi krásne. Spojila som sa s Ježišom a Máriou. Ježiš povedal: „Modli sa ďalej tak, moja dcéra.“

Potom sme išli k rodine Hamschovcov do Wiesentalu a tam sme raňajkovali. Dala mi krásnu kyticu červených ruží pre Pannu Máriu. Bola to kytica, ktorú dostala od svojho manžela k výročiu svadby.

Keď som prišla domov, hneď som sa pomodlila ruženec za túto rodinu.

Poobede som bola v pokušení. Bolo mi zle a zvracala som.

Trochu som si ľahla a trápili ma slová: „Nechod' do kostola, si chorá, dnes si už v kostole bola, atď.“ Pozrel som sa na obraz Ježiša a počul som: „Modli sa!“ Okamžite som vstal a pomodlil som sa ruženec bolestnej Matky a potom ruženec milosrdenstva.

Potom rany náhle zmizli.

Šla som do kostola na mariánsku pobožnosť. Pobožnosť viedol mladý kňaz. Sotva som bola päť minút doma, izba bola už plná ľudí. A pritom som si predtým myslela, že na sviatok Svätého Ducha nikto nepríde na modlitebnú skupinu. Ale veľa som sa modlila za našu modlitebnú skupinu. V tento deň sme sa modlili najmä za kňazov.

21. 5. 1991 – utorok

Od 9.00 do 10.00 hodiny som bola u zubára. Obetovala som bolesť na väčšiu slávu Božiu. Počas celého ošetrenia som sa v duchu modlila. Keďže som vedela, že slečna

Keď som sa dozvedel, že Bennebusch bude večer viesť bohoslužbu so slovom a následne bude rozdávať sväté prijímanie, spýtal som sa Ježiša, čo by urobil na mojom mieste. Spasiteľ povedal: „Nechod' tam.“ Modlil som sa doma asi hodinu a prijal som sväté prijímanie duchovne.

22.05.91 – streda

Navštívila som svätú omšu v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime. Obetovala som svätú omšu a sväté prijímanie za mladú ženu z NDR. Dala som jej modlitebné lístky, posvätené medaily a posvätený obraz Panny Márie. Bola vychovaná v komunistickom duchu a z posvätených vecí mala veľkú radosť. Málo som premýšľala o tom, že môj manžel a ja sme sa pred 26 rokmi v Waghäuseli vzali v katolíckom kostole, bez toho, aby som bola predtým pokrstená. Keďže som vtedy vedela len pár slov po nemecky, vôbec som nerozumela kňazovi. Dnes to považujem za hriech, ktorý som už mnohokrát oľutovala.

23.05.91 – štvrtok

Bola som v kaplnke v klinike a spýtala som sa Spasiteľa, či mám ísť na bohoslužbu slečny Bennebuschovej. Spasiteľ povedal: „Nie.“ Potom som sa Spasiteľa spýtala, či sa Calugiero a Wendi z Kronau majú stať kňazmi. Spasiteľ povedal pre oboch: „Áno“.

Večer som najskôr išiel do kostola v Malsch. Keďže tam nebola svätá omša, išiel som do Mühlhausenu a zúčastnil som sa tam mariánskej pobožnosti.

24. 5. 1991 – piatok

Keďže v Rote nebola svätá omša, išla som do Malsch. Ale ani tam nebola. Vtedy som povedala Spasiteľovi: „Ak chceš, aby som sa s tebou zjednotila, pomôž mi, aby som stihla prísť do Mühlhausenu, lebo sú dve minúty pred siedmou.“ S Božou pomocou som to stihla a prišla som načas do Mühlhausenu na svätú omšu. Bolo to ako zázrak. Bolo to veľmi krásne, dostala som veľa milostí a mohla som sa hlboko zjednotiť so Spasiteľom. Ďakujem Ti, môj Pane a môj Bože.

25.05.91 – sobota

Ráno som bol o 7.15 na svätej omši vo Waghäuseli. Popoludní prišli Beate a Marion Hamschové z Wiesentalu a priniesli tortu. Neskôr prišiel ešte pán Dieter Erben. S ním som sa potom pomodlil tri desiatky ruženca za jeho úmysel.

26. 5. 1991 – nedeľa

O 10.00 hod. som navštívila slávnostnú omšu v kostole v Rote. V tento deň som trpela silnými bolesťami hlavy, preto som si od 13.30 do 15.00 hod. ľahla. Potom prišla Hedwig z Rote. V trojici sme sa modlili bolestný ruženec, môj manžel sa modlil s nami. Od 15.00 hod. som už nemala bolesti hlavy.

Svoje utrpenia som obetovala za obrátenie hriešnikov. Večer som išla v Rote na mariánsku pobožnosť.

27. 5. 1991 – pondelok

Bol to ťažký deň. U viacerých pacientov som cítil nečistého ducha. V kaplnke na pracovisku som stretol Rumunku, ktorá mi poďakovala za modlitby.

Večer som šla do Rotu na svätú omšu. O 20.00 hod. začala naša modlitebná skupina. Bolo tam veľa ľudí, aj veľa detí. Uctievali sme Spasiteľa, mnohí sa spovedali u pána farára Docharta. Bolo to veľmi pekné a dostala som veľa milostí.

28. 5. 1991 — utorok

Dobry úlovok!

K mne prišla ako pacientka katolíčka, asi 30-ročná, a ja som veľmi jasne cítila – posadnutosť. Démon jej úplne zmenil nos a ústa. Nos mala úplne pokrivený. Bola plná nenávisti voči Bohu a veľmi nepokojná.

Potom prišla pacientka z Rumunska, ktorá bola svojmu manželovi poslušná ako otrokyňa. On mal 58 rokov a ona 32. Dal som jej obrázok Panny Márie, medailky a modlitby. Bolo to zaujímavé, lebo nevedela po nemecky, ale to, čo som s ňou hovoril o Bohu, pochopila.

Potom prišiel Žid, ktorému som tiež daroval obrázok Panny Márie.

Ďalšou pacientkou bola Polka, s ktorou som tiež hovorila o Bohu. V kaplnke som sa modlila za všetkých. Od 15.00 do 15.30 hodiny sme sa s Veronikou, kolegyňou z práce, modlili bolestný ruženec.

Keď som sa modlil sám v kaplnke, spojil som sa so Spasiteľom, duchovne som s ním komunikoval a spýtal som sa ho, či mám ísť aj do NDR a do Poľska. Odpoveď znela: „Zachráň duše“. Povedal som, že bez Ježiša predsa nemôžem zachrániť duše. Spasiteľ povedal: „Som vždy s tebou.“ Spýtala som sa Spasiteľa, ako môžem pomôcť pacientom, a on odpovedal: „Modli sa za nich.“ Ďalej som sa spýtala, či by som mala za nich postíť sa. Ježiš odpovedal: „Ak môžeš.“ Potom som sa modlila za rumunskú pacientku, ktorú som dopoludnia röntgovala, pričom som ju požehnala svätenou vodou a modlila sa za ňu. Modlila som sa za ňu, aby jej manžel nemohol zobrať modlitebné lístky, lebo jej manžel bol zlý a všetko jej zakazoval. Bola vychudnutá a chorá, ako otrokyňa a sužovaná diablom. Prosila som Pannu Máriu o ochranu pre ňu.

Znovu som prosila Ježiša, aby jej manžel nemohol zobrať modlitebné lístky, a Ježiš mi povedal: „Máš tak málo dôvery?“ Hneď som prosila Ježiša, aby mi dal viac dôvery.

Po modlitbe v kaplnke som bol veľmi šťastný, nebol som ani unavený, hoci som išiel spať až okolo 1.00 v noci. Spasiteľ mi dal veľa milosti a sily.

Do röntgenovej miestnosti vošiel lekár, doktor Wenig. Pri rozhovore so mnou urazil Spasiteľa. Spýtal som sa Veroniky, čo majú jeho slová znamenať. Povedala, že nadával na Boha. Potom sa so smiechom opäť vytratil. Hneď nato som počul hlas: „Nehádzte perly pred svine“.

V duchu som hneď odpovedal: „Spasiteľ, nevedel som, že je to prasa.“ Vystrašili ma moje vlastné myšlienky. Keď sa lekár po pol hodine vrátil, povedala som mu, čo mi povedal Spasiteľ a čo mi tak náhle napadlo. Zčervenal a povedal, že to povedal zo žartu. Odpovedala som mu, že s Bohom sa nemáme žartovať a že obaja musíme ísť na spoveď.

Okolo 16.15 som opustila kliniku a chcela som vyzdvihnúť manžela z práce. Prešla som okolo stanice. Za prvou križovatkou smerom na Römerkreis som zastavila, lebo som musela dať prednosť inému vozidlu. Kým som stála, narazilo do môjho auta čierne auto. Môj nárazník bol zdeformovaný. Hneď som cítila, že v tej duši bol Satan. **12**

Nechcel zavolať políciu. Povedala som mu: „Dlho ste neboli na spovedi.“ Odpovedal, že sa nikdy nespovedá. Povedala som mu, že škoda je najmenej 500 DM. Odpovedal, že mi dá DM 200. Povedal som, že to je v poriadku.

Otvoril peňaženku, ale mal pri sebe len 130 DM. Vzal som tých 130 DM a povedal som mu: „Zvyšok obetujem za vaše obrátenie.“ Bránil sa a povedal, že Boha nepotrebuje, že sa má dobre. Odpovedal: „Veď sa bojíte!“

Potom som mu povedal, že vo večnosti bude mať strach.

On odpovedal, že keď človek zomrie, už nič viac nie je.

Povedala som: „Ale áno,“ a ukázala som mu ruženec, ktorý som ešte držala v ruke, a povedala som mu, že sa za neho budem modliť. Bránil sa a nahnevane odpovedal, že sa za neho nemusím modliť. Zavolala som svojho manžela a modlila som sa, až kým sme neboli doma, bolestný ruženec za tohto muža.

O 18.20 som išla do kostola v Rote, tam som sa modlila ruženec a obetovala sväté prijímanie za pacientov, ktorých som dnes röntgovala.

Tak ako bol dnes dobrý úlovok rýb, tak aj diabol kládol odpor. Verím, že táto duša bola pre Ježiša dôležitá, pretože sa za tohto muža budem naďalej modliť.

29.05.91 — streda

Nebola som v kostole, nebola som na svätej omši. Modlila som sa v kaplnke a bolo mi ľúto, že som nešla na svätú omšu.

30.05.91 — štvrtok — Sviatok Božieho tela

Šla som s procesiou v Rot. Bolo to nádherné. Pred procesiou ma napadol diabol. Po procesii som dostala veľa milostí. Počasie bolo krásne, na oblohe nebolo ani mráčika a počas procesie sa dalo zbožne modliť. Farár Vogt to veľmi pekne zorganizoval.

01.06.91 — sobota

Ráno som šiel do kostola vo Waghäuseli. Svätú omšu celebroidal otec Reinhold, ktorý prišiel do Waghäuselu len nedávno. Pred premenou sa mi otec Reinhold pozrel hlboko do očí a ja jemu tiež, lebo som sa modlil, aby mi podal sväté prijímanie v pokľaku, keďže som sedel v prvej lavici a niektorí kňazi podávajú sväté prijímanie veriacim v prvej lavici, aby ho mohli prijať na kolenách. Sväté prijímanie veriacim v prvej lavici, aby ho mohli prijať na kolenách. Predchádzajúce dni, ako mi povedali návštevníci ranných omší, neprišiel k prvej lavici. Zostala som kľačať v lavici a otec Reinhold prišiel a priniesol mi a ostatným veriacim Sväté prijímanie. Ostatní sa čudovali.

02.06.91 nedeľa

Navštívil som svätú omšu v Rote a rovnako aj popoludňajšiu pobožnosť, pred ktorou sa modlil ruženec.

Večer po modlitbe „Anjel Pánov“ som komunikoval duchovne. Potom som povedal Spasiteľovi: „Nikdy nenájdem pokoj, pokiaľ si nevyjasním otázku prijímania do ruky.“ Pri zjednotení so Spasiteľom som pocítil hlboký pokoj. Zrazu som počul hlasy. „Uveríš mi, ak ti niečo poviem?“ Povedala som: „Spasiteľ, ak mi to povieš, uverím ti.“ On povedal: „Tým, ktorí vystierajú ruku, odnímam milosti.“ V tej chvíli mi zastal dych. Hneď som si spomenula na ľudí u nás v Rote, ktorí síce prijímajú sväté prijímanie na kolenách, ale predsa len do rúk. Spasiteľ mi povedal: „To im započítam.“ Potom som sa ešte pomodlila ruženec slávy a ruženec milosrdenstva.

03.06.91 – pondelok

V kaplnke na pracovisku som sa modlila k Anjelovi Pánovmu. Potom som sa zjednotila so Spasiteľom a pocítila som hlboký pokoj. Spýtala som sa Spasiteľa: Mám to povedať farárovi?

Dochart a farár Vogt tvrdia, že pri prijímaní Kristovho tela do ruky strácaš milosť? Počula som: „Áno, moja dcéra, povedz im to, je to dôležité.“

Odpovedala som Spasiteľovi, čo ak povedia, že počúvajú biskupa? Spasiteľ odpovedal: „Potom sa ich opýtaj, či počúvajú všetko, čo biskup hovorí.“

O 15.30 hod. som sa spolu so svojou kolegyňou Veronikou modlila bolestný ruženec za kňazov a za obrátenie hriešnikov.

Okolo 14.00 hodiny som sa spojila so Spasiteľom, duchovne som komunikovala. Spýtala som sa Spasiteľa na zážitok s farárom Dochartom. Keď udeľoval požehnanie, videla som za ním osobu jeho výšky a postavy, rovnako ako farár Dochart s rukami vystretými na požehnanie, ktorá stála v jasnom svetle. Spýtala som sa to už druhýkrát, lebo prvýkrát som tomu poriadne nerozumela. Spasiteľ mi povedal: „Bol to nečistý duch.“ Myslela som si, že to bol Ježiš. Spasiteľ mi povedal: „Nachádzam sa v srdciach kňazov a nie mimo nich.“

Bolo pre mňa ťažké to pochopiť, lebo pán Dochart je charizmatický kňaz. Ale pomyslela som si, že možno musí udeľiť požehnanie tak, ako to predpisuje Cirkev.

Potom prišla pacientka, ktorej sa po injekcii veľmi zle urobilo.

Vzal som svätenú vodu, pokropil som ju ňou a hneď som sa s ňou pomodlil Zdravas Mária. Hneď sa jej uľavilo. Tá istá pacientka bola u nás už ráno na röntgene. Povedal som jej, že musí ísť na spoveď, lebo rúhala sa Bohu.

O 19.00 hod. som sa zúčastnil svätej omše v Rote. Obetoval som sväté prijímanie za pána Wermutha, ktorý mal nehodu a bol ťažko chorý.

O 20:00 začala naša modlitebná skupina. Prišiel aj pán farár Dochart a priniesol so sebou Najsvätejšiu sviatosť, Spasiteľa. Uskutočnili sme adoráciu. Bolo to pre mňa trochu ťažké, lebo ma boleli kolená, lebo som nepretržite asi dve hodiny kľačala.

Potom som sa ako posledná spovedala u pána farára Docharta. Nebolo mi jasné, čo mi povedal, ale rozhodla som sa, že sa Spasiteľa opýtam, či je to pravda.

4. 6. 1991 — utorok

Poobede za mnou prišla pacientka z Rumunska, Monika Gorcea. Už niekoľkokrát bola na röntgenovom vyšetrení. Dal som jej raz posvätenú soľ. Vlastne som jej ju dal, aby ju rozsypala, keď sa modlí, lebo mi povedala, že pri modlitbe pociťuje taký nepokoj. Túto soľ posvätil otec Gebhard Heyder, ktorý nad ňou vyslovil aj modlitby za uzdravenie a exorcizmus. Prezradila mi, že túto soľ užívala častejšie. Na pár dní si dala na jazyk niekoľko zrn posvätenej soli a rýchlo sa vyliečila z chronickej choroby. Lekár Dr. Maran z kliniky EBO sa čudoval, prečo sa vyliečila tak rýchlo. Pani Gorcea mi povedala, že sa neodvážila povedať Dr. Maranovi niečo o posvätenej soli, pretože nie je katolík, ale moslim. Dal som jej ešte niekoľko modlitebných lístkov a ona odišla. Monika Corcea je zbožná žena a pracuje na univerzite ako lektorka nemčiny a angličtiny v meste Klausenburg v Rumunsku. Do Nemecka prišla kvôli svojej chorobe. Keď sa so mnou lúčila, bola šťastná. Povedala mi tiež, že teraz sa bude modliť viac ako predtým, a ďakovali sme Bohu za jej uzdravenie.

Večer som navštívil svätú omšu v Rot.

05.06.91 – streda

Modlil som sa v kaplnke na pracovisku. Spasiteľ mi poskytol väčšie osvietenie ohľadom prijímania z ruky. Hrá tu úlohu viacero faktorov. Mali by sme skutočne prijímať ústami a pritom kľačať. Mali by sme sa spýtať sami seba, prečo sa to vlastne nazýva „Najsvätejšia sviatosť oltára“? Alebo načo existuje kňazské svätenie a aká veľká je naša láska k Ježišovi? Ako dôležitá je úcta k Bohu, potom čistota a poslušnosť.

Ježiš odníma milosť tým, ktorí pri prijímaní na ruku vystierajú ruku, Ježiš však pri tom trpí, lebo týmto ľuďom nemôže dať milosť.

Keď mi Ježiš povedal, že trpí pri prijímaní do rúk, bolo mi veľmi ťažko na srdci. Pýtala som sa sama seba, ako to mám povedať kňazom. Myslím, že sa musím veľa modliť za túto vec.

Večer som bola v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime. Misionár z Kolína, ktorý pôsobí v Paraguaji, celebroid svätú omšu a kázal. Pri kázni hovoril veľmi rýchlo. Hneď som prosila Spasiteľa: „Drahý Ježišu, daruj mu lásku a pokoj, daj mu silu kázať to, čo máme vedieť. Prosím, nech káže úplne pomaly.

Hneď začal kázať pomalšie a s väčšou láskou. Okamžite sa premenil. Po svätom prijímaní som sa mohla hlboko zjednotiť so Spasiteľom.

Dnes som sa Spasiteľa opýtala, či sa stanem svätou. Odpoveď znela: „Áno, moja dcéra, budeš svätou.“ Povedala som: „Formuj ma, ako chceš, lebo som ti dala všetko, alebo mi povedz, čo mám robiť.“ Spasiteľ povedal: „Šír moje slová.“ Povedala som: „Áno, urobím to. Lebo ty budeš vždy so mnou.“ Spýtala som sa Ježiša, či mám dať misionárovi knihu z Rodalbenu a posvätenú sviečku z Rodalbenu. Spasiteľ povedal: „Áno.“ Po svätej omši som išla za misionárom do sakristie a rozprávala som sa s ním asi 20 minút. Veľmi sa potešil.

Povedal mi, že v ten istý deň navštívil otca Jána. Dozvedel som sa od neho, že otec Ján napísal mnohým biskupom, lebo potrebuje peniaze na svoje knihy. Informoval som misionára, že mi Ježiš povedal, že knihy otca Jána nie sú správne. Na záver ma misionár požehnal a pobožkal mi ruku. Dúfam, že ho ešte uvidím.

06.06.91 — štvrtok

Chcel som si opäť vypočuť kázanie otca Josefa, misionára z Paraguaja. Preto som dnes opäť išiel na svätú omšu do kaplnky sv. Rocha v Mingolsheime. Bolo to dobré kázanie.

07.06.91 — Piatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho

Spýtal som sa Spasiteľa, či mi nemôže povedať viac o tom, keď ľudia, ktorí žijú v ťažkom hriechu, pristupujú k svätej prijímaniu, lebo mi niekto povedal, že Spasiteľ nemôže zostať v týchto srdciach. Chcel som o tom vedieť viac od Spasiteľa. Ježiš odpovedal: „Nemôžete slúžiť dvom pánom.“ Večer som bol v Rot na svätej omši. Potom sme išli do Grombachu, neďaleko Sinsheimu. To je farnosť pána kňaza Docharta, ktorý vo svojej kostole v Piatky Najsvätejšieho Srdca Ježišovho usporadúval noc pokánia.

Keď som čakala na spoveď, modlila som sa ruženec radosti. Počas modlitby ma Panna Mária obdarila vôňou ruží. O pár minút neskôr túto vôňu zacítila aj pani Rita Knoch, žena z mojej modlitebnej skupiny. Asi dva metre od nás bola Lourdeská jaskyňa s Pannou Máriou.

08.06.91 – sobota

Otec Josef z Paraguaja mal želanie stretnúť sa so mnou. V tom čase bol ešte na liečenie v Mingolsheime. Dohodli sme sa, že ma príde navštíviť v sobotu o 20.00 hod. Rozprávali sme sa asi dve hodiny. Obaja sme cítili, že sme dostali veľa milostí. To, že sme sa stretli, bolo Božím vedením. Dal som mu Bibliu od otca Gebharda Heydera, ktorú chcel mať.

09.06.91 – nedeľa

Navštívil som svätú omšu v Rot. Potom som išiel do Mingolsheimu do kaplnky sv. Rocha, kde som sa opäť stretol s otcom Jozefom. Ježiš mi pri prijímaní povedal, aby som za ním zašiel a povedal mu, že by mal hovoriť s biskupom Platonom. Otec Josef mi sľúbil, že mu zavolá. Potom mi otec Josef daroval ikonu Panny Márie s Ježiškom.

10.06.91 — pondelok

Okolo 19.00 hodiny sme s manželom vyrazili na dovolenku. Keď sme prešli asi 20 km, manželovi sa urobilo tak zle, že už nemohol ďalej riadiť karavan. Vzala som do ruky ruženec a potom som šoférovala sama. On potom zaspal. Na začiatku druhého ruženca sa mu už zase uľavilo. Spali sme v karavane, ale mali sme nepokojnú noc. Môj manžel mal trápenia, zle spal a rozprával aj zo spánku. Zlý chcel zabrániť tomu, aby sme navštívili otca Gebharda Heydera.

11. 6. 1991 – utorok

Okolo 10.00 hodiny sme prišli k otcovi Gebhardovi Heyderovi, bez toho, aby sme sa vopred ohlásili. Bolo dôležité, aby som tam bola. Dal mi dobré knihy, ktoré som mala rozdávať, a poprosil ma o modlitbu za jeho zámer. Chcel vydať knihu o Rodalbenoch, ale nemohol, lebo sestry Anneliese Wafzikovej boli proti tomu.

Poobede sme navštívili Mettenbuch, pútnické miesto s Pannou Máriou Smutnou. Bolo tam veľmi pekne. V Mettenbuchu som bol už po tretíkrát a stretol som tam Annemarie, ktorá sa stará o pútnické miesto. Okolo 17.30 sme už boli v Rakúsku. Ďakujem Bohu, lebo sme sa počas cesty mohli veľa modliť. Cítili sme, že z Mettenbuchu vyžarovalo veľa milostí.

12. 6. 1991 — streda

Prišli sme do Sintawy, obce v Československu. Tam som navštívil rodinu Markuskovcov, ktorú som spoznal v roku 1985 v pútnickom mieste Turzovka. V Turzovke sa v roku 1958 zjavila Panna Mária.

13. 6. 1991 – štvrtok

Dnes som v Medžugorje predniesol prednášku v slovenskom jazyku o mojom obrátení na katolícku vieru.

14. 6. 1991 – piatok

Ráno som navštívil farára Daniela v Sintawe. Dal som mu knihy od otca Gebharda Heydera. Rozprávali sme sa asi hodinu. Rozprával som mu o mojom obrátení na katolícku vieru a o tom, ako teraz žijem svoj život vo viere.

Večer sme prišli do Litmanovej, miesta, kde sa v súčasnosti zjavuje Panna Mária dvom deťom. Keď som tam dorazila, hneď som išla do kostola a hneď som sa zoznámila s deťmi. Po svätej omši sme išli k farárovi Janovi, u ktorého sme s manželom aj prenocovali. Už prvý deň som spoznala, že zjavenia sú skutočné a že deti neklamú. Deti aj kňaz vyžarujú veľkú lásku a cítiť, že ich vedie Svätý Duch.

V noci som mal trápenia, démon sa ma snažil odradiť od viery v tieto zjavenia. Snívalo sa mi o tej jednej jasnovidke. Videl som ju pred sebou stáť s veľkými špičákmi, takže som sa jej bál. Ale poznám dielo diabla a jeho prefíkanosť. Niečo mi predstieral, aby som pocítil odpor voči jasnovidcom. Ale nepodarilo sa mu to.

15.06.91 — sobota

U pána farára Jana som sa cítil ako doma. Bolo to, ako keby sme ho poznali už 100 rokov. Takú milú dušu nájdete málokedy. Skutočný Boží dar.

Ráno sme všetci spoločne modlili ruženec v latinčine.

O 11.00 hod. mala prísť biskupská komisia, aby prešetrovala udalosti. Keď sestra farára Jana pripravovala obed, modlila som sa ruženec k Duchu Svätému za komisiu, ktorá sa už nachádzala v susednej miestnosti.

Ďalej som sa modlila ruženec bolestnej Matky Božej, litánie k Panne Márii, litánie k Ježišovi a päť Otčenášov na počesť Precious Blood.

Bolo už 13.00 hod. a deti boli stále u komisie. Dvaja kňazi prišli do Litmanovej oveľa skôr ako ostatní vyšetrovatelia. S nimi som takmer hodinu rozprávala o mojom obrátení a mojom živote. Rozprávala som im aj o zjaveniach Panny Márie, ktoré som mohla zažiť v Medžugorje. Jeden z týchto dvoch kňazov plakal. V komisii bol prítomný aj psychiater. S ním som sa popoludní rozprával. Bol veľmi milý a dobre sa vyznal aj v Biblii. Neskôr som sa stretol s dvoma deťmi, ktoré mali zjavenia, Katarínou a Ivetou, ktorým som naučil Otče náš, Zdravas Mária a Sláva Otcu. Obidve si latinské modlitby veľmi rýchlo zapamätali.

16. 6. 1991 – nedeľa

Dnes som varila u otca Jana Zavackého. O 7.30 hod. sme boli na svätej omši. Otec Jan mal veľmi pekné kázanie. Poobede sme išli na miesto zjavenia, ktoré sa volá Maidan. Bolo tam niekoľko tisíc pútnikov a deti, ktoré mali zjavenia, viedli modlitbu ruženca. Večer nám jedna pani z Bratislavy premietla film o zjaveniach v Litmanovej. Potom sme navštívili matku pátera Jana, ktorá bývala asi 40 km ďaleko.

17. 6. 1991 – pondelok

Spolu s kňazom Janom sme podnikli výlet do pohoria Hoher Tatre.

Po večerných svätých omšiach sa u kňaza Jana zišlo veľa ľudí a ja som im rozprával, ako som bol privedený k viere. Svätý Duch ma počas môjho prejavu osvietil a kňaz Jan veľa z toho použil vo svojej kázni nasledujúci deň.

Boh nám daroval krásny a radostný večer.

18. 6. 1991 – utorok

Večer o 19.00 hod. sme boli na svätej omši v Litmanovej. Po svätom prijímaní som sa spýtal Spasiteľa, či mám niečo povedať farárovi Janovi?

Ježiš odpovedal v slovenčine: „Povedz mu, že ho ľúbim.“ V nemčine to znamená: „Povedz mu, že ho milujem.“ Povedala som to kňazovi Janovi po svätej omši. Kňaz Jan sa usmial. Popoludní okolo 16.00 hodiny som bola v Krakove, v kláštore, kde žila sestra Faustína. Obraz „Ježišu, dôverujem ti“, ktorý tam visí, je taký krásny a živý, že som tam pol hodiny plakala a modlila sa pred ním. Okolo 16.45 som spoznala sestru Máriu Ruth z Nemecka. Povedala mi, že namaľovala obraz, ktorý visí v kaplnke v Mettenbuchu. Darovala mi ruženec milosrdenstva. Lepšie som spoznala sestru Máriu Ruth, má falošnú pokoru. Viackrát ma rušila pri mojich vnútorných modlitbách.

19.06.91 — streda

Dnes sme boli v Osvienčime. V ten istý deň sme išli aj do Čenstochovej, k Kráľovnej Poľska.

20.06.91 — štvrtok

Večer sme boli na svätej omši, potom, čo popoludní, asi o 15.30 hod., zaznel zbor trúb a otvorila sa opona pred obrazom Čiernej Madony v Čenstochovej. Asi o 22.30 hod. večer sme pri prechádzke stretli starú ženu z Varšavy, ktorá nemala ubytovanie ani peniaze. Zaplatili sme jej nocľah v pútnickom domove a potom sme pokračovali ďalej.

21. 6. 1991 — piatok

Večer sme dorazili do Turzovky v Československu. Hneď sme šli do kostola. Po svätej omši nám jasnovidca Latus Matus poskytol miesto na prenocovanie na dvore jedného zo susedov.

22. 6. 1991 – sobota

Navštívili sme rannú omšu vo Visii, časti Turzovky. Odtiaľ vedie cesta hore na miesto zjavenia. Svätú omšu celebroidal mladý kňaz menom Balaž. Kázal veľmi pekne. Omša sa konala pod holým nebom, lebo bolo prítomných toľko ľudí, že sa už do kaplnky všetci nezmestili. Po svätom prijímaní som sa spýtal Spasiteľa, kde v Turzovke by sa mal postaviť kostol. Deti z Litmanovej totiž rozprávali, že si to želá Panna Mária. Spasiteľ mi odpovedal: „Tu“.

Spasiteľ opäť hovoril po slovensky, „Tu“ tu znamená.

Hneď potom som to povedala kňazovi, farárovi Michaelovi Balažovi. Povedal mi, že už boli postavené dva kostoly, ale bohužiaľ na nesprávnom mieste.

Poobede som na mieste zjavenia pred mnohými ľuďmi hovorila o svojom obrátení a o Litmanovej. Asi o hodinu a pol neskôr ma požiadali, aby som pred ľuďmi z troch turistických autobusov hovoril o svojom obrátení a o Litmanovej. Jeden z nich ma už počul hovoriť hore na vrchole hory.

Ten istý večer sme sa vrátili do Litmanovej k farárovi Janovi.

23. 6. 1991 – nedeľa

Navštívili sme rannú omšu v Litmanovej. Popoludní sme boli na vrchu zjavenia a modlili sa.

24. 6. 1991 – pondelok – sviatok sv. Jána

Ráno som sa zúčastnila svätej omše. Popoludní som na vrchu zjavenia hovorila pred stovkami ľudí. S otcom Janom, mojím manželom a tromi ďalšími ženami sme si urobili výlet do prírody a grilovali sme.

Potom sme navštívili pastiera, od ktorého sme kúpili ovčie syr. Večer prišlo opäť veľa ľudí a ja som hovoril o svojom obrátení a o svojom súčasnom živote vo viere. Dnes uplynulo presne 10 rokov odvtedy, čo sa Panna Mária zjavila v Medžugorje v Juhoslávii.

25. 6. 1991 – utorok

Po návrate do Sintawy sme navštívili kostol. Večer som mal prednášku, na ktorú opäť prišlo veľa ľudí.

26. 6. 1991 – streda

Boli sme u farára Daniela v Sintawe, priniesli sme mu potraviny a dali mu trochu peňazí. Skoro ráno sa svätá omša konala pred kostolom, lebo kostol sa renovoval. Hneď po omši ma pozvali k Jozcovi, ktorý mal čoskoro sláviť prvú omšu ako kňaz. S ním som asi dve hodiny rozprával a modlil sa.

Poobede nás sprevádzal na návšteve kaplnky. Tam sme sa opäť modlili. Večer sa opäť zišli ľudia a ja som opäť hovoril o svojej viere.

27. 6. 1991 — štvrtok

Rakúsko

28. 6. 1991 — piatok

Večer sme sa vrátili domov do Rotu.

30.06.91 — nedeľa

Boli sme v Rot na svätej omši. Pozval som poľského kňaza, otca Stanislava, aby išiel s nami do Rodalbenu.

1. 7. 1991 – pondelok

V Rodalben sa dnes uctievala Svätá a drahocenná krv.

Dopoludnia som bol v Rote na svätej omši. Okolo 12.30 prišiel farár Dochart na obed. Prišiel aj otec Josef z Paraguaja a jedol s nami. Bolo pre mňa veľkým prekvapením, že dvaja kňazi a ďalších 20 ľudí išlo s nami do Rodalbenu.

05.07.91 — Piatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho

Bol som na noci pokánia v Grombachu a tam som sa spovedal. Na konci som bol veľmi smutný. Boli tam prítomní štyria kňazi, a napriek tomu farár Dochart odišiel dozadu a rozdával sväté Pánovi podával ľuďom v stoj, hoci v zadnej časti bolo len asi 8 alebo 10 osôb. Pre mňa to bolo ako facka. Pri prijímaní sv. prijímania som si kľakol na zem. Ale myslel som na ľudí, ktorí sa bez opory alebo pomoci nemôžu kľaknúť na zem. Pýtala som sa sama seba, načo vlastne máme lavice na prijímanie. Ľudia za to nemôžu, kňaz nemal trezivosť a chcel, aby to všetko išlo rýchlejšie. Po svätom prijímaní som sa spýtala Ježiša, či to bolo správne. Ježiš mi odpovedal dosť prísne: „**Nebolo to správne**“.

08.07.91 – pondelok

Poobede som sa spýtal Spasiteľa na list, ktorý mi napísali sestry (všetky tri) Anneliese Wafzigovej. V liste sa tri sestry bránili tomu, aby bola kniha o Rodalbenoch vydaná. Ako dôvod uviedli, že Anneliese Wafzigová nakoniec prepadla závislosti na morfiu. Ježiš mi odpovedal, že mám počúvať, čo mi povie otec Gebhard. Musím teda znova ísť do Regensburgu za otcom Gebhardom.

09.07.91 — utorok

Modlil som sa v kaplnke na pracovisku. Spýtal som sa Ježiša, či by na mojom mieste postavil modlitebňu. Ježiš povedal: „Áno“.

Povedala som Ježišovi, že nemám peniaze. Ježiš mi povedal: „Modli sa za túto vec.“

Dostala som veľa milostí a poďakovala som sa za to Ježišovi.

Dopoludnia moja kolegyňa Veronika skolabovala. Momentálne je na pohotovosti na neurologickom oddelení.

10.07.91 — streda

Bol som v kaplnke a modlil som sa, ale na svätú omšu som dnes nešiel.

11.07.91 — štvrtok

Bol som v Rote na svätej omši. O 16.30 hod. som bol v kláštore Stift-Neuburg na spovedi.

Spovedal ma starý kňaz. Nebol som spokojný.

Veľmi negatívne sa vyjadril o tých, ktorí prijímajú sväté prijímanie do úst.

Považoval to za neestetické a dodal, že niektorí majú zápach z úst. Povedal som mu, že Ježiš umyl učeníkom nohy, na čo mi odpovedal, že aj oni by si mali umývať nohy. Potom som ešte povedal, že Ježiš sa nehnusil umyť učeníkom nohy, ale rozhodol som sa, že k tomuto kňazovi už viac nepôjdem.

O 23.00 prišiel Bernd so svojou ženou z Ladenburgu. Priniesol mi na prečítanie päť kníh od Márie Agredovej.

13.07.91 — sobota

S manželom sme išli do Regensburgu za otcom Gebhardom Heyderom.

14.07.91 — nedeľa

O 10.00 hod. sme sa zúčastnili svätej omše v karmelitánskom kláštore. Od 11.30 do 17.00 hod. som strávil poludnie s otcom Gebhardom. Tento kňaz je pre mňa živým Ježišom. Od neho sa dá naučiť len to dobré. Ďakujem Bohu, že som s ním mohla byť. Na záver nás požehnal, požehnal náš karavan a veci, ktoré sme si priniesli na požehnanie: soľ, vodu, ružence, obrázky atď. Veci posvätil nádherne, v latinčine so starým požehnaním a exorcizmom. Na ceste domov sme sa ešte veľa modlili.

15.07.91 pondelok

Bola som s Fridolinom v kostole v Malsch. Po svätom prijímaní som sa Spasiteľa opýtala na knihu o Rodalben a Precennú krv. Ježiš mi odpovedal: „Áno, moja dcéra, tá kniha má byť napísaná.“ Táto otázka ma stále veľmi zamestnávala, keďže otec Gebhard dostal aj list od troch sestier Anneliese Wafzigovej. Hneď som všetko povedala aj Fridolinovi, ktorý pochádza z Rodalbenu. Večer bol Spasiteľ opäť s nami v modlitebnej skupine. Prišlo veľa ľudí, aby sa modlili. Spovedal kňaz Dochart. Uctievali sme Spasiteľa.

Bolo to veľmi pekné. Ďakujem Bohu za túto veľkú milosť.

O 3.00 hodine v noci som šiel spať.

16.07.91 – utorok

Cítila som mnohé milosti, ktoré som smela prijať, lebo som bola čulá a šťastná, hoci som išla spať tak neskoro. Keďže moja kolegyňa Veronika bola ešte chorá, musela som všetko röntgovať sama.

17. 7. 1991 – streda

Navštívila som svätú omšu v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime. Tam som sa aj spovedala.

18.07.91 — štvrtok

Fridolin mi zavolať a poprosil ma, aby som sa opýtal Spasiteľa, či majú teraz, keď je vojna v Juhoslávii, ísť do Medžugoria a či pôjde s nimi aj Claude z Luxemburska. Popoludní v kaplnke som sa na to opýtal Ježiša. Ježiš mi povedal: „Majú ísť. Claude z L. s nimi nepôjde.“

19.07.91 – piatok

Fridolin mi znova zavolať a chcel vedieť, čo povedal Spasiteľ. Povedal som mu to.

20.07.91 – sobota

Odchádzali sme do Heidelbergu, aby sme našli prácu pre moju neter, ktorá bola práve u nás na návšteve. Dostala prácu ako pomocná sila v kuchyni.

21.07.91 – nedeľa

Navštívila som svätú omšu v Rot a o 13.00 hod. ruženec v kostole a pobožnosť. Popoludní sme s manželom vyrazili na výlet, plavili sme sa loďou po rieke Neckar a prechádzali sa. Bolo to veľmi pekné. Aj môjmu manželovi sa to veľmi páčilo.

22.07.91 – pondelok

Bola som v kostole v Rote. Farár Vogt kázal o Márii Magdaléne. Keď hovoril o tom, že Mária Magdaléna bola prostitútkou, bola som veľmi šokovaná a cítila som bolesť v srdci. Túto bolesť som hneď obetovala za obrátenie hriešnikov. Toto tvrdenie ma ťažko zasiahlo, lebo som cítila, že to nie je pravda.

Po svätom prijímaní som sa spýtal Spasiteľa: „Kto bola Mária Magdaléna?“ Ježiš odpovedal: „Bola to hriešnica.“ Potom som sa Spasiteľa spýtal, prečo to povedal pán farár Vogt?

Ježiš odpovedal: „Lebo sa mu to viac páčilo.“

O 20.00 hod. bola opäť modlitebná skupina. Veľa som sa modlila za pána farára Vogta. Dnes trvala modlitebná skupina o niečo dlhšie, bolo to veľmi pekné.

23. 7. 1991 – utorok

Okolo 18.00 zavolať Fridolin a oznámil, že Claude nepôjde s nami do Medžugoria. Fridolin povedal, že Claude sa bojí ísť do Juhoslávie kvôli vojne. Počas nášho rozhovoru som si všimol, že aj Fridolin má strach. Dokonca váhal, či má ísť do Medžugoria. Povedal som mu: „Vy maloverní, ako sa môžete báť, keď Ježiš povedal, že máte ísť?“

Večer som sa zúčastnil svätej omše v Rote. Po svätom prijímaní som sa spýtal Spasiteľa, či mám s farárom Vogtom hovoriť o prijímaní do ruky a o Márii Magdaléne. Spasiteľ mi povedal: „Áno, v sobotu.“

24.07.91 – streda

Keďže som toho dňa už pomodlil niekoľko ružencov, spojil som sa v kaplnke na pracovisku so Spasiteľom. Spýtala som sa ho, či by kňaz Vogt zmenil svoj postoj, keby som s ním v sobotu hovorila o prijímaní z ruky. Ježiš povedal, že sa nezmení. Povedala som Ježišovi, že v tom prípade s ním nemusím vôbec hovoriť. Ježiš však odpovedal: „Ale áno. Urob, čo ti hovorí.“ Myslela som si, že nebude ľahké robiť to, čo hovorí páter Vogt, keď páter Vogt nerobí to, čo hovorí Ježiš.

Ale povedala som Ježišovi: „Urobím to.“

Neskôr som sa spýtala Spasiteľa, či má môj syn stať sa kňazom, alebo či sa má oženiť? Ježiš odpovedal: „Áno, má stať sa kňazom.“

Nebolo to pre mňa ľahké, lebo som vedela, že môj syn nechce byť kňazom.

Potom som sa Spasiteľa opýtala, či mu to mám povedať, a Ježiš odpovedal: „Nie, ja mu dám osvietenie, on to sám spozná.“

Teraz viem, že sa musím za svojho syna veľa modliť. Môj Pane a môj Bože, ďakujem Ti, že viem, že môj syn sa má stať kňazom.

Pane, nech sa stane tvoja vôľa.

Áno, Pane, je to môj jediný syn, a predsa nie je môj, lebo obaja patríme tebe.

25.07.91 — štvrtok

Bol som v Rote v kostole na svätej omši. Po svätom prijímaní som sa spýtal Ježiša, kedy mám ísť za farárom Vogtom. On povedal: „V sobotu“.

26.07.91 — piatok

Po svätej omši v Rote som sa spýtal pána farára Vogta, či by som s ním mohol v sobotu hovoriť. Súhlasil a dohodli sme si stretnutie na sobotu o 16.00 hod.

27.07.91 — sobota

O 7.15 hod. som spolu so svojou neterou navštívila svätú omšu vo Waghäuseli. Počas premenenia som videla kňaza a kostol v tme, ale nebolo úplne temno. Keď som prijala sväté prijímanie, povedala som Ježišovi: „Si so mnou“.

Všetci stáli pri prijímaní svätej hostie. Ja som si kľakla na zem. Kňaz váhal, či mi má dať sväté prijímanie. Triasol sa, ako keby mu Satan stiahol ruku. Po svätej omši som sa modlila na kolenách pred svätostánkom za tohto kňaza. Potom som sa niekoho opýtala, ako sa ten kňaz volá, a dozvedela som sa, že to bol otec Florin.

Boli tam ženy z mojej modlitebnej skupiny, ktoré som poznala, a poprosila som ich, aby sa modlili za moju prosbu, a povedala som im, že dnes budem mať rozhovor s farárom Vogtom. Potom som poprosila aj pani Vetterovú a svoju neter, aby sa za moju prosbu modlili medzi 16.00 a 17.00 hod.

Keď som o 16.00 prišiel za farárom Vogtom, privítal ma priateľsky a rozprávali sme sa asi 50 minút. Rozprávali sme sa o prijímaní do úst a na ruku a o Márii Magdaléne. Povedal som mu, že Mária Magdaléna nebola prostitútkou, ale hriešnica.

Od 17.45 do 22.30 hod. som mala návštevu Nicol a Adriany, dvoch Slováčok.

Hovorila som o Bohu a o mojom obrátení. Potom sme čítali posolstvá Panny Márie z Litmanovej (ČSSR). Naučila som ich modliť sa ruženec.

Potom prišli ešte dve ženy z Juhoslávie, ktoré žijú v Nemecku.

28. 7. 1991 – nedeľa

Navštívil som svätú omšu v Rote. S mojou neterou Jaquelinou som sa modlil ruženec. Pri prechádzke lesom sme sa potom pomodlili ešte dva ružence.

29.07.91 — pondelok

Modlitebná skupina o 20.00 hod. Prišiel aj farár Dochart.

12. 8. 1991 — pondelok

V posledných dňoch som sa takmer každý deň modlila, aby mi Panna Mária dnes večer poslala do modlitebnej skupiny veľa modlitebníkov. Panna Mária ma nesklamala, ako nikdy predtým. Naopak, v Malschenbergu v kaplnke, kde kňaz Dochart slúžil svätú omšu, tiež o 20.00 hod. večer, bolo prítomných len málo ľudí. Bolo by lepšie, keby kňaz Dochart zvolil iný termín.

V tento deň sme v modlitebnej skupine čítali posolstvá Panny Márie, ktoré dala v Litmanovej.

19. 8. 1991 – pondelok

Včera mi zavolať kňaz Dochart a spýtal sa ma, či môže dnes prísť. Dva dni predtým som mal návštevu otca Burana z Mannheimu. Pozdravoval ma v mene otca Johannesasa. Všimol som si, že otec Buran nebol úprimný, a stal som sa opatrným. Veľa vecí sa mi na ňom nepáčilo, napr. uprednostňuje prijímanie do ruky a potom nie je vidieť, že je kňaz, nenesie kríž, kňazské rúcho ani žiadny iný znak. Prišlo mi to tak, ako keby ho poslal otec Johannes ako detektíva. Tiež som cítil, že je pyšný. Povedal: „Nikto nemá takú moc ako kňaz pri premene.“ Odpovedala som mu: „Áno, máte pravdu, ale nikto nemá takú zodpovednosť ako kňaz.“ Keď som mu to povedala, nebolo mu to príliš po chuti.

Tento pondelok večer povedal kňaz Dochart v modlitebnej skupine, že prijímanie do ruky je rovnako pokorné ako prijímanie do úst. Pre mňa to bolo, ako keby som dostala facku, a veľmi ma to bolelo.

20.08.91 – utorok

Ingrid Bauer bola u nás jedenásť dní. Dnes ju môj manžel odviezol späť do Pirmansensu. Bývala tu zadarmo a chcela upevniť svoju vieru.

21.08.91 – streda

Mala som utrpenia. Satan sa mi snažil nahovoriť, že so mnou nehovorí Ježiš, ale diabol. Hoci som sa 14. 8. a 19. 8. spovedala, pokušenia sa stále vracali.

Po svätom prijímaní som sa spýtala Ježiša: „Prosím ťa o osvietenie. Ak ku mne hovorí Satan, povedz mi to. Budem opatrnejšia.“

Ani som to nedokončil a Ježiš mi povedal: „Ja som k tebe hovoril.“ Spýtal som sa aj preto, lebo pán farár Vogt povedal, že som pred pár týždňami Ježiša zle pochopil. Ďakujem Bohu, že som dostal toto potvrdenie, že ku mne hovorí Ježiš a nie diabol.

23. 8. 1991 – piatok

Po svätej omši sme s manželom vyrazili na cestu. Chceli sme ísť do Chevremontu v Belgicku.

24. 8. 1991 – sobota

Boli sme v Banneaux, u „Matky chudobných“.

25.08.91 — nedeľa

V Chevremonte sa každý rok koná „Medzinárodné stretnutie malých duší“.

Krátko pred svätou omšou som išla na spoveď. Chcela som sa zbaviť svojich ľahkých hriechov a byť úplne čistá. Počas modlitby ruženca som počula hlas, ktorý ma vyzval, aby som pred všetkými pútnikmi viedla modlitbu v chorvátskom jazyku. Jednu desiatku ruženca, tak ako minulý rok v Lourdes. Pomyslela som si, že ak je to Božia vôľa a Panna Mária si to želá, budem prednášať. Okolo 15.00 hodiny popoludní prišiel môj rad. Pozvala som Pannu Máriu a Ježiša, aby sa modlili so mnou, a prosila som Spasiteľa, aby bol so mnou.

Modlil som sa veľmi horlivo, zo srdca a zreteľne a nemal som strach modliť sa pred toľkými tisíckami ľudí. Naopak, mal som v modlitbe silu ako nikdy predtým. Ďakujem Bohu a Panne Márii za dôveru, ktorú k nim mám.

26. 8. 1991 — pondelok

Dopoludnia som urobila röntgen mužovi, Thomasovi Henzeovi. Nieкто ho zbil, bol bezdomovec a zranený. Lekári ho vyšetrovali a poslali preč s diagnózou, že je chorý.

Povedala som mu, že môže bývať u mňa doma, kým sa nezotaví. V tomto pacientovi som videla Ježiša, ako trpel a bol bezmocný. Zavolať som svojmu manželovi a povedala mu, že si vezmem domov bezdomovca. Bol dosť nahnevaný. Ale keďže som sa predtým v kaplnke modlila za túto vec, môj manžel musel urobiť to, čo je Božia vôľa.

Robím to z veľkej lásky k Ježišovi a Márii, lebo verím, že keď človek z celého srdca miluje Ježiša, miluje aj ostatných.

Okolo 16.00 prišiel pacient Thomas. Vzala som ho so sebou domov. V aute som sa modlila ruženec bolestnej. Thomasov zápach bol neznesiteľný. Strašne smrdel. Doma som mu vyhládala čisté oblečenie a topánky a potom sa osprchoval. Večer sme jedli guláš s ryžou a šalátom. Náš hosť jedol veľmi veľa.

Po jedle som ho poprosila, aby polial záhradu, a ja som išla do kostola. Sväté prijímanie som obetovala za neho.

Thomas bol večer prítomný aj na modlitebnej skupine a modlil sa s nami.

Farár Dochart dnes priniesol malú lavicu na prijímanie. Dúfam, že nabudúce prinesie aj paténu, aby Spasiteľ už nepadal na zem. Veľmi ma to bolelo. Farár Dochart mi sľúbil, že nabudúce prinesie paténu.

27.08.91 — utorok

Znova som vzala pacienta Thomasa do kliniky, kde mu napravili nos.

28.08.91 — streda

Bol som s Adrianou z Emmertsgrundu v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime a tam som sa spovedal.

29.08.91 – štvrtok

Bol som s Ratkom, mojím synovcom, v kostole v Rote.

30. 8. 1991 – piatok

Pomáhal som Ratkovi pri hľadaní práce a opäť som s ním išiel do kostola v Rote. Modlil sa so mnou ruženec.

31.08.91 – sobota

Ráno som bola s Jaquelinou v kostole vo Waghäuseli. Potom sme išli nakupovať do Globusu. Popoludní Erich priniesol obraz, ktorý znázorňuje 11. zastavenie krížovej cesty.

01.09.91 — nedeľa

Navštívili sme svätú omšu v Rote.

02.09.91 – pondelok

V kaplnke v klinike som sa spýtal Spasiteľa na rozhovor, ktorý som včera viedol s otcom Jánom. Otec Ján chcel vedieť, čo povedal biskup Platon.

Ja som však o rozhovore, ktorý som viedol s biskupom Platonom Gorniliakom, nič neprezradil. Otec Johannes Ortynskyj mal zrejme výčitky svedomia kvôli svojim knihám. Spasiteľ mi v kaplnke povedal, že som urobil správne.

Deo gratias.

Večerná modlitebná skupina: Farár Dochart rozdával sväté prijímanie, po prvýkrát s oltárnou lavicou a paténou. Všimol som si, že všetci ľudia boli obzvlášť šťastní a dostali milosť.

06.09.91 — Piatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho

Večer som navštívil noc pokánia v Grombachu. Po svätej omši bol

Uctieval som Spasiteľa. Pozeral som na monštranciu a horko som plakal. Biskup Ratzinger povedal, že Medžugorje nie je nadprirodzené, tak to bolo napísané v Bildpost.

Plakala som asi 15 minút.

Potom ku mne prehovoril Ježiš. Vnútorňý hlas bol jasný a zreteľný ako nikdy predtým.

Ježiš povedal: „Pozri na môj kríž.“ Kríž visel nad oltárom a nad monštranciou. Pozrela som na kríž a počula som ďalej: „Uverili mi?“

Vtedy som hneď prestala plakať.

Verím, že Ježiš mi vzal slzy. Pre mňa to bolo potvrdením, že Medžugorje je skutočné, len Cirkev tomu nechce uveriť.

V prvom septembrovom týždni som sa pýtal Spasiteľa na Litmanovo v Československu a dostal som odpoveď: „Zjavenia v Československu sú nadprirodzené“.

Na to som povedal, že deti teda neklamú. Potom som šiel do kaplnky v klinike a opýtal som sa znova, lebo som mal v pamäti strnulý pohľad lvetky, jednej z vizionárok, a ten pohľad ma prinútil zamyslieť sa. Spýtal som sa Spasiteľa, či by aj diabol mohol vyvolať takéto pohľady. Spasiteľ povedal: „Áno.“

Potom zopakoval: „Zjavenia sú nadprirodzené.“

Ešte som tomu veľmi nerozumel. Môžem k tomu povedať len to, čo hovorí sv. Pavol: Všetko skúmajte a čo je dobré, to si ponechajte.

12.09.91 — štvrtok

Bola som na spovedi v Stift Neuburg. Kňaz mi dal za pokánie, aby som sa nechala pozrieť Spasiteľom. To mi ešte žiadny kňaz nepovedal a bola som šťastná, že ma Spasiteľ chcel pozrieť.

13.09.91 – piatok

Večerná omša v Rot. Na „Hubertovú omšu“ bol kostol vyzdobený jedľami. Nepáčilo sa mi to, lebo to bolo ako na Vianoce a nepasovalo to.

14. 9. 1991 – sobota

Bol som na svätej omši v Malschenbergu. Môj kríž, ktorý zvyčajne stojí v našej spálni vedľa mojej postele, bol prenesený do kostola.

Omšu pripravili mladí ľudia. Chýbala však úcta. Treba zachovať tradíciu a nerobiť z kostola divadlo.

16.09.91 – pondelok

Bol som v kaplnke v klinike. Večer som navštívil svätú omšu v Rot. Potom bola modlitebná skupina, prišiel aj farár Dochart.

Október 1991

Po dlhom hľadaní som opäť našiel svoj denník.

Na pohrebe nášho bývalého farára Köstela bolo prítomných veľa ľudí, vrátane mnohých kňazov. Mal som dojem, že farár Köstel bol pri tej príležitosti viac uctievaný ako Boh. Kňazi naliehali na veriaciach, aby prijímali sväté prijímanie v stoji, hoci tam bola lavica na prijímanie. Keď som prijal svätú hostiu, pokľakol som na zem. Cítila som prítomnosť mnohých nečistých duchov a uvedomila som si, že keby mohli, najradšej by ma roztrhali na kusy. Keď som sa po prijatí svätého prijímania zjednotila s Ježišom, povedala som Spasiteľovi: „Máme toľko kňazov, a napriek tomu rozdeľujú sväté prijímanie tak, že ľudia stoja.“ Vtedy som počula: „Pokračuj v kľačaní, moja dcéra.“ Vtedy mi veľa vecí došlo.

O niekoľko dní som o tom informovala pána farára Vogta. Pán farár Vogt povedal, že to platí len pre mňa a nie pre ostatných.

23.11.91

Bola som na svätej omši v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime. Tam som sa spovedala u jedného misionára.

25.11.91 – pondelok – sviatok sv. Kataríny

Bola som v Rote na svätej omši. Pri zjednotení s Ježišom po svätom prijímaní mi Ježiš povedal: **„Modli sa, modli sa veľa, moja dcéra, z Ruska príde vojna!“**

Najprv som bola veľmi vystrašená a potom som plakala. Spýtala som sa, či mám ísť za pánom farárom Vogtom. Ježiš povedal: „Nie, on ti neuverí.“ Potom som sa spýtala, či to mám povedať v modlitebnej skupine. Ježiš súhlasil.

Bola som prekvapená, lebo v modlitebnej skupine bol prítomný aj kňaz. Opustila som kostol s veľkou duševnou bolesťou a horko som plakala.

Pred kostolom na mňa už čakali Rita a dve ďalšie ženy z Pimasensu, ktoré chceli ísť so mnou do modlitebnej skupiny.

Než som o tom niečo povedala v modlitebnej skupine, poprosila som pána farára Docharta, aby ma požehnal. Pán farár Dochart priniesol sochu Spasiteľa a my sme sa k nej modlili. Ja som však stále musela myslieť na Spasiteľove slová a plakala som a vzlykala.

26.11.91 – utorok

Neustále som myslela na vojnu a pýtala som sa Spasiteľa, kedy to bude. Spasiteľ povedal: **„Čoskoro.“**

27.11.91 – streda

Spýtala som sa Spasiteľa, či sú tieto slová dôležité len pre mňa.

Spasiteľ povedal: **„Povedz to všetkým!“**

29.11.91 – piatok

V kaplnke na pracovisku. Chcel som si byť istý a opäť som sa opýtal na vojnu. Znovu som počul: „Do Ruska príde vojna.“

02.12.91 – pondelok

11:15 v kaplnke v klinike. Bola som rada, že som sa mohla opäť pokľaknúť pred svätostánkom. Komunikovala som duchovne a spýtala som sa Spasiteľa, kde sa nachádza, keď so mnou hovorí.

Ježiš odpovedal: „**V hĺbke srdca.**“

Ďalej som sa ho spýtal, ako mám vysvetliť ostatným, že ho počujem.

Ježiš povedal: „To je nadprirodzené, inak by to nebolo odo mňa.“ Spýtal som sa ďalej, či je možné, že som hypnotizovaný.

Ježiš povedal: „Ten, kto sa zjednotí s mojím srdcom, nemôže byť hypnotizovaný.“

Myslel som na vojnu v Juhoslávii a na to, že jasnovidci Ivan a Jakov odišli do zahraničia.

Spýtal som sa, či by som mal tiež opustiť Nemecko kvôli vojne, ktorá ešte príde. Ježiš však povedal: „Nemám rád zbabelcov.“

Potom mi napadla svätá Johanna z Orléansu, ktorá bojovala proti Angličanom a oslobodila Francúzsko. Ešte som Ježišovi rozprávala o svojom synovi, že si nedokáže predstaviť, že by vojna prišla z Ruska. Ježiš mi povedal: „Nech sa čo najskôr ide vyspovedať.“

Večer v modlitebnej skupine po tretej desiatke ruženca sme ako vždy zachovali niekoľko minút ticha, aby každý mohol modliť sa zo srdca a prosiť za druhých. Spýtala som sa Spasiteľa, či mám niečo odkázať modlitebnej skupine.

Ježiš povedal: „Povedz všetkým, že ich milujem.“

To bolo prvýkrát, čo som v modlitebnej skupine počul Spasiteľa.

03.12.91 – utorok

V kaplnke v klinike som počul hlas Ježiša:

„Počúvaj ma, moja dcéra, modli sa, modli sa veľa.“

Večer v Rot v kostole počas svätého prijímania hrala hudba z platne, nedokázala som sa otvoriť Spasiteľovi, hudba ma rušila.

04.12.91 — streda

V ordinácii na klinike okolo 10.45 hod.: Spojila som sa so Spasiteľom a počula som hlas: „Si moja služobnica, rob všetko, čo ti poviem. Maj vo mňa veľkú dôveru.“

Zostaň pevná. Čaká ťa krátky život. Vezmem ťa k sebe. Dôkazom toho je tvoja viera.“

Hneď potom, čo som to zapísala, som sa Spasiteľa opýtala, či som to zapísala správne. Ježiš odpovedal: „Áno, moja dcéra“.

Večer: Každý deň som sa viac modlil za pána farára Vogta a za jeho osvietenie a prosil som Ježiša, aby mi dal povolenie porozprávať sa s pánom farárom Vogtom. Ježiš povedal: „Chod.“

Od 18.00 do 18.45 som hovoril s farárom Vogtom. Po tomto rozhovore mi farár Vogt povedal, že ma obdivuje a že mám pokračovať ďalej.

Keď som sa ho spýtal, čo znamenajú Ježišove slová „dôkazom toho je tvoja viera“, odpovedal mi: „Musíš všetko pochopiť?“

05.12.91 — štvrtok

O 9.00 hod. ráno som sa spýtal Spasiteľa, či naozaj nemusím všetko rozumieť, ako povedal farár Vogt. Spasiteľ povedal: „Áno, nemusíš všetko rozumieť. Všetko príde vo svojom čase. Čo nerozumieš, to vráť mne.“

Ďalej som sa Spasiteľa opýtal, či mám varovanie o vojne z Ruska poslať šéfredaktorovi Bild am Sonntag.

Spasiteľ mi odpovedal, že by som to mal urobiť ešte dnes.

06.12.91 – piatok

Okolo 8:25 som šiel do kaplnky v klinike a modlil som sa tam za to, aby bol list uverejnený. Počas modlitby som sa Spasiteľa opýtal, či je list dobrý. Odpoveď: „Tvoj list je dobrý“. Dostal som milosť a plakal som od radosti, že milujem Spasiteľa.

Spasiteľ mi k tomu povedal: „Veľmi ťa milujem, choď v pokoji“.

Večer v kostole v Rote: Spýtal som sa Spasiteľa, ako možno odvrátiť vojnu. Spasiteľ odpovedal: „Iba pôstom a modlitbou“.

Spýtala som sa aj Spasiteľa, prečo práve ku mne hovorí, veď som hriešnica. Spasiteľ odpovedal: „Všetci sú hriešnici“.

Napriek tomu som sa naďalej pýtala, prečo ku mne hovorí, a počula som jeho hlas: „Zastavím sa tam, kde chcem.“

07.12.91 — sobota

Ráno som navštívila svätú omšu v Mingolsheime v kaplnke sv. Rocha. Po svätom prijímaní mi Spasiteľ povedal: „Porozprávaj sa s misionárom.“

Hovorila som s misionárom o mojom obrátení a o vojne. Keď sme spolu rozprávali, plakal.

Popoludní som sa modlila s Fridolinom Keilhauerom, študentom teológie v Lantershofene.

08.12.91 — nedeľa

Dopoludnia som sa zúčastnil svätej omše v Rote. Od 12.00 do 13.00 hodiny som bol tiež v kostole a modlil sa; je to hodina milosti v deň Neпоškvrneného počatia Panny Márie. Potom nasledovala pobožnosť približne do 14.00 hodiny.

Poobede sa ma Fridolin počas rozhovoru spýtal:

„Čo máš, čo si nedostal od Boha?“

Po krátkom zamyslení som odpovedal: „Nemám nič a všetko, čo mám, je od Boha.“

9. 12. 1991 – pondelok

Pred niekoľkými dňami mi Spasiteľ povedal: „Daj mi celé svoje bytie.“

Nerozumel som tomu a vrátil som to Ježišovi, tak ako to povedal. Potom Spasiteľ pokračoval:

„Musíš sa pýtať na všetko.“

Tak som sa ho dnes spýtal, asi o 9:45. „Spasiteľ, čo ti mám dať?“ Ježiš odpovedal:

„Daj mi všetko.“

Potom som sa spýtal, či mám niečo odkázať našej modlitebnej skupine.

Povedal, že majú znásobiť modlitby a postiť sa.

Večer som sa ešte spovedal u pána farára Docharta.

10.12.91 — utorok

10.10 hod. Lekárska ordinácia: Spojila som sa so Spasiteľom, potom som počula: „Napíš: Milujem svoje ovce a chcem späť všetky, ktoré sa stratili. Hľadaj ich. Pomôž mi. Za každú nájdenú ovcu je v nebi veľká odmena. Tvojím cieľom je neustále hľadať. Nikdy neprestávaj. Zlý číha.“

Povedala som: „Pane, som taká slabá.“

Spasiteľ odpovedal: „Ale so mnou máš silu.“

Večer v kostole v Rote: Nevedel som, aké evanjelium sa v ten

. Bol som prekvapený, keď sa čítalo Matúšovo evanjelium o stratenej ovci. Divil som sa, že mi Spasiteľ už ráno niečo o tom povedal. Dnes som sa modlil za pána farára Vogta viac ako zvyčajne. Prijímal som a sotva som sa zjednotil so Spasiteľom, počul som veľmi pomaly a zreteľne hlas: „Počuješ ma?“ Povedal som: „Áno.“ Nastalo hlboké ticho. Potom som počul: „Choď za kňazom.“

Zase ticho. „Povedz mu“ — ticho — „že to s vojnou myslím vážne.“ Zasiahlo ma to ako úder. Zopakovala som si to pre seba a spýtala som sa, či som to správne pochopila a kedy mám ísť za kňazom. On povedal: „Po svätej omši.“

Spasiteľ mi ešte potvrdil, že som to počul správne. Potom som začal horko plakať. Zita prišla ku mne a spýtala sa ma, čo sa so mnou deje. Následne prišla ku mne aj pani Speckartová a opýtala sa ma. Potvrdili to a povedali: „To nie je nič nové, poznáme to z pokánných nocí“. (Mali na mysli vojnu z Ruska.) Potom som hneď išla za pánom farárom Vogtom. Farár Vogt ma vypočul a potom povedal: „Viac ako modliť sa nemožno.“ Bolo to necelý týždeň, čo som s ním prvýkrát hovorila o vojne z Ruska, tak ako mi to Spasiteľ prikázal.

Požiadala som ho o požehnanie a potom som šiel domov.

11.12.91 — streda

Krátko po 10.00 hod. v ordinácii: Spojil som sa so Spasiteľom. Vtedy ma obklopoval príjemný pokoj a ticho. Cítil som teplo, ale nič som nepočul.

12.30 hod. v kaplnke v klinike: Modlila som sa modlitbu Anjel Pánov, zjednotila som sa so Spasiteľom a pocítila som príjemné teplo, pokoj a ticho. Chvíľu som nič nepočula a zrazu som počula: „Odpočívam v tvojom srdci“. Bolo to tak krásne a tešila som sa tak veľmi, že to ani nedokážem opísať. Bohužiaľ som si nemohla túto prestávku predĺžiť, lebo moja kolegyňa bola stále chorá a musela som všetko zvládnuť sama.

Keď človek vie, že Spasiteľ spočíva v srdci, je to taký mimoriadne krásny pocit a človek pocíti pokoj, ktorý môže dať len náš Pán.

Večer v kaplnke sv. Rocha: Spýtala som sa Spasiteľa, ako dlho by sa nemalo jesť pred prijatím sv. prijímania, lebo ma o to požiadala Rita z Würzburgu.

Spasiteľ povedal: „Niekoľko hodín pred svätým prijímaním je to správne.“ Povedal som, čo by asi povedal kňaz, keby som mu to povedal. Spasiteľ odpovedal: „Budem za teba hovoriť. Choď v pokoji.“

12.12.91 — štvrtok

10.15 hod. v ordinácii: Spýtala som sa Spasiteľa, či som falošná prorokyňa, lebo som v Biblii čítala niečo o konci sveta. Spasiteľ mi povedal: „Nie si falošná prorokyňa, si moja služobnica. Rob všetko, čo ti poviem. Príde vojna. Som tvoj Pán a Boh. Budeš stále pokúšaná.“

Spýtala som sa Spasiteľa, či by som nemohla dostať nejaké znamenie.

Spasiteľ: „Dám ti znamenie, keď príde čas.“

Spýtala som sa, či je toto znamenie pre mňa.

Spasiteľ: „Pre všetkých.“

12.15 hod. v kaplnke v klinike: Modlila som sa k Anjelovi Pánovmu.

Spýtal som sa Spasiteľa, či bude toto znamenie vo vzduchu, alebo na mne?

Spasiteľ sa ma na to opýtal: „Súhlasíš?“

Bez váhania som odpovedal: „Áno.“

Ale potom som ďalej povedal Ježišovi: „Nikdy ma od teba neoddeľuj, lebo ťa veľmi milujem.“

Spýtal som sa Spasiteľa, či sú modlitby, ktoré sa modlíme v modlitebnej skupine, dobré, alebo či by som mal niečo zmeniť?

Spasiteľ povedal: „Modli sa veľa; zdvojnásob modlitby. Všetky modlitby sú dobré.“

13.12.91 piatok

Ordinácia: Modlila som sa, potom som sa spojila so Spasiteľom a počula som ho povedať: „Počúvaj dobre, moja dcéra. Choď za kňazmi, povedz im to.“

To s tou vojnou myslím vážne.“

Spýtal som sa Spasiteľa, ako to mám povedať. Spasiteľ mi odpovedal:

„Ja budem hovoriť za teba.“

Ďalej som Spasiteľovi povedal, že mi neuveria, ale Spasiteľ mi odpovedal: „Nechaj to na mňa.“ Spasiteľ: „Nechápeš nadprirodzené. Nikto okrem mňa nemôže pochopiť nadprirodzené.“ Cítil som vo svojom vnútri teplo a pokoj a povedal som Ježišovi: „Verím, že si so mnou.“ Ježiš: „Veríš tomu! Tak ver aj tomu druhému.“ Večer v kostole v Rote. Spýtal som sa Spasiteľa, či je to, čo som doteraz napísal, správne. Ježiš to potvrdil slovom „ÁNO“ a povedal: „Chod' v pokoji, moja dcéra.“

14.12.91 – sobota

O 7.00 hod. ráno som bola v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime. Modlila som sa za mier a plakala som. Potom som počula: „Chod' v pokoji, moja dcéra.“

15.12.91 – nedeľa

Odchádzali sme do Regensburgu a o 10.00 hod. sme navštívili svätú omšu v karmelitánskom kláštore. Pri zjednotení so Spasiteľom povedal Ježiš:

„Chceš počúvať môj hlas?“

Súhlasila som a Spasiteľ mi povedal: „Tak tomu ver.“

Povedala som: „Daj mi, prosím, to horčičné zrnko, inak nemôžem hory premiestniť.“

Potom nastalo ticho.

Potom Spasiteľ povedal: „Milujem ťa.“

Po svätej omši som sa rozprával s otcom Gebhardom Heyderom. Prečítal si moje vnútorné úvahy, ktoré som si zapísal do denníka. Ďakujem Bohu, že ho ešte máme, lebo má už 86 rokov. Nie je múdry po ľudsky, ale božsky.

Niekoľko ako je on, treba hľadať s lupou. Nevadí mi, že musím prejsť celkovo vyše 600 km, aby som s ním mohla hovoriť. Veľmi mi pomohol. Na záver mi potvrdil, že pre neho nie je ničím novým, že vojna príde z Ruska. Spomenul Teréziu Neumannovú (nemecká mystička – stigmatizovaná), ktorá raz povedala, že 30 rokov po jej smrti budú Rusi šliapať po jej hrobe. Zomrela v roku 1962. Otec Gebhard spomenul aj Heroldsbach, Mettenbuch a iné miesta, kde sa poukazuje na túto vojnu.

Ešte nám požehnal veci, ktoré sme si priniesli, napr. vodu, sviečky, obrázky atď. Otec Gebhard tieto veci požehnal celkom osobitne. Tak by mal požehnávať každý kňaz.

Keď som prišla domov, hneď som začala variť, lebo k nám prišiel hladný hosť. Ja som nič nejedla a išla som do kostola vo Waghäuseli. Svätú omšu som obetovala za duše v očistci. V ten deň som sa veľmi veľa modlila. Ale vo Waghäuseli, v kostole, som cítila, že ma obklopuje peklo. Bola som napadnutá. Najhoršie to bolo, keď som prijímala sväté prijímanie na kolenách.

Cítila som, ako sa kňaz bránil dať mi sväté

prijímanie na kolenách. Až po treťom Zdravas Mária mi dal svätú hostiu. V duši som cítila veľmi silné útoky. Na to tak skoro nezabudnem. Ale Spasiteľ bude vždy víťazom. Po zjednotení s Ježišom som mala v sebe pokoj, ktorý môže dať len Boh.

Spasiteľ: „Milujem ťa, moja dcéra.“ Potom som sa modlila za tohto kňaza.

16.12.91 – pondelok

Keďže som cítila, že uznanie Chorvátska a Slovinska za samostatné štáty nie je dobré, spýtala som sa Spasiteľa, či je to správne.

Spasiteľ k tomu povedal: „Nepotrebujem hranice, milujem všetkých ľudí.“ O 17.00 hod. sa u nás v klinike konala vianočná oslava.

Prof. Weidauer, riaditeľ našej kliniky, predniesol reč a rozdával darčeky. Potom som hneď išiel do kostola, lebo som radšej prijal sväté prijímanie, ako by som navštívil všetky vianočné oslavy, ktoré sa na celom svete slávia na pracoviskách. Nech im Boh odpustí, že to nazývajú vianočnou oslavou. Pre mňa sú to farizejské vianočné oslavy. Tak som šiel do kostola v Rote. Po ceste do Rote som sa modlil za kolegov, ktorí zostali na oslave.

Obetoval som sväté prijímanie za umierajúcich a za duše v očistci. Po svätom prijímaní som sa spýtal Spasiteľa, či bolo správne to, čo som dnes večer urobil.

Spasiteľ: „Áno, je to správne, ďakujem ti za to.“

To Spasiteľ ešte nikdy nepovedal.

Povedal som Spasiteľovi, že by som mu za to mal poďakovať.

Ráno v kaplnke na pracovisku som sa spýtal Spasiteľa na včera večer v kostole vo Waghäuseli, pretože otec Werner Egon mi spočiatku odmietol udeliť sväté prijímanie v kľaku a ja som cítil silné útoky v srdci. Bol to útok, aký som doteraz nezažil. Spýtal som sa Spasiteľa, koľko diablov bolo okolo mňa?

Spasiteľ povedal: „Keby si ich videl, zomrel by si.“

Tento kňaz nežije v Božej milosti. Spýtala som sa Spasiteľa, či mu to mám povedať? Lebo som prosila o odpustenie pre tohto kňaza. Spasiteľ povedal: „Povedz im to.“

V duchu som si povedal, že pôjdem za otcom Aemilianom a porozprávam sa s ním o tom.

18.12.91 – streda

S neterou som bola v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime. Keď sa rozdávala svätá prijímanie, pokľakla som pri oltárnej lavici. Iní stáli pri prijímaní svätej hostie alebo pokľakli na schodoch pred kňazom. Ďakujem Bohu, že mi dal toľko odvahy, aby som sama pokľakla pri oltárnej lavici.

Čakala som a modlila sa za kňaza, kým ku mne neprišiel. Po rozdávaní sv. prijímania sa kňaz otočil a urobil asi dva kroky smerom k oltáru.

Niečo ma zdržalo. Prišiel ku mne a podal mi Sväté prijímanie. Spýtala som sa Spasiteľa, či to bolo správne.

Spasiteľ: „Pokračuj tak, moja dcéra. Ďakujem ti za túto odvahu.“

Povedala som Spasiteľovi: „Ďakujem ti, lebo táto odvaha pochádza od teba a nie odo mňa.“

Dopoludnie v kaplnke v klinike: Spýtala som sa Spasiteľa, či má niekto, kto náhle zomrie, čas na pokánie. Spýtala som sa preto, lebo o tom sa pred pár dňami diskutovalo. Jeden kňaz dokonca povedal, že už by na to nebol čas.

Spasiteľ: „Je určitý čas na pokánie za hriechy. Tento čas závisí od Boha.“

Potom som sa Spasiteľa opýtal, koľkokrát za deň sa dá prijímať sväté prijímanie. Spasiteľ: „Len raz za deň a duchovne tak často, ako chceš.“

Spasiteľ ďalej povedal: „Ak prijímaš viackrát za deň, nemáš dostatočnú dôveru v Boha. Lebo ak prijímaš s nečistým srdcom, potom ani po desiatom prijatí svätého prijímania to nestačí.“

19.12.91 – štvrtok

Zaujímal ma včerajší telefonát od brata Aloisa. Povedal mi, že otec Werner Egon dostal anonymný list a že som možno podozrivý. Keď som bratovi

Aloisovi povedal, že som aj tak mal v úmysle ísť za kňazmi do Waghäuselu, zľakol sa a povedal, že to nemám robiť, lebo inak ho vyhodia z kláštora.

Musím k tomu dodať, že by som nikdy nikomu nenapísal anonymný list. Lebo osobne idem za kňazmi, keď cítim, že to porušuje pravé Kristovo učenie.

Preto som sa spýtal Spasiteľa, či mám ísť za kňazmi do Waghäuselu kvôli tomu, čo som tam zažil 15. 12. 1991. Spasiteľ: „Chod' za otcami a povedz im to.“ Odvážim sa tam ísť, ak je to Božia vôľa. Následne mi Spasiteľ ďalej povedal: „Modli sa každý deň veľa.“

20.12.91 – piatok

V kaplnke v nemocnici: Spasiteľ mi povedal: „Veľa sa modli, moja dcéra, vojna sa blíži.“ Spýtala som sa Spasiteľa, kedy príde inflácia.

Spasiteľ: „Ešte pred vojnou.“

Ďalej som sa Spasiteľa opýtala, ako dlho by sa nemalo jesť pred svätým prijímaním. Spasiteľ: „Niekoľko hodín pred svätým prijímaním nejest' a nepiť je pokáním pre neveriacich!“

Spýtala som sa, či mám niečo odkázať?

Spasiteľ: „Kňaz Vogt má s veriacimi modliť sa pred Najsvätejšou oveľa viac ako doteraz.“ Večer som bola v kostole v Rot.

21.12.91 – sobota

Svätá omša o 7.15 hod. vo Waghäuseli.

Pred svätou omšou som sa modlila za kňaza, ktorý ju bude slúžiť. Bol to otec Alanus. Najprv som videla kostol v tme, otca som nevidela, hoci slúžil svätú omšu. Modlila som sa horlivo za otca. Potom som videla aj otca, ale tiež v tme. Po premenení sa celý kostol trochu rozjasnil. Nevedela som, čo to znamená, a nedostala som ani odpoveď. Po svätej omši som bola u rodiny Hamschovcov.

Večer prišiel za mnou pán Zank a povedal mi, že poslal list kňazovi vo Waghäuseli. Povedal, že napísal, že jeho kázanie považuje za hlúpe, a že v liste spomenul aj Medžugorje. Spýtala som sa pána Zanka, či dostal odpoveď od toho kňaza. Povedal, že žiadnu odpoveď neočakáva. Kritizoval som ho a spýtal som sa ho, prečo nešiel za tým kňazom osobne. Cítil som, že tento muž nie je úprimný a že klame. Pôsobil na mňa ako zbabelec. Teraz mi niečo došlo a spomenul som si na anonymný list kňazovi Wernerovi Egonovi, o ktorom mi rozprával brat Alois. Ale nezradím ho kňazom vo Waghäuseli. Kňazi vo Waghäuseli ma určite podozrievajú, už po druhýkrát. Nie som na tom lepšie ako Ježiš. Vina sa zvaľuje na nevinných.

22.12.91 – nedeľa

Predtým, ako som sa zúčastnil svätej omše v Ríme:

V nedeľu ráno som sa asi hodinu a pol modlil najmä za pána farára Vogta a otcov v Waghäuseli. Spýtal som sa Spasiteľa na potlesk rukami v kostole.

Spasiteľ: „Moja cirkev nie je divadlo, treba mať väčšiu dôveru v Božiu odmenu.“ Veľa som sa modlila za kňazov a ľudí, ktorí boli v kostole. Spýtala som sa Spasiteľa, kedy ma vezme do domova (neba).

Povedal: „Čoskoro.“ Potom sa ma Spasiteľ spýtal, či mám strach.

Odpovedala som mu: „Nie, keď si so mnou.“

Na poludnie som bol v kostole na modlitbe ruženca a na pobožnosti.

Poobede som sa s Erichom pomodlil dva ružence. Cítil som silnú potrebu modliť sa, akoby mi niekto povedal, že sa musím modliť. Večer som v rádiu počul, že práve v čase, keď som sa modlil, sa pri Heidelbergu zrútilo lietadlo a zahynulo pri tom 26 ľudí. Okolo 20.00 hodiny som sa pri zjednotení s ním opýtala Spasiteľa, či moja smrť bude mučeníctvom. Jedna žena z Mannheimu mi povedala, že videla moju smrť vo videní. Rozprávala o ťažkom mučeníctve, o popálení.

Keďže som cítil, že je v tom prst démona, chcel som sa na to opýtať Spasiteľa, či je to pravda. Na moju otázku Spasiteľ odpovedal: „Áno, bude to krátke mučenie a ja budem s tebou.“

23.12.91 – pondelok

Najprv som doma prečítala celý žaltár a ďalšie modlitby. Potom som komunikovala duchovne, bola som asi 20 minút zjednotená so Spasiteľom. Panovalo zvláštne ticho a vo vnútri som cítila hlboký pokoj.

Zapisujem len dôležité veci, ktoré mi Spasiteľ dáva napísať. Pravda musí vyjsť na svetlo, aj keď je ťažké ju napísať. Spýtal som sa Spasiteľa, koľko ľudí zahynie vo vojne.

Spasiteľ povedal: „Takmer všetci. Tí, ktorí prežijú, budú radi, keby boli mŕtvi. Hriech je ťažký.“ Myslela som na atómovú bombu.

Spasiteľ: „Aj jadrové elektrárne budú kontaminovať Zem.“

Povedala som Spasiteľovi, aby pre mňa niečo povedal.

Spasiteľ: „Veľmi ťa milujem, zostaň mi verný, vytrvalý a neopúšťaj ma.“

Potom som prosila Spasiteľa, aby nám v modlitebnej skupine dal znamenie, aby sme zostali silní vo viere. Povedal som: „Viem, že nie sme hodní dostať toto znamenie, ale zverujem to Pánovi, nášmu Bohu.“

Potom som pocítil hlboký pokoj a mier, aký som doteraz nezažil. Môže to byť len tak, že Spasiteľ bol vo mne a ja v ňom.

Nie je nič krajšie, ako byť jedno so Spasiteľom. Áno, Spasiteľ sám stačí. Na poludnie, po 11.00 hodine, som išla so svojou neterou Jaquelinou do lesa. Modlili sme sa ruženec k Nepoškvrnenej. Potom sme spievali Salve Regina v latinčine. Keď sme spievali uprostred lesa, zrazu priletelo veľa vtákov a spievali a písali s nami. Predtým silno fúkal vietor a zrazu bolo bezvetrie, vietor už nefúkal. Pri spievaní sme pocítili úctu. Keď sme došpievali pieseň Salve Regina, vtáky odleteli a vietor opäť začal fúkať. To s vtákmi som zažila už po tretíkrát a to, že vietor prestal fúkať, po druhýkrát.

Večer: Modlitebná skupina. Spovedal som sa u pána farára Docharta. Dnes sa v modlitebnej skupine spovedalo veľa ľudí. Uctili sme si Spasiteľa a ako vždy sme sa modlili ruženec a ďalšie modlitby.

24. 12.91 — utorok — Štedrý večer

Navštívila som polnočnú omšu a veľa som plakala.

25.12.91 — Vianoce

Pred svätou omšou som sa modlila žaltár, potom som prijala duchovné prijímanie. Asi 20 minút som bola zjednotená so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Som vždy s tebou.“

Pýtala som sa Ježiša na veci, o ktorých som hovorila s kňazom Dochartom.

Spasiteľ: „To, čo ti hovorím, je pre teba, pre kňazov a pre všetkých.“

Ježiš mi povedal, že mám ísť za kňazom, keď mi to Ježiš povie, nie keď chcem ja, ale keď príde ten správny čas.

26.12.92 – 2. sviatok Vianoc

Hudobný spolok sprevádzal svätú omšu. Nepáčilo sa mi to. Počas hudby som sa modlila litánie k Najsvätejšej sviatosti a litánie k Srdcu Ježišovmu.

Dobre som sa zjednotila so Spasiteľom a dostala som veľa milostí.

27.12.91 – piatok

Večer som navštívila svätú omšu v Rote.

28.12.91 — sobota

Modlila som sa celý žaltár.

29.12.91 — nedeľa

Od 6.30 do 8.30 som pred svätou omšou recitovala žaltár. Duchovne som sa zjednotila so Spasiteľom a po prvýkrát som sa opýtala na svoju rodinu. Spýtala som sa, ako je na tom moja rodina. Spasiteľ: „Všetci sú na širokej ceste. Ešte sa môžu vrátiť, ak budú chcieť.“ Spýtala som sa na svojho manžela a Jaquelinu. Nedostala som žiadnu odpoveď.

Keď som sa pýtala na svoju rodinu, myslela som na svojich ešte žijúcich súrodencov vo Francúzsku, Juhoslávii a tu v Nemecku. Potom som sa spýtala ešte na svojho syna. Spasiteľ: „On tiež.“

30.12.91 – pondelok

Pán Erben ma požiadal, aby som sa Spasiteľa opýtala, či je správne to, čo práve robí. Spasiteľ: „Cesta, ktorú si zvolil, nie je dobrá.“

Spýtala som sa Spasiteľa, či je správny oběžník od Marie Ittenovej (Rasenkreuz).

Spasiteľ: „List je správny. Urob veľa kópií. Kto tomu neverí, nech to nechá na mňa.“

Spovedal som sa u pána farára Docharta.

31.12.91 — utorok

V klinike: spýtala som sa Spasiteľa, čo sa to deje s mojím manželom.

Spasiteľ: „Veľa sa za neho modli, moja dcéra. Je to boj nečistých duchov.“ Ale povedala som Spasiteľovi, že sa včera spovedal.

Spasiteľ: „Znovu zhrešil.“

Povedala som Spasiteľovi, že môj manžel povedal, že kňaz mu nepomohol. Spasiteľ: „Hlboko neoľutoval svoj hriech.“

Spýtala som sa, či je správne, že kňaz Dochart slúži svätú omšu v súkromnom dome pána Derisa zo Zeuternu.

Spasiteľ: „Nie je to správne zo strany pátera Docharta, lebo potrebuje povolenie.“

To znamená, že cirkev odmieta konať nesprávne. V mojej cirkvi sa môže modliť kedykoľvek.“

Spýtala som sa Spasiteľa, či boli včerajšie modlitby dobré.

Spasiteľ: „Bolo to dobré, páčilo sa mi to.“

12.00 hod. v kaplnke v klinike: Bolo obzvlášť krásne byť spojený so Spasiteľom. Povedal som Spasiteľovi: „Ó, Spasiteľ, teraz nemám žiadne pochybnosti, je to také krásne a verím všetkému.“

Spasiteľ na to povedal: „Tvoja duša je teraz čistá.“

Ešte som povedala, že ho teraz lepšie počujem.

Spasiteľ: „Lebo si sa mi viac otvorila.“

Spýtala som sa Spasiteľa, čo by mi chcel povedať na konci roka.

Spasiteľ: „Pokračuj, moja dcéra. Páči sa mi všetko, čo robíš.“ Spýtala som sa, či mám postaviť modlitebňu.

Spasiteľ: „Postav ju.“

Potom som sa spýtala, čo mám robiť, ak s tým môj manžel nebude súhlasiť. Spasiteľ povedal: „On bude súhlasiť.“

Silvestrovský večer:

V noci som bola smutná, horko som plakala, streľba o polnoci sa mi nepáčila, lebo toľko ľudí hladuje. V tom čase som sa modlila.

01.01.92 – streda

Svätá omša v Rot. Po omši som sa s pani Speckartovou rozprávala o kópii z Eisenbergu, ktorú prečítali v modlitebnej skupine. Keď sme tak stáli na ulici, diabol asi 5 minút šíril pekelný zápach, takže som postriekala svätenou vodou. Zápach okamžite zmizol.

Od 16.00 do 19.00 hodiny som viedol rozhovor s Arturom Wagnerom, študentom teológie. Pri tom sme sa modlili aj v latinčine.

Požiadala som o to Spasiteľa, pretože pán Ziegler v knihe „Medžugorje – Božia ponuka mieru svetu“, ktorú napísal, zmenil meno.

Spasiteľ: „Nie je správne falšovať mená.“

Potom som sa opýtala ešte na vizionára Ivana. Ivan je často v Nemecku, v susednej obci. Opýtala som sa Spasiteľa, prečo ma neprišiel navštíviť, v Medžugorje som bol často u neho.

Spasiteľ na to povedal: „Nechaj to na mňa.“

12:10 hod.:

Opýtala som sa Spasiteľa na nadpis v časopise „Medjugorje – Aktuell“, na strane 12, v rozhovore s prof. Maxom Thürkauфом. Nadpis znel: „Musíme sa naučiť žiť tak, aby nám verili, že veríme.“

Spasiteľ k tomu povedal: „O vieru treba prosieť.“

Potom som sa spýtala, či by som mala čítať tento časopis „Medjugorje – Aktuell“.

Spasiteľ: „Tento časopis nemusíš čítať, kniha Malých duší je dôležitejšia ako milióny takýchto časopisov.“

Potom som sa opýtala na svojho manžela, lebo je príliš často napádaný.

Myslela som na démona.

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, je tam veľa démonov. To je jeho krížová cesta. Je to posadnutosť. Tým mi pomáhaš zachraňovať duše.“

Povedala som Ježišovi, že mnohí ľudia veria tomu, čo o mne hovorí môj manžel. Spasiteľ: „Ľudia oveľa viac veria tomu, čo hovorí diabol. Pravda sa prijíma len málo. Inak by som nebol ukrižovaný.“

Večer v kostole v Rot:

Po svätom prijímaní som sa Spasiteľa opýtala, či bolo správne, čo som o posadnutosti povedala svojmu manželovi

17.20 hod. povedala kvôli posadnutosti.

Spasiteľ: „Bolo to správne. Nemusíš sa báť. Som s tebou.“ Bola som plná radosti a cítila som vo svojom vnútri hlboký pokoj.

3. 1. 1992 — Piatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho

Navštívil som svätú omšu v kostole v Rot.

04.01.92 — Sobota

Navštívil som chorého otca Müllera v Mingolsheime. Rozprával som sa s ním asi 45 minút.

Neskôr som sa spýtala Spasiteľa, či som hovorila správne.

Spasiteľ: „Nie ty, ale ja som hovoril za teba.“ Tento rozhovor bol Božou vôľou.

Po našom rozhovore som sa u neho vyspovedala.

05.01.92 — nedeľa

Pred svätou omšou mi diabol spálil kópiu oběžníku od Marie Ittenovej (Eisenbergovej). Takmer mi vyhorela spáľňa.

06.01.92 — pondelok, sviatok Troch kráľov

Navštívil som svätú omšu v Rote a pobožnosť. Večer: modlitebná skupina, prišlo veľa ľudí.

07.01.92 – utorok

10.00 hod. Lekárska ordinácia: Keďže som deň predtým túžil prijať sväté prijímanie už druhýkrát za deň, ale neurobil som to, spýtal som sa Spasiteľa, či je správne prijímať sväté prijímanie len raz za deň.

Spasiteľ: „Raz denne je správne.“

Potom som sa Spasiteľa opýtal, či to mám povedať kňazom.

Spasiteľ: „To, čo ti hovorím, je pre teba, pre kňazov a pre ostatných.“

Potom som sa Spasiteľa opýtal, či ak poviem modlitebnej skupine, že sa smie prijímať sväté prijímanie len raz denne, či tým stratím modlitebnú skupinu.

Spasiteľ: „Aj keby si ich všetkých stratil, pravda platí.“ Potom som sa Spasiteľa opýtal, či existujú výnimky.

Spasiteľ: „Len raz.“

Spýtal som sa Spasiteľa, či som to napísal správne.

Spasiteľ: „Napísal si to správne, nenechaj sa ovplyvniť ostatnými.“

Spomenula som si, že farár Vogt sa na Silvestra poďakoval laikom, ktorí rozdávali sväté prijímanie.

Spýtala som sa Spasiteľa, či bolo správne, že sa im farár Vogt poďakoval.

Spasiteľ: „Tým mi ublížil.“

Potom som sa Spasiteľa opýtal, či sa ešte dožijem toho, že laici už nebudú rozdávať sväté prijímanie.

Spasiteľ: „Áno, zažiješ to. Modli sa za túto vec.“

Potom som sa Spasiteľa opýtal (asi okolo 12.00 hodiny v klinike), či Sv.

Omša v sobotu večer je vlastne nedeľná omša, pretože v sobotu chodí do kostola toľko ľudí.

Spasiteľ: „Nedeľa je svätý deň, nesmie byť zneuctená.“

08.01.92 – streda

Večer v Mingolsheime v kaplnke sv. Rocha:

Kľačal som pri oltári, hoci nikto iný nekľačal. Spýtal som sa Spasiteľa, či je Večera Pánova a sväté prijímanie to isté, pretože mi to povedala protestantská rehoľníčka.

Spasiteľ: „Evanjelický kňaz nemá moc premeny a silu. To, čo platilo vtedy pre Petra, platí aj dnes.“

09.01.92 — štvrtok

10.15 h v ordinácii: Pri modlitbe som Spasiteľovi sľúbila, že budem veriť a robiť to, čo mi povie, ale tiež som ho prosila, aby mi, skôr než mi niečo povie, odstránil všetky pochybnosti, ktoré vo mne ešte zostali, a aby obliekol moju ľudskosť božstvom a daroval mi čistotu a pokoj. Potom som sa ho spýtal, kedy mám ísť za kňazom, pánom farárom Vogtom.

Spasiteľ: „Čo najskôr! Z Ruska sa blíži vojna. Kňaz by sa mal viac modliť pred Najsvätejšou sviatosťou a pred svätou omšou sa spolu s veriacimi rúženec.“

Spýtal som sa Spasiteľa, či by sa modlil spolu s nami, keby som mu to povedal.

Spasiteľ: „Áno, bude sa modliť spolu s nami. Bude to chvíľu trvať.“

Ďalej som sa Spasiteľa opýtal, ako má modliť rúženec, pred vystaveným Spasiteľom alebo nie.

Spasiteľ: „Ako chce kňaz.“

Moja ďalšia otázka bola, či by sa mal modliť raz týždenne alebo každý deň. Spasiteľ: „Každý deň.“ Na moju otázku, či bude Spasiteľ so mnou, keď pôjdem za kňazom, odpovedal: „Áno, budem s tebou.“

12.20 Kaplnka v klinike: Modlil som sa v kaplnke. Keď som bol zjednotený so Spolu s Spasiteľom som sa ho spýtala, ako to mám povedať pánovi farárovi Vogtovi. Myslela som tým formu, resp. nevedela som presne, aké slová použiť,

„mám“ alebo „musím“.

Spasiteľ: „Počúvaj, moja dcéra. Nech sa každý deň modlí ruženec spolu s veriacimi.“ Po práci som sa opäť modlila. V tom zápale modlitby som zabudla vyzdvihnúť manžela pred Bauhausom. Meškala som 30 minút. Cestou za manželom som sa v aute modlila druhý ruženec a potom spolu s manželom tretí. Modlila som sa najmä za pána farára Vogta.

Keď som prišla domov, išla som k soche Panny Márie a modlila som sa, aby mi pomohla robiť to, čo odo mňa Boh chce, a aby mi poradila, kedy mám ísť za pátrom Vogtom.

Niečo ma tlačilo a nedalo mi pokoj, či mám ísť za pánom farárom Vogtom.

Potom som si kľakol pred krížom, modlil som sa k piatim ranám Ježiša a spýtal som sa ho, kedy mám ísť za pátrom Vogtom. Spasiteľ: „Chod' po svätej omši.“

Ešte som sa spýtal, či má kňaz pre mňa čas. Spasiteľ:

„Áno.“

Na to som povedala: „Ak je to Božia vôľa, pôjdem za ním.“

Po svätej omši som poprosil niekoľko ľudí z modlitebnej skupiny, ktorí ešte boli v kostole, aby sa za mňa modlili, lebo musím ísť za pátrom Vogtom. Stretol som pátra pri dverách fary a spýtal som sa ho, či by som s ním mohol hovoriť.

Povedal: „Hneď,“ ale nebol taký priateľský ako zvyčajne a dodal: „Len pár minút.“

Keď sme boli v ordinácii, snažil som sa mu všetko stručne vysvetliť. Keď som mu povedal, že ublížil Spasiteľovi, keď poďakoval laikom, ktorí rozdávať sväté prijímanie, povedal, že mi to neverí. Ďalej som povedal pánovi farárovi Vogtovi, že Spasiteľ mi už povedal, že podávanie svätého prijímania je úlohou kňaza. Potom som mu tiež povedal, že Spasiteľ si želá, aby sa pred svätou omšou modlil ruženec spolu s veriacimi.

Vtedy sa znepokojil a povedal, že Spasiteľ by mu mal dať kňazov, lebo má dosť práce s ministrantmi.

Potom kňaz Vogt dodal, že ruženec sa pred svätou omšou predsa len modlí. Povedal som mu, že možno by sa pripojilo viac ľudí, keby sa modlil aj on.

Požiadala som ho o požehnanie a potom som odišiel domov.

Bol som u neho asi 30 minút.

Keď som prišla domov, hneď som sa modlila k Spasiteľovi a spýtala som sa ho, či som kňazovi povedala niečo nesprávne, kvôli jeho bolesti nad pomocníkmi pri prijímaní.

Spasiteľ: „Povedala si to správne, moja dcéra, on pozná môj smútok.“

Povedala som Spasiteľovi, že mi farár neverí.

Spasiteľ: „To nechaj na mňa.“

Potom som Spasiteľovi ešte povedala, že nechce modliť ruženec pred svätou omšou. Spasiteľ: „Moja dcéra, ešte príde čas, keď sa bude modliť.“

10.01.92 — piatok

10.15 hod. v ordinácii: Veľa som sa modlil a povedal som Spasiteľovi, že farár Vogt by chcel mať kňazov.

Spasiteľ: „Keby mal viac kňazov, pokračoval by v podávaní prijímania do ruky?“

Ešte raz som skontrolovala, či som to správne zapísala. Spasiteľ:

„Áno, moja dcéra, zapísala si to správne.“

14.15 h: Povedala som Spasiteľovi, že ak je Božou vôľou, aby kňaz robil toto všetko, t. j. modlil sa ruženec pred Najsvätejšou sviatosťou. , už nebude udeľovať prijímanie do rúk, ale len na kolenách do úst, a tým sa obráti veľa duší, potom by som bola pripravená znášať za to otvorené rany, ak by som zostala verná Spasiteľovi, nikdy by som sa od neho neodvrátila a ak by som toto utrpenie mohla znášať až do konca, a ak je to Božia vôľa.

Spasiteľ: „Ďakujem ti za túto ponuku. Chod' v pokoji.“ Znovu som skontrolovala, či som to napísala správne.

Spasiteľ: „Áno, napísala si to správne.“

PS: Som si vedomý toho, že otvorené rany spôsobujú strašnú bolesť. Ale som pripravený trpieť spolu so Spasiteľom, ak je to Božia vôľa a ak tým môžem spolu so Spasiteľom zachrániť duše. Pane, nech sa stane Tvoja vôľa.

11.01.92 – sobota

Navštívila som rannú omšu vo Waghäuseli. Počas premenenia som videla otca Benedikta stáť v tme. Okolo neho bolo polotma. Videla som to so zatvorenými očami a spýtala som sa Spasiteľa, čo to znamená.

Spasiteľ: „Vidíš trpiaceho Ježiša.“ Potom som sa veľa modlila za otca.

O 11.00 hod. som sa spolu so svojou neterou Jaquelinou modlila, aby sa hnutie New Age nerozšírilo a aby nemohlo spôsobiť nič zlé.

O 17.00 hod. som bol na spovedi v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime. Večer okolo 20.00 hodiny prišlo veľa ľudí a opäť sme sa modlili, aby hnutie New Age nemohlo spôsobiť nič zlé, a proti satanskej omši. Modlili sme sa asi do 23.00 hodiny. Rozprával som o tom, čo mi hovorí Spasiteľ, a posilnil som veriacich.

12.01.92 – nedeľa

Ešte pred svätou omšou som sa pomodlil dva ružence a litánie k Ježišovi. Asi o

11.40 bol pán farár Vogt v dome u mojej svokry a blahoželal jej k jej

80. narodeniny. Rýchlo odišiel a keď odišiel, plakala som, lebo som sa za neho modlila už osem rokov a on neprišiel hore ani na minútu.

Veľmi ma to bolelo, potom som objala veľký kríž v mojej spálni a plakala som. Zrazu som prestala plakať, akoby mi to plač niekto vzal, a potom som počula Spasiteľa hovoriť:

„Neplač, pán farár Vogt má pochybnosti a úctu. Modli sa za neho, bude mu lepšie.“

Potom som sa potešila a o 13.00 hod. som išla do kostola, modlila som sa ruženec za pána farára Vogta a zostala som ešte na pobožnosti.

O 17.00 hod. bola u mňa Marga F. so svojím manželom. Neskôr sa k nám pridala aj Erich. Spolu s mojím manželom sme sa modlili ruženec bolestnej Matky Božej.

O 19.00 hod. som bola v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime na svätej omši a prijala som duchovné prijímanie. Spýtala som sa Spasiteľa, či môžem počítať s darom pre našu modlitebňu.

Spasiteľ: „Pán Müller ti trochu pomôže.“

Potom Spasiteľ počas nášho vnútorného rozhovoru povedal:

„Veľmi ťa milujem.“

Vrátila som sa domov šťastná, ale zlý duch sa rýchlo zmocnil môjho manžela.

Bol opäť posadnutý. Okamžite som sa modlila litániu k Precennému Krvi, litániu k Srdcu Ježišovmu, lauretánsku litániu a ďalšie modlitby. Potom nastal opäť pokoj.

13.01.92 – pondelok

Ako každé ráno sme sa s manželom počas cesty do Heidelbergu modlili jednu desiatku ruženca, modlitbu Anjela Pána, Magnificat, Salve Regina, dve modlitby k Duchu Svätému, litánie k Panne Márii, fatimskú modlitbu, modlitbu k archanjelovi Michalovi, modlitbu k anjelovi strážnemu, modlitbu k Srdcu Ježišovmu, Sanctus, Gloria a Cor Jesu Sacratissimum. Potom som manžela vysadila pri Bauhause a ja som sa ďalej modlila. Na pracovisku sa potom modlím ďalej, kým neprídu pacienti. Okolo 10.00 hodiny idem do ordinácie, aby som zapísala pacientov do knihy. Kým si ostatní robia prestávku na cigaretu, ja sa v ordinácii ďalej modlím, kropím svätenou vodou za duše zosnulých a žehnám pacientom, lekárom, sestričkám a ostatnému personálu Benediktovým krížom.

Potom duchovne komunikujem so Spasiteľom.

Dnes som bola v ordinácii asi o 10.10 hod. Ešte raz som skontrolovala, či mi Spasiteľ opäť potvrdil to, čo mi povedal 10.01.92, pretože pán farár Vogt chcel predsa len viac kňazov. Spýtala som sa Spasiteľa, či som to správne zapísala.

Spasiteľ: „Počuješ ma, moja dcéra?“

Ja: „Áno, Pane.“

Spasiteľ: „Keby mal viac kňazov, pokračoval by v podávaní prijímania do ruky?“

Boli to tie isté slová ako pred tromi dňami.

Spasiteľ: „Môžeš mu to povedať. Nemusíš sa báť, budem s tebou.“ Spýtal som sa Spasiteľa, čo by bolo, keby ma kvôli tomu exkomunikovali.

Spasiteľ: „Miluješ ma?“

Odpovedal som: „Áno.“

Spasiteľ: „Zostaň mi verný.“

Spýtal som sa ďalej: „To znamená, že ma exkomunikujú.“ Spasiteľ:

„Budeš exkomunikovaný.“

Spýtala som sa ešte raz, lebo som si myslela, že v dnešnej dobe už nikoho exkomunikujú.

Spasiteľ: „Moja dcéra, budeš exkomunikovaná.“ Ja:

„To bude veľká bolesť.“

Spasiteľ: „Ale nebudeš exkomunikovaná zo mňa. Budem s tebou.“ Spýtala som sa Spasiteľa, či dôvodom exkomunikácie sú laici a prijímanie do rúk.

Spasiteľ: „Áno, kvôli laikom a prijímaniu do rúk, to bude ten dôvod, uhádol si správne.“

Spýtal som sa Spasiteľa, či som to správne zapísal a či mám ísť za pánom farárom Vogtom.

Spasiteľ: „Zapísal si to správne. Urob, čo ti hovorím. Choď za ním.“

Pred dnešným rozhovorom so Spasiteľom som mu povedal, že uverím všetkému, čo mi povie.

Prosil som: „Uverím tomu, čo mi povieš, ale najprv odstráň moje pochybnosti, očisti moju dušu, vezmi moju ľudskosť a obleč ma do svojej božskosti.“

Spasiteľ mi povedal: „Chcem tvoj majetok.“

Tieto slová som však celkom nepochopil a povedal som: „Veď som ti dal všetko. Nemám nič, všetko patrí tebe, lebo aj ja som nič.“

Spýtal som sa Spasiteľa, či by ku mne ľudia chodili modliť sa, keby som bol exkomunikovaný.

Spasiteľ: „Áno, dokonca veľa.“

Povedala som Spasiteľovi: „Ďakujem ti, môj Pane, za to, čo si mi povedal. Aj ja s tým súhlasím, ak sa takto môžu zachrániť duše a ak budem vždy s tebou.“

Spýtala som sa Spasiteľa, či sa mu páči, ako som to zapísala. Spasiteľ: „Vieš to, moja dcéra.“

Potom som sa spýtal, či o tom môžem hovoriť v modlitebnej skupine, a pána farára Docharta o exkomunikácii.

Spasiteľ: „Môžeš povedať všetko. Ja som tvoj Pán a Boh. Všetko, čo ti vkladám do srdca, je pravda. Chod' v pokoji.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože.“

12.10 hod. V kaplnke v klinike: Pri Anjelovi, pri spojení so Spasiteľom som sa spýtal: „Pane, ako mám chápať, že chceš môj majetok?“

Spasiteľ povedal: „Vždy sa musím opýtať pred novou úlohou. Majetok – všetko. Tvoja duša, tvoje telo.“

Skúmal som svoju dušu, v akom stave sa nachádza, a cítil som v srdci zvláštny pokoj, lásku a mier, akoby som nemal v srdci žiadnu chybu.

Myslela som si, že teraz by som mohla lietať.

Večer v kostole som sa počas svätého prijímania opýtal Spasiteľa, či môžem v modlitebnej skupine rozprávať o tom, čo mi dnes povedal.

Spasiteľ: „Môžeš, už sa na to teším.“

Večer v modlitebnej skupine: Najprv sme sa modlili, spievali a potom som rozprával, čo mi Spasiteľ povedal.

Hoci som už neskoro popoludní asi hodinu hovoril s H. Müllerom z Würzburgu (H. Müller všetko nahrával na magnetofón), večer v modlitebnej skupine som tiež rozprával o svojich rozhovoroch so Spasiteľom.

14.01.92 – utorok

10.10 hod. v ordinácii: Spýtala som sa Spasiteľa, či mám ísť za pápežom, lebo išlo predsa o dôležité veci, ktoré ma čakajú, a či mám napísať Svätému Otcovi, alebo či by bolo lepšie ísť za ním osobne.

Spasiteľ povedal: „Chod' za ním, moja dcéra, bude dobré, ak za ním pôjdeš. Budem ťa sprevádzať.“

Ja: „Nechápem, čo myslíš tým sprevádzať.“ Spasiteľ: „Budem s tebou.“

Ja som ďalej povedala: „Spasiteľ, bude ťažké s ním hovoriť.“ Spasiteľ:

„Moja dcéra, on bude hovoriť s tebou.“

Povedala som: „Ďakujem, môj Pane a môj Bože. Pripravím sa, že k nemu pôjdem s mnohými modlitbami.“

Spasiteľ: „Ďakujem ti, moja dcéra. Chod' v pokoji.“

12.00 hod. v kaplnke po modlitbe Anjel Pána: Spýtala som sa, či mám ísť za svojim duchovným vodcom, otcom Gebhardom Heyderom.

Spasiteľ: „Zatiaľ nie. To, čo robíš, je správne, pokračuj v tom. Nechod' zatiaľ ani za pánom farárom Vogtom, najprv sa za neho pomodli.“

Večer v Rot v kostole: Pán farár Vogt mi pri svätom prijímaní vtlačil svätú hostiu s takou silou na pery a zuby, že som si myslela, že sa mi zlomia. U pána farára Vogta sa to ešte nestalo.

Bolo mi to ľúto a plakala som, lebo som sa za neho toho dňa veľa modlila.

15.01.92 – streda

10.10 hod. Ordinácia: Znovu som sa Spasiteľa opýtala na pána farára Vogta, lebo mi včera nedal sväté prijímanie pekne.

Spasiteľ: „Nečistý duch mu nedal čas, tlačil ho, aby rýchlo podal sväté prijímanie.“ Keďže sa modlím aj za pani Vennebuschovú, pomocníčku pri podávaní svätého prijímania, spýtala som sa Spasiteľa, či pani Vennebuschová necíti, že to nie je správne, ako podáva sväté prijímanie.

Spasiteľ: „Moja dcéra, všetci vedia, že to nie je správne.“

Ja: „Ale Pane, ak viem, že podávanie svätého prijímania nie je správne, tak to robiť nebudem.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, bojíš sa Satana.“

Nerozumela som tomu celkom dobre a chcela som, aby mi Spasiteľ to povedal trochu jasnejšie.

Spasiteľ: „Keby mali úctu k Bohu, nerozdávali by sväté prijímanie.“

Spýtal som sa Spasiteľa, čo to znamená, keď kňaz núti veriacich prijímať sväté prijímanie do rúk.

Spasiteľ: „Nerobí Božie skutky.“

Potom som sa spýtal, čo keď kňaz núti veriacich vstať, keď už kľáčia. Spasiteľ: „Počúva príkazy diabla a snaží sa ich prinútiť vstať.“

14.30 hod. Röntgenová miestnosť: Modlil som sa a duchovne komunikoval. Spýtal som sa, čo to znamená, keď prijímam sväté prijímanie od laika.

Spasiteľ: „Keď ju prijmeš, urobíš diablovi službu.“

A čo ak zostanem sedieť a nebudem komunikovať, pretože laik na tej strane rozdáva sväté prijímanie, kde sedím?

Spasiteľ: „Potom si zbabelý a robíš diablovi službu.“

Pokračoval som: „Potom môžem ísť k svätému prijímaniu, a keď ku mne príde laik, môžem sa pokloniť Spasiteľovi, ale sväté prijímanie neprijmú, len duchovne komunikujem a vrátim sa na svoje miesto.“

Spasiteľ: „Áno, to môžeš urobiť.“

Potom som ešte povedal, že biskupi schválili, aby sväté prijímanie rozdávali laici. Spasiteľ: „Majú najväčšiu zodpovednosť.“

Spýtala som sa Spasiteľa, či keď to poviem veriacim, budem sama. Spasiteľ: „Sama pred ľuďmi, ale nie si sama. Moja dcéra, som s tebou.“ Popoludní som zhrešila. Bolo mi to ľúto. Večer som potom išla do Mingolsheimu do kaplnky sv. Rócha. Pred svätou omšou som sa modlila šesť zastavení krížovej cesty.

Hoci som bola na spovedi len pred štyrmi dňami, opäť ma to ťahalo na spoveď. Po spovedi som poďakovala Bohu, bola som šťastná a povedala som, že nie je nič krajšie, ako keď je duša čistá. Následne som obetovala sväté prijímanie za Svätého Otca, ktorý toľko trpí.

16.01.92 – štvrtok

10.10 hod. – ordinácia: Už niekoľko dní som sa modlila zvlášť za pána farára Vogta, ako mi to odporučil Spasiteľ.

Pri modlitbe a spojení so Spasiteľom som sa spýtala, kedy mám ísť za pánom farárom Vogtom.

Spasiteľ: „Počúvaj, moja dcéra, choď za ním ešte dnes. On ťa prijme.“ Spýtala som sa: „Pane, ale čo mu mám všetko povedať?“

Spasiteľ: „Vždy sa trápiš tým, čo povieš. Ja budem hovoriť za teba.“

Spýtala som sa, či si mám vziať so sebou denník.

Spasiteľ: „Ten si môžeš vziať.“

Potom nastalo ticho, chvíľu som Spasiteľa nepočula.

Potom Spasiteľ povedal: „Musíš vždy zachovávať ticho, zlý číha, lebo sa chce tiež vmiešať a hovoriť k tebe.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože, za tieto slová, ktoré si mi povedal. Musím si ich uchovať ako perlu, ktorá je taká krásna, že si ju človek stráži, aby sa nestratila.“

Spasiteľ: „To si pekne povedal.“

Spýtal som sa Spasiteľa: „Pane, existuje nejaké zvláštne znamenie, keď zasahuje nečistý duch?“

Spasiteľ: „Okamžite prináša pochybnosti.“

Ja: „Môj milý Ježišu, teraz cítim taký krásny pokoj, mier a teplo. Nemám žiadne pochybnosti.“

Spasiteľ: „A v tomto stave som vždy s tebou, moja dcéra.“ „Myslím, že moja duša musí byť teraz krásna a čistá.“

Bola som zavolaná do röntgenovej miestnosti. Pán Pfleiderer, inžinier z firmy Müller, chcel so mnou hovoriť o prístrojoch. O röntgenovom prístroji som hovorila málo, ale o Bohu veľa. Lebo pán Pfleiderer je veľký pochybovač a strašne nadáva na pápeža. Spasiteľ mi dal správne slová a on odišiel spokojný.

12.00 po Anjelovi: Po modlitbe som sa Spasiteľa opýtala na ďalšie znaky, podľa ktorých by som mohla spoznať nečistého ducha. Povedala som mu tiež, že sa bojím ísť za farárom Vogtom.

Spasiteľ: „Vidíš, moja dcéra, ten strach, ale ty sa nebojíš.“ Povedala som:

„Vlastne nie.“

Spasiteľ: „Tak je to. Nečistý duch vnáša strach.“

Zopakoval som: „Takže druhým znakom po pochybnostiach je strach?“ Spasiteľ:

„Áno, potom nepokoj.“

Spasiteľ: „Ľudia v tomto stave sa niekedy nedokážu ovládať.“ Ja: „V tom prípade sa s ľuďmi v tomto stave nemožno rozprávať.“ Spasiteľ: „Nie veľa – všetko v pokore.“

Poobede som zavolať pánovi farárovi Vogtovi a spýtal som sa ho, či má čas, aby som s ním mohol hovoriť. Najprv povedal, že nie. Keď som mu však povedal, že s ním chcem hovoriť len krátko, aby som mu povedal, čo mi Spasiteľ pre neho povedal.

Na to povedal, že môžem prísť o 17.30 hod.

Na ceste domov som sa modlil bolestný ruženec za pána farára Vogta, doma potom exorcizmus, modlitby k Panne Márii a 7., 8., 9., 10. a 11. zastavenie krížovej cesty.

V duchu som sa ešte pomodlil za pána farára Vogta. Potom som vošiel do kostola a pred betlehemom som sa opäť pomodlil za pána farára Vogta.

Presne o 17.30 hod. som bol u pána farára Vogta.

Privítal ma priateľsky. V sebe som cítila pokoj a lásku k pátru Vogtovi.

Vedela som, že nie som sama, lebo Spasiteľ mi povedal, že bude so mnou, a ja tomu verím.

Keď som kňazovi rozprávala o tých veciach, povedal, že hovorím len to, čo sa mi páči. Takže Boh hovorí skrze mňa to, čo sa mi páči.

Kňaz: „A ja vám hovorím, že teraz vyletíte do vzduchu. Máte psychologické a teologické znalosti a vymysleli ste si to sami, ako sa vám to páči.“

Povedal som: „Veď ja sa v teológii nevyznám.“ Kňaz: „Ale áno, áno.“

Spomenul som si, že som nikdy nechodil na náboženskú výchovu.

Spýtal som sa pána farára: „Čo z toho, čo som im doteraz povedal, je nesprávne alebo nepravdivé?“

Neodpovedal.

Spomenula som, že 12. 12. bol u nás na návšteve u mojej svokry a povedala som mu, že som horko plakala, lebo ani na minútu neprišiel hore, kde bývam. Povedala som mu, že som z celého srdca objímala Ježišov kríž a pritom plakala a že som sa Spasiteľa spýtala, prečo ku mne kňaz neprišiel, veď som sa za neho tak modlila. Zrazu som prestala plakať a Spasiteľ mi povedal: „Neplač, moja dcéra, má pochybnosti a úctu. Modli sa za neho.“

Aj na túto udalosť, o ktorej som kňazovi rozprával, mlčal. Neskôr povedal:

„Nemôžu si to všetko vymyslieť, napríklad vojnu.“

Povedal som mu, že krížovú cestu, ktorú si pre mňa želá Ježiš, určite nepôjde, a že som to už naznačil v modlitebnej skupine.

Ďalej som povedal, že keďže pre mňa nemá čas, nemusím mu o tom teraz nič rozprávať, možno inokedy, ako to bude Božia vôľa.

Ešte som požiadala o požehnanie. Pokľakla som na zem. On ma požehnal.

Bol som u neho asi 25 minút, hoci som s ním chcel hovoriť len asi 2 minúty. Potom som šiel do kostola. Obetoval som za pána farára sväté prijímanie a modlil som sa za neho radostný ruženec.

Na začiatku omše som počul hlas: „Veríš mu?“ Pomyslel som na

kňaza a hneď som odpovedal: „Nie.“

Pri zjednotení so Spasiteľom som sa spýtal: „Spasiteľ, povedz mi, či má kňaz pravdu, možno som sa mýlil.“

Spasiteľ: „Už si na to odpovedala, že mu neveríš.“ Ja: „Ale Spasiteľ, to mi nestačí.“

Spasiteľ teraz prehovoril trochu dôraznejšie, inak hovorí mierne: „Všetko si povedala správne, moja dcéra.“

„Ale farár mi povedal, že som to všetko povedala sama od seba,“ povedala som Spasiteľovi.

Spasiteľ: „Nikto nemôže nič urobiť sám od seba.“

V duši som cítil pokoj, ale aj vnútornú bolesť, lebo som cítil, že Spasiteľ bol pánom farárom Vogtom hlboko urazený. Doma som sa naďalej modlil za pána farára Vogta. Uplynulo presne sedem dní odvtedy, čo som s pánom farárom Vogtom naposledy hovoril.

17.01.92 – piatok

Moje narodeniny – musel som však pracovať:

Pacient, vojak NATO, Martin Wolfgang Sp., prišiel na röntgen. Spýtala som sa ho, čo si myslí o vzťahoch medzi Nemeckom a Ruskom. Povedal, že majú svoje vlastné problémy. Potom som sa ho spýtala, čo si myslí o hladomore v Rusku.

Bol veľmi nepokojný a cítil som v ňom nečistého ducha, ale nedal som si to poznať. Potom som mu ukázal svoj denník, v ktorom je napísané: „Modli sa, modli sa, moja dcéra, z Ruska príde vojna.“

Na to sa ešte viac znepokojil a veľmi energicky, ako generál, sa spýtal, kto to povedal. Povedala som: „Ježiš.“ V tom istom tóne pokračoval: „Žiaden Ježiš neexistuje. Som ateista.“ Potom sa ma spýtal, či by som mohla dokázať, že Boh existuje.

Odpovedal som mu: „Veď žijete.“ On povedal: „Kto hovorí, že žijem?“, ale zachoval si ostrý tón. Povedal som mu: „Viete čo, povedal som vám to, aby ste pred Božím súdom nemohli povedať, že ste o tom nevedeli.“

On: „Kto hovorí, že existuje Boží súd: Boh neexistuje! Kto vám to povedal?“ Spýtal som sa ho: „A čo ak vás Boh zavolá už o hodinu?“

Potom som s ním prestal rozprávať a požiadala som ho, aby počkal vonku na svoj röntgenový snímok, lebo som videl, že nemá zmysel s ním rozprávať.

Vnútorne som cítil, akoby pri ňom bola celá armáda diablov. Keď odišiel, všetko som pokropil svätenou vodou.

Asi o hodinu a pol neskôr v ordinácii okolo 10.10 hod.: Modlila som sa a ako narodeninový dar som si želala, aby sa tento pacient, vojak NATO, obrátil. Keďže som cítila, že v tomto človeku je démon, spýtala som sa Spasiteľa, o koho ide.

Spasiteľ: „Moja dcéra, zamysli sa, kto popiera Boha, ten je démon Lucifer. Táto duša je mŕtva. Toto želanie ti nemôžem splniť.“

Potom som povedala, že mám druhé želanie:

„Prajem si, aby som ti bola vždy verná, aby som zostala pevná, aby som ťa milovala čoraz viac a aby som splnila tvoje želania a aby som ti až do posledného dychu hovorila „ÁNO“ a aby si bol vždy so mnou.“

Spasiteľ: „Potvrďujem to.“

Keďže som tomu nerozumel, Spasiteľ pokračoval:

„Toto tvoje želanie ti splním.“

Povedala som: „Ďakujem ti, môj Pane a môj Bože. Bol to najkrajší dar, aký som kedy dostala.“

Spasiteľ: „Milujem ťa, moja dcéra. Ver tomu.“ Ja:

„Ďakujem ti za túto kyticu červených ruží.“

Večer v kostole v červenom: Sestra, mníška, rozdávala sväté prijímanie. Predtým som sa modlila, aby som sväté prijímanie nedostala od laika. Keď som bola na rade, sestra ma obišla. Cítila som, ako keby mi to trhlo dušu. Moje srdce sa ocitlo vo veľkom nepokoji. Potom prišiel kňaz a ja som od neho prijala sväté sviatosť.

Počas prijímania, keď som sa zjednotil so Spasiteľom, spýtal som sa ho, čo to bolo, keď som cítil ten silný nepokoj.

Spasiteľ: „Bol to Satan, chcel zničiť tvoju dušu, ale nemohol, lebo ja som s tebou.“

Keď som prišla domov, mala som nečakanú návštevu a veľmi som sa tešila. Dostala som ešte veľkú kyticu červených ruží, ktoré mi pripomínali Spasiteľa a dnešný ranný rozhovor.

18.01.92 – sobota

Ranná omša vo Waghäuseli: V tme som videl otca Emiliana a ešte jedného kňaza. Pri premene mal nejaký problém. Po premenení bolo znova svetlejšie a videla som už len jedného kňaza.

Potom som otvorila oči a videla, že otec Aemilian nemal vlasy. Znovu som zavrela oči a namiesto otca Aemiliana som videla Ježiša, ale v určitej tme, no dalo sa rozoznať, že to bol Ježiš. Ježiš mal vlasy po plecيا.

Doma som sa spýtal Spasiteľa, či je pravda to, čo som videl, potom, čo som si situáciu ešte raz overil.

Spasiteľ: „Áno, videla si trpiaceho Ježiša.“

19.01.92 – nedeľa

HI. Omša v červenom

Ruženec a pobožnosť v červenom.

Môj manžel mi neveril, že ma exkomunikujú. Tvrdil, že sa to dnes už nedeje. Tvrdil, že dnes by ma len suspendovali.

Preto som sa spýtala Spasiteľa:

Spasiteľ: „Bolesť zostáva rovnaká, či už ide o pozastavenie alebo exkomunikáciu.“ Pomodlila som sa päť ružencov za kňazov a otcov.

Mala som utrpenie, a preto som sa spýtala Spasiteľa.

Spasiteľ: „Bolo tam veľa nečistých duchov.“

Ja: „Tak to sa musím báť.“

Spasiteľ: „Zobral som ti ten strach.“

20.01.92 — pondelok

Klinika – ordinácia: Brat Alois mi povedal, že by som nemala toľko rozprávať o tom, čo prežívam so Spasiteľom. Preto som sa opýtala Spasiteľa.

Povedal: „Povedz všetko, čo ti vnuknem. — Doba to vyžaduje.“

Pokračoval: „Nesmieme počúvať ľudí, ktorí sa boja.“

Spýtal som sa na farára Docharta.

Spasiteľ: „Môžeš mu to povedať aj ty. Nebude to s tebou inak ako s farárom Vogtom.“ Báľ som sa, či kňazi niečo urobia, keď im niečo odovzdám.

Spasiteľ: „Či kňazi niečo urobia alebo nie, keď si s nimi hovoril, to nechaj na mňa. Inak nesplníš ani tretinu toho, čo ti vnuknem.“

Povedal som: „Daruj Waghäuselu lavice na prijímanie.“

Spasiteľ: „Ak im darujem lavice na prijímanie, veriaci budú opäť prijímať do rúk.“

Večerná modlitebná skupina: Bolo tam veľa ľudí. Bola svedeň a uctievali sme Spasiteľa. Po modlitebnej skupine ma môj manžel veľmi nahneval. Neverí, že ku mne Spasiteľ hovorí. Potom pán farár Dochart potvrdil môjmu manželovi, že prijímanie do ruky je tiež správne.

21.01.92 utorok

Predchádzajúci večer som bola v kostole v Rote. Keď som kľáčala pri oltári, prišiel ku mne pán Anton, pomocník pri prijímaní, a chcel mi podať Svätú hostiu. Poklonila som sa Spasiteľovi, ale Svätú hostiu som neprijala a vrátila som sa na svoje miesto. Prijala som duchovné prijímanie a Spasiteľ prišiel ku mne, pri duchovnom zjednotení som dostala úplne výnimočné milosti.

Na poludnie v kaplnke v klinike som sa spýtal Spasiteľa, či som to včera urobil správne.

Spasiteľ: „Áno, je to správne – najlepšie.“

Večer v kostole v Rot: Pred svätou omšou opäť nesvietilo večné svetlo.

Keď som to videl, hneď som vybehol von, zbadal som ministranta a povedal som mu, aby to oznámil kňazovi. Keďže po určitej dobe tam stále nikto nebol, namiesto ruženca som neustále modlila Sanktus. Potom som zavolaala svojho anjela strážneho, svätých archanjelov Michala, Rafaela, Gabriela, Pannu Máriu a svätého Jozefa, aby priviedli kňaza, ktorý zapáli večnú lampu. Kňaz prišiel, prešiel k smrekom a zase odišiel, bez toho, aby zapálil Večné svetlo. Ja som ďalej modlila Sanktus, celú jednu desiatku ruženca. A potom prišla pani kostolníčka a zapálila Večné svetlo. K tomu musím spomenúť, že ma zachváti vnútorný nepokoj, keď Večné svetlo nehorí.

22.01.92 – streda

Ráno mi manžel povedal, že som mala v noci nočné mory a hlasno som stonala.

10.10 hod. Ordinácia: Spýtala som sa Spasiteľa, či boli v noci pri mne nečisté duchy. Spasiteľ:

„Áno, moja dcéra, bolo ich viacero. Chcú zničiť tvoju dušu, ale nemôžu, lebo ja som s tebou.“

Zopakovala som to, či som to správne zapísala. Spasiteľ:

„Áno, moja dcéra, tak to je.“

12.30 h v kaplnke: Po modlitbe mi Spasiteľ povedal:

„Je Božou vôľou, aby si vydávala svedectvo.“

Keďže mi pán farár Dochart raz povedal, že to, čo mi hovorí Spasiteľ, je určené len pre mňa, opýtala som sa ešte raz.

Spasiteľ: „Je to pre teba, pre kňazov a pre všetkých ľudí.“

Potom som sa Spasiteľa opýtal, aké ďalšie znaky sa prejavujú, keď pôsobí nečistý duch.

Spasiteľ: „Zmätok, nedostatok viery a nedostatok lásky k Bohu.“

Pred pár dňami mi Spasiteľ už povedal, že nečistý duch so sebou prináša pochybnosti, nepokoj a strach.

Od 16.30 do 18.00 hod. som bol v kláštore v Neuburgu. Svoj denník som zveril otcovi Swidbertovi. Je veľmi milý. Vyznal som sa mu a on nad mnou vykonal exorcizmus. Keď som vyšiel z kláštora, už na mňa čakal muž, ktorý ma chcel odviezť späť do mesta. Spýtala som sa ho, či sa už dnes modlil žaltár. Veselo odpovedal: „Áno.“ Potom som sa spýtala, či sa už modlil aj modlitbu „Dýchaj vo mne, Duchu Svätý“. Odpovedal: „Áno.“

Vzal som ho so sebou do auta. Keď sedel v aute, hneď som si všimol, že je s ním nečistý duch. Zo žartu som mu povedal: „Viete, že máte nečistého ducha?“

On: „Áno, mám ich veľa. — a ako sa ten jeden volá?“ Povedal som mu, že sa spýtam Spasiteľa.

Ten muž počas celej cesty neustále komicky zdvíhal nos. Večer som potom išla do kaplnky sv. Rocha v Mingolsheime na svätú omšu.

Po svätom prijímaní som cítil v sebe pokoj, teplo a mier. Opýtal som sa Spasiteľa na muža, ktorého som vzal do auta. Chvíľu som nič nepočul. Potom som počul: „Posväcujem tvoju dušu.“ Keďže som už niekoľko dní bojovala s nečistým duchom, povedala som Spasiteľovi: „Moja duša určite vyzerá ako ošúchaná sliepka.“ Pri tom som sa zasmiala.

Prišla som domov a tam na mňa už čakal muž, ktorý patrí do mojej rodiny a teraz žije v rozvode, ale za celý svoj život bol v kostole len párkrát. Neprestajne si okusoval nechty a bol veľmi nepokojný. Všetko vidí ako vinu, len nie seba samého. Keď som to videla, išla som do inej izby a modlila som sa za neho a za môjho manžela exorcizmus.

23.01.92 – štvrtok

Ešte raz som sa Spasiteľa opýtala na toho muža, ktorého som vzala do auta, aké demony to boli, lebo som ich u neho cítila.

Spasiteľ: „Najvyšší je Lucifer. Bolo ich viacero. Najvyšší trpí najviac. Keď sú okolo teba, je ich vždy viacero.“

Spýtala som sa Spasiteľa, či už bojujem s Luciferom. Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, už si s ním bojovala mnohokrát.“ Ale ja som povedala, že s ním vôbec nemôžem bojovať.

Spasiteľ: „Preto ti hovorím, že som vždy s tebou.“

Lucifer môže byť kdekoľvek, je slobodný a môže pokúšať každého.

Potom som sa Spasiteľa opýtala, prečo farár Vogt v utorok nezapálil večnú lampu, keď bol v kostole a pani Messnerová prišla až neskôr a zapálila večnú lampu.

Spasiteľ: „Vidíš, ty žiješ.“

Nerozumel som tomu správne, a preto som sa opýtal. Spasiteľ: „Mnohí sú už mŕtvi. Už nežijú a už nevidia.“

Potom som sa opýtal na televíziu.

Spasiteľ: „Každý, kto sa na to pozerá, je modloslužobník.“

Spýtal som sa, či ho mám rozbiť. Spasiteľ mi to dovolil.

Keď som prišiel domov, najprv som televízor zanesol dole a zničil ho, aby ho už nikto nemohol pozeráť. Nechcel som ho predať, hoci mal len dva roky, lebo som nechcel, aby ním bol niekto iný zvedený.

Večer: HI. Omša v červenom:

Spýtal som sa Spasiteľa na tú vec s televíziou.

Spasiteľ: „Urobil si správne. Je to krok bližšie ku mne.“

Potom som sa Spasiteľa opýtal na krstnú matku. Spýtal som sa, čo má robiť urobil, keby bol na mojom mieste. Či by mu bolo príjemnejšie prijať sväté prijímanie s paténou alebo bez nej.

Spasiteľ: „Moja dcéra, nebolo by mi to jedno. Kňazom by som vždy odporúčal, aby používali paténu. Spýtala som sa, či to môžem povedať pánovi farárovi Vogtovi.

Spasiteľ: „Áno, môžeš mu povedať všetko v láske.“

Muž, za ktorého som včera modlila exorcizmus, ma dnes navštívil v klinike a rozprával mi, že celú noc nemohol spať a bol celý spotený. Často som mu hovorila, aby sa modlil a išiel na spoveď, ale on to nerobí.

24.01.92 – piatok

Hl. Omša v červenom.

Mladý pár, ktorý žije v nesezdanom zväzku, mi už niekoľkokrát volal a pozval ma, aby som si pozrel film o mieste zjavenia vo Švajčiarsku neďaleko St. Gallenu. Veľmi ma tiež naliehali, aby som tam išiel.

Spasiteľ mi k tomu už povedal: „Ten film si nemusíš pozerať.“

25.01.92 – sobota

Hl. Omša o 7.15 hod. vo Waghäuseli:

Znovu som videla kňaza stáť v tme pred premenou. Bol to otec Werner Egon. Po premenení bolo trochu svetlejšie. Modlila som sa za neho. Sedela som v prvej lavici. Otec Werner Egon sa mi však nemohol pozrieť do očí, ako ostatní kňazi. Bola som veľmi prekvapená, že sa nemodlil za nás.

O 12.15 hod. doma po modlitbe Anjel Pána som prijala duchovné prijímanie. Spýtala som sa Spasiteľa, prečo otec Werner Egon nemodlil prosby.

Spasiteľ: „Nemohol.“

Povedal som: „Tomu nerozumiem, nemohol by si mi to povedať jasnejšie?“

Spasiteľ: „Satan mu nedovolil prehovoriť.“

To je už štvrtý kňaz, ktorého som videl v tme.

Hoci som dnes vôbec nechcel ísť do Waghäuselu, aby som to nevidel.

Radšej som chcel ísť do kaplnky sv. Rocha v Mingolsheime. Ale môj syn zaparkoval auto tak, že som nemohol vyjsť von. Preto som meškal a nestihol by som byť v Mingolsheime o 7.00 hodine, keď začína omša.

Je to predsa Božia vôľa, aby som išla do Waghäuselu.

17.15 h: Horko som plakala a premýšľala, pre koho mám ten denník písať a či si ho vôbec niekto prečíta. Spýtala som sa Spasiteľa, či ho mám písať, alebo nie.

Spasiteľ: „Máš písať, moja dcéra, niekomu to pomôže.“

Spýtala som sa za Marion z W., či je správne, že píše denník na stroji. Spasiteľ: „Áno, dal som jej na to aj milosť.“

26.01.92 – nedeľa

Farár Vogt bol v nedeľu chorý a nemohol slúžiť omšu.

O 5.00 hod. ráno som vstala, modlila som sa ruženec a iné modlitby.

Zapálila som sviečky za ubohé duše a za kňazov a rehoľníkov, ktorí sú ešte v očistci, a pokropila som ich svätenou vodou. Po modlitbe som sa zjednotila so Spasiteľom. Spýtala som sa Spasiteľa na slečnu Bennebuschovú, pretože dnes vedie bohoslužbu slova, či je to správne alebo nesprávne.

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, je to úplná heréza.

Povedala som Spasiteľovi, že kňaz to predsa schválil. Spasiteľ:

„On za to nesie zodpovednosť.“

Ja: „Môžem to povedať v modlitebnej skupine?“ Spomenula som si na pani Hambschovú, ktorá povedala, že o kňazoch sa nemá nič hovoriť.

Spasiteľ: „Nepočúvaj ľudí, ak to odporuje tomu, čo ťa učím.“

Spýtala som sa, prečo laici robia také veci, a myslela som tým rozdávanie svätého prijímania. Spasiteľ: „Nemajú voči mne úctu, nepočúvajú môj hlas. Ľudia sú spoluvinní.“

Ja: „Prečo ľudia?“

Spasiteľ: „Pretože sa za nich dostatočne nemodlia. (za laikov)“

Ja: „Ale veľa ľudí je s tým spokojných, napríklad moja svokra?“ Spasiteľ: „Sú slepí.“

(Nechcel som napísať „slepí“, ale Spasiteľ mi povedal: „Napíš to.“) Potom

Spasiteľ pokračoval: „Zatvrdnuté srdcia sa ťažko vychovávajú.“ Ja: „Môj

Spasiteľ, čo mám robiť?“

Spasiteľ: „Modli sa za tieto veci.“

Ja: „Môj Spasiteľ, potom budeš tak znesvätený a tak zneuctený.“

Spasiteľ: „Áno, to som už dlho.“

Ja: „Prečo to dopúšťaš?“

Spasiteľ: „Pretože ľudí stále milujem.“ Ja:

„Môžeš mi k tomu povedať ešte niečo?“

Spasiteľ: „Stále som trpiaci Ježiš.“

Večer som v kaplnke sv. Rocha navštívil svätú omšu.

Dnes sme začali písať denník na písacom stroji.

27.01.92 – pondelok

Spýtala som sa Spasiteľa na bohoslužby slova a povedala som mu, že biskupi sú za to.

Spasiteľ: „Biskupov, ktorí sú za to, v žiadnom prípade nesmieš počúvať.“ Spasiteľ:

„Počúvaj ma, moja dcéra.“

Ja: „Vždy budem veriť, že si so mnou a pri mne.“ Spasiteľ: „Áno,

ver tomu, moja dcéra.“

Ja: „Čo musím vedieť, keď ma niečo čaká?“

Spasiteľ: „Satan ťa bude skúšať. Budeš hovoriť aj s biskupom. Ja budem hovoriť za teba. Zostaň mi verná a buď vytrvalá. Satan ti bude vyčítať mnoho chýb. Nie sú to tvoje chyby. Sú to chyby, ktoré robí Cirkev. Dostaneš mnoho vyhrážok. Tieto vyhrážky neprijímaj. Zostaň verná pravde, lebo nakoniec zvíťazí pravda. Nebuď taká rýchla. Preukazuj trpezlivosť.“

Ja: „Ďakujem ti za tieto milé slová.“

Večer v Rot sa v kostole konala omša za duše. Farár Vogt bol chorý. Svätú omšu celebroidal pán farár Vetter.

Potom o 20.00 hod. – modlitebná skupina. Bolo tam veľa ľudí. Farár Dochart spovedal. Holger, ktorý sa so mnou v kaplnke v práci už často modlil na poludnie modlitbu „Anjel Pánov“, bol dnes prvýkrát so mnou v modlitebnej skupine. Prišiel sem s Christophom z Hirschhornu.

Mám chrípku a som na nemocenskej.

28. 1. 1992 – utorok

Zostala som v posteli a modlila sa. Včera večer mi zavolať Fridolin a spýtal sa ma, či by som sa mohla opýtať Spasiteľa, či tam, kde býva Claude v Luxembursku, boli kedysi mariánske zjavenia. Povedala som Fridolinovi, že by mi bolo trápne pýtať sa Spasiteľa na niečo také a že si nie som istá, či to urobím, lebo mi to pripadalo ako zvedavosť a to nemám rada. Ale dnes po modlitbe a pri zjednotení so Spasiteľom v duchovnej svätej prijímaní som sa predsa opýtala.

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, je to pravda. Bolo tam mariánske zjavenie.“ Spýtala

som sa, či bolo len jedno.

Spasiteľ: „Viac.“

Niekoľko trikrát zazvonil pri dverách, ale keď som chcel otvoriť, už tam nikto nebol. Pokračoval som v modlitbe a opäť som sa zjednotil so Spasiteľom. Spýtal som sa na pána farára Vetter, ktorý zastupoval pána farára Vogta. Rozdeľoval sväté prijímanie tak rýchlo, že mi takmer opäť vypadlo z úst. Spýtal som sa Spasiteľa, či to bolo mojou vinou.

Spasiteľ: „Kňaz udeľuje sväté prijímanie bez úcty.“

O 9.25 ma opäť vyrušili. Fridolin opäť zavolať a pýtal sa na zjavenia v Luxembursku. Povedala som mu, čo povedal Spasiteľ.

Potom som sa po tretíkrát spojila so Spasiteľom a spýtala som sa ďalej:

„Spasiteľ, prečo kňaz podával Sväté prijímanie tak rýchlo, veď mal čas. Spýtal som sa ďalej, či to bolo kvôli veľkému počtu ľudí a kvôli tomu, že tam neboli žiadni pomocníci pri podávaní prijímania.“

Spasiteľ: „Áno, to je strach z ľudí. Nečistý duch sa najprv snaží kňaza naplniť strachom z ľudí.“

Povedal som, že Erichovi sa páčilo, ako to robil farár Vetter.

Spasiteľ: „Nie každý to vidí rovnako. Ty vidíš vždy viac ako ostatní.“

Keď mi pri prijímaní Svätej hostie hostia takmer vypadla z úst, chcel som ju práve prstom zasunúť do úst. Vtedy som počul hlas: „Nedotýkaj sa prstom.“ Tak som to neurobil a v tom istom okamihu mi Svätá hostia vošla do úst. Dnes som sa spýtal Spasiteľa, kto ku mne včera tak prehovoril, lebo v tom okamihu, keď som počul ten hlas, som ešte nebol zjednotený so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Bol to tvoj anjel strážny. Často k tebe hovorí.“

Ja: „Aké šťastie, že uctievam anjela strážneho a modlím sa k nemu. Včera večer v modlitebnej skupine:

Zatiaľ čo ostatní prijímali sväté prijímanie, ja som sa zjednotil s

Spasiteľom duchovne, lebo som už v kostole v Rote prijal sväté prijímanie. Cítil som nepokoj a až po pár minútach som sa mohol zjednotiť so Spasiteľom. Spýtal som sa Spasiteľa, čo to bolo.

Spasiteľ: „Nečistý duch sa snaží vkradnúť a zaujať moje miesto, ale keď som tam ja, cítim moju blízkosť a ustupuje. Každá duša si musí dávať pozor, kto je v jej príbytku. Len keď je príbytok čistý a voľný, vstúpim doň.“

Potom som bol s Spasiteľom tak zjednotený, že som sa od neho vôbec nechcel odlúčiť, ale ľudia čakali, že budem ďalej s nimi modliť, hoci kňaz, farár Dochart, bol vedľa mňa.

Spýtal som sa Spasiteľa, či bolo správne, že som prerušil spojenie s ním. Spasiteľ: „Každý má slobodu robiť, čo chce, nikto ňa nemôže odo mňa odlúčiť okrem tvojej vlastnej vôle.“

Keď som včera otvoril oči, všetci sa na mňa pozerali, lebo som bol pravdepodobne s Spasiteľom zjednotený dlhšie ako ostatní. Ach, keby ostatní vedeli, aké je to krásne, boli by s ním zjednotení tiež dlhšie. Potom som sa spolu s celou modlitebnou skupinou modlil modlitbu „Duša Kristova – posväť ma“.

Spasiteľ mi dnes ešte povedal, že som trňom v oku nečistému duchu, ale tomu ešte dostatočne nerozumiem. Zapamätám si jednu vetu. Luk. 21/36 „Bdejte a modlite sa vždy, aby ste unikli všetkému, čo sa stane, a mohli predstúpiť pred Syna človeka.“

O 15.00 hod. som sa doma modlil k Panne Márii, aby ma viedla k Spasiteľovi.

Požiadala som Spasiteľa za Clauda z Luxemburska, ktorého síce osobne ešte nepoznám, ale už som sa za neho veľa modlil.

Spasiteľ: „Je vyvolený. Má sa stať kňazom. Treba sa za neho veľa modliť.“ Povedala som: „Je taký utrápený.“

Spasiteľ: „Všetci, ktorí sú vyvolení, sú vystavení silným pokušeniam.“

Spýtala som sa, prečo.

Spasiteľ: „Moja dcéra, Satan chce byť víťazom.“

Ja: „Je pre Clauda nejaká nádej?“

Spasiteľ: „Satan bude čoskoro porazený.“

Ja: „Potom je možné dúfať.“

Spasiteľ: „Áno, môžete dúfať.“

Ja: „Áno, Spasiteľ, ale on teraz pracuje.“

Spasiteľ: „S touto prácou nebude spokojný.“

Potom som sa Spasiteľa opýtal na nového študenta v Landershofene, Andreasa.

Fridolin mi odporučil, aby som sa za neho modlil.

Spasiteľ: „To sú pookúšenia, ktorými musí prejsť.“ Ja: „Od teba alebo od nečistého ducha?“

Spasiteľ: „Od nečistého ducha. Lebo nečistý duch nemá nič radšej, ako nútiť kňazov k prijímaniu do ruky.“

Spýtal som sa, prečo.

Spasiteľ: „Pretože chýba úcta. Satan pozná slabosti ľudí.“ Ja: „Môžem to povedať Fridolinovi?“

Spasiteľ: „Preto som ti to aj povedal.“

Ja: „Ďakujem, môj Pane a môj Bože, poviem mu to.“

Hneď som zavolať Fridolinovi a všetko mu povedal. On si to potom zapísal. Potom povedal: „Zvláštne. Včera som sa neodvážil opýtať, či by si sa mohol spýtať Spasiteľa, či je Claude vyvolený.“

Chcel som to vedieť a ty si sa opýtal Spasiteľa. Povedal som mu, že to je pre mňa potvrdenie, že to bolo správne.

29.01.92 — streda

Modlila som sa v posteli. Po dlhej modlitbe som povedala Spasiteľovi, že som veľká hriešnik. Čím som bližšie k Spasiteľovi, tým viac sa cítim ako väčší hriešnik. Plakala som a spočiatku som sa vôbec neodvážila Spasiteľa o niečo požiadať. Potom som sa však opýtala za svojho syna, či má ešte šancu stať sa kňazom.

Spasiteľ: „Nechaj to na mňa.“

Potom som sa spýtala, či mám vôbec pokračovať v tom, že odmietam pomocníkov pri prijímaní.

Spasiteľ: „Urob, moja dcéra, to, čo som ti doteraz povedal.“

Spýtala som sa, či musím byť ticho ako sestra Faustína. Spasiteľ:

„Nemusíš byť ticho, vyžaduje to doba.“ Ja: „Nerozumiem tomu, že to vyžaduje doba.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, máme veľmi málo času.“

To mi bolo opäť nejasné a spýtala som sa, či je to približne také, ako keď idem do práce a snažím sa byť rýchlejšia, aby som neprišla neskoro.

Spasiteľ: „A ja vás chcem mať tam, kde vás potrebujem.“ Ja: „Ale čas je večný.“

Spasiteľ: „Pre mňa.“

Ja: „Tak potom máme obmedzený čas.“ Spasiteľ:

„Áno, moja dcéra.“

Ja: „Kto sa potom ešte môže zachrániť?“ Spasiteľ:

„Veľmi málo ľudí. Všetci vedia, čo robia.“

Ja: „Ale na kríži si povedal: Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.“ Spasiteľ: „Všetci mali dosť času na to, aby si uvedomili, čo robia.“

Ja: „Toľko ohavností a bezbožnosti. Vidím svet v veľkom hriechu.“ Spasiteľ: „A to už nemôžem napraviť.“

Ja: „Pane, hovoríš, že máš večnosť na trestanie.“ Spasiteľ:

„Ó, moja dcéra, tá je preplnená ohavnosťami.“

Bolo to pre mňa tak ťažké, že som už nemohla klásť otázky a rozprávať sa so Spasiteľom. Najprv to musím stráviť.

Ja: „Ó, Pane, mám vôbec ísť za kňazom?“

Spasiteľ: „Môžeš teraz?“

Povedal som: „Nie.“

Spasiteľ: „Nechaj to na mňa.“

Bol som s Spasiteľom spojený asi 30 minút. Nemohol som však napísať toľko, koľko by som chcel. Nie je to jednoduché, človek sa musí vždy veľmi sústrediť a zachovať pokoj, aby mohol Spasiteľa naďalej počúvať.

Dnes ráno som sa modlil od 6:40 do 9:50.

O 11.00 hod. som šiel do kostola v Rote. Priamo pred oltárom Panny Márie som zapálil dve sviečky. Modlil som sa ruženec milosrdenstva za celý svet. Bolestný ruženec som sa už pomodlil doma.

Poobede som sa prechádzal po lese a modlil som sa pri tom niekoľko ružencov za mnohé úmysly. Bolo krásne počasie a svietilo slnko. Potom som sa zastavil, zaspieval som Lurdskej Zdravas a zrazu tam bolo opäť veľa vtákov, ktoré so mnou pískali a spievali.

Bolo to veľmi pekné. Keďže som aj tak prechádzala okolo cintorína, išla som k hrobu pána farára Köstla a modlila sa tam.

Večer som navštívila svätú omšu v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime. Plakala som počas ruženca pred svätou omšou, počas svätej omše a aj po nej. Nedokázala som zadržať slzy, ako keby niekto plakal so mnou.

30.01.92 — štvrtok

Modlila som sa asi hodinu v posteli. Potom som sa zjednotila so Spasiteľom a znova som plakala. Preto som sa Spasiteľa opýtala na včerajšok, keď som v kaplnke sv. Rocha toľko plakala.

Spasiteľ: „Tvoj Ježiš plače s tebou nad stavom sveta.“ Nastalo ticho a hlboký pokoj. Povedala som Spasiteľovi:

„Málo mi hovoríš.“

Spasiteľ: „Boh, ktorý miluje, hovorí málo.“

Ja: „Ale ja ťa tak dobre nepočujem.“

Spasiteľ: „Ale ty si to pochopila.“ Ja: „Áno.“

Včera som kľáčal sám pri svätostánku a preto som sa pýtal za ľudí, ktorí prijímajú sväté prijímanie v stoji.

Spasiteľ: „S tým, či pri svätom prijímaní stoja alebo kľáčia, je to tak, ako ma každý ctí.“ Ja:

„Keď veriaci stoja, ctia ťa?“

Spasiteľ: „Nie. To je pýcha.“

Ja: „Ale kňazi, keď si navzájom podávajú sväté prijímanie, stoja.“

Spasiteľ: „Kňaz je druhý Kristus, treba mu preukázať úctu. Kňaz, ktorý je v Božej milosti, nebude nikoho nútiť, aby pri prijímaní svätého prijímania vstal.“

Spasiteľ: „Nečistý duch nemôže nikoho nútiť, iba ak mu človek dá svoju vôľu.“

Spasiteľ: „Povedz ľuďom, aby sa modlili každý deň. ‚Pane, oslobod' nás od strachu z ľudí. Lebo takmer všetci mu podľahli.‘“

Ja: „Čo je dôležité, čo musím vedieť o strachu z ľudí?“ Spasiteľ: „Strach z ľudí vždy spôsobuje Satan.“

Ja: „Ale veď sme deti Božie, a nie deti Satana.“

Spasiteľ: „Preto treba mať úctu k Bohu a nie k Satanovi.“

Spasiteľ: „Ako málo sa ľudia modlia: ‚Pane, daj nám dar rozlišovania duchov.‘“

Ja: „Takže predsa len treba prosiť o všetko.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra. Strach z ľudí je veľké zlo, ktoré môže postihnúť ľudí.“

Ja: „Môže strach z ľudí viesť ľudí do pekla?“ Spasiteľ: „ÁNO.“

Ja: „Budú tomu kňazi veriť?“ Spasiteľ:

„Len málokto.“

Celý čas som cítil teplo a pokoj, zvlášťne ticho vo svojom vnútri. Je to veľmi krásny pocit a človek má pocit, že je oddelený od všetkého svetského. Ďakujem ti, Pane. V takýchto chvíľach verím obzvlášť hlboko. V týchto chvíľach zjednotenia nemám ani najmenšie pochybnosti a nemám pocit, že by so mnou mohlo byť niečo v neporiadku. Prečo by to nemohlo zostať tak navždy? Prečo na mňa stále prichádzajú tieto neustále pokušenia?“, povedal som Spasiteľovi

Spasiteľ: „Od toho budeš oslobodený až v nebi.“

Ja: „Myslíš v raji?“

Spasiteľ: „Áno, áno, uhádla si.“

Ja: „Milujem ťa, môj Pane a môj Bože, z celého srdca, celou svojou bytosťou.“ Spasiteľ: „Aj ja ťa milujem, moja dcéra, choď v pokoji.“

Od 9.00 do 11.00 som sa modlila mnoho modlitieb a ruženec k Duchu Svätému. Potom som bola asi 30 minút zjednotená so Spasiteľom. Musím ešte spomenúť, že dnes v noci medzi od 2.00 do 3.00 hodiny som sa modlil bolestný ruženec, ruženec rán a litánie k Precious Blood. Poobede v lese som sa pomodlil ešte dva ružence v latinčine a ďalšie modlitby. Po prvom ruženci mi vtáky opäť krásne spievali spolu so mnou, Ave z Lúrd.

Už niekoľko dní sa modlím za otca Lescha, ktorého som spoznala v kaplnke sv. Rocha. Niečo ma poháňalo, aby som za ním išla a porozprávala sa s ním. Keď som sa vrátila z lesa, išla som k soche Panny Márie a tam som sa modlila, potom som išla k Ježišovmu krížu a krátko som sa modlila. Potom som sa zjednotila so Spasiteľom. Bol som trochu netrpezlivý a nevenoval som pozornosť svojej duši.

Hoci som v sebe našiel pokoj, stalo sa nasledovné:

Spýtal som sa Spasiteľa, či mám ísť za otcom Leschom, či je to vôľa Spasiteľa a či so mnou bude otec hovoriť.

Vtedy sa ozval hlas: „Čo chceš u toho kňaza?“

Váhavo som povedal: „Spovedať sa a hovoriť o tom, čo si mi v posledných dňoch rozprával.“

Hlas: „Nemusíš k nemu ísť. Zostaň dnes doma.“

Najprv som bol prekvapený, premýšľal som o tom a opakoval som si slová „zostaň dnes doma“ a premýšľal som, čo to má znamenať, veď Spasiteľ ma dnes chce mať v kostole.

Začal som pochybovať a prežehnal som sa. Potom som sa znova spojil so Spasiteľom.

Vtedy som počul:

„Poznáš teraz môj hlas?“

V duchu som si povedal: „Nie tak celkom.“

Vtedy som počul: „Choď za kňazom. On s tebou bude hovoriť.“

Povedal som Spasiteľovi: „Musím dávať pozor, či ku mne neprehovoril nečistý duch, a potom som to zapísal do denníka.“

Spasiteľ: „Zatiaľ je všetko v poriadku. V takom prípade by som ťa na to už upozornil.“

Potom som s pokojom v duši išla za otcom Leschom. Rozprávali sme sa asi od 17.30 do 18.30 hod. Povedal mi, čo musím vedieť, a to mi veľmi pomohlo. Otec Lesch pochádza zo Sárska a je misionárom v Afrike, momentálne je na kúre v Mingolsheime. Pozorne ma vypočul a povedal, že mám naďalej počúvať ten hlas a všetko si bezpodmienečne zapisovať, lebo Spasiteľ chce niektoré veci zopakovať. Na záver som sa u neho vyspovedala. Povedala som mu, že aj keď sú to hriechy odpustiteľné, ťažia ma a chcem byť úplne čistá. Potom som išla do kaplnky, pomodlila som sa štyri zastavenia krížovej cesty a potom spolu s veriacimi ruženec: Otec Lesch celebroid svätú omšu. Bolo to veľmi pekné.

31.01.92 — piatok

Modlila som sa vyše hodinu v posteli. Keď som dokončila modlitbu bolestného ruženca, prijala som duchovné sväté prijímanie. Spýtala som sa Spasiteľa: Bol to včera démon, kto so mnou najprv hovoril?

Spasiteľ: „Áno.“

Ja: „A ktorý to bol?“

Spasiteľ: „Démon Lucifer. Dovolil som, aby si bol pokúšaný.“ Spasiteľ: „Takto podvádzal takmer všetkých ľudí.“

Znovu som si spomenul na včerajšok a na hlas démona. V tom hlase nebola žiadna jemnosť, ako u Spasiteľa, ale bol to rozkazujúci, ostrý hlas.

Potom som povedal Spasiteľovi: „Veď som oslovil teba, prečo mi potom môže hovoriť on?“

Spasiteľ: „Dovolil som to, inak by to nesmel robiť.“

Človek musí byť vždy ostražitý, lebo ako povedal Spasiteľ, takmer všetkých ľudí oklame.

Ja: „Včera som sa asi hodinu rozprával s otcom Leschom. Malo to nejaký zmysel?“ Spasiteľ: „Áno, malo to zmysel, pre neho veľký zmysel.“

V súčasnosti mám bolesti v pravej ruke a na pravej nohe, na miestach, kde bol Spasiteľ prebodnutý klincami. Stávalo sa to už častejšie, niekedy menej, niekedy viac. Niekedy by som mohla od bolesti kričať.

Spýtal som sa Spasiteľa, čo to má znamenať.

Spasiteľ: „To je Satan. Ale tú veľkú bolesť ti odnímam.“

Keď sa pri týchto bolestiach modlím: „Obetujem túto bolesť za spásu mnohých duší“ alebo „Nech sa tým obráti množstvo duší“, bolesť často zmizne. Rovnako je to s mojimi bolesťami hlavy. Keď sa modlím a spájam svoje bolesti hlavy s utrpením Ježiša za obrátenie hriešnikov, bolesti hlavy zmiznú. Od svojho krstu pred ôsmimi rokmi som už nepotrebovala žiadne tabletky. Namiesto toho teraz používam veľa dobre posvätenej svätenej vody, posvätenú soľ na varenie a posvätené sviečky. Dobré posvätenie znamená: posvätené podľa starého obradu v latinčine pre spásu tela a duše.

Pri starom obrade sa nad posvätenými vecami modlí aj exorcizmus. Táto modlitba je v dnešnej dobe obzvlášť dôležitá. A do posvätenej vody sa pridáva aj posvätená soľ, čo moderní kňazi už nerobia.

Otec Gebhard Heyder posväcuje tak, ako sa patrí. Na posvätenie si tiež vyhradzuje potrebný čas. Ďakujem Bohu, že som to ešte mohol vidieť.

Po hodinovej modlitbe som sa spojil so Spasiteľom a spýtal som sa ho, ktoré duše sú v blate.

Lebo mi napadlo, že mi Spasiteľ kedysi povedal, aby som sa modlil za tých, ktorí sú v blate. Už som sa na to spýtal piatich kňazov, čo to znamená, a každý mi povedal niečo iné.

Spasiteľ: „Zapíš si to. Duše, ktoré prijímajú sväté prijímanie nehodne, sú v blate.“ (Blato je hriech.)

Spasiteľ: „Bahno ma odpudzuje.“

Ja: „Ktoré duše prijímajú sväté prijímanie nehodne?“

Spasiteľ: „Tí, ktorí pohrdajú Božou slávou!“

Spasiteľ: „V blate sú tí, ktorí navštevujú pokánia len raz alebo dvakrát ročne a nechodia na spoveď. Všetci kňazi, ktorí udeľujú (len) prijímanie do rúk, sú v blate. Veriaci berú Svätú hostiu do rúk, sú spoluvinní, lebo nemajú úctu k Bohu.“

Ja: „Potom mal otec Gebhard Heyder pravdu, povedal mi, že v blate sú tí, ktorí prijímajú nehodne, ostatní kňazi hovorili niečo iné. Môj miestny kňaz, pán farár Vogt, neveril tomu, čo povedal otec Gebhard Heyder. Spasiteľ: „Uverili ste mi?“

Musím napísať: Zaujímavé je, že štyria ďalší kňazi, ktorých som sa ešte opýtal, rozdávali okrem ústneho prijímania aj prijímanie do ruky.

Otec Gebhard Heyder ešte nikdy neudelil sväté prijímanie do ruky, teda udeľoval len ústne prijímanie, ako sa patrí. Poznám ešte viac kňazov, ktorí udeľujú len ústne prijímanie. Ďakujem Bohu, že ešte existujú takíto kňazi, ktorí neudeľujú prijímanie do ruky.

Spasiteľ: „Modli sa, aby bol tento blato z cirkvi odstránené.“ Ja: „Ach, Spasiteľ, ako málo ľudí prijíma sväté prijímanie do úst.“

Spasiteľ: „A ako málo ľudí je na úzkej ceste, ktorá vedie ku mne.“

Široká cesta je preplnená. V súčasnosti je v kostole viac hriešnikov ako vonku.“ Môj Pane a môj Bože, už nemôžem písať.

Je to pre mňa príliš ťažké a mám pocit, ako keby tento hriech na mne ležal. Pláčem, je to pre mňa nesmierne ťažké.

Ja: „Kto mi uverí?“

Spasiteľ: „Nestrachuj sa, kto ti uverí. To je môj problém.“

Ja: „Ďakujem ti, Pane a môj Bože, robím to, čo si mi povedal, a všetko, čo vôbec môžem.“

Potom som sa modlila za všetkých, ktorí prijímajú sväté prijímanie do rúk, aby im Boh odpustil a aby im Boh dal hlbokú ľútosť a prebudil v nich úctu k Bohu. Modlila som sa za ľudí, aby všetci dostali svetlo a pochopili, že je to urážka Boha.

Potom som dostala mnoho milostí. Cítila som teplo v srdci, hlboký pokoj a bremeno, ktoré som predtým mala, bolo preč.

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a môj Bože. Ty dávaš a ty berieš.“ Potom som sa ešte chvíľu vrúcne modlila

a Spasiteľ povedal: „Chod' v pokoji.“

S veľkou radosťou som potom ešte hodinu čítala dobrú knihu.

11.50 hod.: Išiel som k lekárovi. Keď som sedel v čakárni, počul som vnútorný hlas: „Modli sa.“

Najprv som u jednej ženy pocítil nečistého ducha, potom ešte u dvoch mužov. Cítila som vnútorné útoky a modlila som sa za nich. Potom ma začala bolieť hlava a bolesť sa stále zosilňovala. Asistentka lekára na mňa zabudla a uprednostnila iných pacientov. Obetovala som túto trpezlivosť za kňazov, ktorí rýchlo rozdávali sväté prijímanie. Ubehlo asi 45 minút, potom prišla asistentka lekára a ospravedlnila sa, že na mňa zabudla.

Povedal som jej: „Nie, nezabudli ste na mňa, bola to Božia vôľa. Lebo som sa modlil za pacientov, v ktorých boli démoni.“

Keď som sedel u lekára, začali sme rozprávať o Bohu. Moje bolesti hlavy sa zosilnili a myslel som si, že mi teraz praskne hlava. Povedal som lekárovi, že sú to utrpenia zmierenia a že ich obetujem za obrátenie hriešnikov a za spásu duší.

Lekár povedal, že by niečo také neurobil. Zmeral mi tlak a povedal: „To si netrúfam povedať.“

Spýtal som sa, koľko?

Môj krvný tlak bol 180/90.

Mala som celú hlavu červenú a veľmi silné bolesti hlavy.

Lekár mi predpísal liek na vysoký krvný tlak. Išiel som domov a ľahol som si do postele.

Doma sa bolesť ešte zhoršila. S touto bolesťou hlavy som sa modlil Krížovú cestu a potom rozjímanie nad poslednými siedmimi slovami Ježiša.

O 15.00 hod. bolesť ustúpila. Neužila som však žiadne lieky. Potom som bola dosť bez sily a o 15.30 hod. som opäť vstala, ako keby sa nič nestalo. Bolesť úplne zmizla.

Večer som sa zúčastnil svätej omše v Rote. Po svätom prijímaní som sa spýtal Spasiteľa: „Prosím, Spasiteľ, povedz mi, bolo to dnes na poludnie medzi 12.00 a 15.00 hod. utrpenie zmierenia, ktoré si mi dal?“

Spasiteľ: „Áno.“

Povedala som s otázkou, že to nebolo prvýkrát. Spasiteľ: „Nie.

Chceš to znova?“

Ja: „Áno, ak sa tým môžem zachrániť duše. Ale Spasiteľ, ty

vieš, koľko toho zvládnem.

01.02.92 — sobota

7.15 hod. na svätej omši vo Waghäuseli.

Poobede som sa spojil so Spasiteľom a opýtal som sa na „Večné svetlo“, lebo v Rot sa v kostole zhaslo. Bol som v Rot v kostole a nemohol som znieť, že Večné svetlo zhaslo. Mal som z toho vnútornú mučnosť a nemohol som sa modliť. Opýtal som sa Spasiteľa, či je správne zavolať niekoho, kto ho zapáli.

Spasiteľ: „Urobila si to veľmi dobre.“

Ďalej som sa Spasiteľa opýtal, či mám ísť za pánom farárom Vogtom, aby som s ním hovoril o Ježišových požiadavkách?

Spasiteľ: „Ešte počkaj.“

Ja: „To znamená, že sa mám za neho

modliť.“ Spasiteľ: „Presne tak.“

17:10: Prišla som domov a hneď som sa modlila za pána farára Vogta asi 30 minút. Hneď nato som pocítila útoky na svoju dušu. Potom som sa ešte hodinu nepretržite modlila. Môj manžel bol pri mne, ale vnútorne bol nespokojný, nepokojný a nahneváný. Všetko ho rušilo.

Vedela som, že nečistí duchovia sú opäť tu, a modlila som sa ešte viac.

Potom prišla návšteva. Tento hosť ani nevedel, či je pokrstený, lebo jeho otec patril k vyšším dôstojníkom srbskej komunistickéj armády.

Bolo to pre mňa veľmi ťažké, často som sa ponížila a snažila som sa mu pomôcť s jeho problémami. V duchu som si myslela, že na mňa zaútočila celá srbská armáda. V tom čase som nemohla hovoriť ani so svojím manželom, tak som sa ďalej modlila, až kým armáda nečistých duchov opäť odišla a nálada sa zlepšila.

02.02.92 – nedeľa – Sviatok Svätého sviečok

Modlila som sa asi hodinu. Povedala som Spasiteľovi, že som si všimla, že keď sa modlím za kňazov, som potom obzvlášť napádaná.

Spasiteľ: „Mať dobrého kňaza stojí veľa síl, aby bojoval s diablom. Veľa si sa modlila za svojho kňaza. Nezapúďaj, že dobrý kňaz je druhý Ježiš. A za druhého Ježiša sa musí veľa modliť.“

Ja: „Cítim, že nečisté duchy pôsobia aj na môjho manžela, aby ma zvedli do pokušenia.

Spasiteľ: „Musí sa viac modliť.“

Ja: „Ale ten boj s mojím manželom trval včera nepretržite asi tri hodiny.“ Spasiteľ: „Satan je nahneváný, lebo mu berieš veľa duší.“

Ja: „Nemám strach s ním bojovať.“ Spasiteľ: „Ten strach som ti vzal.“

Ja: „Neprestanem bojovať, lebo ťa milujem, pretože všetky duše patria tebe. Spasiteľ: „To je pravda. Ale Satan ich chce tiež.“

Ja: „Tak potom bude boj trvať neustále?“

Spasiteľ: „Áno, až kým nebude splatený posledný halier.“ Ja: „Tomu nerozumiem.“

Spasiteľ: „Kým nebude odpykaný posledný hriech.“

Ja: „Ach, Spasiteľ, nemám už nič písať?“

Spasiteľ: „Áno, píš, ľudia sa majú veľa modliť, bez prestania. Hriech prevláda nad dobrom. Ľudia sa nachádzajú vo veľkom blate. Blato hrozí, že ľudstvo udusí.“

Teraz už nemôžem ďalej písať, lebo je pre mňa ťažké to všetko zapísať.

Ďakujem ti, môj Pane a Bože, milujem ťa a milujem ťa aj za tých, ktorí ťa nemilujú. Chcem ťa vždy uctievať a chváliť za tých, ktorí to nerobia.

Môj Pane, všetko, čo na mňa prichádza, vkladám do tvojich rúk prostredníctvom Nepoškvrneného srdca Márie.

03.02.92 – pondelok

Spýtal som sa Spasiteľa, či píšem svoj denník správne.

Spasiteľ: „Buď si istý, že to, čo si napísal, je správne. Nečistý duch sa bude vždy snažiť odlákať ťa od pravdy.“

Ja: „Daj milosť aj ostatným.“

Spasiteľ: „Ak ju prijímú.“

(Myslela som na svojho manžela a na ľudí, ktorí trpia utrpením). Ja: „Čo sa ti nepáči na našej modlitebnej skupine?“

Spasiteľ: „Chýba pokora, je tam ešte toľko pýchy.“

Ja: „A to im mám povedať?“

Spasiteľ: „Musíš im to povedať. Nemajú zatvárať svoje srdcia, inak im nemôžem dať milosť.“

Ja: „Čo je toho príčinou?“

Spasiteľ: „Musí sa modliť s úctou. Modlitba musí vychádzať zo srdca a nie len z úst.“

Ja: „Čo nám môžeš povedať o spovedi?“

Spasiteľ: „Musí byť viac pokánia. Väčšinou chýba odhodlanie. Zostaňte mi verní.“

Spasiteľ: „Modlite sa viac ako doteraz.“

Ja: „Spasiteľ, určite budú niektorí, ktorí neuveria tomu, čo som im povedal.“ Spasiteľ: „Ty si to povedal, to stačí.“

Ja: „Ako mám rozumieť tomu, že to stačí?“ Spasiteľ:

„Kto má uši, nech počuje.“

Naďalej som sa úprimne modlil, najmä za svoju modlitebnú skupinu, aby sa jej darilo lepšie.

Celkovo som sa modlil asi hodinu a pol.

Večer som navštívil svätú omšu v Rote.

Potom o 20.00 hod. sme mali stretnutie našej modlitebnej skupiny a ja som rozprávala, čo povedal

Spasiteľ. Týto večer sa modlilo oveľa krajšie a zbožnejšie ako zvyčajne.

Po stretnutí modlitebnej skupiny som to povedala aj farárovi Dochartovi. On sa k tomu však nevyjadril.

04.02.92 — utorok

Ráno skoro som sa asi dve hodiny ponoril do modlitby. Včera večer v modlitebnej skupine som prijal duchovné prijímanie, predtým som bol na svätej omši v Rote a prijal som sväté prijímanie.

Spýtal som sa Spasiteľa, či včera večer, keď som prijal duchovné prijímanie, nebol so mnou.

Spasiteľ: „Bol som s tebou.“

Ja: „Prečo mi tak bilo srdce? Pane, ty ku mne nehovoriš.“ Spasiteľ: „Tvoj

Pán hovorí, keď chce.“

Spasiteľ mlčal.

Plakal som a povedal: „Ako môže byť nič bez Boha?“

Napriek tomu cítim pokoj a mier. Nie som sám, Pán je so mnou, ale mlčí. Zvyčajne si neviem predstaviť, že Boh spí.

Potom som pocítil mimoriadne príjemný pokoj. Cítil som sa oslobodený od všetkého a mohol by som tak zostať celé hodiny, lebo verím, že si so mnou, Pane.

Pán mi odstránil všetky pochybnosti, ktoré som mal. Už tam nebolo nič. Ďakujem ti, môj Pane a môj Bože, bolo to pre mňa, ako keby bola moja duša uzdravená od včerajšej bolesti, lebo som trpela kvôli blatu v kostole. Cítila som sa ako malé dieťa, ktoré otec drží v náručí a ktoré odpočíva na jeho hrudi. Dieťa je milované otcom a tejto lásky mu stačí a ďalej odpočíva v jeho náručí.

Ako rýchlo je tu zlo. O chvíľu som počul hlas:

„Si teraz zjednotená?“

Povedala som „Áno“, ale verím, že to nie je hlas môjho Pána, hlas môjho Pána znie inak. Tiež som ten hlas nepočula tak jasne z hĺbky svojho srdca, ako zvyčajne. Možno to bol zase ten klebetník, nečistý duch, ktorý pôsobí a chce ma len zmiast'.

Tak som sa znovu modlil, aby som ho zahnal, inak sa ho nezbavím.

Lebo chce ma len uviesť do nepokoja, zmätku a pochybností, je to len nečistý duch. Večer v Rot v kostole pri ruženci a na svätej omši.

05.02.92 — streda

Bola som nahnevaná, lebo kňaz pri spovedi na mňa upieral pohľad. Bolo mi nepríjemné pozerat' sa mu do očí. Niečo také som u otca Gebharda Heydera ešte nezažila. Spýtala som sa na to Spasiteľa.

Spasiteľ: „Bol to nečistý duch, ktorý sa snaží zničiť tvoju pevnú vieru.“ Ja: „Vie ten kňaz, čo robí s očami?“

Spasiteľ: „Áno, vie to. Sú to pokušenia, ktoré tvoja duša vníma a bráni sa im.“ Tento pohľad som už zažila trikrát.

Ja: „Prečo to robí?“

Spasiteľ: „Pretože mu chýba nadprirodzená viera. Nadprirodzenú vieru má len veľmi málo kňazov.“

Tento kňaz mi neverí, čo sa týka exkomunikácie. Ani môj manžel. Ja: „Čo im mám povedať, keď mi neveria?“

Spasiteľ: „Najlepšie mlčať.“

Ja: „Čo tým dosiahnem, ak budem mlčať?“ Spasiteľ: „Pokoru.“

Ešte chvíľu som sa s Spasiteľom hlboko rozprávala. Potom som Spasiteľovi povedala: „Nenávidím svetské veci.“

Spasiteľ: „Zapíš si to.“

Ja: „Ako málo času máme na to, aby sme sa pripravili na život v nebi. Ako som rád, že som vyhodil televízor z bytu. Môj Pane a môj Bože, nemôžem Ti za to dostatočne poďakovať.“

07.02.92 – piatok

V tento deň som bol doma. Od 7.00 do 8.30 hodiny som sa modlil. Spýtal som sa Spasiteľa, či budem mať opäť utrpenie za odpustenie.“

Spasiteľ: „Znovu budeš mať utrpenia na odčinenie.“

Ja: „Obetujem ich za to, aby pán farár pred svätou omšou modlil ruženec s veriacimi, tak ako si to Spasiteľ žela. A za to, aby pán farár udeľoval sväté prijímanie iba ústami a aby laici už viac neudeľovali sväté prijímanie.“

Okrem toho obetujem tieto utrpenia, aby bol kňaz oslobodený od strachu z ľudí, a prosím ťa, milovaný Spasiteľ, aby zachoval pokoru.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Odčini za všetkých, ktorí ma urážajú vo tvojom meste a ktorí bez úcty prijímajú Sväté prijímanie.“

Ja: „Prosím Ťa, môj Pane a môj Bože, udel mi veľa milostí, aby som znášala utrpenia, ktoré mi dávaš. Prijmem tieto utrpenia aj z veľkej lásky k tebe, môj Pane a môj Bože, a pre spásu duší, ktoré sa nachádzajú na širokej ceste.

Môj Pane a môj Bože, nech sa stane tvoja vôľa. Spasiteľ:

„Urob, moja dcéra, tak, ako si napísala.“

Ja: „Vopred ti ďakujem, môj Pane a Bože, za utrpenia, ktoré mi uvalíš. Som pripravený trpieť s tebou, lebo ty lepšie vieš, čo dokážem zniesť.

Povedal som Spasiteľovi, že chcem naďalej zostať v jeho srdci, a niekoľko minút som ho neprestajne prosil: „Môj Spasiteľ, odpustenie, milosť a milosrdenstvo pre mňa a pre celý svet. Sám nemôžem urobiť nič, ale s Tebou dokážem všetko. Do 10.40 som znova čítal v dobrej knihe.

08.02.92 — sobota

Navštívil som svätú omšu vo Waghäuseli. Vôbec sa mi nepáčilo, ako otec Werner Egon slúžil omšu, ani sa nemodlil za úprimné prosby.

Od 16.20 do 17.50 hodiny som nepretržite na kolenách modlila štyri ružence a ďalšie modlitby výlučne za pána farára Vogta.

Tento čas som mu rada obetovala, lebo na to som dostala aj milosť. Stačí, keď Boh vidí, koľko sa modlím za pána farára Vogta. Viem, že ho nebudem milovať tak, ako milujem Krista, ale prajem si to, lebo on je druhý Kristus a som si vedomá, že má veľkú zodpovednosť za duše, ktoré mu Boh zveruje. Preto hovorím, že za kňazov sa nemožno modliť dosť, lebo kňaz, ktorý žije v Božej milosti, môže mnoho duší varovať pred priepasťou pekla a viesť ich do raja.

09.02.92 – nedeľa

Od 6.30 do 8.00 hod.: Asi hodinu som sa modlila a asi 30 minút som bola zjednotená so Spasiteľom.

Spasiteľ: „V súčasnosti vládne Satan srdciam.“ Ja:

„Ale ty si kráľ všetkých srdc.“

Spasiteľ: „Takmer všetci mi zatvárajú svoje srdcia.“

Ja: „Zapísala som to správne?“ Spasiteľ: „Napísala si to pre mňa.“

Ja: „Spasiteľ, z akého dôvodu zatvárajú svoje srdcia?“

Spasiteľ: „Z pýchy, z nedostatku lásky ku mne, z nenávisťi a preto, že sa nechcú odvrátiť od širokej cesty.“

Ja: „Spasiteľ, keď som predtým plakal, keď som hovoril „Avertere, avertere“, to, čo si Don Bosco a čo znamená zmeniť život, tiekli mi slzy z očí ako perly a v rýchlom tempe . Bolo to úplne nadprirodzené a naplnilo ma úctou. Spasiteľ: „Áno, boli to aj moje slzy.“

Ja: „Potrebujem dobrého duchovného vodcu. Áno, mám teba, ale potrebujem aj kňaza.“

Spasiteľ: „K farárovi Vogtovi ešte nemôžeš ísť. Počkaj, kým príde správny čas.“

Ja: Spasiteľ, včera som za neho (farára Vogta) pomodlil štyri ružence, malo to nejaký účinok ?”

Spasiteľ: „Áno, malo to na neho účinok.“

Ja: „Spasiteľ, farár Vogt si myslí, že hovorím o sebe. Spasiteľ: „Tak si to myslíte všetci, ale bez mňa nemôžete nič urobiť.“

Spasiteľ: „Koľko pokory ešte potrebujete, aby ste si uvedomili svoju vinu. Modli sa, moja dcéra, modli sa veľa.“

Navštívila som svätú omšu v Rote.

Od 13.00 hodiny som sa modlil ruženec za pána farára Vogta. Bol som šťastný, keď som videl, že na kolenách pred Najsvätejšou svätou sviatostou sa modlí k Srdcu Ježišovmu. Modlila som sa, aby bol vzorom pre všetkých kňazov v okolitých obciach. Prajem si kňazov takých, aby som v nich videla len Ježiša, a o takých kňazov sa treba modliť. Lebo náš Boh má hojné milosti, ak o ne len prosíme. Verím, že pán farár Vogt je obľúbeným kňazom, ak plní Božiu vôľu.

Prídu dni, keď ma bude lepšie chápať ako teraz. Nikdy neprestanem za neho modliť.

14.30 hod. Volal pán Pavar zo Švajčiarska. Volá mi z času na čas. Posilňujeme sa vo viere.

Spoznal som ho v Jeruzaleme. Bol jediný z pútnickej skupiny, kto ma počúval. Ostatní Chorváti s kňazmi sa mi vysmievali, zosmiešňovali ma, cítil som sa osamelý, ako keby ma všetci opustili.

Keď sme v Jeruzaleme šli pešo do Masady, pomodlila som sa niekoľko ružencov za skupinu pútnikov a za kňazov. Všetci dostali bolesť hlavy a ja som sa cítila tak ľahká, že by som mohla vybehnúť na kopec ešte raz. Tým som získala veľa milostí. Pán Pavar zo Švajčiarska bol jediný zo skupiny, kto uveril v moje obrátenie v Medžugorje.

17.00 – 18.00 Najprv som čítala knihu sestry Faustíny. Po hodine som pocítila túžbu zjednotiť sa so Spasiteľom. Úprimne som sa modlila k Pánovi. Prišli však aj pokušenia. Horko som plakala a myslela som si, že som urobila niečo zle. Potom som však pocítila pokoj. Poprosila som Spasiteľa, aby mi ešte raz povedal niečo o ústnom prijímaní a sľúbila som, že mu uverím.

Spasiteľ: „Chcem ústne prijímanie v pokľaku a s úctou, prostredníctvom posvätených rúk kňaza.“

Potom som sa opýtal na ministrantov, myslel som si, že keďže slúžia pri omši, majú u Boha výsady.

Spasiteľ: „To platí aj pre ministrantov.“

Ja: „To znamená, že pán farár Vogt to nerobí správne?“ Spasiteľ: „Áno.“

Ja: „Mám mu to povedať, Spasiteľ?“

Spasiteľ: „Na to čakám už celú dobu.“

Ja: „A keď mu to poviem, bude počúvať, čo hovoria a robia ostatní kňazi?“ Spasiteľ: „Nebude to robiť tak, ako to robia ostatní kňazi, ale biskupi to od neho vyžadujú.“

Spasiteľ: „Najvyšším biskupom je Svätý Otec, na neho musí počúvať.“

Ja: „Ó, Spasiteľ, urobím všetko, aby si nebol urazený a zneuctený. Daj mi milosť a povedz mi akékoľvek slovo, počúvam.“

Spasiteľ: „Pokračuj tak ďalej, moja dcéra.“

Okolo 19.00 hodiny zavolala Mária z Augsburgu. Povedal som jej, aby sa vrátila k svojmu a splniť Božiu vôľu. Raz bol v časopise „Frau im Spiegel“ uverejnený môj článok. Mária z Augsburgu si ho prečítala, napísala mi a navštívila ma. Stala sa horlivou kresťankou. Vtedy mi Spasiteľ po svätom prijímaní povedal, že sa má vrátiť k svojmu manželovi. Dodnes to ešte neurobila.

Dnes po svätom prijímaní som sa Spasiteľa opýtala, či je pacifizmus správny, lebo mi volal Fridolin a rozprával, že Josef je pacifista a on nevie presne, či je to správne. Spasiteľ: „Moja dcéra, pacifizmus je správny – každý sa však smie brániť.“

To som celkom nepochopil, lebo neviem presne, čo znamená pacifizmus.

10.02.92 – pondelok

10.00 v ordinácii:

Spasiteľ: „Opýtaj sa ma, čo dokážeš uniesť.“ Ja:

„Som tak neschopná.“

Spasiteľ: „Máš ma, stačí, keď ma daruješ ostatným. Každé moje slovo je môj život a v tých, ktorým toto slovo dávaš, v nich žije.“

Ja: „Ó, môj Bože, aké dôležité je potom hovoriť o tebe. Teraz lepšie chápem, keď sa modlím pri Anjel Pána: Slovo sa stalo telom a prebývalo medzi nami.“

Je to opäť niečo nepochopiteľné pre človeka.

„Teraz chápem, keď mi hovoríš, že mám pýtať sa len na to, čo zvládnem.“

Oslovila som dvoch pacientov ohľadom viery a toho, že by mali ísť na spoveď. Spýtala som sa Spasiteľa, či to bolo správne.

Spasiteľ: „Bolo to správne, pokračuj tak ďalej.“

Spasiteľ: „Veľmi ma miluj, moja dcéra.“

Ja: „Ale ja ťa môžem milovať len tvojou láskou, ako to mám chápať?“ Spasiteľ: „Miluj ostatných tak, ako by si milovala mňa.“

Ja: „Takže ty chceš byť milovaný v dušiach druhých. Prosím ťa, Spasiteľ, o milosť, aby som milovala druhých tak, ako milujem teba.“

Povedal som Spasiteľovi, že ma bolí, keď ho ostatní odmietajú.

Spasiteľ: „Táto bolesť, ktorú cítiš, je moja bolesť. Daruj pacientom viac lásky.“

12:45 v kaplnke v klinike: Pri spojení so Spasiteľom som sa ho spýtal, či aj protestanti musia chodiť na spoveď.

Spasiteľ: „Áno.“

Ja: „Ale oni nemilujú Svätého Otca.“

Spasiteľ: „Potom nemilujú ani mňa.“

Spýtala som sa preto, lebo mnohí mi už odpovedali, keď som im povedala, že majú ísť na spoveď, že sú protestanti a preto nemusia chodiť na spoveď.

Večer na svätej omši v Rote.

20.00 hod. — Modlitebná skupina. Bolo tam toľko ľudí, že niektorí zase odišli. Pol hodiny som rozprávala o tom, čo mi hovorí Spasiteľ. Nebola som na to pripravená. Ale keď Duch Svätý dáva slová, treba ich vysloviť. Jedna žena z modlitebnej skupiny mi položila otázku, povedala, že Svätý Otec udeľuje sväté prijímanie aj do rúk.

Odpovedal som jej: „Svätý Otec bol k tomu donútený, lebo ľudia majú slobodnú vôľu a biskupi to schválili a lebo vo Vatikáne sú aj slobodomurári.“

11.02.02 — utorok

Spýtal som sa Spasiteľa, či bola správna moja včerajšia odpoveď tej žene ohľadom prijímania do rúk a Svätého Otca.

Spasiteľ: „Odpovedal si správne.“

12.20 hod. v kaplnke v kostole. Spasiteľ:

„Musíš počúvať len mňa.“

Ja: „Môj manžel povedal, že som včera v modlitebnej skupine hovorila príliš dlho.“

Spasiteľ: „Môže ma niekto zastaviť, keď hovorím?“

O 10:40 som sa Spasiteľa ešte spýtala, či som správne pochopila tú vec s pacifizmom.

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, pacifizmus je správny. Každý sa smie brániť.“ Ja:

„Môžeš k tomu ešte niečo povedať?“

Spasiteľ: „Máte Bibliu.“

Ja: „Spasiteľ, opýtal by si sa to aj na mojom mieste?“ Spasiteľ:

„Môžeš sa ma opýtať, je to správne, moja dcéra.“

12.02.92 – streda

Navštívil som svätú omšu v kaplnke sv. Rocha. Ako vždy som sa pred svätou omšou modlil ruženec. Modlil som sa aj za kňaza, ktorý mal slúžiť svätú omšu.

Totoho kňaza som videla druhýkrát. Nepáčilo sa mi, keď slúžil svätú omšu prvýkrát, a dnes, keď ju slúžil druhýkrát, vykonal premenenie tak rýchlo a na konci svätej omše sa sklonil k oltáru a nie k svätostánku. Spýtala som sa Spasiteľa, čo je teraz správne?

Spasiteľ: „K svätostánku.“

Ja: „Mám mu to povedať, Spasiteľ?“

Spasiteľ: „Ak chceš.“

Najprv som sa modlila za kňaza a potom som za ním išla. Keď som zaklopala na dvere, či by som s ním mohla hovoriť. Počas nášho rozhovoru, keď som mu povedala, čo je zlé, hneď sa začal brániť a povedal, že je profesor.

Povedal som mu, že mi je vtedy všetko jasné.

Najprv som mu povedal, že modlitbu premenenia odrecitoval veľmi rýchlo, na čo mi odpovedal, že ostatní to robia rovnako. Na to som mu odpovedal, že musíme viac poslúchať Spasiteľa ako ľudí. Vysvetlil som mu, že mu chcem pomôcť a že som sa po svätej omši spýtal Spasiteľa, prečo sa pri rozlúčke poklonil smerom k oltáru a nie k svätostánku.

Na to kňaz trochu skritizoval minulosť. Bol dosť nepokojný a pyšný. Povedal som mu, že Spasiteľ je vtedy aj dnes ten istý Spasiteľ.

Páter mi slúbil, že bude sláviť svätú omšu pomalšie. Potom som požiadal o požehnanie a odišiel som. Ani tentoraz som nebol sám. Viem, že Spasiteľ bol so mnou.

Keď som prišiel domov, hneď som zdvihol telefón, volal Fridolin. Povedal mi, že mladý študent Andreas už neprijíma sväté prijímanie do úst, lebo ich subregens povedal, že pre neho bude lepšie, ak bude prijímať do ruky.

28. 1. 1992 Spasiteľ už niečo povedal Andreasovi.

Andreas klamal Fridolinovi. Hľadal výhovorku a povedal, že má otvorené pery a preto nemôže komunikovať ústami.

Nepovedal však pravdu, že mu to povedal subregens.

Okolo 13.30 hod. v kaplnke v klinike som sa opýtal Spasiteľa na modlitebňu. Spasiteľ: „Môžeš už začať. Čas už nastal.“

Ja: „Ale ešte nemám dosť peňazí.“ Spasiteľ: „To nechaj na mňa.“

13.02.92 — štvrtok

Spýtal som sa Spasiteľa, či náš rozhovor bude mať nejaký účinok na kňaza, ktorý tak rýchlo slávil svätú premenu.“

Spasiteľ: „Slovo v ňom žije.“

Potom som sa opýtal za Andreea, Fridolinovho spolužiaka, prečo Spasiteľ dopustil, že Andreas teraz prijíma sväté prijímanie do rúk.

Spasiteľ: „Má slobodnú vôľu a táto vôľa je chorá.“

Ja: „Nedokážem si predstaviť, že niektorí profesori robia takéto veci a nabádajú študentov teológie k prijímaniu do rúk.“

Spasiteľ: „To sú zákonníci a farizeji, ktorí ma ukrižovali. Pre Andreea sa musí v stredu postíť – to je zrada.“

Ja: „Čo treba robiť, keď je chorá vôľa?“ Spasiteľ: „Pôst a modlitba žaltára.“

14.02.92 — piatok

10.30 v ordinácii: Znovu som sa spýtala, či mám vôbec ešte ďalej písať. Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, piš svoj denník, je to dôležité.“

Ja: „Hovoril si včera ku mne?“ Spasiteľ: „Áno, moja dcéra.“

Ja: „Pane, aká je tvoja vôľa? Daj mi teraz vedieť, čo mám robiť, lebo si môj duchovný vodca, ale Pane, len ak je to ešte tvoja vôľa.“

Spasiteľ: „Veľa sa modli, moja dcéra. Modlitby sú veľmi potrebné.“

15.02.92 sobota

Otec Aemilian slúžil omšu podľa tradičného rímskeho obradu nádherne. Bola to púť na počesť Panny Márie. Znovu som videla, ako otec stál v tme, ale po premenení som okolo jeho hlavy zazrela niečo jasné. Videla som to po prvýkrát, potom to zase zmizlo.

Veľa som sa modlila za pána farára Vogta, celý žaltár.

Dnes som pochopila jednu vec: ak chceš dobrého kňaza, musíš o neho prosiť Boha. Mám tohto kňaza veľmi rada, hoci viem, že nerobí všetko, čo chce Spasiteľ. Ale mám nádej, že raz bude vzorným kňazom.

Šťastná som opustila spovednicu, moje modlitby boli vyslyšané.

Ďakujem ti, môj Pane a môj Bože, za túto milosť, ktorú si udelil kňazovi a mne.

16.02.92 nedeľa

Pred svätou omšou som sa doma modlil dve hodiny. V nedeľu sa chcem na svätú omšu pripraviť obzvlášť dôkladne. Než začnem s modlitbou, postavím na stôl kríž a sochu Panny Márie a pripravím svätenú vodu pre duše v očistci. Potom sa modlím Confiteor, exorcizmus a mnoho ďalších modlitieb, ako sú litánie a ružence. Na koniec prijímam duchovné sväté prijímanie. To je zároveň príprava na sviatostné sväté prijímanie. Potom je svätá omša pietnejšia a človek dostane viac osvietenia a vie, čo je zlé, a lepšie spozná nečisté duše, lebo tie sú aj v kostole.

Keďže som sa včera spovedal u pána farára Vogta, spýtal som sa Spasiteľa:

„Prečo som nehovoril o prijímaní z ruky?“

Spasiteľ: „Ešte nenastal ten čas.“

Ja: „Verí teraz kňaz, že počujem tvoj hlas?“ Spasiteľ: „Áno, verí, moja dcéra.“

Ja: „Stále má také pochybnosti, alebo už nie až toľko?“ Spasiteľ:

„Modli sa za neho ďalej.“

Ja: „Pane, ale včera napísal v cirkevných novinách, že každý pokrstený môže viesť bohoslužbu a potom rozdávať sväté prijímanie, ak je farár neprítomný.“

Spasiteľ: „Keby vedel, že som to ja, kto je v Svätej hostii, neuverejnili by to vo farskom spravodaji. V jeho srdci je ešte toľko nejasností.“

Ja: „Ale Pane, veď on vykonáva premenu, veď vie, že ty si živý Boh, skutočný, podstatný, z mäsa a krvi, tela a duše, z ľudskosti a božstva, prítomný v Svätej hostii – Eucharistii!“

Spasiteľ: „Viera je u každého iná.“

Ja: „Na čom spočíva to, že viera je rôzna?“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, závisí to od prvého a druhého prikázania, od nedostatočnej lásky ku mne a k blížnemu.“

Ja: „Viera teda závisí od lásky, a o lásku treba prosiť a žiť ňou. Je to veľká milosť od Boha.“

Spasiteľ: „Láska prúdi do čistých srdc.“ Ja: „Pane,

ako mám rozumieť slovu ‚prúdiť‘?“

Spasiteľ: „Láska je prameň, príd' k prameňu a osviež sa.“ Ja: „Aká je viera profesorov?“

Spasiteľ: „To je, moja dcéra, svetská viera, ktorá neprináša ovocie.“ Ja: „Ale

Spasiteľ, oni predsa vychovávajú budúcich kňazov.“

Spasiteľ: „Preto sa za nich musíte modliť.“

Ja: „Spasiteľ, musí sa o všetko prosiť?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra.“

Ďakujem ti, môj Pane a môj Bože, za lásku a milosť, ktorú si mi dal. Ponáhľal som sa, aby som prišiel do kostola skôr. Svätá omša začala o 10.00 hod.

Pred svätou omšou som sa modlil litánie k Duchu Svätému za všetkých, ktorí boli práve v kostole. Farár Vogt celebroid svätú omšu výborne. Evanjelium bolo z Kázania na vrchu (Lukášovo evanjelium). Pri rozdávaní svätého prijímania pomáhali nášmu farárovi dvaja laici a jeden študent teológie, pán Artur Wagner.

Predtým som od neho prijímal sväté prijímanie. Teraz som si myslel, že mi Pán povedal, že cirkev je v blate. Ako by som potom mohol prijať sväté prijímanie od pána Wagnera, ktorého ruky ešte nie sú vysvätené ako ruky kňaza?

Modlila som sa k Spasiteľovi: Pane, ak je tvojou vôľou, aby som prijala sväté prijímanie od diakona H. Wagnera, tak áno. Ale len ak je to tvoja vôľa.

Ak nie, nedovoľ mu, aby ku mne prišiel. Všetku svoju dôveru vkladám do tvojich rúk. Pán Wagner rozdával sväté prijímanie vedľa mňa. Ku mne však neprišiel a ja som jasne cítila, že je Božou vôľou, aby mi sväté prijímanie nedal. Sväté prijímanie som dostala ako posledná a od pána farára Vogta.

Po svätom prijímaní som povedala Spasiteľovi, že ak chce, porozprávam sa s pánom Wagnerom, ale tiež som povedala, že Spasiteľ mu musí dať osvietenie, aby vedel, že nesmie rozdávať sväté prijímanie.

Spýtal som sa Spasiteľa, či to mám zapísať. Spasiteľ

povedal: „Zapíš to.“

Potom som sa ešte štvrt' hodiny modlil.

Keď som vyšiel z kostola, vonku na mňa čakal chlapec, Christian Fellhauer, milé Božie dieťa. Po svojom prvom svätom prijímaní prišiel ku mne a spýtal sa ma, čo má urobiť, aby mohol prijímať sväté prijímanie ústami?

Povedala som mu, aby sa každý deň modlil jednu desiatku ruženca v tejto prosbe k Panny Márii. Nasledujúcu nedeľu, o týždeň neskôr, prišiel ku mne nesmierne šťastný a plný radosti mi povedal: „Julijana, prijal som sväté prijímanie ústami.“

Odvtedy ma po svätej omši často pozdravuje, tak ako dnes. Požehnala som ho svätenou vodou, ktorú nosím vždy so sebou, a on sa ma spýtal, či je tá voda dobre posvätená.

Povedala som áno a povedala som mu, že túto vodu posvätil otec Gebhard Heyder z Regensburgu.

Môj Pane a môj Bože, ak niečo nie je správne, povedz mi to, aby som to vyškrtol. Dal som ti všetko a všetko je od teba.

Spasiteľ: „Potom je všetko v poriadku, aj to, čo si napísal.“

17.02.92 – pondelok

10.00 Lekárska ordinácia: Spýtala som sa Spasiteľa, či diakoni môžu rozdávať sväté prijímanie.

Spasiteľ: „Moja dcéra, diakon nesmie rozdávať sväté prijímanie, lebo mu chýba plné vysvätenie.“

Ja: „Ale Cirkev to povolila.“

Spasiteľ: „To je blud. Diakon nie je kňaz. Len kňaz smie udeľovať sväté prijímanie.“

Predtým som sa modlil, aby mi Boh povedal, prečo mi H. Wagner nemal podávať sväté prijímanie. Sľúbil som Spasiteľovi, že uverím všetkému, čo mi povie. Nech mi Spasiteľ za to daruje pevnú vieru a oblieka moju ľudskosť božstvom. Aj keď ostatným nie je jasné, že diakoni to nemajú robiť, napísal som to tak, ako to povedal Spasiteľ. Amen.

12.15 hod. v kaplnke na pracovisku: Dnes som sa v kaplnke modlil dlhšie ako zvyčajne. Plakal som nad bludom, ktorý je v katolíckej cirkvi tak silný.

Zaujímala ma aj jedna žena z našej modlitebnej skupiny, ktorá mi raz v dôvernom rozhovore povedala, že kňazovi, ktorý v modlitebnej skupine spovedal, povedala, že má pri modlitbe ruženca rušivé pocity. Kňaz jej na to odpovedal, prečo potom ruženec modlí.

Spýtal som sa Spasiteľa, aký to bol duch, ktorý hovorí také veci. Spasiteľ:

„Bol to nečistý duch.“

Potom som sa modlila: Spasiteľ, ochráň moju modlitebnú skupinu pred bludmi a nedovoľ, aby sa do nej dostal vlk v ovčej koži.

Potom sme na pracovisku s kolegyňou Veronikou modlili ruženec. Môžeme to robiť len vtedy, keď tam ešte nie sú pacienti.

Ďakujem Bohu za túto milosť, lebo ostatní si zvyčajne idú zapáliť cigaretu.

13.50 hod.: urobil som röntgen veľmi tučnému pacientovi. Keď uvidel môj kríž, ktorý nosím na retiazke na hrudi, a rôzne medaily, ktoré na ňom visia, spýtal sa ma, čo to mám tam pekného. Povedal som mu to a aj som mu to ukázal: „To je kríž so 14 zastaveniami. Všetky ich musíme prejsť. S 13 sa na vrchol nedostaneme, len so všetkými 14.“

(Na zadnej strane kríža je vyobrazených 14 zastavení krížovej cesty.) Pacient sa zvedavo opýtal, či je kríž zo zlata.

Povedal som mu: „Nemám rád zlato a striebro. To mám hore v nebi.“

On odpovedal: „Keď budete hore, pošlite mi niečo zhora.“

Povedal som: „Ak sa zmierite s Bohom a dobre sa vyspovedáte, môžete z toho mať prospech aj vy sami.“ On sa zasmial a potom odišiel.“

18.02.92 utorok

10.00 Lekárska hodina: Ako vždy som sa modlil. Pri duchovnom zjednotení som sa spýtal Spasiteľa, prečo som mal až do noci okolo 2.30 hodiny utrpenia, keď sme sa včera večer toľko modlili.

Spasiteľ: „Tí, ktorí ťa dnes v noci trápili, boli démoni Lucifera. Dovolil som to, aby si vedel, že mu berieš veľa duší a ako teraz musí znova bojovať.“

Ja: „Ale dnes v noci som sa nemohol modliť.“

Spasiteľ: „Snažil sa ťa zviazať, ale nedokázal to, lebo som bol s tebou. Prichádza ich už nespočetné množstvo. Dovolím len toľko, koľko dokážeš zniesť.“

Ja: „Nečistý duch mi chcel niečo našeptávať a neustále mi hovoril, že je nedeľa, že pred svätou omšou sa nemusím modliť, že som sa už dost' modlila, že by som mala spať a oddýchnuť si.

Takmer som zaspala.“

Môj manžel ma zobudil, hoci zvyčajne sa zobúdzam sama. Keď sa ma manžel spýtal, či dnes nechcem ísť do práce, povedala som mu: „Dnes je predsa nedeľa, nechaj ma spať.“

Keď potom povedal, že včera nebol pondelok, všetko mi bolo jasné.

Keď som včera pánovi farárovi Dochartovi rozprávala o tom, čo mi Spasiteľ povedal o diakonoch, že nesmú rozdávať sväté prijímanie, pán farár Dochart mi povedal, že to platí len pre mňa.

Spýtala som sa Spasiteľa, či je to pravda.

Spasiteľ: „To, čo si povedala pánovi farárovi Dochartovi, je pravda.“

Ja: „Prečo hovoril niečo iné?“

Spasiteľ: „To nechaj na mňa.“

Potom som sa Spasiteľa opýtala, či učiteľ náboženstva, ktorý sa teraz chce stať diakonom a študuje na to, bude môcť podávať sväté prijímanie, keď bude hotový?

Spasiteľ: „To smie robiť len kňaz, ktorý má vysvätené ruky.“

Mala som bolesti hlavy a spýtala som sa Spasiteľa, či sú to utrpenia za hriechy.

Spasiteľ: „Áno, sú to utrpenia za hriechy, moja dcéra.“

Zrazu som sa začala obávať, čo ak náhle zomriem. Spasiteľ:

„Potom prídeš ku mne.“

Spýtala som sa to preto, lebo som si myslela, že môj brat zomrel úplne náhle na vysoký krvný tlak. Preto som si neskôr dala sestričkami zmerať krvný tlak, ale bol normálny.

Mala som tak silné bolesti hlavy, že som ich obetovala za obrátenie hriešnikov. Popoludní prišlo len málo pacientov. Moja kolegyňa Veronika a ja sme čítali Bibliu. Najradšej čítam Bibliu od otca Gebharda Heydera. Potom som sa naučila naspamäť pieseň „Ó, Ježišu, ty si celý môj život.“ Tá pieseň sa mi veľmi páči. Väčšinu latinských modlitieb som sa naučila naspamäť v práci alebo za volantom v aute. Len Boh vie, koľko ružencov som už pomodlila v aute, v lese a v kostole.

Po práci som chcela ísť plávať, ale nakoniec som sa rozhodla ísť do kostola. Znovu som cítila rušenie pri modlitbe ruženca. Už mnohokrát som si všimla, že som zvlášť napádaná, keď sa modlím za kňazov, študentov teológie a profesorov, ktorí ich vychovávajú.

Modlil som sa teda najmä za Fridolina, Andreasa a subregenta v Landershofene.

Subregens presvedčil študentov teológie, aby prijímali sväté prijímanie do ruky, tak ako u Andreasa.

Modlila som sa aj za pána farára Vogta a za pána farára Docharta. Už niekoľko dní som zahrnula pána farára Vogta do svojich modlitieb, aby lepšie rozoznával duchov a lepšie ma chápal.

V kostole v Rot, pred začiatkom spoločného ruženca, som cítila útoky nečistých duchov. Hneď som si všimla, odkiaľ prichádzajú.

Šikmo predom mnou sedel muž, strednej postavy, s hustou bradou. Vošiel dnu, posadil sa a zakryl si obe ruky tvár, aby nevidel na svätostánok. Náhle začal energicky krútiť hlavou, horšie, ako keby mal zimnicu. Stávalo sa to väčšinou vtedy, keď kňaz Vogt hovoril najmä o Božej sláve, napr. pri čítaní alebo evanjeliu, keď bolo hlásané Božie slovo.

Potom sa aj celkom škaredo zasmial. Ministranti sa smiali a jeden z nich musel dokonca odísť.

Pri premene sa rozzúrnil obzvlášť. Muž vstal, pristúpil bližšie ku kňazovi a k oltáru a so zdvihnutými rukami a päťami hrozil farárovi a nadával. Už počas omše som sa za tohto muža modlil. Lebo vnútorné útoky démonov už poznám.

Keď ten cudzinec začal kričať, povedal som mu rozkazujúcim tónom: „Milč.“

V tej chvíli sa otočil, prešiel vedľa mňa a hneval sa na mňa. Povedal som len: „Odíď odo mňa.“ Nadával a vyšiel z kostola.

Po svätom prijímaní som sa Spasiteľa opýtal, aký to bol démon. Spasiteľ: „Bol to démon Lucifer a bolo ich s ním veľa.“

Povedala som Spasiteľovi, že bol dnes v noci u mňa. Spasiteľ:

„Ten môže byť kdekoľvek.“

Ďakujem ti, Spasiteľ, za toto pokušenie v kostole, lebo mnohí neveria, že diabol existuje.

V každom prípade malo po svätej omši veľa veriacich strach a triasli sa im nohy.

Farár Vogt konečne zaspieval aj tretiu slohu piesne „Mária, rozprestri svoj plášť“.

S takýmito prípadmi nečistého ducha som sa v kostole už niekoľkokrát stretol.

Aj v iných kostoloch, ako v Lourdes, Jeruzaleme, Medžugorje, Waghäuseli, v klinike na pracovisku, v Rote na radnici (bolo prítomných 8 osôb z Rotu) a v Ríme počas cesty k biskupovi vo Vatikáne, ako aj pri prednáškach, ktoré som už predniesol, atď.

Pre mňa je to tiež Božia milosť, vďaka ktorej sa veriaci stávajú zbožnejšími, viac sa modlia a konečne uveria, že diabol a peklo existujú.

Po omši som stretol niekoľkých veriacich, ktorí si tiež všimli, že to bol diabol, a modlili sa aj za tohto muža. Jedna žena si to nevšimla a povedala, že tento muž je chorý. Tiež rozprávala, že k nej prichádzajú ubohé duše. Pýtala som sa sama seba, ak nemá dar rozlišovania duchov, ako potom môže vedieť, či sú to naozaj ubohé duše, ale nič som nepovedala.

Táto žena sedela v tej istej lavičke ako ten cudzinec.

19.02.92 – streda

10.00 hod. Ordinácia: Spýtala som sa Spasiteľa na pokušenie, ktoré sa stalo včera.

Spasiteľ: „Moja dcéra, toto pokušenie bolo len začiatok. Prídu ďalšie. Satan bojuje o duše, ktoré stratil.“

Ja: „Mám niečo urobiť pre našu cirkev?“ Spasiteľ:

„Modli sa, modli sa, veľa sa modli.“

Potom som pocítila vo vnútri teplo a pokoj, bol to veľmi krásny pocit.

Večer som bol v kaplnke sv. Rocha, najskôr na modlitbe ruženca a potom na svätej omši.

20.02.92 — štvrtok

10.10 Ordinácia: Pýtal som sa Spasiteľa na svedomie.

Spasiteľ: „To, čo je na svedomí nepochopiteľné, je to, že som to ja sám.“ Ja: „Kto si ty, tento ty?“

Spasiteľ: „Napíš to, moja dcéra, ja som tvoj Pán a Boh.“ Ja: „Prečo nás hneď neučia, že Boh je svedomie?“ Spasiteľ: „To je svetské.

Nepochopiteľné je zo mňa.“

Ja: „Prečo niektorí kňazi nepoznajú, že vnútorný hlas, ktorý počujem, je od teba?“ Spasiteľ: „Lebo nepoznajú rozlišovanie duchov. Majú slabú vieru, kážu Bibliu, ale nežijú podľa nej.“

Večer som sa zúčastnil svätej omše v Rote. Modlil som sa ruženec. Pri prijímaní svätého prijímania prešla mníška okolo mňa a ani sa nepokúsila podať mi sväté prijímanie, lebo vedela, že by som ho od nej neprijal. Potom som sa hneď vrátil na svoje miesto a prijal som sväté prijímanie duchovne.

Dostal som toľko milostí, a potom som počul hlas:

„Nechceš obetovať sväté prijímanie za tú sestru?“

Hneď som povedala: „Áno.“ Ale dodala som: „Obetujem ju za sestru, aby dostala osvietenie, aby vedela, že nesmie rozdávať sväté prijímanie.“

Keď sa svätá omša skončila, ja som bola ešte hlboko ponorená do modlitby, sestra prišla ku mne a spýtala sa ma: „Nebolo to správne, čo som urobila?“

Spýtala sa, lebo si myslela, že budem čakať a prijmem sväté prijímanie od pána farára Vogta.

Povedal som jej: „Nie, sestra, to nie je správne. Nemali by ste rozdávať sväté prijímanie, lebo ste sa ma na to už raz pýtali a Spasiteľ povedal: ‚Povedz jej, že máme kňazov.‘“

Bráni sa zubami-nechtami a hovorí, že aj ona je vysvätená a biskupi to schválili.

Povedala som jej, že musí počúvať najvyššieho biskupa.

Bola rozrušená a trochu nahnevaná a vyrušila ma v nevhodnú chvíľu. Povedala mi, že sa musím presunúť na druhú stranu. (t. j. ísť na stranu, kde páter podáva sväté prijímanie)

Povedala som: „Tam, kde ma Boh postaví, tam

zostanem.“ Modlila som sa za ňu.

Potom som šla s Hedwigou a Hilde do kaplnky sv. Rocha. Hneď začala ďalšia svätá omša. Tam som mohla prijať Spasiteľa vo sviatosti. Obetovala som sväté

za úbohé duše.

21.02.92 – piatok

10.30 hod. Ordinácia:

Spasiteľ: „S tou mníškou si urobila správne – dokonca najlepšie.“

Ešte som sa spýtala, či musím v kostole zmeniť stranu, ako mi povedala mníška. Spasiteľ: „To nemusíš robiť, lebo máš pravdu.“

Včera večer, keď som prišla domov, môj manžel bránil tú mníšku. Bol veľmi rozrušený a hovoril, že musím zmeniť názor atď.

Vzala som svätenú vodu a pokropila ním a okolie, lebo som cítila nečistého ducha. To som povedala Spasiteľovi.

Spasiteľ: „Bol to démon Judáša u tvojho manžela.“

Povedala som, že som manželovi povedala, aby išiel na spoveď. Ale môj manžel povedal, že to nie je hriech.

Spasiteľ: „Neuznal hriech, lebo uzavrel svoje srdce.“ Ja: „Čo to znamená, že uzavrel svoje srdce?“

Spasiteľ: „Potom nemôžem vojsť dnu.“

Ja: „To znamená, že ten druhý bol dnu.“

Spasiteľ: „Tentoraz áno.“

Poobede som sa veľa modlila za mníšku a pána farára Vogta.

Keď som sa modlila, vždy som pred sebou duchovne videla jednu osobu. Poznala som toho muža, lebo už mi stál pred sebou viackrát. Viem, že rozdával sväté prijímanie a ja som Spasiteľ'a od neho neprijala. V lete náhle zomrel jeden z pomocníkov pri svätom prijímaní, mal nehodu na diaľnici, ale nevedela som, či to bol ten muž, ktorý teraz vždy stál predo mnou, tak duchovne. Táto osoba bola tak dotieravá, že som za ňu pomodlila Otče náš, Zdravas Mária a Sláva Otcovi. Ale neverila som, že to pre tohto muža stačí.

Navštívila som Margu Fellhauerovú v Rote a spýtala som sa jej, či nemá fotografiu spevákov kostolného zboru, lebo som vedela, že tento muž, ktorý predomnou neustále stál v duchovnej podobe, spieval aj v kostolnom zbore. Ukázala mi ju a ja som ho spoznala. Keď tento muž v lete utrpel smrteľnú nehodu, bola som práve na púti na Slovensku.

Večer som v kostole modlil ruženec za tohto muža, ktorý sa volal Werner Heinzmann, a obetoval som za neho svätú omšu. Poprosila som ho, aby sa modlil aj za mňa, aby som sa v noci prebudila a mohla sa ďalej modliť za jeho dušu. Bolo mi ľúto, že som povedala, že ma už otravuje svojou dotieravosťou. Ale vtedy som ešte nevedela, že je mŕtvy.

V noci okolo 1:30 som sa prebudila a modlila som sa za neho ruženec a litánie k Precennému Krvi. Zapálila som za neho posvätenú sviečku a dala som mu svätenú vodu.

Potom som sa ešte spýtala Spasiteľ'a, čo mám robiť, keď laici opäť prídu, aby mi podali Sväté prijímanie.

Spasiteľ: „Urob to isté.“

22.02.92 — sobota

Navštívila som svätú omšu vo Waghäuseli. Svätú omšu celebroidal otec Werner Egon spolu s neznámym kňazom. Pri prijímaní svätého prijímania otec Werner Egon zaváhal, či mi má podať Telo Kristovo, lebo som pred ním kľáčala. Tiež nepovedal, ako je zvykom, „Telo Kristovo“, ale mlčal. Môj manžel prišiel hneď po mne k svätému prijímaniu a videl, ako kňaz krútil hlavou. Ako musí byť tento kňaz múdry. Vďaka nemu sa stalo zvykom, že veriaci v prvej lavici môžu prijímať sväté prijímanie v pokľaku. Ale len tí v prvej lavici.

Áno. A čo ostatní? Nemajú pred naším Spasiteľom kľáčať? Tak to nejde. Každý má pred naším Bohom kľáčať. Keď skončil omšu, jedna žena, Alice, začala spievať pieseň „Segne du Maria“. To sa kňazovi tiež nepáčilo, lebo pokrútil hlavou.

Keď opustil kostol, modlil som sa ešte s veriacimi Lauretánsku litániu.

Potom sme ešte zaspievali Salve Regina. Tieto modlitby som obetoval za otcov.

Potom som išiel pred svätostánok a pokľakol som na zem. Tam som sa veľmi úprimne modlil za otcov a veriacich, ktorí boli v kostole. Keď som opúšťal kostol, oslovil ma jeden muž (Walther z Hockenheimu) a povedal: „To ste urobili dobre.“

„Prosím, modlite sa za moju ženu. Má rakovinu.“

Sľúbil som mu, že sa za ňu pomodlím. Verím, že Boh vyslyšal moju modlitbu za veriacich, ktorí boli v kostole, inak by ten cudzí muž ku mne neprišiel.

16.30 hod.: Modlil som sa ruženec s veriacimi v kostole.

Potom som sa pomodlila ešte tri ružence a všetky som ich obetovala za pána farára Vogta. Bolo to pre mňa veľkou obetou, lebo som celý čas kľáčala.

23.02.92 – nedeľa

O 7.30 hod. som začala modliť, asi hodinu predtým, ako som išla do kostola. Sťažovala som sa Spasiteľovi na otca Wenera Egona.

Spasiteľ: „Nemusíš ho počúvať. Počúvaj mňa.“ Ja: „Myslíš, že mám naďalej kľáčať pred Telom Kristovým?“ Spasiteľ: „Áno.“

Ja: „Môžem odísť, ak váha, či mi má udeliť sväté prijímanie, keď kľáčim?“ Spasiteľ: „Môžeš odísť, aj tak k tebe prídem, hoci si ma neprijala vo sviatosti.“

Ja: „Ako to je, Spasiteľ, keď sa v noci zobudím? Kto ma zobudí, aby som bdel a modlil sa? Si to ty, alebo sú to ubohé duše?“

Spasiteľ: „To som ja ja. Chcem, aby si rástol so mnou.“

Ja: „Áno, ale potom sa budem modliť za tie ubohé duše.“

Spasiteľ: „To ma potom poteší obzvlášť.“

Ja: „Pane, ale ja bojujem, kým sa začnem modliť.“

Spasiteľ: „Musíš si uvedomiť, že sám od seba nedokážeš nič. Na to potrebuješ moju milosť, lebo zlý to nemá rád, keď sa modlíš.“

Ja: „Je ten zlý tak blízko pri mne?“

Spasiteľ: „Áno. Tam, kde som ja, je aj on.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, dal som ti všetko, patrím celkom tebe, prečo ma ten nečistý duch nenechá na pokoji?“

Spasiteľ: „V tom prípade by mal môj rozum. Ale môj rozum nie je jeho rozum.“ Ja: „Ale veď je inteligentný.“

Spasiteľ: „Inteligencia nie je rozum.“

Ja: „Tak mi nezostáva nič iné, ako zostať bdela? Áno, teraz mi prichádza na myseľ, čo sa píše v Biblii: Bďte teda vždy v modlitbe, aby ste boli schopní uniknúť všetkým týmto nadchádzajúcim veciam a obstať pred Synom človeka.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, chceš mi niečo povedať? Dnes som 27 rokov vydatá.“ Spasiteľ: „Zostaň taká, modli sa ďalej, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj drahý Ježišu, budem sa modliť z lásky k Tebe a k ľuďom, za večný život blížnych a aby som zachránila svoj život.“

Potom som ešte chvíľu čakal, či Spasiteľ povie ešte niečo. Potom som počul

Spasiteľa: „Chod' v pokoji.“

Ja: „Ďakujem ti za tvoju veľkú lásku. Milujem ťa nadovšetko.“

Zúčastnil som sa svätej omše v Rote a navštívil som tam aj pobožnosť a ruženec medzi 13.00 – 14.00 hod.

24.02.92 pondelok

10.00 hod. v ordinácii: Modlila som sa a zjednotila som sa so Spasiteľom.

Ja: „Prečo otec Werner Egon váhal, či mi má podávať sväté prijímanie v kľáčiacej polohe „Prečo to povedal a prečo nepovedal ‚Telo Kristovo‘, a prečo pokrútil hlavou?“

Spasiteľ: „Ty si ma prijala, moja dcéra. Ty si uverila, že som v Svätej hostii. On nie.“

Ja: „Ale ak neverí, nemôže sa modliť za premenenie.“ Spasiteľ: „Ale áno, mám nad ním moc.“

Večer som bola najprv na ruženci a potom na svätej omši v Rote. O 20.00 hod. bola modlitebná skupina. Bol tam aj farár Dochart.

Diskusia s farárom Dochartom sa mi nepáčila. Lioba rozprávala, že diabol bol aj vo Waghäuseli a že ho kňazi vyhnali z kostola.

Možno to bol ten istý muž, ktorý bol pred pár dňami v kostole v Rote. Pán farár Dochart nesúhlasí s tým, že by kňazi mali viac hovoriť o diablove, aby informovali a varovali veriacich.

Povedal: „Čo by na to asi ľudia povedali.“

Ja: „O existencii diabla sa príliš veľa mlčí.“

Povedal som, že kňazi by o tom mali viac kázať. Koľko ľudí sa dnes nachádza v sieti a v osídlach Satana, bez toho, aby si to uvedomovali, len preto, že sa stále hovorí o radostnej zvesti a pretože sa hovorí:

Boh je dobrota, Boh je milosrdenstvo, Boh netrestá.

To všetko je síce pravda, ale Boh má na to večnosť.

Nepáčilo sa mi, keď krátko nato vstal farár Dochart a pozrel sa na mňa s prudko upretým pohľadom, ako keby som mu dal facku. Ten upretý pohľad som nevidel po prvýkrát.

25.02.92 — utorok

Už skoro ráno som sa modlil ruženec za kňazov.

10.30 hod. Lekárska miestnosť: Spýtala som sa Spasiteľa na pána farára Docharta. Keď som mu povedala, že kňazi by mali varovať veriacich, keď diabol vnikne do kostola a naháňa ľuďom strach, a že je to chyba, ktorú kňazi robia, keď o tom mlčia, videla som u neho to upreté pohľadanie očí. Bolo to odpudzujúce.

Spasiteľ: „To bol nečistý duch, keď si hovorila o pravom učení.“ Ja: „Môže nečistý duch prejsť cez kňaza na mňa?“

Spasiteľ: „Áno, môže, ak budeš brániť pravé učenie.“

Vlastne som mal ísť modliť sa k farárovi Dochartovi do Brettenu. Vždy som sa mal pýtať Spasiteľa, kam mám ísť.

Spýtal som sa Spasiteľa na štvrtok, lebo som sa nechcel spoliehať len na seba (vo štvrtok bol večer modlitieb v Brettene).

Ja: „Spasiteľ, ty vieš, na čo sa ťa chcem opýtať, ešte skôr, ako sa ťa opýtam, ty to vieš.“ Odpoveď prišla okamžite, ešte skôr, ako som otázku poriadne vyslovila.

Spasiteľ: „Nechod tam, moja dcéra.“ Ja:

„Ďakujem ti, môj Pane a Bože.“

Dnes večer, keď som sa vracal domov zo svätej omše, oslovila ma pani Östringerová. Jej hlas sa triasol a znela vystrašene.

Povedala mi: „Nemala by si hovoriť pred ľuďmi. Ostatní to všetko robia v tichosti.“ Povedala som jej, že som sa predsa spýtala Spasiteľa, kedy a kde mám hovoriť, a že mi dá slová, ktoré mám povedať.

Spasiteľ k tomu neskôr povedal: „Hovor, moja dcéra, nepočúvaj to, čo hovoria ostatní. Počúvaj mňa. Ak ťa ostatní napomínajú, že máš niečo robiť v tajnosti, je to závisť. Dal som ti dar hovoriť.“

Ja: „Pane, súhlasíš s tým, aby som išla do Zönackelu?“ Spasiteľ:

„Áno, chod tam.“

Ja: „Mám ešte niečo zapísať? Chceš to?“ Spasiteľ:

„Pokračuj tak ďalej, moja dcéra.“

Ďakujem ti, môj drahý Bože.

13.00 hod. v kaplnke v klinike:

Najprv som sa modlila. Mala som ťažké srdce, až som musela plakať. Áno, je to bolesť, lebo Boh je urážaný ľuďmi. Pacienti často urážajú Boha, niektorí bez toho, aby si to uvedomovali. Lebo už nepoznajú hriech. Väčšina z nich hovorí, že nemajú žiadne hriechy.

Dnes bola u mňa pacientka, ktorá povedala, že stačí spovedať sa raz za rok. Bola pritom veľmi nepokojná a dogmatická a tvrdila, že nemá žiadne hriechy.

Rozprávala mi, že pozná ženu, ktorá je taká zlá a každý deň chodí do kostola. Povedala, že tejto žene už povedala, aby sa držala ďalej od kostola a aj od spovede.

Tejto pacientke som povedal priamo do tváre: „Z vás hovorí démon.“

Nedokázala sa mi už pozrieť do očí.

Ach, takých je tisíce. Týmto pacientom sa veľmi ťažko pomáha, lebo ich duše sú väčšinou zhrdzavené. Zahrniem pacientov do modlitby. Niektorí sú vďační a odchádzajú šťastní, iní aj so slzami v očiach, keď sa lúčia s prosbou, aby som sa za nich modlil.

Ale ešte viac ma bolí, keď kňazi šíria alebo kážu bludy. Cítim v srdci víťavú a pálivú bolesť, ako keby som mala srdcovú vadu.

Áno, kňazi mi spôsobujú najväčšiu bolesť v srdci. Nechápu, že majú takú veľkú zodpovednosť za duše?

Keď som plakala pred svätostánkom, spýtala som sa Spasiteľa, čo by sa teraz spýtal na mojom mieste?

Spasiteľ: „Chcel by som sa Spasiteľa opýtať: ‚Miluješ ma?‘“

V tej chvíli som si pomyslela, že Boh je láska, a povedala som: „Veď ťa milujem.“

Spasiteľ: „Vidíš, a ja ťa milujem ešte oveľa, oveľa viac.“

V tej chvíli som sa usmiala na Spasiteľa a už som neplakala. Cítila som, že utrpenie je preč, ako keby ho niekto vymazal.

Ďakujem ti, drahý Bože, za tieto veľké milosti, ktoré okamžite uzdravili moju dušu.

Dokázal by to neurológ alebo psychiater?

Najlepší lekár duše je náš milovaný Spasiteľ:

U koľkých pacientov by sa dalo ušetriť na röntgenových snímkach, keby sa pacienti najprv vyznali a až potom išli k lekárovi. Takmer všetci pacienti sa nevyznávajú. Ale ľudia zrejme chcú najprv do očistca a až potom do raja. Veľmi mnohí z nich Boha úplne odmietajú. Nevykazujú žiadnu ľútosť a sami si zvolili svojho pána, Satana, ktorý ich bude mučiť dňom i nocou na veky vekov.

Večer som navštívil svätú omšu a ruženec v Rot.

26.02.92 — streda

10.30 hod. — Ordinácia: Pri zjednotení so Spasiteľom ma naplnil hlboký pokoj a mier, a teplo. Viem, že Spasiteľ je vtedy so mnou. On odpočíva so mnou a ja s ním.

Ja: „Drahý Spasiteľ, teraz posväcuješ moju dušu. Chceš, aby som mlčala.“ Spasiteľ:

„Áno, moja dcéra.“

Ja: „Ako veľmi potrebuje duša stráviť pár minút v pokoji so Spasiteľom. To som nevedel. To je ópium lásky. Svetské veci sú úplne ďaleko. O čo prichádza toľko ľudí? Ó, Pane, zmiluj sa nad nimi. Keď je človek takto zjednotený so Spasiteľom, má všetko. Je to tak krásne. Je to ako Božie kráľovstvo. Teraz oveľa lepšie chápem, keď sa modlím „Príď tvoje kráľovstvo“

Áno, duchovná svätá prijímanie je tak cenné, človek sa cíti stále bližšie k raj. Momentálne mám pocit, že už nemám žiadne problémy, žiadne starosti a žiadne otázky. Verím, že mi bolo všetko odňaté. Môj Pane a môj Bože, ďakujem ti za túto milosť.

12.30 hod. v kaplnke v klinike:

Najprv mi démon pošepkal, že nemám ísť do kaplnky, lebo chcem ešte ísť na toaletu. Takmer som tomu uverila. Ale moja kolegyňa mi povedala: „Máš ísť do kaplnky!“

Tak som tam hneď išla.

Znovu som dostala veľa milosti a modlila som sa za všetkých, ktorí boli v univerzitnej nemocnici, a povedala som Spasiteľovi, aby ich zavolať tak, ako zavolať mňa, aby sem prišli.

Spasiteľ: „Oni nepočúvajú.“

Spomenula som si na Bibliu, kde Spasiteľ hovorí: „Moje ovce počúvajú môj hlas.“

Chcela som túto svätú duchovnú svätú prijímanie obetovať za niekoho a spýtala som sa Spasiteľa, za koho by som ju mala obetovať?

Spasiteľ: „Obetuj ju za toho, kto mi je teraz taký drahý.“

Potom som sa ešte modlil: Pater noster, Ave Maria, Gloria Patri a Cor Jesu sacratissimum. O 15.00 som bol v Bocksbergu v Zönackeli. Spovedal som sa.

Sväté prijímanie som obetovala za pána farára Vogta. Nech mu Boh dá osvietenie, aby spoznal Božiu vôľu a už viac nepodával prijímanie do rúk.

27. 02. 92 — štvrtok

12.30 hod. v kaplnke na pracovisku: Ako vždy som kľáčala pred svätostánkom a modlila sa. Mala som ťažké srdce a znova som plakala, lebo pacienti tak veľmi urážajú Boha. Ešte viac som si uvedomila, aká som pred Bohom malá.

Povedala som Spasiteľovi: „Nie som hodná počuť tvoj hlas a stále viac a viac ťa uctievam. A predsa som nič.“

Potom som počula: „Zostaň naďalej dieťaťom.“

Modlila som sa „Chvála – Bohu nech je chvála“ a ešte vnútorné modlitby.

Dnes, vo štvrtok, bola opäť modlitebná skupina v Brettene u pána farára

Docharta. Znovu som sa Spasiteľa opýtala, či tam mám ísť.

Spasiteľ: „Nie. Nechod tam.“

Spýtal som sa, či to môžem povedať pánovi farárovi Dochartovi, ak sa ma na to spýta.

Spasiteľ: „Bol by som rád, keby si mu to povedal.“

Neskôr som sa ešte trochu prešiel pri jazere, za kaplnkou. Mal som ešte prestávku a so sebou kúsok chleba, aby som nakrmil kačice, čajky a jedného labuť. Labuť prišla ku mne a chcela jesť z toho chleba. Hodil som chlieb o kúsok ďalej do vody. Labuť bola najchytřejšia. Vyliezla z vody, prišla priamo ku mne a chcela celý kúsok chleba. Hovoril som k nemu ako k človeku. „Čo chceš?“ Vystrčil svoj hrdý krk, zamumlal a nahneval sa, dalo by sa ho báť. Doteraz som ešte nikdy nebol vedľa

Labuť stála pri mne. Povedal som jej, aby sa vrátila do vody. Labuť ma poslúchla a vrátila sa do vody, a ja som pokračoval v kŕmení zvyšným chlebom, každému kúsok.

Pomyslela som si, že dokonca aj zvieratá poslúchajú lepšie ako ľudia.

Po práci som šla plávať. Potom som sa išla modliť ruženec a na svätú omšu a opäť som ju obetovala za pána farára Vogta.

28.02.92 – piatok

Zase som sa mohla viac modliť. O 10.00 hod. som išla do ordinácie. Najprv som tej ubohej duši dala svätenú vodu, potom som sa zjednotila so Spasiteľom a modlila sa.

Povedal som Spasiteľovi, že uverím všetkému, čo mi povie, ak mi najprv odstráni každý strach a každú pochybnosť, aby ma nikto nezmiatol. Modlil som sa, aby mi odňal moju ľudskosť a obliekol ma do svojej božskosti. Vždy som sa modlil k Spasiteľovi o pokoru, aby som sa stal pokorným a miernym.

Tu u nás sa málo hovorí o vojne v Juhoslávii, hoci dnes v noci bol opäť bombardovaný Dubrovnik.

Spýtala som sa Spasiteľa, či sa vojna, ktorá má prísť na Nemecko, zmiernila vďaka modlitbám.

Spasiteľ: „Príde vojna.“ Ja: „Z

Ruska?“

Spasiteľ: „Áno.“

Ja: „Oni neveria.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, uveria až keď bude neskoro.“ Ja: „Mám to povedať modlitebnej skupine?“

Spasiteľ: „Áno, povedz im, aby sa viac modlili.“

Ďalej som sa spýtal, či to môžem povedať aj vtedy, keď je prítomný farár Dochart spolu so Spasiteľom a my máme adoráciu?

Spasiteľ: „Samozrejme.“

Premýšľal som, aká bude reakcia, keď to poviem. Spasiteľ: „Nechaj to na mňa. Dôležité je, že si to povedal.“ Ja: „Mám to povedať ešte niekde?“

Spasiteľ: „Už si to povedal svojmu kňazovi.“

Ja: „Treba sa na túto vojnu pripraviť modlitbami alebo niečím iným?“ Spasiteľ: „Vždy musia byť pripravení.“

Po práci som sa išiel prejsť do lesa a pomodlil som sa štyri ružence za

Farář Vogt. Potom som šiel do kostola a ďalej som sa za neho modlil. Obetoval som za neho sväté prijímanie. Len Boh sám vie, ako veľmi sa modlím za tohto kňaza. Svoju odmenu očakávam len v nebi. Aj keď ma farář Vogt urazil, mám ho veľmi rád a chcem v ňom vždy vidieť Ježiša.

Nemám ľahkú úlohu, ale ani pán farář Vogt. Pre nás oboch teda platí: Per cruce ad lucem (cez kríž k svetlu)

29.02.92 sobota

Navštívila som rannú omšu vo Waghäuseli. Pri premene som počula rev nečistého ducha. Tento hlas som už počula vo Švajčiarsku u otca Rudolfa. Vtedy bolo okolo 1:30 v noci a ja som sa modlila, lebo diabol vo mne vyvolal veľký strach.

Ten hlas nie je ako ľudský.

Tu vo Waghäuseli dnes omšu celebraval otec Aemilian. Pred omšou som sa modlila najmä za kňazov. Teraz si zapisujem aj to, čo som sa modlila pri veľkých ružencových korálikoch: „Večný Otče, obetujem Ti telo a krv, dušu a božstvo Tvojho nadovšetko milovaného Syna, nášho Pána Ježiša Krista, na zmierenie za naše hriechy a hriechy kňazov a bratov z Waghäuselu.“

Na malých korálikoch som sa modlil: „Pre jeho bolestné utrpenie, zmiluj sa nad nami a nad otcami a bratmi z Waghäuselu.“

Na záver som sa trikrát modlil: „Svätý Bože, svätý silný Bože, svätý nesmrteľný Bože, zmiluj sa nad nami a nad otcami a bratmi z Waghäuselu.“

Potom som sa ešte modlil Radosný ruženec, exorcizmus a ďalšie modlitby. Po svätej omši ma Alise požiadala, aby som viedol modlitbu.

Modlili sme sa litániu k Panne Márii.

Potom som na kolenách pred svätostánkom na podlahe modlil za mnohé veci.

Akonáhle som vyšiel z kostola, počul som, že sa jedna žena sťažovala, že litánie k Panne Márii boli pre ňu príliš veľa. Ale viem, že táto modlitba bola chcená z neba, lebo diabol nemá rád litánie k Panne Márii, naopak, pri tejto modlitbe sa rozzúri, to som už zažil.

Lebo som to už niekoľkokrát zažil, tento démonický hnev bol v Medžugorji raz obzvlášť silný, keď jeden mladý študent z Viedne počas modlitby litánie k Panne Márii nahlas zakričal:

„Prestaňte, horí.“ Napriek tomu som sa ďalej modlil. Vtedy som si myslel, že mi diabol roztrhá dušu, keď som sa modlil.

Potom, čo som na poludnie nakúpila a upratala byt, som o 16.15 opäť vošla do kostola v Rote a zostala tam do 18.15. Začala som sa modliť a musela som prestať, lebo Večné svetlo znova nehorelo. Žena vo farskom dome mi dala zápalky a ja som zapálila svetlo. Modlila som sa niekoľko ružencov za pána farára Vogta. Modlitba mi išla tak ťažko, že som mala chuť plakať. Chcela by som mať s pátrom Vogtom spovedný rozhovor, ale prajem si, aby to chcel aj on a oslovil ma. Modlila som sa, aby mu Boh dal na to milosť, lebo mu musím veľa rozprávať o tom, čo mi Spasiteľ doteraz povedal. Spasiteľ mi tiež povedal, že sa mám za neho modliť. Keď som prišla domov, trápil ma nečistý duch, ten klebetník. Chcel ma presvedčiť: „Vidíš, to nepomôže. Nemá to zmysel, prestaň sa za neho modliť.“ Ale ja som nepočúvala nečistého ducha, ale ďalej som sa modlila.

01.03.92 – nedeľa

Asi hodinu som sa modlil a potom som bol asi 30 minút zjednotený so Spasiteľom. Uvedomil som si, že som opäť nič a že všetko, čo potrebujem, musím prosiť od Spasiteľa. Horko som plakal a prosil Spasiteľa o pomoc. Bez neho som nič, ale s ním dokážem veľa. Najviac ma v súčasnosti zaťažuje prijímanie na ruku, pretože sa nezrušilo, naopak, naďalej sa praktizuje, lebo viem, že Spasiteľ nechce, aby veriaci prijímali Sväté prijímanie na ruku. Modlila som sa prosby Božieho milosrdenstva, ruženec milosrdenstva, modlitby sv. Terézie z Lisieux, Františka z Assisi, búrlivé modlitby a mnoho ďalších modlitieb. Ešte som nepochopila, čo mi Spasiteľ raz povedal, že prijímaním do rúk odníma milosť. Musela som sa na to Spasiteľa opýtať ešte raz, lebo som tomu chcela lepšie porozumieť. Spasiteľ: „Je to urážka a ľahostajnosť voči mne.“ Ja: „Udeľuješ im milosť pri prijímaní do rúk?“ Spasiteľ: „Nie. Odnímam im ju.“ Ja: „Čo to znamená, odňať?“ Spasiteľ: „**Strom musí prinášať ovocie, ale pri prijímaní na ruku nebudú mať žiadne ovocie.**“ Ja: „Čo je na prijímaní do ruky najhoršie?“ Spasiteľ: „To, že sa všetci ocitnú v blate.“ Ja: „Ale Spasiteľ, nie je to len vina ľudí, veď kňazi podávajú aj prijímanie do úst.“ Spasiteľ: „Kto to naučil ľudí?“ Ja: „Pane, je to dielo Satana?“ Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, je to dielo Satana, úplne jasne. On nechce dobré ovocie, chce len zlé. Všetko zlé ovocie patrí jemu.“ Ja: „Nechápem to, prečo tomu kňazi neveria?“ Spasiteľ: „Lebo už nemajú vieru.“ Ja: „Ako sa má tento blato odstrániť z cirkvi?“ Spasiteľ: „Modlitbou a pôstom.“ Ja: „Pôst je taký ťažký.“ Spasiteľ: „Tak ťažké je aj pre bohatých vojsť do raja.“ Ja: „Môžeš mi ešte niečo povedať o prijímaní z ruky?“ Spasiteľ: „Neustále sa modli, aby bola zrušená.“ Ja: „Áno, Pane, urobím to.“ Ja: „Koľko nepriateľov budem mať teraz?“

Spasiteľ: „Viac, než si dokážeš predstaviť. Som s tebou, nemusíš sa báť.“ Ja: „Spasiteľ, pochopila som to správne?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, pochopila si to správne.“

V tejto chvíli cítim v sebe pokoj, mier a jasnosť, žiadne pochybnosti, žiadny strach.

Je to krásny pocit. Áno, Spasiteľ je so mnou. Ďakujem ti, môj Pane a môj Bože. Spýtala som sa Spasiteľa ďalej:

„Pane, včera si mi v kostole nič nepovedal, hoci som sa dve hodiny modlila za kňaza, pána farára Vogta. Neboli moje modlitby dobré?“

Spasiteľ: „Trpel som s tebou, lebo kňaz nepočúval môj hlas.“ Ja: „Pane, ak budem za neho postiť, nastane nejaká zmena?“ Spasiteľ: „Áno, moja dcéra.“

Ja: „Môj Pane a môj Bože, môj dobrý duchovný vodca, budem pôstiť za svojho kňaza, pána farára Vogta.“

Môj Ježišu, milujem ťa nadovšetko. Ďakujem ti za tento rozhovor. Šla som o niečo skôr na svätú omšu a modlila som sa za svojich nepriateľov.

Videla som mladého študenta Wagnera, je diakon.

Potom som sa spýtala Spasiteľa:

„Ak nie je správne, aby mi sväté prijímanie podal pán Wagner, prosím ťa, aby mi ho podal kňaz.“ Sväté prijímanie som dostala od kňaza.

Keď som prišla domov, dala som pečenú morku do rúry, uvarila som si špecle a nakrájala šalát.

O 12.00 hod. sme sa modlili Anjel Pána. O

12.15 hod. sme jedli.

O 12.45 hod. som bola opäť v kostole. Bola adorácia, Najsvätejšia Sviatosť bola vystavená. Do 14.45 hod. som zostala v kostole a modlila sa.

O 15.30 prišla pani Barbara. U mňa sa mi vyznala zo svojich pocitov ohľadom svojho syna. Keď odišla, prišla Marion a zostala do 17.30.

Zapisovali sme si poznámky do denníka.

O 18.15 hod. som sa v kostole pred Najsvätejšou svätou sviatosťou pomodlila dve desiatky ruženca za pána farára Vogta, lebo večná sviečka opäť nehorela.

Bohužiaľ, on to nevidel. Duševne som sa necítila veľmi dobre. Bolelo ma, že pán farár Vogt postavil priamo pred monštranciu reflektor. Verím, že živý Boh je prítomný v Najsvätejšej sviatosť. Normálne sa pred žiadnym človekom nestavia reflektor vo vzdialenosti asi pol metra. Ide len o to, že monštrancia je jasne osvetlená a z diaľky krásne žiari a oslepuje. Musí Spasiteľ trpieť aj tu, spýtala som sa a cítila som, ako mi svetlo páli do očí. V niektorých momentoch som sa nemohla pozerieť.

Nakoniec som nemohol opustiť kostol, kým som nevidel kostolníčku a nepovedal jej, že večná lampička už nehoreí.

Nadávala si pod nosom a povedala: „Zase zhaslo.“

Pred spaním som sa ešte pomodlila bolestný ruženec za úbohé duše. Môj deň ubehol ako blesk, tak rýchlo.

Bola som rada, že nemám televíziu, a ďakovala som Bohu za silu a lásku v tomto dni.

02.03.92 – pondelok

10.00 hod. Lekárska miestnosť: Pokropil som miestnosť svätenou vodou a zároveň som všetkých, ktorí boli v klinike, požehnal Benediktovým krížom. Spojil som sa so Spasiteľom a povedal som: „Vieš, na čo sa ťa chcem opýtať, vieš všetko a ja napíšem a uverím tomu, čo mi povieš.“ Myslela som na svietidlo, ktoré včera svietilo a možno ešte aj dnes svieti pred Najsvätejšou.

Počas troch karnevalových dní sa u nás vždy koná adorácia pred Najsvätejšou sviatosťou.

V tichu som počula:

„Napíš to, moja dcéra, nie je správne držať lampu pred mnou. Nech sa pokúsi držať lampu pred sebou 3 minúty.“

Ja: „Pane, nemám pokoj, keď viem, že tá lampa stále horí tak blízko teba. Lebo aj ja sám cítim toto utrpenie.“

Spasiteľ: „Ak chceš, zavolaj ho.“

Ja: „Pane, možno som si to len predstavoval?“

Spasiteľ: „Si so mnou úzko spojený.“

Ja: „Mám prečítať pánovi farárovi Vogtovi, čo som napísal?“ Spasiteľ: „Bojíš sa?“

Ja: „Vlastne nie.“ Spasiteľ:

„Tak to urob.“

Ja: „Áno, Spasiteľ, zavolám mu, lebo verím, že ty, živý

„Boh v tele a krvi, v duši a tele, v ľudskosti a božstve, skutočne a podstatne prítomný vo Svätej hostii.“

12.30 Urobil som röntgen pätnásťročnému chlapcovi menom Markus.

Prišla s ním sestrička. Povedala mi, že na oddelení sa všetci zľakli, keď mu bolo zle a jeho oči úplne stuhli.

Spýtal som sa, kedy sa to stalo, a zistil som, že to bolo v čase, keď som sa modlil exorcizmus za všetkých, ktorí boli v klinike, dokonca niekoľkokrát.

Keď som sa na tohto chlapca pozrel a spýtal sa ho, či by chcel trochu svätenej vody, hneď povedal: „Nie, tú mám doma, tú dávam zvieratám.“

Potom som mu svätenou vodou urobil kríž na čele a hneď mal opäť strnulý pohľad.

Pred sestrou som sa ho spýtal, či vie modliť Zdravas Mária. Povedal „áno“ a začal sa modliť, ale už pri treťom slove to nedokázal vysloviť, tak som sa modlil ďalej sám.

Dal som mu ešte modlitebný lístok s modlitbou k Precennému Krvi a povedal som mu, že sa za neho budem modliť.

12:45 v kaplnke: Modlil som sa za Markusa a spýtal som sa Spasiteľa, či je v ňom nečistý duch.

Vedela som to, ale chcela som od Spasiteľa potvrdenie. Spasiteľ:

„Áno, má ho a musí v ňom zostať.“

Poprosila som Spasiteľa, aby mi znovu poslal pacienta Markusa.

O 14:10 skutočne prišiel, tentoraz so svojou matkou. Chlapec ležal v posteli.

Údajne nemohol vstať. Keď ma uvidel, hneď ma požiadal o svätenú vodu a ja som mu ju dal.

Potom povedal svojej matke, aby sa pozrela na obraz Panny Márie. Keď matka uvidela obraz, povedala mu: „Musíš to všetko znova vidieť.“

Bola plná hrdosti a povedala: „Dúfam, že budeš čoskoro zase doma.“

Keď sa matka trochu odsunula nabok, povedal som Markusovi: „Hral si sa so sklennými pohármi.“ Hneď vedel, čo mám na mysli, a povedal: „Áno. V Berlíne aj tu, to sú neškodné veci.“ Pozrel som sa na neho a spýtal som sa ho: „Ako prosím?“

A on na to povedal: „Moja mama tiež.“

Teraz mi bolo jasné, prečo ten démon musel zostať vnútri. Vtlačila som mu do ruky medailu

Panny Márie a on ju prijal. Nad týmto chlapcom by sa mal vykonávať exorcizmus a nemal by

zostať na neurologickom oddelení. Tu nemôžem nič urobiť, lebo mi neuverí ani matka, ani lekár.

Modlila som sa za neho.

Večer v kostole Rot som sa modlil ruženec za Markusa a následne som mu obetoval svätú omšu.

O 20.00 hod. – modlitebná skupina:

Dnes prišlo veľa mužov, pán Deris, pán Artur Wagner, študent teológie Fridolin, pán farár Dochart atď.

Bolo to pekné. Modlili sme sa aj za pacienta Markusa. Pán farár Dochart a pán Deris boli trochu nepokojní. Dostala som veľa milosti.

03.03.92 – utorok

10.00 hod. Ordinácia: Spýtal som sa Spasiteľa na H. Derisa.

Spasiteľ: „Deris sa nemá stať diakonom, na to nie je vyvolený. Je to pýcha, že sa chce stať diakonom. U farára Docharta bol opäť nečistý duch.“

Ja: „Ktoré Confiteor máme modliť, to staré alebo to nové?“

Spasiteľ: „To staré, moja dcéra.“

Ja: „Spasiteľ, včera si nám dal veľa milosti, viac ako zvyčajne.“ Spasiteľ:

„Páčili sa mi modlitby, ktoré ste sa modlili.“

Ja: „Čo môžem odkázať modlitebnej skupine, čo by sme mali vedieť a čo je pre nás dôležité?“

Spasiteľ: „Modlite sa srdcom.“ Ja:

„Ako to, Spasiteľ?“

Spasiteľ: „Nech hovoria vaše srdcia, nie ústa. Proste o veľa lásky.“ Ja: „Takže musíme viac volať k Duchu Svätému?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra. Keď Svätý Duch zapáli vaše srdcia láskou, potom sa môžete modliť srdcom. Očistite svoje srdcia, aby Svätý Duch mohol vstúpiť aj do vás.“

Už viac nezatajujte svoje hriechy, tvoria veľkú ranu a tá sa hojí pomalšie ako malá rana. Veľké rany spôsobujú veľkú bolesť a potom sa už tak neradi modlíte.“

„Píš, moja dcéra, modliť sa len ústami je také, pretože nedovolieme, aby Svätý Duch pôsobil v našich srdciach. Modlite sa tak, aby sa pri modlitbe zrodila láska.“

Ja: „Pane a môj Bože, udel nám milosť, aby sme sa modlili zo srdca. Spasiteľ, povedal si, že v mojom manželovi sú ešte nečisté duchy. Ale včera prijal sväté prijímanie.“

Spasiteľ: „Tvoj manžel by mal ísť na spoveď.“

Ja: „Určite mi povie, že sa spovedal.“ Spasiteľ: „Povedz mu, moja dcéra, nech sa poriadne spovedá.“

Od 16.00 do 17.00 hodiny som mala službu pred Najsvätejšou sviatosťou v kostole a mala som viesť adoráciu. Môj manžel, Fridolin a ja sme to robili spolu a modlili sme sa. Môj manžel bol trochu nepokojný, hoci som sa za neho modlila.

Pán farár Vogt ešte neodstránil ten hádž, hoci som mu to už povedala.

O 18.30 hod. bola svätá omša a ja som obetoval sväté prijímanie za pána farára Vogta.

04.03.92 — streda — Popolcová streda

Pôstila som s vodou a chlebom a celých 24 hodín ma bolela hlava. V niektorých momentoch to bolo neznesiteľné. Boli to utrpenia na odčinenie a obetovala som ich za pána farára Vogta a obrátenie hriešnikov.

Pôstila som za pána farára Vogta a za Andreasa (študenta teológie).

Spýtala som sa Spasiteľa, prečo tá rehoľníčka včera večer ďalej rozdávala sväté prijímanie, hoci vie, že to nemá robiť. Potom som za ňu obetovala sväté prijímanie.

Spasiteľ: „Zatvrdnutému srdcu nemožno udeliť milosti. Modli sa za ňu, pôst za ňu.“

Večer v kostole. Pri udeľovaní popola pomáhali traja laici a pán farár Vogt. Prosila som Spasiteľa, aby som popol dostala z posvätených rúk. A pán farár Vogt prišiel ku mne, hoci zvyčajne stál na druhej strane. Pri prijímaní som opäť prosila Spasiteľa, aby som prijala sväté prijímanie z posvätených rúk, a svätú hostiu som prijala od pána farára Vogta.

Obetovala som sväté prijímanie za pána farára Vogta.

Spýtala som sa, lebo som videla, že kríž z popola robili laici. Medzi laikmi bol aj študent teológie (akolyta).

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, popol majú rozdávať len vysvätené ruky. Len kňazi, len kňazi. To patrí aj k blatu v Cirkvi.“

05.03.92 — štvrtok

Ráno skoro som sa modlila ruženec milosrdenstva a litánie k Božiemu milosrdenstvu a ďalšie modlitby.

10.00 hod. v ordinácii:

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, túto milosť som nemohol udeliť, lebo popol rozdávali laici. Milosť pri udeľovaní popola udeľujem prostredníctvom posvätených rúk kňaza.“

Poobede som sa hodinu modlil, neboli tam žiadni pacienti, a potom som sa modlil ruženec.

Večer v kostole v Rote som sa spolu s veriacimi najprv modlila ruženec a potom svätú omšu.

Sväté prijímanie som opäť obetovala za pána farára Vogta. V kostole bol aj kňaz z Poľska, páter Stanislau.

06.03.92 Piatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho

O 13.00 hod. som šiel do kaplnky. Bola však zatvorená. Bolelo ma to, ale išiel som hľadať kľúč.

Zavolať som vrátnika z budovy kliniky a ten mi kaplnku otvoril. Po duchovnom prijatí svätého prijímania som sa spýtal Spasiteľa, či je správne to, čo robí otec Stanislau z Poľska, a myslel som tým, že sväté prijímanie udeľuje aj do rúk.

Spočiatku som s týmto kňazom vychádzal veľmi dobre, teraz mi bol taký cudzí. Spýtal som sa Spasiteľa ďalej, či aj on kedysi podával sväté prijímanie do ruky. Spasiteľ: „Nie, robí to kvôli peniazom. Tým ma zradil.“

Ja: „Môžem to napísať do denníka?“

Spasiteľ: „Áno, napíš to, tým stratil veľa milostí.“ Ja: „Kto ho ovplyvnil, aby podával sväté prijímanie do rúk?“

Spasiteľ: „Je to dielo Lucifera. Pokiaľ rozdávať sväté prijímanie do rúk, slúžia Satanovi.“ Ja: „Pane, môžem to povedať otcovi Stanislauovi?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, on k tebe nepríde.“ Ja: „Vie, že to nie je správne. Cíti to?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, uvedomuješ si svoj hriech, keď ho pácháš?“ Ja: „Ale Pane, možno si myslí, že je to správne?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, ak človek nepozná hriech, je na tom zle.“ Ja: „Čo to znamená, byť na tom zle?“

Spasiteľ: „Človek sa nenachádza v Božej milosti.“

Bola som trochu vystrašená a na chvíľu mi stuhol dych, a tak som sa Spasiteľa opýtala, či by to mohol zopakovať, možno som to správne nepochopila.

Spasiteľ: „Zapíš si to, moja dcéra, človek sa nenachádza v Božej milosti.“

Ráno som prosila Spasiteľa, aby mi povedal niečo o dušiach v univerzitnej nemocnici.

Spasiteľ: „Zvládneš to, čo ti poviem?“ Ja: „Spasiteľ, ty ma poznáš lepšie ako ja sám.“

Večer v kostole v Rote som už otca Stanislava nevidel.

Na konci svätej omše na mňa zakričala kostolníčka, lebo som jej pripomenul, že večná sviečka nehorí. V hneve kričala nahlas po celom kostole:

„Chodte domov, to vás nič netrápi.“ Modlil som sa za túto ženu. Muž z Rotu, Erich, s ňou ešte vonku hovoril.

Sväté prijímanie som obetoval za Marion. O 20.00 hod. som sa modlil exorcizmus a ruženec k Duchu Svätému, aby už žiadny laik nerozdával sväté prijímanie, lebo pomocníci pri prijímaní mali v tom čase poradu.

Erich bol u mňa a modlil sa so mnou. Do modlitby som zahrnula aj svojho manžela. Ten však bol veľmi nervózný a vyvádzał, takže Erich odišiel domov. Verím, že exorcizmus pôsobil na môjho manžela. V ten večer môjho manžela všetko rozčuľovalo. Pred spaním som sa ešte pomodlila dva ružence.

07.03.92 – Sobota zmierenia Srdca Panny Márie

Ráno skoro som bola s pani Cordulou v kostole vo Waghäuseli.

Od 16.15 do 18.15 hod. som sa modlila za pána farára Vogta. Keď som prišla do kostola, večná lampička nehorela. Modlila som sa, aby niekto prišiel a zapálil ju. Potom som povedala Spasiteľovi: „Obetujem ti to, aby bolo zachránených 100 000 duší, ak do 17.00 hod. nikto nepríde a nezapáli Večné svetlo.“

Bolo 17:05, keď prišla kostolníčka a zapálila Večné svetlo, veľmi sa ponáhľala. Dve hodiny som kľučal a pomodlil som sa štyri ružence a mnoho ďalších modlitieb.

08.03.92 – nedeľa

O 5:45 ráno som vstal a modlil sa asi hodinu, najprv k Duchu Svätému, potom staré Confiteor, exorcizmus, modlitbu k sv. archanjelovi Michalovi a k anjelovi strážnemu, zasvätenie Panne Márii, modlitbu k Srdcu Ježišovmu a radostný ruženec, potom som prijala duchovnú svätú prijímanie.

Znova som začala z celého srdca plakať, lebo na mňa prišlo toľko utrpení. Najhoršie sú tie, ktoré postihujú môjho manžela. Najradšej by som to všetko vzdala a prestala toľko sa modliť.

Prosila som Spasiteľa o pomoc a sťažovala som sa mu. Modlila som sa aj k Panne Márii, že je to na mňa príliš veľa. Povedala som: „Zo všetkých strán ma sužujú a navyše ma sklamal aj môj kňaz. Zrazu som prestala plakať. Potom som pocítila hlboký pokoj a ticho vo svojom vnútri. Poprosila som Spasiteľa o znamenie, ktoré by videl kňaz a všetci v kostole.

Povedala som Spasiteľovi, že som hriešnica a nie som hodná dostať toto znamenie, a dodala som: „Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“

Spasiteľ: „Áno, dostaneš znamenie, ktoré uvidia všetci.“

Ja: „Chcela by som ešte vedieť, či to uvidí aj kňaz.“ Spasiteľ: „Áno.“

Ja: „Bude to dobré znamenie, aby sa ľudia obrátili, alebo nás budeš strašiť?“

Spasiteľ: „Boh nikoho nestraší.“

Ja: „Kedy príde toto znamenie, pred Veľkou nocou alebo po nej?“

Spasiteľ: „Pred Veľkou nocou.“

Ja: „Zmení sa kňaz vďaka tomuto znameniu?“ Spasiteľ:

„Nie, nezmení sa.“

Ja: „Prečo, Spasiteľ? Som teraz úplne zničený. Myslel som si, že sa raz zmení?“ Spasiteľ: „To si si myslel.“

Ja: „Ale prečo, Spasiteľ?“

Spasiteľ: „Je v ňom ešte toľko pýchy.“

Ja: „Pane, prosím ťa, daj mi iného kňaza, ktorému môžem zveriť svoj denník.“

Spasiteľ: „Nechaj to na mňa.“

Ja: „Môj Pane a môj Bože, je ti to milé, keď sa k tebe takto oslovujem, napr. môj Pane, môj Spasiteľ, milý Ježišu, moja veľká láska, môj svätý, silný a večný Bože, Kráľ všetkých kráľov, môj Kráľ pokoja, všemocný a milosrdný Bože atď. Je ti to tak milé?“ Spasiteľ: „Hovoríš to, čo ti prichádza zo srdca.“

Podakovala som sa za tento rozhovor a obetovala som sväté prijímanie za všetkých ľudí na celom svete a za duše v očistci, tak ako každý deň obetujem modlitby za odpustky za duše v očistci.

Bolo asi 8.30 hod. Môj manžel vstal a odišiel do Waghäuselu na spoveď. Moja modlitba bola vyslyšaná, lebo som sa pri ruženci modlila, aby mu Boh dal milosť na dobrú spoveď. Od 9.45 do 11.10 hod. som bola v kostole v Rot. Pred svätou omšou som sa modlila litánie k Božiemu milosrdenstvu za všetkých návštevníkov kostola. Sväté prijímanie som opäť obetovala za duše v očistci.

Keď som prišla domov, môj manžel bol ako vymenený. Bol ako nový človek a išiel so mnou na pobožnosť. Celý deň vládol pokoj, bol milý a láskavý. Ďakujem Bohu za túto milosť.

V noci ma o 2.30 hod. zobudili a dostala som milosť modliť sa.

Modlila som sa k siedmim posledným slovám, ku každému jedno Otče náš a jedno Zdravas Mária „a Sláva Otcovi“, potom ruženec milosrdenstva. Potom som ubohým dušiam dala svätenú vodu a potom som ďalej spala úžasne.

09.03.92 – pondelok

10.00 hod. ordinácia:

Spýtala som sa Spasiteľa na ľudí v klinike, na tých, ktorí tam pracujú.

V piatok sa ma Spasiteľ opýtal, či dokážem zniesť to, čo mi povie, preto som mu teraz povedala, aby mi povedal aspoň to najmiernejšie, ak to chce.

Spasiteľ: „Všetci sa majú obrátiť. Takmer všetci sú na širokej ceste.“ Ja:

„Čo mám pre nich urobiť, Spasiteľ?“

Spasiteľ: „Modli sa za nich.“

Ja: „Ale moje modlitby nemôžu zachrániť veľa ľudí.“

Spasiteľ: „Ale áno, lebo so mnou môžeš zachrániť veľa ľudí.“

Do nášho röntgenového oddelenia prišiel lekár, hosť z Turecka, moslim, ktorý sa chcel informovať o röntgenovaní a snímkach.

Povedal som mu viac o katolíckej viere ako o röntgenoch. Zvlášť som mu povedal, aký dôležitý je Duch Svätý.

Spýtal som sa Spasiteľa, či to bolo správne, veď ten lekár je predsa moslim. Spasiteľ: „Všetci potrebujú tú istú vieru.“

Ja: „Môžeš mi povedať, aký mám byť?“

Spasiteľ: „Zostaň taký, aký si.“

O 13.00 hod. v kaplnke v nemocnici.

Povedal som Spasiteľovi, že v nedeľu je v kostole toľko ľudí a cez týždeň len málo. Spýtal som sa: „Nemohol by kňaz rozdávať sväté prijímanie sám, potrebuje laikov?“

Myslel som si, že ostatní musia trpezlivo čakať, a ak nemôžu čakať, mali by sa modliť za mladých kňazov, aby sme mali viac kňazov.

Spasiteľ: „Väčšina tých, ktorí prijímajú sväté prijímanie len v nedeľu, prijímajú ho nehodne.“ Ja: „To treba povedať kňazovi. Nevidí to kňaz?“

Spasiteľ: „Keby nerozdával sväté prijímanie do rúk, videl by to.“ Ja: „Môžem si to zapísať do denníka?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, zapíš si to.“

Ja: „Mnohí hovoria, že hrešia viac ústami ako rukami.“

Spasiteľ: „Tomu im neverím. Ale je to ľahostajnosť, že už nerozlišujú medzi Trojjediným Bohom v Svätej hostii a obyčajným chlebom. Kňazi im musia kázať o tomto rozdiely, ale keďže praktizujú prijímanie do rúk, nemôžu o tom už kázať.“

Ja: „Hovoria, že aj s rukou je to pietne.“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, je nehodné prijímať Svätú hostiu do rúk a ak niekto prijíma nehodne, je to zároveň aj bez úcty.“

Ja: „Spôsobuje prijímanie do rúk veľa svätokrádeží?“ Spasiteľ: „Viac, ako si dokážeš predstaviť.“

Večer v Rot v kostole, kým kňaz čítal evanjelium, prebehla jedna žena cez celý kostol až priamo pred pána kňaza.

Svojimi topánkami a rozhodným krokom robila taký hluk, že si ju všimli všetci veriaci. Údajne bol v kostole niekto, kto jej svojím autom zablokoval výjazd. Ale jej nepokoj mi prišiel podozrivý.

Mávla rukou na kostolníčku, ktorá k nej prišla a potom prerušila kňaza a všetko mu vysvetlila. Keď sa kňaz spýtal, komu patrí toto auto, nikto sa neprihlásil.

Po svätom prijímaní som sa spýtal Spasiteľa na otca Jána, lebo Roland mi po telefóne povedal, že sa otec Ján obrátil na biskupa Platona a teraz prijíma jeho knihy.

Spasiteľ: „Knihy otca Jána nie sú správne.“

Potom som sa opýtal na prednášku, ktorá sa mala konať 13. 3. 1992 a mala sa týkať

Garabandal. Povedal som Spasiteľovi: „Verím v zjavenia v Garabandale, ale táto projekcia filmu a následná diskusia, ako aj veľká reklama okolo toho, ma znepokojujú. Nie je to dielo démona, ktorý chce zničiť dobro?“

Spasiteľ: „Dobre si to uhádol.“

Večer o 20.00 hod. modlitebná skupina. Bolo tam veľa ľudí.

10.03.92 — utorok

Spýtala som sa Spasiteľa na ženu, ktorá včera prišla do kostola.

Heiland: „To bol nečistý duch. Dovolil som to. Ešte toho bude viac. Bol som v kostole v Rot a obetoval som sväté prijímanie za pána farára Vogta.“

11.03.92 — streda

10.10 hod. Ordinácia:

Znovu som sa Spasiteľa opýtal na znamenie.

Spasiteľ: „Znamenie dostaneš v kostole.“ Ja: „Čo to bude?“

Spasiteľ: „Nechaj to na mňa.“

Ja: „Dokážem rozlíšiť, čo pochádza od teba a čo odo mňa?“ Spasiteľ: „Áno, dokážeš.“

Spasiteľ mi dal veľa milosti. Ďakujem ti, môj Pane a Bože. Ja:

„Povedz mi niečo, chcem od teba niečo počuť.“

Spasiteľ: „Milujem ťa, moja dcéra.“ Ja: „Je

to príjemné, keď to človek počuje.“

16.30 hod.: Bol som v Zönackeli v Boxbergu a počúval som prednášku. Keďže som prišiel neskoro, nemohol som sa tam zúčastniť svätej omše.

O 19.00 hod. som potom navštívil svätú omšu v Mingolsheime v kaplnke sv. Rocha.

Znova som kľačala sama pri stolačke. Nový kňaz mi podal sväté prijímanie až na konci. Kým som čakala, pomodlila som sa niekoľko Zdravas Mária za tohto kňaza.

Sväté prijímanie som obetoval za Marion.

O 20.30 prišla Marion a písali sme si denníkové záznamy.

12.03.92 — štvrtok

Už druhý deň som pracovala v klinike sama. Prišlo veľa pacientov. Napriek tomu som sa mohla veľa modliť.

12.30 v kaplnke v nemocnici:

Chcel som vedieť, či bolo správne, že som včera v kaplnke sv. Rocha kľačal sám pri oltárnej lavici.

Mnohí, ktorých som poznal, stáli pri prijímaní sv. prijímania alebo si kľakli priamo pred kňazom na schody, hoci tam bola oltárna lavica.

Možno som urobil chybu, pomyslel som si. Spasiteľ:

„Pokračuj v kľačaní ako doteraz.“

Ja: „Aký je dôvod, prečo ostatní neklečia pri oltárnej lavici?“ Spasiteľ: „Falošná pokora, strach z ľudí, strach z kňaza.“

Spomenul som si na ľudí z modlitebnej skupiny a spýtal som sa Spasiteľa, či im to mám povedať. Spasiteľ: „Áno, ale s láskou.“

Pripadá mi to trochu zvlášť. Keď chce človek urobiť niečo dobré pre Spasiteľa, stojí tam sám. Veď všetci máme povinnosť vzdávať Bohu česť.

Na ceste domov som sa ako vždy modlil ruženec.

O 16.00 hod. som išiel do Mingolsheimu plávať do solného kúpeľa, asi na hodinu a pol.

Večer som šiel do kostola v Rot a tam som sa tiež modlil ruženec. Pri prijímaní prešla mníška vedľa mňa.

Vstal som a vrátil som sa na svoje miesto, bez toho, aby som prijal sväté prijímanie.

Na ceste od oltára k svojmu miestu som mala pocit, že ma diabli chcú roztrhať. Ale Spasiteľ prišiel ku mne v duchu a dostala som veľa milosti, mimoriadnu milosť. Obetovala som sväté prijímanie za ľudí v nemocnici, kde pracujem.

Hneď potom som odišla do Mingolsheimu do kaplnky sv. Rocha.

Tam bola o 19.30 hod. ešte svätá omša a tam som prijala aj sväté prijímanie, ktoré som obetovala za kňazov a rehoľníkov, ktorí boli ešte v očistci, a za mníšku, ktorá rozdávala sväté prijímanie, a za všetky ostatné duše v očistci.

13. 3. 1992 – piatok

Dnes ráno som sa modlila asi hodinu, najmenej 10-krát exorcizmus za celú kliniku, za moju rodinu, za pána farára Docharta a pána farára Vogta.

Mala som veľa práce, a predsa som mala čas pre Spasiteľa. V röntgenovom oddelení chýbajú dve osoby, jedna je chorá a druhá príde až v máji. Prosila som Spasiteľa, aby mi dal milosť pracovať za troch.

Dal mi ju a s Božou silou som mohol dobre pracovať.

O 10.10 hod. som vošla do ordinácie. Tam som komunikovala duchovne, dnes už po druhýkrát. Spýtala som sa Spasiteľa, čo sa to včera stalo, keď okolo mňa prešla mníška so Spasiteľom a ja som vstala a vrátila sa na svoje miesto bez toho, aby som prijala Spasiteľa, cítila som vo vnútri veľké útoky.

Spasiteľ: „Moja dcéra, bolo tam veľmi veľa nečistých duchov.“

Ja: „Verili, že ku mne nezájdeš, ak ťa neprijmem sviatostne?“ Spasiteľ: „Áno, vždy si to myslia.“

Ja: „Mala som pocit, že ma v tej chvíli chceli roztrhať. Možno som si to len namýšľala?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, keby mohla, rozsekala by ťa na kúsky.“

Ja: „Pane, keď si ku mne prišiel duchovne a ja som sa s tebou zjednotila, dostala som viac milosti, ako keby som prijala sväté prijímanie. Aký je toho dôvod?“ Spasiteľ: „Lebo si prajem, aby som bol veriacim darovaný prostredníctvom posvätených rúk kňaza.“

Ja: „Ako sa mám správať voči kňazovi?“

Spasiteľ: „Vždy máš počúvať kňaza, ale ak poruší moju česť, tak nie.“ Chcela som vedieť, či bolo správne, že som ušla od sestry bez svätého prijímania, myslela som si, že to možno Spasiteľovi nevyhovovalo.

Spasiteľ: „Nie, moja dcéra, naopak, urobila si niečo dobré.“

Ja: „Ale môj Pane a Bože, čo ak kňaz povie, že to nemôžem urobiť?“ Spasiteľ: „Tak urob, čo ti povie, na jeho zodpovednosť.“

Ja: „Kedy si môžem pohovoriť s pánom farárom Vogtom? Chcem to vedieť od teba. Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, porozprávaj sa s ním.“ Ja: „Kedy?“

Spasiteľ: „Čo najskôr.“

Ja: „Porušujem česť Božiu tým, že odídem, alebo tí, ktorí zostanú a prijímú sväté prijímanie od laika?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, počúvaj ma dobre. Všetci, ktorí prijímajú sväté prijímanie do rúk, a laici, ktorí ho rozdávať, všetci poškodzujú Božiu česť.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, chcela som sa ťa ešte opýtať, mám kňazovi Vogtovi prečítať všetko, alebo len niektoré dni?“

Spasiteľ: „Všetko, moja dcéra, všetko.“

Ja: „Pane, budeš so mnou, keď k nemu pôjdem?“

Spasiteľ: „Áno, budem s tebou.“

Ja: „Môj Pane a môj Bože, cítim teraz v srdci toľko lásky a tepla, toľko milosti. Je to potvrdenie, že mám ísť za pátrom Vogtom? Tešíš sa, že za ním idem?“

Spasiteľ: „Teším sa z toho obzvlášť.“

Ja: „Už som toľko pôstila, modlila sa a toľko ráz som za neho obetovala sväté prijímanie. Zmení sa teraz aspoň trochu, keď s ním budem hovoriť?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, už sa mení, ale bude vedieť, čo od neho chcem.“ Večer som bola v kostole v Rot, obetovala som sväté prijímanie za ubohé duše.

14.03.92 – sobota

Ráno som navštívila svätú omšu vo Waghäuseli. Omšu celebrowal otec Alanus. Po omši som sa v kostole modlila Lauretánsku litániu. Potom som išla s Marion písať denník.

Od 16.30 som sa modlila za pána farára Vogta. O 16.45 som k nemu išla na spoveď. Bola som veľmi sklamaná a dokonca som plakala. Potom som sa ďalej modlila za pána farára Vogta.

15. 3. 1992 – nedeľa

V noci o 3:45 som začal modliť sa za všetkých ľudí. Do modlitby som zahrnul aj pána farára Vogta. Povedal som Spasiteľovi: „Všetky duše patria tebe, všetky majú byť spasené.“

Modlila som sa asi hodinu a pol, potom som sa zjednotila. Plakala som. Bolo to pre mňa veľmi ťažké po včerajšej spovedi u pána farára Vogta.

Znovu som začala pochybovať, či ku mne Spasiteľ hovorí. Lebo keby som urobila to, čo mi povedal páter Vogt, nemusela by som už vôbec chodiť do kostola.

Poprosila som Spasiteľa o odpoveď.

Povedala som: „Môj Pane a Bože, môj Ježišu, môj duchovný vodca, môj trojjediný Bože, si to ty, kto ku mne hovorí?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, som tvoj Pán a Boh, tvoj Ježiš, tvoj duchovný vodca.“

Ja: „Ako mám po spovedi ísť za pátrom Vogtom a prečítať mu z denníka?“

Spasiteľ: „Ešte počkaj.“

Potom som sa opäť spýtala na znamenie.

Spasiteľ: „V kostole príde znamenie. Maj vo mňa dôveru.“ Ja: „Obrátia sa týmto spôsobom duše?“

Spasiteľ: „Áno.“

Ja: „Kedy?“

Spasiteľ: „Bude to ešte pred Veľkou nocou.“

Ja: „Cítim pálivú bolesť v srdci. Čo to je?“ Spasiteľ: „To je moja rana.“

Trpím v tebe.“

Ja: „Hovoril si ku mne prostredníctvom kňaza?“

Spasiteľ: „Nie, on ma nepustí do svojho srdca.“

Spýtala som sa, či som v spovednici u pána farára Vogta konala správne.

Spasiteľ: „V spovednici si konala správne. Moja dcéra, zostaň mi naďalej verná.“ Ja:

„Áno, Pane, urobím to, lebo ťa milujem.“

Okolo 6.00 hodiny som si znova ľahla do postele a spala som ešte 2 1/2 hodiny. Od 10.15 do 11.15 hodiny som sa modlila za kostol v Rot, zvlášť za pána farára Vogta, ministrantov, laikov, kostolný zbor a všetkých, ktorí v kostole prijímajú sväté prijímanie nehodne. Popoludní som bola na pobožnosti.

Večer som navštívila svätú omšu v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime. Kňaz kázal veľmi pekne a ja som mohla zažiť veľmi krásne zjednotenie so Spasiteľom.

Už tretí deň som mal chrípku a ďakoval som Bohu, že som mohol ísť do kostola.

16. 3. 1992 – pondelok

Trpela som silným prechladnutím. Takmer celú noc som nemohla spať a mala som silné bolesti hlavy, krku a hrudníka.

Kašeľ sa mi takmer nedal utíšiť, čo ma tiež veľmi bolelo. Veľmi ma bolela aj hrudná chrbtica.

Zostala som doma a o 11.30 som mala termín u lekára.

Keď som dnes ráno vstal, modlil som sa 1,5 hodiny. Potom som sa zjednotil so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Tvoj život je v mojich rukách. Si celá vo mne a so mnou.“

Ja: „Ale ja tomu ešte nerozumiem. Veľmi mi chýba nebo.“ Spasiteľ: „Pretože mi celkom patriš.“

Ja: „Povedal si, že mám na zemi krátky život. Čo to znamená?“ Spasiteľ: „Už ťa beriem k sebe. Ale čas patrí mne.“

Ja: „Už som splnila svoj úlohu na zemi?“ Spasiteľ: „Ó, moja dcéra, je ešte toľko čo robiť.“

Spasiteľ: „Nenesi so sebou svoje problémy. Zver ich do mojich rúk. Patriš celá mne.“ Ja: „Môj Pane, som taká slabá. Zverujem svoju slabosť do tvojich rúk.“

Ja: „Ježišu, je s tebou krásne. Nechcem sa od teba odlúčiť.“

Spasiteľ: „Nikto nás už nemôže odlúčiť, moja dcéra.“

Ja: „Prajem si, aby to tak zostalo navždy. Milujem ťa, môj Pane a Bože, z celého srdca a celou svojou silou. Božie kráľovstvo už máme na zemi.“

Verím, že keď má človek teba, má všetko. Úplnú spokojnosť možno nájsť len s tebou, môj Pane a Bože.

Spýtal som sa na pána farára Vogta, lebo som bol po poslednej spovedi tak sklamaný. Spasiteľ najprv povedal, že pán farár Vogt je zbabelec. Nechcel som si to zapísať. Spasiteľ to však zopakoval druhýkrát.

Ja: „Povedz mi niečo iné namiesto zbabelec.“

Spasiteľ: „Bude mať málo času na to, aby urobil to, čo som mu zveril.“ Ja:

„Tomu vôbec nerozumiem.“

Spasiteľ: „On tomu však porozumie.“

Ja: „Budem mať ešte šancu s ním hovoriť?“ Spasiteľ: „Áno, budeš mať.“

Ja: „On však neuverí tomu, čo mu poviem, je neutrálny.“ Spasiteľ:

„Neutrálny neexistuje. Buď uverí, alebo neuverí.“ Ja: „Môj Pane a môj

Bože, vkladám tento problém do tvojich rúk.“

Večer v kostole v Rote som sa modlil ruženec za pána farára Vogta a obetoval som za neho sväté prijímanie.

20.00 hod. Modlitebná skupina:

Bolo to veľmi pekné. Modlili sme sa krížovú cestu a všetci sme duchovne komunikovali.

V modlitebnej skupine som povedala, že ak nie je v blízkosti žiadny kňaz a niečo sa stane, mali by sme komunikovať duchovne a duchovne sa zjednotiť so Spasiteľom, a to sa treba naučiť a praktizovať, najlepšie niekoľkokrát denne.

Tým sa človek stále viac približuje k Ježišovi, učí sa ho stále viac milovať a získava veľa sily a milosti pre duchovný život. Všetci sme dostali veľa milosti.

Pán farár Dochart tam nebol.

17.03.92 – utorok

Včera som dostal milosť a dnes ráno mi tiekli slzy. Prišlo na mňa pokušenie. Nečistý duch sa mi snažil nahovoriť, že to nie je hlas Spasiteľa a že nie je možné, aby kňaz bol zbabelec. Povedal: „Vidíš, to si ty sám.“ Začal som plakať a hneď som sa modlil. Ako rýchlo sa objaví pochybnosť.

Povedala som Spasiteľovi: „Pane, nebudem sa ťa pýtať, kým nedostanem znamenie, ktoré si mi sľúbil. Znamenie, ktoré uvidí kňaz, aby sa ľudia obrátili a aby môj kňaz dostal osvietenie. Nemôžem byť bez kňaza. Nechcem zomrieť s hriechmi. Len vysvätený kňaz môže odpustiť hriechy. Dal si mu túto moc. Milujem ťa, môj Pane a Bože, ale potrebujem kňaza, ktorému môžem zveriť všetko, čo mi hovoríš.

Pane, som pripravená trpieť aj za tohto kňaza, ktorého nazývaš zbabelcom. Ale Pane, nech sa stane tvoja vôľa.

Po tom, čo som všetko povedala, nastalo ticho a pokoj, už som sa Spasiteľa na nič viac nechcela pýtať. Vtedy som počula hlas.

Ježiš na to povedal: „Áno, moja dcéra, tak to bude.“

Bola som prekvapená, že som to počula. Potom som sa ešte asi hodinu modlila s takou úctou, ako nikdy predtým. Bola som asi 40 minút preč na gymnastike kvôli medzistavcovým platničkám, ktoré ma momentálne bolia.

Keď som sa vrátila, u našich susedov bola hasičská a policajná hliadka. Horela garáž a auto. V garáži bola fľaša s výbušninou, mohlo to vyhodiť do vzduchu niekoľko domov v okolí.

Myslela som si, že zlý duch dnes ráno netrúpil len mňa, ale ublížil aj susedom. Bolo dobre, že som sa veľa modlila, inak by sa možno stalo niečo horšie.

Poobede som išla do lesa a pomodlila som sa ešte tri ružence. Snažila som sa ešte viac modliť za pána farára Vogta. V kostole som sa znova modlila ruženec a obetovala som sväté prijímanie za pána farára Vogta.

Tešila som sa, lebo v kostole to bol druhý deň, kedy sväté prijímanie nerozdávali laici, hoci bola omša za zosnulých a na omši bolo veľa ľudí.

Takže to funguje skvele, keď sväté prijímanie rozdáva sám páter. Treba sa len veľa modliť za neho a za laikov, aby nerozdávali.

18.03.92 – streda

Ráno skoro som sa modlil asi hodinu a pol. Počas spojenia som nepočul žiadny hlas, ale Spasiteľ bol so mnou, len ku mne neprehovoril.

Cítila som pokoj a mier a nebola som smutná z toho, že ku mne neprehovoril, lebo som vedela dôvod.

Na poludnie som sa modlila ruženec a navštívila som svätú omšu v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime. Dnes som sa postila za pána farára Vogta a obetovala som za neho svätú omšu.

19. 3. 1992 — štvrtok

O 3.30 hod. som vstala a s láskou som pozdravila sv. Jozefa. Modlila som sa vyše hodinu, než som znova zaspala. Po dvoch hodinách som sa znova išla modliť. Modlila som sa za sv. farára Vogta, len pre neho som sa modlila ruženec radosti. Potom som namiesto ruženca 50-krát odrecitovala modlitbu k archanjelovi Michalovi s dodatkom

„Svätá Mária, Matka Cirkvi, vy všetci anjeli a svätí, orodujte za nás“, potom Otče náš na veľkých korálikoch, ako aj Sláva Otcu, Magnificat, 3x Sanctus a modlitba „Prosba k Panne Márii proti vzbúreným anjelom“. Do tohto „exorcizmu – ruženca“ som zahrnul všetkých svojich nepriateľov, pána farára Vogta, kňazov vo Waghäuseli a v kláštore Neuburg, v Speyeri a vo Freiburgu a všetkých kňazov v okolí. Aj svoju modlitebnú skupinu, pána farára Docharta a laikov, ktorí rozdávali sväté

Potom som prijala sväté prijímanie v duchu.

Potom som prijala sväté prijímanie v duchu. Keď som sa zjednotila so Spasiteľom, počula som hlas: „Ďakujem ti, moja dcéra.“

Trochu ma prekvapilo, že mi Boh poďakoval, lebo len on sám vie, ako som sa modlila. Potom som aj ja poďakovala za tú silu, ktorú mi dal, aby som sa mohla modliť. Ďakujem ti, môj Pane a Bože, za milosť, že ti môžem slúžiť.“

Večer v kostole v Rot prišiel ku mne laik, ktorý podával sväté prijímanie. Poklonila som sa Spasiteľovi a bez toho, aby som prijala sväté prijímanie, som sa vrátila na svoje miesto. Duchovne som prijala sväté prijímanie a Spasiteľ prišiel ku mne. Duchovné prijatie som obetovala za svätého Jozefa.

20.03.92 – piatok

Po modlitbe som sa zjednotila so Spasiteľom. Znovu som sa spýtala, či bolo správne neprijímať sväté prijímanie od laika.

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, bolo to správne. Pokračuj tak, pokiaľ to pôjde.“

Spýtala som sa na pána farára Docharta, lebo som počula, že inde obhajoval prijímanie do ruky.

Spasiteľ: „Robí, čo chce.“

Ja: „Ako sa mám správať voči takémuto kňazovi, keď aj on hovorí o prijímaní do ruky a považuje to za správne?“

Spasiteľ: „Povedz mu, čo som ti povedal, že správnou cestou je prijímanie do úst.“ Spýtal som sa Spasiteľa na Zelený štvrtok. Brat Alois povedal Hedvige, že sa v tento deň má niečo stať.

Spasiteľ: „Niečo také nemusíš veriť.“

Ja: „Ježišu, chceš mi niečo povedať?“ Spasiteľ: „Áno.“

Zostaň mi vždy verný.“

Ja: „Môj najmilujúcejší Otče, prajem si byť ti vždy verný. Preto ťa prosím o milosť, aby som ti mohol zostať vždy verný, aj keď kríž, ktorý mi dávaš, bude ťažší.“

Večer v kostole v Rote som sa modlil ruženec a prijal sväté prijímanie za pána farára Vogta.

21. 3. 1992 – sobota

Navštívila som rannú omšu vo Waghäuseli a modlila som sa najmä za otca Wenera Egona. Nepáčilo sa mi, že nás vyzval, aby sme počas čítania evanjelia zostali sedieť. Pokľakla som a pomyslela som si, že teraz kľáčim za všetkých, ktorí sedia. V tom

okamihu prišiel vnútorný útok. Z celého srdca som sa potom modlila za otca Wenera Egona.

Tentoraz mi bez váhania podal sväté prijímanie, kým som kľáčala na podlahe. Poďakovala som sa Bohu, Matke Božej, svätým archanjelom Michalovi, Gabrielovi a Rafaelovi a všetkým stigmatizovaným, ako bol otec Pio, lebo všetkých som pozvala, aby boli so mnou, keď som kľáčala pred Spasiteľom.

Poobede od 16.15 do 18.15 som sa modlila nielen za pána farára Vogta, ale aj za blato v kostole a za to, aby ministranti už nerozdávali sväté prijímanie, aby veriaci už nekomunikovali nehodne rukou a aby Boh už nebol toľko urážaný prijímaním do ruky. Šla som sa vyspovedať k páterovi Vogtovi. Mala som hriech a ten ma trápil. Páter Vogt mi udelil rozhrešenie a neprehovoril ku mne ani slovo, akoby som sa spovedala v cudzej krajine. Vyšla som zo spovednice a ďalej som sa modlila, ešte jeden ruženec. Večer som ešte hodinu čítala Bibliu.

22. 3. 1992 – nedeľa

O 7.00 hod. som začala modliť. Modlila som sa jednu hodinu, potom som sa spojila so Spasiteľom. Plakala som kvôli pánovi farárovi Vogtovi a ďakovala som Bohu za rozhrešenie. Potom som sa Spasiteľa opýtala, prečo mi kňaz nepovedal ani slovo.

Spasiteľ: „Modli sa za neho, moja dcéra. On má teraz sám problémy.“ Ja: „Myslela som si, že budeš hovoriť cez neho?“

Spasiteľ: „Rád by som cez neho hovoril, ale ešte to nejde.“ Ja: „Mám pocit, ako keby ma kňaz opustil.“

Spasiteľ: „Mám to rovnako.“

Už som často premýšľala nad tým, či som vôbec vyvolená, alebo si to len namýšľam. Povedala som Spasiteľovi: „Ak to chceš, povedz mi to.“

Spasiteľ: „Dobre si to premysli, moja dcéra.“

Najprv mi napadli Ježišove slová: „Som tvoj duchovný vodca atď.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si to. Si vyvolená a vopred určená.“ Ja: „Ale toľko rokov som hrešila.“

Spasiteľ: „Ale prišla si ku mne.“ Ja: „Bola som tak dlho na scestí.“

Spasiteľ: „Áno. Tak ako teraz toľko miliónov ľudí.“ Ja:

„Dá sa tých miliónov ľudí privolať späť?“ Spasiteľ:

„Modli sa za nich.“

Poďakovala som sa Spasiteľovi a Panne Márii.

Do kostola som prišla o niečo skôr, ešte pred začiatkom svätej omše. Tam som sa modlila litánie k Duchu Svätému za všetkých, ktorí prídu na omšu. Z celého srdca som sa modlila, aby nikto neprijal sväté prijímanie nehodne.

Verím, že moje modlitby boli vyslyšané, lebo k svätému prijímaniu prišlo tak málo ľudí ako nikdy predtým. Verím, že už nepotrebujem žiadne znamenia od Spasiteľa. Treba sa modliť, aby ľudia chodili na spoveď.

Keď som pri prijímaní kľáčal pri lavici, povedal som Spasiteľovi:

„Pane, nech sa stane tvoja vôľa, od koho teraz prijmem sväté prijímanie, od kňaza alebo od laika.“

Keď sa ku mne priblížil laik a uvidel ma, bleskovo sa otočil a odišiel preč, akoby sa zľakol. Tak prišiel pán farár Vogt a podal mi sväté prijímanie.

Na poludnie som bola v kostole na ruženci a pobožnosti. Popoludní bola u mňa Marion a písali sme denník.

23.03.92 – pondelok

Hneď skoro ráno som začal modliť. Asi po hodine a pol som sa zjednotil so Spasiteľom a modlil som sa zo srdca.

Potom som sa Spasiteľa opýtala, či to znamenie bolo pre mňa, pretože v nedeľu sa tak málo ľudí prišlo svätého prijímania.

Spasiteľ: „Ešte pred Veľkou nocou príde ďalšie znamenie, moja dcéra, ver mi, nepochybuj.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, chcem, aby si mi bola vždy verná.“

Ja: „Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“

Spasiteľ: „Povediem ťa cestou, ktorá vedie ku mne.“ Ja:

„Bojím sa, že zablúdím.“

Spasiteľ: „Vždy sa drž mojej ruky.“

Ja: „Pane, ak som už vyvolená, čo mám robiť?“ Spasiteľ: „Modli sa, aby bola odstránená heréza.“

Píš, moja dcéra, prijímanie do ruky musí byť odstránené.“ Ja: „To je ťažká úloha.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, to musíš urobiť.“

Spasiteľ: „Chod' v pokoji.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože, za tento rozhovor. Urobím, čo bude v mojich silách.“

Moja duša bola v hlbokom pokoji a hlbokom klude. Verím, že musím brať všetko oveľa vážnejšie ako doteraz.

Pred svätou omšou som sa modlila ruženec. Všetky svoje prosby som vložila do tejto modlitby ruženca. Svätú omšu som obetovala za úbohé duše.

20.00 hod. Modlitebná skupina: Prišlo veľa ľudí. Modlili sme sa asi dve hodiny, najmä za kňazov, aby už nerozdávali sväté prijímanie do rúk.

24.03.92 – utorok

Najprv som sa hodinu modlil, potom som prijal sväté prijímanie.

Chorvátsky profesor, kňaz, mal 21. 3. 1992 prednášku v Speyeri. Kazetu s ňou som si už vypočula.

Spýtala som sa Spasiteľa na toho kňaza, profesora z Chorvátska.

Spýtala som sa, či je to hlas púšte.

Spasiteľ: „Ale ty si tam nešla.“ Ja: „Ty si ma ani nezavola.“

Spasiteľ: „U kňaza vždy nájdeš niečo, čo nie je dobré. Hľadaj u neho aj niečo dobré.“

Ja: „Pane, ja milujem kňazov, prečo oni nemilujú mňa?“ Spasiteľ:

„Lebo ty spoznávaš ich zlé skutky.“

Ja: „Pane, ale pred tebou nemôžu skryť svoje zlé skutky.“ Spasiteľ: „Nie, to nemôžu, ale pred ľuďmi áno.“ Ja: „Pripadá mi to, ako keby slepí viedli slepých.“

Spasiteľ: „Áno, uhádol si to.“

Ja: „Pane, nachádzame sa v takej tme?“ Spasiteľ:

„Modli sa, aby bolo svetlejšie.“

Ja: „Pane, ty si svetlo. Prosím, prenikni tú temnotu svojím večným svetlom.“

Spasiteľ: „Takmer všetci sa nachádzajú v tejto tme. Všetci chcú mať dvoch otcov. Nemôžu sa rozhodnúť pre jedného z nich.“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, všetci ľudia sa musia obrátiť.“

Ja: „Tak potom sa dá povedať, ako si povedal Don Boskovi: „Avertere, avertere! Pýtala som sa kvôli kľúču od Petra, či všetci apoštoli mali kľúč od brány neba.“

Spasiteľ: „Môj dom nie je pozemský dom. Tu je len jeden kľúč a má ho Peter. Všetci musia počúvať na neho.“

Ja: „Ale on má toľko nepriateľov.“

Spasiteľ: „To je však znamenie, že ho vedie môj Duch.“

Pamätaj, moja dcéra, ten, kto popiera uznávané učenie Ježiša Krista, hreší proti Duchu Svätému. To je najhoršie zlo.

Tým už nemožno pomôcť.“

Ja: „Pane, už nemôžem písať, je pre mňa ťažké to zapísať. Ďakujem ti za túto milosť, ktorú si mi dal.“

Od 13.00 do 14.00 hodiny som bola plávať. Tak ako všade, aj vo vode som sa modlila krátke modlitby. V duchu som povedala Spasiteľovi: „Drahý Bože, milujem ťa tak veľmi, ako je kvapiek vody v bazéne.“

Hneď som dostal odpoveď od Spasiteľa: „A ja ťa milujem ako všetky kvapky vody vo všetkých bazénoch, ktoré existujú.“

Pri tom som sa usmiala.

Večer v kostole v Rot. Ruženec a sväté prijímanie som obetovala za svojho manžela, ktorého dnes operovali na nohe a ležal v nemocnici.

25. 3. 1992 — streda

Keďže som Spasiteľa postavila na prvé miesto vo svojom živote, musím sa najprv modliť.

Modlila som sa asi hodinu, potom som sa mohla dobre modliť vnútorne srdcom.

Povedala som Spasiteľovi: „Dnes sa ťa na nič nepýtam, možno mi máš čo povedať alebo ma chceš k niečomu vyzvať.“

Hovor, môj Pane a Bože, tvoja služobnica počúva. Ale Pane, nech sa stane tvoja vôľa.

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, pán farár Vogt ťa musí vypočuť, to, čo si napísala.“

Ja: „Kedy mám za ním ísť?“ Spasiteľ:
„Chod' za ním a opýtaj sa ho znova.“ Ja:
„Budeš vtedy so mnou?“
Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, budem s tebou.“ Ja:
„Budeš teraz hovoriť skrze neho?“
Spasiteľ: „Nechaj to na mňa.“

Ja: „Kedy mám za ním ísť? Pred Veľkou nocou alebo po Veľkej noci?“ Spasiteľ: „Chod' teraz, v týchto dňoch.“

Ja: „On nechce urobiť to, čo mu od teba poviem.“

Spasiteľ: „Stačí mi, keď to vypočuje.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Máme tak málo času.“

Nechcel som to napísať, lebo Spasiteľ nám to povedal. Spasiteľ to však zopakoval ešte dvakrát.

Ja: „Mám odkázať niečo pánovi farárovi Vogtovi?“

Spasiteľ: „Povedz mu, že ho veľmi milujem.“

Ja: „Môj Pane a Bože, urobím, čo si mi povedal. Ďakujem ti za tento rozhovor.“

Pri spojení so Spasiteľom som pocítil mimoriadne hlboký pokoj a mier. Nedokážem ani opísať, aký som bol slobodný a ako som cítil lásku Spasiteľa. Dostalo sa mi aj veľa milosti.

Ako je dôležité, ako sa modlíme a čo sa modlíme, celkom vnútorne srdcom, pomyslela som si. To som predtým nevedela, ďakujem Bohu za túto milosť.

O 15.45 hod. som bol u pána farára Vogta. Potom som šiel do kostola a pomodlil som sa dva ružence za pána farára Vogta.

16.30 hod.: Od Margy F. som sa dozvedela, aký deň je dnes, „Zvestovanie Pána“.

Marga aj ja sme mali husiu kožu, pretože Spasiteľ práve dnes povedal, že mám ísť za pátrom Vogtom a že páter Vogt si musí vypočuť, čo som napísala.

Šla som domov a ešte asi 30 minút som sa modlila za pána farára Vogta.

O 18.00 hod. som raz zazvonil na farskom dome, ale nikto mi neotvoril. Potom som šiel do kostola a modlil sa spolu s veriacimi. Po ruženci som šiel za farárom Vogtom.

Teraz ma prijal. Dal som páterovi Vogtovi prečítať to, čo mi Spasiteľ povedal dnes 25. 3. 1992.

Pán farár Vogt sa k tomu nevyjadril. Požiadal som o požehnanie, pokľakol som na zem a potom som odišiel.

O 19.00 hod. som už bol v kostole v Mingolsheime. Tam som sa zúčastnil svätej omše a obetoval sväté prijímanie Panne Márii.

Bolo to veľmi pekné, veľa sa modlilo v latinčine. Bol som celkom prekvapený a napadlo mi, že biskup Lefebvre sa musí modliť za tohto farára, lebo tento kňaz predniesol prednášku proti Lefebvrovi. Na záver som išiel za kňazom a poďakoval som sa mu za túto krásnu omšu. Takúto omšu, ktorá bola takmer celá v latinčine, som v našom okolí ešte nezažil.

Vďaka Bohu.

26. 3. 1992 – štvrtok

V noci od 4.00 do 5.00 hodiny som sa modlila za všetky duše dva ružence a mnoho ďalších modlitieb.

O 9.30 som sa opäť začala modliť, ale najprv som plakala. Plakala som tak horko, že som musela vzlykať. Myslela som na pána farára Vogta a na to, že sa ku mne správal tak chladne. Ani mi nepodal ruku, ako zvyčajne. Nemôže skryť to, čo sa skrýva pod jeho maskou. Dokonca som mu povedala, že k nemu nerada chodím, lebo viem, že ma nerád prijíma.

Povedala som mu, že to robím, lebo to tak chce Spasiteľ.

Keď sa môj plač zintenzívnil, počula som od Spasiteľa: „Nie je to viac hodné mojej lásky ako lásky všetkých ľudí?“

Vtedy som hneď prestala plakať.

Povedala som Ježišovi: „Áno, to je pravda, lebo tvoja láska je silnejšia ako láska všetkých ľudí dohromady.“

Ja: „Pane, ty si mi vzal plač. Tvoja bolesť bola oveľa väčšia ako moja.“ Spasiteľ: „Áno, to je pravda, moja dcéra.“

Ja: „Myslela som si, že som u kňaza urobila niečo zle, lebo som od neho odchádzala s takým vnútorným prázdnotou.“

Spasiteľ: „U kňaza si urobila správne, to ostatné ešte príde. Nechaj to na mňa. Maj vo mňa dôveru.“

Ja: „A to, čo mi včera povedala Marga, že sa o mne hovorili zlé veci.“ Spasiteľ: „Nesmieš brať do úvahy reči ľudí.“

Ja: „Keď som sa dnes v noci modlil od 4.00 do 5.00 hodiny, nemohol som zaspať. Aký to bol nepokoj, ktorý ma sužoval.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, odňala si diablu mnoho duší. Tie malé pokušenia som dopustil, aby si vedela, aké dôležité je modliť sa v noci.“ Toto zjednotenie so Spasiteľom bolo nádherné. V sebe som cítila hlboký pokoj, mier a teplo. Mohlo by sa zdať, že patrí len Ježišovi, ale nie je to tak.

Ježiš miluje všetky duše, inak by nebol Bohom lásky. Moja zranená duša bola na pár minút uzdravená. To je predsa nadprirodzené. Pozemský lekár to nedokáže, ale len ten nebeský, náš Spasiteľ.

Vždy budem tak uvažovať, aj keby ma všetci opustili a zradili, že láska Spasiteľa je silnejšia ako láska všetkých kňazov a ľudí dohromady. Ďakujem ti, môj Pane a Bože, že neopúšťaš svoju služobnicu.

Spýtala som sa Spasiteľa, či som to napísala správne.

Spasiteľ: „Nenapísala by si to, keby ti to nebolo vnuknuté.“

Ja: „Pane, prosím, zbav ma ešte mojej impulzívnej povahy, aby som bola pokojnejšia a aby som mohla naďalej zostať tvojou služobníčkou.“

Spasiteľ: „To sa mi na tebe teraz páči, moja dcéra.“

Ja: „Pane, môžem ti dať všetko, to je krásne. Môžeš ma formovať, ako chceš, lebo patrí celá tebe. Mohla by som sa s tebou rozprávať ešte tak dlho, ale teraz musím odísť.“

Spasiteľ: „Chod v pokoji.“

Keď som sa pozrela na hodinky, bolo už 10.40 hod. O 10.30 hod. som mala schôdzku na gymnastike. Rýchlo som tam bežala. Po ceste som sa modlila, aby ma ešte prijali.

Gymnastka mi povedala, že som prišla neskoro, ale dala mi nový termín o 11.30 hod., ktorý bol v ten deň ešte voľný. Tešila som sa, že moja modlitba bola vyslyšaná. Lebo náhody neexistujú.

Ďakujem ti, môj Spasiteľ, že som ešte dostala termín, lebo termíny na túto gymnastiku pre chrbticu sú obsadené už niekoľko týždňov dopredu.

Večer som bola v kostole v Rot pri ruženci. Svätú omšu, ktorá nasledovala, som obetovala za duše v očistci.

Hedwig a Hilde boli na chvíľu u mňa. Potom prišla Marion a písali sme denník.

27.03.92 – piatok.

Po asi minúte modlitby som prijala sväté prijímanie v duchu. Potom som sa spýtala Spasiteľa, lebo mi ešte nebolo jasné, čo Spasiteľ včera povedal: „To sa mi teraz na tebe páči...“

Spýtala som sa: „Mala by som zmeniť svoju impulzívnu povahu?“

Spasiteľ: „Zostaň taká, aká si, moja dcéra.“

Znova som sa opýtala na pána farára Vogta, lebo opäť nepovedal ani slovo, ani v spovednici, ani u neho na fare. Spasiteľ:

„Je to pre teba teraz ťažké?“

Ja: „Nie.“

Spasiteľ: „Všetko príde vo svojom čase.“

Ja: „Pane, prosím, povedz mi, či ma čaká niečo, na čo si musím dávať pozor a byť opatrná.“

Spasiteľ: „Áno, čaká ťa veľa pokušení. Modlitbami ich môžeš odvrátiť.“ Ja: „A ty to na mňa necháš prísť?“

Spasiteľ: „Nikto nie je od toho oslobodený.“

Ja: „Aká je najsilnejšia zbraň proti pokušeniam?“ Spasiteľ: „Vieš to, moja dcéra, láska.“

Ja: „Potom ťa prosím, nech ma táto láska nikdy neopustí.“

Spasiteľ: „Človek bez lásky už nie je človekom, ale otrokom satana. Zo nich sa žnú len pekelné plody. Modli sa, aby boli odstránené.“

Ďakujem, môj Pane a Bože, dnešná lekcia mi stačí. Spasiteľ:

„Chod' v pokoji, moja dcéra.“

Poobede u kaderníka. Tam som sa veľa modlila. Ale nakoniec ma diabol predsa len dostal.

Kadernička hovorila zle o jednom veriacom a ja som to potvrdila. Hneď som si uvedomila, že to bol hriech, lebo nemám právo súdiť. Neskôr som sa pokúsila túto osobu brániť, ale verím, že čo sa stalo, stalo sa.

Večer som tento hriech hlboko oľutoval a išiel som sa modliť ruženec. Prijal som sväté prijímanie, ale nebolo to ako zvyčajne.

28. 3. 1992 — sobota

Od 1:45 do 2:50 som sa zbožne modlila za všetky duše.

Vtedy som počula od Spasiteľa: „Ďakujem ti, moja dcéra“, nič viac.

Dopoludnia som sa opäť modlila asi hodinu a sústredila som sa, ale nepočula som žiadny hlas.

15.45 – 17.15 hod.: Modlila som sa dva ružence, ale bola som roztržitá. Potom som išla znova na spoveď. Chcela som sa zbaviť hriechu klebetenia.

Pri spovedi povedal pán farár Vogt okrem rozhrešenia ani slovo. Poďakovala som sa Spasiteľovi, že mi prostredníctvom kňaza odpustil hriechy. Potom som za pána farára Vogta pomodlila ešte ruženec.

O 19.00 hod. som už bol v kostole v Bad Schönborne. Aj tu som sa horlivo modlil, aby veriaci neprijímali sväté prijímanie nehodne, zo zvyku alebo s veľkým hriechom, lebo Spasiteľ už bol dosť urazený.

Dvaja laici a kňaz rozdávali sväté prijímanie. Sedela som v zadnej časti kostola. Laik prišiel dozadu rozdávať sväté prijímanie a k laikovi pristupovalo viac ľudí na sväté prijímanie ako ku kňazovi v prednej časti kostola. Kňaz už skončil a laik mi zatarasil cestu. Napriek tomu som prešiel vedľa neho až k oltáru. Kňaz bol už zase hore, ale ja som si kľakol na schody a čakal, kým kňaz prišiel a podal mi sväté prijímanie. Cítil som, ako ma všetci pozorujú. Pre mňa bolo dôležitejšie, čo odo mňa chce Boh, a nie ľudia. Po omši bol kostol v okamihu prázdny. Nikto nebol schopný ešte chvíľu sa modliť po vzácnom svätom prijímaní. Dalo by sa myslieť, že prijali obyčajný chlieb a nie Trojjediného Boha v podobe chleba.

29.03.92 — nedeľa

Potom, čo som sa modlil 45 minút, zjednotil som sa so Spasiteľom. Znovu som sa opýtal na kňaza, lebo mi stále nič nepovedal.

Spasiteľ: „Tak to musí pokračovať aj naďalej.“

Potom som sa spýtala, či bolo správne, čo som urobila v Bad Schönborne, že som nešla za laikom, ale za kňazom, aj keď ma to stálo veľké úsilie.

Spasiteľ: „Moja dcéra, splnila si moju vôľu.“

Ja: „Predtým som mala v sebe taký nepokoj. Moje srdce bolo ako

roztrhané.“ Spasiteľ: „Nečisté duchy bojujú, aby si niečo také neurobila.“

Ja: „Až keď si ku mne prišiel, pocítila som hlboký pokoj a cítila som, že nepokoj a útoky v mojom srdci náhle zmizli, ako keby sa skončila vojna.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, prajem si to, pokračuj tak ďalej.“

Ja: „Najmilujúcejší Otče, nevadí mi, keď sa na mňa ľudia pozerajú, ako keby som robil niečo zlé, ale vnútorný boj je oveľa horší. Keby si ku mne neprišiel, nevydržal by som to. Ale keďže viem, že prichádzaš, nielen pri sviatostnej prijímaní, ale aj pri duchovnej prijímaní, mám v teba veľkú dôveru a budem naďalej robiť to, čo si odo mňa žiadaš.“

Ja: „Kto vedie laika, aby išiel dozadu rozdávať sväté prijímanie? Je to vôľa kňaza?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, to je dielo satana.“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, všetci, ktorí prijímajú sväté prijímanie od laika, prijali ho nehodne.“

Ja: „Pane, v našom cirkevnom časopise som čítal, že slečna Vennebusch prináša sväté prijímanie chorým ľuďom. Je to v súlade s pravým Kristovým učením?“ Spasiteľ: „To je blud.“

Ešte raz som sa spýtala, či som to správne počula.“

Spasiteľ: „To patrí k bludom.“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, ľudia sú tak hlboko v blate, že už nevedia, čo je správne.“

Ja: „Môj Pane a Bože, budem sa za túto vec modliť.“ Ešte chvíľu som sa vrúcne modlila.

Potom Spasiteľ povedal: „Chod' v pokoji.“

Navštívila som svätú omšu v Ríme. Pri prijímaní svätého prijímania stál ten laik priamo vedľa mňa. Neodvážil sa mi podať sväté prijímanie. Znovu som cítila útoky.

Bolo to strašné. Prišiel kňaz a podal mi sväté prijímanie.

Až pri zjednotení som pocítila hlboký pokoj. Sväté prijímanie som obetovala za personál ORL kliniky.

O 13.00 hod. som bola na modlitbe ruženca, potom na pobožnosti v kostole.

O 14.30 hod. som navštívila svojho manžela v nemocnici.

30. 3. 1992 – pondelok

Bola som sama v práci. Moja kolegyňa bola stále chorá. Kým prišli pacienti, mohla som sa veľa modliť.

Potom prišiel primár a postaral sa o mňa, keď som mu povedal, že som sám a chýbajú dvaja zamestnanci.

Povedal, že mi na hodinu a pol pošle pomoc. Prišiel civilista z ambulancie, takže som mohla ošetriť pacientov, hoci som bola na práci sama.

Okolo 10.30 som šla do ordinácie. Spýtala som sa svojho strážneho anjela, či na mňa vzadu čaká nejaký pacient.

Počula som: „Chod' tam“, ale hneď som mala isté pochybnosti. Keď som prišla dozadu na röntgen, žiadny pacient tam nebol.

Okolo 13.00 hodiny som bola v kaplnke. Spýtala som sa Spasiteľa, či to bol anjel strážny, lebo mi to prišlo trochu divné.

Spasiteľ: „Moja dcéra, zasahuje nečistý duch. Dobre si over ten hlas. Bola si príliš rýchla. Hlas miernosti treba rozpoznať.“

Ja: „Povedz mi niečo, aby som spoznala, čo je od teba.“

Spasiteľ: „Milujem ťa, moja dcéra.“

Ja: „Tak zle ťa počujem.“ Spasiteľ:

„Ale počula si to.“

Ja: „To prichádza z hlbín srdca.“

Spasiteľ: „Zachovaj si pokoj a mier, keď so mnou hovoríš.“ Ja:

„Povedal si, že aj anjel strážny ku mne hovorí.“ Spasiteľ: „Áno, ale nie vtedy, keď to chceš ty.“

Večer som bol v kostole v Rot. Ruženec a svätú omšu som obetoval za duše v očistci.

O 20.00 hod. modlitebná skupina.

Prišiel aj farár Dochart a spoločne sme uctievali Spasiteľa. Ľudia sa aj spovedali.

Snažila som sa posilniť veriacich tým, že som rozprávala o milostiach, ktoré som dostala od Spasiteľa. Potom, čo sme sa modlili dve hodiny, sme sa ešte, ako kedysi, trochu porozprávali s kňazom.

Nepáčilo sa mi všetko, čo kňaz povedal. Dnes som sa znova spovedal u pána Docharta.

31.03.92 – utorok

11.30 hod. v ordinácii:

Keďže sa mi nepáčilo, čo včera večer povedal páter Dochart o pápežovi, dnes som sa opýtal Spasiteľa.

Spasiteľ: „Svätý Otec je neomylný. On je pravá Kristova Cirkev, ktorú vedie môj Duch. A všetci sa musia podriaďovať tejto Cirkvi.“

Spýtala som sa, či bolo správne to, čo som povedala v modlitebnej skupine.

Spasiteľ: „Ja som ti vnukol to, čo si povedala.“

Spýtala som sa, či mám ísť do Brettenu, veď Spasiteľ je predseda môj duchovný vodca.

Spasiteľ: „Moja dcéra, nemusíš tam ísť.“

01.04.92 — streda – Úcta k Precennému Krvi – Rodalben.

Kým prišli pacienti, modlil som sa asi hodinu a pol. Večer som šiel do kaplnky sv. Rocha v Mingolsheime.

Tam som sa modlil ruženec a zúčastnil som sa svätej omše.

02.04.92 – štvrtok

Bol som v kostole v Rot na ruženci a na svätej omši.

03.04.92 – Piatok Najsvätejšieho Srdca

11.00 hod. ordinácia:

Po modlitbe, pri zjednotení so Spasiteľom:

Spasiteľ: „Choď za kňazom, povedz mu, čo si napísala. Ako kňaz má povinnosť ťa vypočuť.“

Ja: „Pane, a čo ak ma vyhodí?“ Spasiteľ:

„Potom to urobí aj mne.“

Ja: „Kedy mám ísť?“ Spasiteľ:

„Choď dnes, opýtaj sa ho.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, pôjdem a urobím, čo chceš. Môj najmilujúcejší Otče, aký je hlavný dôvod, prečo mám ísť za kňazom?“

Spasiteľ: „Aby sa veľa modlil s veriacimi a aby sa odvrátili od bludného učenia.“ Ja: „A to mu mám povedať?“

Spasiteľ: „To mu musíš povedať.“

Ja: „A ak sa ma spýta, čo je to bludná náuka?“

Spasiteľ: „Ty to vieš, moja dcéra.“

Ja: „Urobím to, môj Pane a Bože.“

Večer som obetovala ruženec a sväté prijímanie za

K páterovi Vogtovi. Po zjednotení so Spasiteľom som sa Spasiteľa opýtal, lebo som si chcel byť istý, kedy mám ísť za páterom Vogtom.

Spasiteľ: „Choď tam ešte dnes.“

Začala som plakať. Stálo ma to veľa síl, aby som išla za pátrom Vogtom. To poníženie. Od plaču som sa nemohla dostať von z kostola.

Prosila som Spasiteľa, aby mi dal silu.

Keď som stála pred dverami fary, nedokázala som zo silného plaču stlačiť zvonček. Potom prišiel ministrant a zavolať kňaza.

Kňaz prišiel, videl, že plačem, a povedal: „No tak, podťe dnu.“

Povedala som mu: „Vy ako kňaz máte povinnosť vypočuť ma a počúvať, čo chce Spasiteľ.“

Hovoril sem a tam, ale nie to, čo bolo potrebné.

Povedal, že by som mala mať iného kňaza z iného miesta. Lebo keby to nahlásil ďalej, dostal by sa do začarovaného kruhu.

To ma veľmi bolelo a povedala som mu:

„Spasiteľ sa nedostane do začarovaného kruhu. To, čo hovoríte, nie je pekné, také veci sa nehovoria.“

Potom som mu ešte povedal, že sa za neho modlím kvôli tým hlúpyim vtipom v cirkevných novinách. Potom som ešte musel povedať, že večer v kostole, po svätom prijímaní, treba z kostola rýchlo odísť, lebo svetlá sa hneď zhasnú.

(Jedného dňa ma dokonca zamkli v kostole) .

Vtedy povedal, že kostolníčka musí hneď ísť domov.

Povedala som mu, že kľúč od kostola by mohol dať aj niekomu inému. Videla som, že to nemá zmysel, a s ťažkým srdcom som išla domov.

Doma som plakala ako nikdy predtým.

Potom som išla k pani Hamschovej, chcela som písať denník, ale z toho nič nebolo. Keď som prišla domov, modlila som sa asi hodinu.

04.04.93 – sobota

Ráno som bol v kostole vo Waghäuseli. Po svätom prijímaní som sa vrúcne modlil na podlahe pred svätostánkom.

Myslela som si, že som možno povedala niečo nesprávne páterovi Vogtovi.

Spasiteľ: „Hovorila si s ním správne.“

Ja: „Mám teda ďalej písať denník, alebo mám s tým prestať?“ Spasiteľ: „Píš ďalej, moja dcéra.“

Potom som išla k rodine Hamschovcov. Tam som raňajkovala a potom som s Marion písala denník.

Od 16.15 do 18.15 hod. som v kostole v Rote na kolenách modlil za pána farára Vogta, za záležitosti Spasiteľa a za všetky duše.

05.04.92 – nedeľa

Pred svätou omšou som sa modlila asi hodinu a pol. Spojila som sa so Spasiteľom a modlila som sa zo srdca. Bola som sklamaná z toho, čo povedal pán farár Vogt v piatok, že ak to urobí, dostane sa do začarovaného kruhu. Tieto slová mi nedali pokoj.

V skutočnosti tieto slová znamenajú, že ja sa nachádzam v začarovanom kruhu.

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si to. Všetci sa nachádzajú v začarovanom kruhu, ak nezmenia to, čo od nich žiadam.“

Ja: „Čo od nich žiadaš?“

Spasiteľ: „Hlboká úcta k Trojjedinému Bohu. Prijímanie do rúk sa musí čo najskôr zrušiť. Okrem vysvätených rúk nesmie nikto udeľovať sväté prijímanie. To už potvrdili predchádzajúci pápeži a musí to platiť aj dnes.“

Ja: „Pán farár Vogt chcel, aby som išla k inému kňazovi, ktorý nie je z tejto obce, že by bol pre mňa lepší.“

Potom nastalo pol minúty hlbokého ticha.

Spasiteľ: „Moja dcéra, to ešte príde.“ Ja:

„Čo teda, čo ešte príde?“ Spasiteľ: „Ten správny kňaz.“

Ja: „Bude ten nový kňaz čítať môj denník?“ Spasiteľ:

„Urobí to, čo mu poviem.“

Ja: „Tak môžem sa už modliť za nového kňaza?“ Spasiteľ:

„Áno, urob to.“

Vnútri ma to bolelo, lebo som pána farára Vogta poznal už sedem rokov a modlil som sa za neho dokonca už osem rokov, pretože ešte nemal červenú sutanu a ja som sa modlil za nového kňaza, lebo starý kňaz, pán farár Köstel, bol už na dôchodku a navyše chorý.

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože, urobím všetko, čo mi povieš.“ Pane, nech sa stane tvoja vôľa.

Spasiteľ bol dnes trochu prísnejší.

Povedal: „To ti na dnes stačí.“

Vzala som kríž, ktorý stál na stole predou mnou, pritisla som si ho k srdcu a utešovala som

Spasiteľa. Potom som kríž pobozkala, ako vždy. Prosila som Spasiteľa o odpustenie pre tých, ktorí z ľahostajnosti prijímajú Spasiteľa na ruku.

Povedala som Spasiteľovi: „Vtlač mi svoju tvár do srdca, aby ľudia videli, čo si mi dal, lebo som tvoja služobnica a zostanem ňou tak dlho, ako budeš chcieť, môj Pane a Bože, môj duchovný vodca.

Ja: „Môj drahý Ježišu, urob so mnou, čo chceš, patrím celkom tebe. V tvojej láske, môj Pane a Bože, je všetko. Bez tvojej lásky som nebol ničím a nie som ničím. A všetko, čo mám, je od teba, a to vkladám do tvojho raneného srdca, prameňa milosrdenstva.

Moja duša sa potom ocitla v úplne zvláštnom pokoji a teple. Láska Spasiteľa bola cítiť silnejšie ako zvyčajne. A predsa je živším, strašnejším, spravodlivejším a milosrdnejším Otcom.

10.00 hod.: Navštívila som svätú omšu v Rote.

O 18.00 hod. bola pokáňna modlitba a ja som sa vnútorne necítila dobre. Nemusím sa čudovať, že tak málo ľudí ide na spoveď.

O 20.00 prišla Marion a asi hodinu a pol sme písali denník. Potom som sa ešte pomodlila ruženec.

Musím ešte napísať, že dnes popoludní okolo 13.30 hodiny som bola vystavená pokušeniu.

Ležal som na gauči v modlitebni. Najprv som čítal knihu od Margarete. Potom ma náhle premohla silná únava. Chcel som vstať, lebo som si chcel ešte niečo zapísať do denníka. Ale nešlo to. Bolo to takmer ako keby mi niekto dal anestéziu. Potom som prosil Ježiša: „Prosím, pomôž mi, chcem vstať, nemám silu.

Trvalo to chvíľu, potom som povedala: „Moje telo je slabé, ale môj duch je ochotný.“ Zrazu som počula: „Vstaň a choď písať.“

Zrazu som už necítil únavu. Bol som plný energie a pokračoval som v písaní do denníka.

06.04.92 — pondelok

Potom, čo som sa pomodlil, chcel som ešte raz skontrolovať, či som to s tým novým kňazom počul správne.

Spasiteľ: „Príde nový kňaz.“ Ja: „Je to jeho vôľa alebo tvoja vôľa?“ Spasiteľ:

„Je to moja vôľa.“

Ja: „Včera som sa počas pokánia necítila dobre, niečo tam chýbalo.“ Spasiteľ:

„Pokánie sa páčilo diablovej, ale mne nie.“

Ja: „Potom toľko nehodných prijme sväté prijímanie.“ Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, uhádla si to.“

Spasiteľ: „Modlí sa za túto vec.

Napíš, moja dcéra, že spoveď do ucha je naďalej platná. Pri spovednej pobožnosti je ešte toľko pýchy a veriacim chýba pokánie.“

Do hlavy mi napadlo niekoľko myšlienok, ako keby to všetko skutočne pochádzalo

odo mňa. Spasiteľ: „Moja dcéra, to som ti vnukol ja. Sama nemôžeš nič.“ Spasiteľ:

„Choď v pokoji.“

O 12.00 hod. v kaplnke na pracovisku: Najprv som prosil Spasiteľa, aby mi dal ešte jednu šancu porozprávať sa s pátrom Vogtom. Chvíľu som sa modlil, potom som počul:

„Buď pokorný.“

Potom bolo zase ticho, až kým som nepočul:

„Pán farár sa s tebou ešte raz porozpráva.“ Spýtal som sa, či ho mám osloviť.

Spasiteľ: „On ťa osloví.“

Potom som sa Spasiteľa opýtal: „Čo myslíš, Spasiteľ, pod slovom ‚pokorný‘?“

Spasiteľ: „Buď malý.“

Večer som v kostole modlil ruženec za pána farára Vogta a potom som sa zúčastnil svätej omše.

20.00 Modlitebná skupina:

Modlili sme sa asi dve a pol hodiny. Aj tu som sa modlil za pána farára Vogta, lebo ho mám rád a nechcem ho stratiť, ani nechcem, aby odišiel.

07.04.92 — utorok

Spýtala som sa Spasiteľa, či modlitebná skupina trvala dlho.

Spasiteľ: „Nie, moja dcéra, netrvalo to dlho. Musíte sa modliť ešte viac.“

Spýtala som sa Spasiteľa, či sa mu páčilo to, čo som povedala v modlitebnej skupine.

Spasiteľ: „Všetko, čo hovoríš, je pravda.“

Ruženec zmierenia, ktorý sme v modlitebnej skupine modlili ako záchranné lano pre svet, bol veľmi namáhavý. Mnohí boli unavení a vyčerpaní.

Spasiteľ: „Je to ruženec zmierenia.“

Ja: „Ako sa mám správať, keď ide o pravé Kristovo učenie? Musím sa brániť?“

Spasiteľ: „Stačí, keď im to povieš. O ostatné sa postarám ja.“

13.00 hod. v kaplnke v klinike:

Po modlitbe som sa spojil so Spasiteľom:

Spasiteľ: „Nesklam ma, zostaň mi verný.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, čím ťa mám sklamať?“ Spasiteľ:

„Tým, čo si napísal.“

Ja: „A ak mi kňaz povie, že to musím urobiť tak, ako chce on.“ Spasiteľ: „Tak urob, čo chce, na jeho zodpovednosť.“

Pri röntgenovaní posielam mnohých pacientov aj na spoveď. Tak aj dnes, mladú ženu, študentku. Spýtal som sa jej, či má závraty.

Odpovedala: „Áno.“

Spýtal som sa ďalej, či má studené potenie a či je jej nevoľno. Znovu odpovedala kladne.

Ja: „Už ste sa dlho nespovedali?“ Ona: „Áno.“

Potom sa rozplakala. Objal som ju a pokojne som hľadel na kríž s Ježišom a obraz Panny Márie, ktoré viseli v röntgenovej miestnosti, a v duchu som sa modlil:

„Drahý Spasiteľ, drahá Panna Mária, darujem vám túto dušu.“

Dal som tej mladej žene ešte modlitebný lístok na modlitbu. Potešila sa a odišla šťastná.

Pacientov s týmito príznakmi a touto diagnózou som už rentgenoval tisíce. A na röntgenovom snímku nie je nič vidieť. To je znamenie, že utrpenie nie je organického pôvodu. (Všetky röntgenové snímky sa uchovávajú ako dôkaz desať rokov, potom sa zničia.)

Bolo by lepšie, keby pacienti pred návštevou u lekára išli na spoveď, potom by sa dalo ušetriť veľa röntgenových snímok, pretože tieto lúče sú škodlivé.

Tieto ťažkosti nie sú organického pôvodu, t. j. sú duševného charakteru, a požehnanie sviatosti zmierenia by veľmi zlepšilo zdravotný stav duše.

Večer v kostole v Rot:

Obetovala som ruženec a svätú omšu za pána farára Vogta, tak som si to predsavzala.

Keď farár podal misku so svätými hostiami pomocníčke pri svätom prijímaní, vedela som, že príde ku mne a chce mi podať svätú hostiu.

A tak sa aj stalo. Ale ja som sväté prijímanie neprijala, poklonila som sa Spasiteľovi a vrátila som sa na svoje miesto, bez toho, aby som prijala sviatosť.

Spasiteľ prišiel ku mne duchovne. Ale skôr, ako prišiel, musela som bojovať s nečistým duchom.

Potom som však dostala veľké milosti, lebo som nechcela prijať sväté prijímanie z neposvätených rúk laika a nechcela som uraziť Spasiteľa.

08.04.92 – streda

10.00 hod. v ordinácii:

Spýtala som sa kvôli odmietnutiu prijímania.

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si to, urobila si správne.“

Povedala som: „Bol to taký nepokoj od nečistého ducha, pretože som odmietla sväté prijímanie.“

Keď si potom prišiel ku mne duchovne, nastal absolútny pokoj. Veď si pred nimi (nečistými duchmi) skrytý, ako sa to môže stať?

Myslela som si, že nečistí duchovia síce vidia, že Spasiteľ ku mne neprichádza sviatostne, ale nedokážu rozpoznať, že ku mne prichádzaš duchovne.

Spasiteľ: „Nadalej zostávam pre nich skrytý, ale tam, kde som ja, musia ustúpiť.“ Ja:

„Bola to vôľa pána farára Vogta, aby som prijal sväté prijímanie od laika?“

Spasiteľ: „Áno, bola to jeho vôľa.“

Ja: „Prečo to robíš, keď vie, že neprijímam sväté prijímanie od laika?“

Spasiteľ: „Lebo nemá takú vieru, akú máš ty.“

Ja: „Ale ja sa za neho modlím. (Pane, daj mu živú vieru, vieru veľkú ako horčičné zrnko, ktorá dokáže hory prenášať.)

Spasiteľ: „Vieru treba aj prijať.“

Ja: „Mám takto pokračovať s niektorými pri prijímaní, keď ku mne prídu?“ Spasiteľ: „Áno, urob to.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, urobím to. Prosím, daj mi na to milosť, silu a lásku, ale zbav ma strachu a bázeň pred ľuďmi. Ďakujem ti, môj najmilovanejší Otče.

Bol som v Zönackeli v Boxsbergu pri Heidelbergu na svätej omši, pri adorácii a vypočul som si ešte jednu prednášku.

Potom som ešte navštívil chorých v nemocnici v Bruchsale. O 21.00 hod. som s

Marion ešte písal denník.

O 22.00 hod. zavolať H. Ziegler z Frankfurtu a povedal, že vrch zjavenia v Medžugorje bol bombardovaný.

O 22:45 sme poslali telegram spolkovému kancelárovi Helmutovi Kohlovi, ktorý sme zadali telefonicky:

Na Úrad spolkového
kancelára 5300 Bonn

Vážení pán spolkový kancelár, srdečne Vás prosíme, aby ste na medzinárodnej úrovni protestovali proti vojenským útokom na mariánske pútnické miesto Medžugorje v Juhoslávii – Bosna a Hercegovina

Modlitebná skupina

Julijana Ebert

6837 St. Leon-Rot – (telegram č. H 261)

09.04.92 — štvrtok

10.30 hod. v ordinácii:

Modlila som sa a zjednotila som sa so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Zostaň pri tom, čo si doteraz napísala.“ Znovu som sa opýtala na znamenie.

Spasiteľ: „Príde znamenie.“

Ja: „To s tým ‚nesklam ma‘ som nepochopil.“ Spasiteľ: „Že zostaneš verný tomu, čo si mi sľúbil.“

Ja: „Otec Maier mi v Zönackeli povedal, potom, čo som mu povedala, že ma exkomunikujú, že ak je človek oddelený od pápeža, bude oddelený aj v nebi.“

Spasiteľ: „Si so mnou, moja dcéra, a zostaneš so mnou.“ Spýtala som sa na vojnu v Juhoslávii.

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, vojna pokračuje. Modli sa, moja dcéra.“

O 16.45 hod. som bola v kostole v Rot. Pri adorácii pred Najsvätejšou som viedla modlitbu. Potom bolo 15 minút ticha. Adorácia.

O 18.00 hod. sme sa modlili ruženec.

O 18.30 hod. bola svätá omša. Po svätom prijímaní som plakala kvôli Medžugorju. Potom mi znova napadli slová, ktoré povedal páter Vogt po premenení, asi takto: „ochráň ju pred falošnou istotou“. Pomyslela som si, že možno mám tú falošnú istotu.

Potom som sa spýtala Spasiteľa: „Ak mám falošnú istotu, povedz mi to, a ja hneď prestanem písať denník.“

Spasiteľ: „Nemáš falošnú istotu. Milujem ťa, moja dcéra.“

Hlas bol oveľa zreteľnejší a jasnejší ako zvyčajne. Okamžite som prestala plakať. Bol to pocit, ktorý môže dať len Boh. Usmiala som sa na Spasiteľa a išla som z kostola domov.

10.04.92 — piatok

9.00 hod. v röntgenovej miestnosti:

Modlila som sa asi hodinu a zjednotila som sa so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Moja dcéra, choď za kňazom, opýtaj sa ho, či si to rozmyslel a chce s tebou hovoriť.“

Ja: „Povedal si mi, že ma osloví, to si protirečí.“ Spasiteľ: „Musím skrátiť čas.“

Pred vami stojí veľké nebezpečenstvo.“

Ja: „Kedy mám ísť za pátrom Vogtom?“

Spasiteľ: „Choď, moja dcéra, ešte dnes.“ Asi o

30 minút neskôr:

Ja: „Mám mu zavolať alebo za ním ísť?“

Spasiteľ: „Zavolaj mu a keď k nemu prídeš, poviem ti, čo mu máš povedať.“

O 20 minút neskôr:

Spýtala som sa, čo Spasiteľ myslel tým

„časom“. Povedala som: „Čas je predsa večný.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Čas patrí len mne.“

Ja: „Nerozumiem tomu. Napíšem to, ak to hovoríš, tak to tak je.“ Spýtala som sa, či mám ešte niečo zapísať.

Spasiteľ: „Choď za ním, choď (za kňazom).“

Ja: „Áno-môj Pane a Bože, urobím to. Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“

12.15 Kaplnka v klinike:

Po modlitbe:

Znova som sa spýtala: „Bude so mnou kňaz hovoriť?“

Spasiteľ: „Čo si praješ, moja dcéra?“

Ja: „To, čo chceš.“ Spasiteľ:

„Tak s ním porozprávaj.“

Okolo 15:40:

Zavolať som pánovi farárovi Vogtovi a povedal mu, čo dnes povedal Spasiteľ.

Povedal: „Už som im povedal, aby išli za iným kňazom. Nechajte tú knihu tak, inak budeme mať problémy.“

Pán farár Vogt nebol pri telefóne prívetivý.

Modlil som sa: „Môj Pane a môj Bože, je to vo mne veľká rana. Veľmi ma to bolí. Najradšej by som už nerobil vôbec nič. Ale pre teba, môj Spasiteľ, budem pokračovať v tom, čo odo mňa chceš.“

Čím viac sa modlím za kňaza, tým horšie na mňa reaguje.

V Rote dnes nebola svätá omša. Fridolin a ja sme išli do Bad Schönbornu, potom, čo sme sa v kostole v Rote modlili ruženec.

V kostole v Bad Schönborn – Mingolsheim celebroid svätú omšu kňaz zo Zairu. Kázal veľmi pekne a bolo cítiť, že ho vedie Duch Svätý.

Takéto kázne sa, žiaľ, počujú málokedy. Ďakujem Bohu za túto kázeň.

Sväté prijímanie som obetovala za pána farára Vogta.

11.04.92 – sobota

7.15 hod.: Bol som v kostole vo Waghäuseli na svätej omši. Po prijatí svätého prijímania som sa vrúcne modlil. Po svätej omši som predniesol Lauretánsku litániu. Potom sme ešte zaspievali Salve Regina a pomodlili sa modlitbu „Panna Mária, moja Matka!“

Potom som nahlas pred veriacimi povedal: „Pomodlíme sa ešte jedno Otče náš za Medžugorje, lebo na miesto zjavenia, ktoré už navštívili milióny ľudí, dopadli bomby.“ Potom som išiel pred svätostánok, pokľakol som na zem a modlil som sa.

Spýtal som sa Spasiteľa: „Mám tú knihu nechať, ak to prinesie ťažkosti?“

Spasiteľ: „Prineslo by to zlepšenie, ale žiadne ťažkosti.“

Spýtal som sa Spasiteľa ešte raz, lebo som tomu celkom nerozumel. Spasiteľ to zopakoval a ja som si to zapísal.

Už v piatok v kostole v Bad Schönborne ma veľmi zamestnávalo, že farár Vogt povedal, že tá kniha nám prinesie ťažkosti.

Včera Spasiteľ tiež povedal: „Prinesie to zlepšenie pre cirkev, moja dcéra.“

Včera mi Spasiteľ tiež povedal, keď som sa ho spýtala, či je so mnou: „Som vždy s tebou.“

Po kostole som išla k Marion a písali sme si denník.

Od 16.20 do 18.20 hodiny som v kostole v Rote na kolenách modlila niekoľko ružencov za pána farára Vogta, za všetky duše a za zámery Spasiteľa.

Doma som sa od 20.30 do 21.30 modlila za pána farára Vogta, niekoľkokrát som odrecitovala exorcizmus, ruženec rán, ruženec Ducha Svätého a iné modlitby

12.04.92 — Kvetná nedeľa

Modlila som sa asi pol hodiny, potom som prijala duchovnú svätú prijímanie. Spasiteľ: „Príde kňaz.“

Ja: „Tak to nie je môj skutočný kňaz.“ Spasiteľ:

„Nie.“

Ja: „Prečo si ma potom poslal k nemu, tomu nerozumiem.“ Spasiteľ: „S každým človekom skúšam, čo dokáže.“

Ja: „Ale ty si už vopred vedel, čo dokáže.“ Spasiteľ: „Tým skúšam aj teba.“

Ja: „Tak som v tejto skúške neuspela.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, doteraz si si viedla výborne.“

Spýtala som sa kvôli znameniu pred Veľkou nocou: „Zmeniš svoj sľub?“ Spasiteľ:

„Nie, svoj sľub nezmením.“

Potom nastalo krátke ticho.

Potom som počula

Spasiteľa:

„Napíš, moja dcéra, chcem,“ nasledovalo krátke ticho a ja som premýšľala, čo asi teraz príde, „od pána farára Vogta odpoveď, od neho osobne, bez toho, aby sa niekoho pýtal.“ Spasiteľ pokračoval:

„Keby bol v núdzi, opýtal by sa najprv ostatných alebo mňa?“

Spasiteľ pokračoval:

„Nemusíš čakať na odpoveď, je to pre mňa. Môžeš mu napísať alebo za ním ísť, ako chceš.“

Ja: „Môj Pane a môj Bože, rozhodla som sa, že mu napíšem.“

Spasiteľ: „Urob to.“

Ja: „Môj Pane, Syn živého Boha, čo mám napísať na záver?“ Spasiteľ: „Milujem vás, moje deti.“

Svätú omšu som navštívila v Rote. Svätú omšu som obetovala za Marion. Nech jej Boh dá milosť, aby ďalej písala to, čo odo mňa chce Pán.

Medzi 13.00 a 14.00 hod. som sa modlila ruženec v kostole a zostala som tam na pobožnosti. Po 15.00 hod. som napísala list páru Vogtovi.

O 20.15 hod. večer som ho spolu s Marion hodila do schránky na farskom úrade.

V liste som napísala, čo mi Spasiteľ povedal v nedeľu ráno na Kvetnú nedeľu.

13. 4. 1992 – pondelok

Na pracovisku okolo 8.00 hodiny ráno sme sa s kolegyňou Veronikou modlili ruženec bolestnej. O 10.00 hod. som sa modlila v ordinácii.

Modlil som sa a zjednotil som sa so Spasiteľom.

V roku 1984, niekoľko týždňov po zjavení Panny Márie, som mala skoro ráno asi 20 minút víziu zemetrasenia. Celá zem okolo mňa sa silno triasla.

Všetko bolo zelené, ako na jar. Vtedy som povedala svojmu manželovi, aby sa pozrel, aby videl, že nespím. Lebo som to videla v bdelom stave.

Ale môj manžel spal a nedalo sa ho zobudiť.

Dnes v noci som si myslela, že to bolo to zemetrasenie. (V noci naozaj bolo zemetrasenie, ako neskôr hlásili v rádiu.)

Spasiteľ: „Nie, moja dcéra, to ešte príde.“

Silné zemetrasenie, ako som ho videl v tejto vízii v roku 1984, pravdepodobne ešte príde, ako povedal Spasiteľ.

Potom som sa opýtal na pána farára Vogta.

Spasiteľ: „Pán farár Vogt nezostane vo vašom meste dlho.“

Ja: „Tak potom príde iný kňaz?“

Spasiteľ: „Tak je to. Ten, kto príde, bude tvojím duchovným vodcom.“ Ja: „Bude mi potom veriť tomu, čo mi hovoríš?“

Spasiteľ: „Nie hneď na začiatku.“

Ja: „Nie je mi jedno, že pán farár Vogt odchádza, ale tak, ako to hovoríš, tak to musí byť. Potom musím začať od začiatku modliť sa za nového kňaza. To nie je jednoduché. Bude ma to opäť stáť veľa obetí.“

Ja: „Kedy približne odíde pán farár Vogt, smiem to vedieť?“ Spasiteľ: „Môže to byť čoskoro.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, budeš vysmievaná, popieraná a zosmiešňovaná, všetko to na seba vezmi.“

Ja: „Pane, ale nerozumiem, čo znamená „vysmievať“. Pozriem si to v slovníku.“

Spasiteľ: „Tvoji nepriatelia sú viac v kostole ako vonku.“ Ja:

„Ale to sú veriaci.“

Spasiteľ: „Medzi veriacimi je veľa pokrytcov.“

Ja: „Povedz mi, prosím, iné slovo pre pokrytca, tomu nerozumiem tak dobre.“

Spasiteľ: „Falošní veriaci.“

Ja: „Dá sa to povedať aj inak?“

Spasiteľ: „To sú tí ľahostajní veriaci, ktorí obhajujú prijímanie do ruky.“ Ja: „Zapísal som to správne?“

Spasiteľ: „Áno, tak to je.“

Ja: „Spasiteľ, keď poviem, že tí, ktorí prijímajú sväté prijímanie do rúk, sú pokrytci, tak ich urazím.“

Spasiteľ: „Tak ma neustále urážajú.“

Keď som včera večer, asi o 20.15 hod., hodil list do schránky na farskom úrade, cítil som v srdci niekoľkokrát tupé bodnutie, tak ako keď ma napádajú, keď pri prijímaní stojím pred laikom.

Spasiteľ: „Aj tam sú nečisté duchy. Stoja ako strážcovia pred farou.“

12:25 v kaplnke v nemocnici: Bol tam aj Holger. Neskôr prišiel Holger do röntgenovej miestnosti a diskutovali sme o liste pre pána farára Vogta. Holger mi povedal zaujímavé veci. Musím počkať. Večer v Rot v kostole. Ruženec a svätú omšu som obetoval za duše, ktoré teraz padli vo vojne.

20.00 hod. Modlitebná skupina:

Bolo tam veľa ľudí. Musím bezpodmienečne postaviť modlitebňu. Nepáčilo sa mi, ako pán farár Dochart začal modlitbu. Dnes na začiatku neurobil znamenie kríža a hneď začal spievať pieseň, bez toho, aby predtým povedal, o ktorú stránku ide. Niektorí sa tak nemohli zapojiť do rozhovoru ani do modlitby. Na konci sme sedeli spolu v kuchyni a rozprávali sa. Bolo nás spolu s pánom farárom Dochartom bolo nás sedem. Keď pán farár Dochart povedal, že z pohľadu Cirkvi netreba veriť súkromným zjaveniam, pocítil som veľkú bolesť v srdci. Hovoril som o Fatime a Lourdes a povedal som, že bez týchto pútnických miest by veriaci ochladli. Pán farár Dochart ešte raz zopakoval, že tomu netreba veriť. Potom som mu povedal, že strom sa pozná podľa ovocia. Povedala som, že keby všetci verili v zjavenia v Medžugorje, vojna by nevypukla. Panna Mária na začiatku zjavení povedala: „Modlite sa ruženec, tým môžete zastaviť vojnu.“

14.04.92 – utorok

Doma medzi 8.30 a 10.30 hod.:

Po modlitbe som sa zjednotila so Spasiteľom. Sťažovala som sa, že včera pán farár Dochart povedal, že netreba veriť v súkromné zjavenia.

Spasiteľ: „Kňaz nemá pravdu.“ Ja: „Prečo som mala tú bolesť?“

Spasiteľ: „Lebo smieš cítiť moje bolesti, keď ma niekto urazí.“ Ja: „Bola táto urážka hriechom?“

Spasiteľ: „Zapíš si to. Áno, moja dcéra.“

Ja: „Keby som nemala tieto súkromné zjavenia, prišiel by za mnou pán farár Dochart?“

Spasiteľ: „Nie, moja dcéra. On by neprišiel.“

Ja: „Aký je dôvod, že už toľko rokov chodí (do modlitebnej skupiny)?“

Spasiteľ: „Satan chce prostredníctvom neho zničiť to, čo som ti vložil do srdca pre zlepšenie Cirkvi.“

Ja: „Čo mám teraz robiť?“ Spasiteľ:

„Porazíš ho spolu so mnou.“

Ja: „Otec Buran povedal, že diabli neovládajú kňazov.“ Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, takmer všetci počujú, čo im diabli hovoria.“

Spýtala som sa na Máriu Ittenovú, lebo farár Wagner o nej nehovoril tak dobre, ako mi to rozprávali veriaci z modlitebnej skupiny. Znova som sa spýtala, či ten list od nej bol pravdivý.

Spasiteľ: „List od Marie Ittenovej je pravý a správny. Satan je silný. Treba zostať pevný v tom, čo som povedal. Moja dcéra má ten istý problém ako ty.“ Ja: „Aký je to problém?“

Spasiteľ: „Zostaň mi verná.“

Ja: „Pane, navštívím ju, Mariu Ittenovú.“ Spasiteľ:

„Urob to.“

Spýtal som sa na list, ktorý som napísal pánovi farárovi Vogtovi, a či ma čaká niečo nepríjemné.

Spasiteľ: „Budeš mať trochu nepríjemností.“ Ja: „Ako sa mám správať?“

Spasiteľ: „Nemusíš dávať žiadnu odpoveď, lebo som ti už povedal, že nemusíš očakávať žiadnu odpoveď. Zostaň pokorná, moja dcéra.“

Pokračoval som v modlitbe s hlbokou úprimnosťou. V mojom vnútri vládol taký hlboký pokoj a láska, že som mohol neustále hovoriť: „Milujem ťa, môj Pane a Bože, z celého srdca a celou silou.“ Nebola som to ja, bol to Pán vo mne.

Potom som ešte počula: „Chod' v pokoji, moja dcéra.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože, za túto milosť, ktorú môžeš dať len ty.“

Od 13.00 do 15.00 hodiny som bola v lese a modlila som sa tri ružence.

O 17.00 hod. som bol u svojho synovca Ratka. Povedal mi, že v noci ho niekto dusil, cítil ruku a takmer nemohol dýchať. Keď povedal „Ježiš“, to zmizlo. Ešte nie je pokrstený. Modlí sa, ale zatiaľ nie dost'.

Chce sa dať pokrstiť, ale ešte nevie kedy.

O 18.00 hod. v Rot v kostole: Večné svetlo opäť nehorelo, ale tentoraz prišla kostolníčka hneď, zapálila ho a nečakala tak dlho ako zvyčajne.

O 20.30 prišla Marion a písali sme denník.

15.04.92 — streda

Röntgenovala som staršiu ženu, ktorá, keď vošla, váhala, či vôbec má vojsť, aby sa dala röntgenovať. Cítila som nečistého ducha, požehnala som ju a dala jej svätenú vodu.

Nadávala si pod nosom. Potom som sa pomodlila Zdravas Mária, ona začala rúhať a hovorila tak rýchlo, že tomu nebolo rozumieť: „Bebebebebe“.

Keď to videla moja kolegyňa, povedala pacientke: „To nie je pekné, to sa nerobí.“

Pacientka jej odpovedala: „Ešte ťa zbijem.“

10.30 hod. v ordinácii:

Spýtala som sa Spasiteľa na túto pacientku.

Spasiteľ: „Je v nej viac nečistých duchov. Zostávajú v nej. Ona to tak chcela.“

Ja: „Ktorý z nečistých duchov sa posmieva pri Zdravas Mária?“

Spasiteľ: „Všetci sa posmieávajú.“

Ja: „Musím sa pripraviť na znamenie, keď príde?“

Spasiteľ: „Nie, moja dcéra, nemusíš sa pripravovať. Príde to samo.“

Ja: „Povieš mi aj to, kedy sa toto znamenie objaví, lebo neviem, aké znamenie to bude.“

Spasiteľ: „Áno, poviem ti to.“

Ja: „Spasiteľ, musím niečo urobiť, niečo podniknúť. A ak musím niečo urobiť, zbav ma strachu a pochybností a všetkého, čo mi môže brániť, aby som uverila tomu, čo mi hovoríš, a urobila to, čo chceš, lebo patrí celá tebe.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, v najbližšej dobe musíš ísť za pápežom a povedať mu, čo si napísala.“

Ja: „Nemusím najprv hovoriť s kňazom?“ Spasiteľ:

„Môžeš, ale musíš za ním ísť.“ Spasiteľ: „Napíš mu osobne, že prídeš.“

Ja: „Čo mám robiť, ak mi kňazi zakážu ísť za pápežom?“ Spasiteľ: „Moja dcéra, urob, čo ti poviem.“

Ja: „Môj Pane a Bože, urobím to. Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“

Spasiteľ: „Pápež bude pripravený na tvoj príchod.“

Ja: „Pane, je to pre mňa nepochopiteľné, ale ak to hovoríš, tak to tak je a verím, že to tak bude.“

Spasiteľ: „Napíš, budeš so mnou.“ Ja:

„Pane, nemám už žiadnu otázku.“

Spasiteľ: „Chod' v pokoji, moja dcéra.“

Ja: „Ďakujem ti, môj milovaný Ježišu, môj duchovný vodca. Budem sa pevne držať tvojej ruky, aby som nezablúdila. Pane, ochraňuj ma, ved' ma, kam chceš, lebo som len tvojou služobníčkou.“

Dnes som nebola na svätej omši. Tu v Rot nebola žiadna a ani v kaplnke sv. Rocha, ale rozprávala som sa s otcom Jozefom zo Zairu.

Doma čakala Marion, aby som napísala denník.

Dnes v noci som sa modlila asi 45 minút. Bolo po tretej hodine v noci, nemohla som spať. Boli to utrpenia pred Veľkou nocou.

Na poludnie v kaplnke na pracovisku po modlitbe Anjel Pána som sa spýtala Spasiteľa, ako by som sa mala vyjadriť Svätému Otcovi.

Spasiteľ mi povedal, aby som Svätému Otcovi poslal list doporučenou poštou, nie telegram.“

16.04.92 — štvrtok

10.10 hod. v ordinácii:

Marion ma požiadala, aby som sa opýtala, či je to, čo sme doteraz napísali, správne. Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, to, čo Marion doteraz napísala, bolo dobré.“

Ja: „Spasiteľ, možno mi máš čo povedať.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, páči sa mi tvoj spôsob, aký si.“ Ja: „Dala som ti svoj pohyb.“

Spasiteľ: „Dala si mi svoj pohyb, to sa mi páči.“ Ja: „Čo to znamenalo: pohyb?“

Spasiteľ: „Vždy plniť moju vôľu.“

Ja: „Bola to včera tiež tvoja vôľa, že som sa rozprávala s otcom Jozefom zo Zairu, asi pol hodiny, a hovorila som pri tom o bludnej náuke?“

Spasiteľ: „Áno, to bola moja vôľa, moja dcéra.“

Ja: „Pane, povedala som mu aj to, že musím hovoriť s toľkými kňazmi. On na to nič nepovedal.“

Spasiteľ: „On však pochopil, prečo.“

Ja: „Otec povedal, že je nemožné odradiť všetkých od prijímania na ruku, aby prijímali do úst.

Myslela som si, že u Boha je všetko možné, a ty, Spasiteľ, čo na to hovoríš?“

Spasiteľ: „Po poslednom súde budú všetci prijímať sväté prijímanie ústami.“

Ja: „Čo je to, posledný súd?“

Spasiteľ: „Je to očistenie duší.“ Ja: „Veľa tomu nerozumiem.“

Spasiteľ: „Na dnes ti to stačí. Chod' v pokoji, moja dcéra.“

Sľúbila som Spasiteľovi, že budem veriť všetkému, čo mi povie, a zapíšem si to.

18.00 – 19.15 hod. Svätá omša a ruženec v červenom.

Medzi 3.00 a 4.00 v noci som mala adoráciu v kostole. Normálne mal túto hodinu adoráciu viesť môj manžel, ale nemohol kvôli svojej chorobe nohy. Pozvala som Pannu Máriu, aby sa modlila so mnou.

Áno, a cítila som, že som sa nemodlila sama, spievala som lepšie ako zvyčajne a modlila som sa úplne jasne a zo srdca.

Ale nikomu nemôžem vysvetliť ani opísať, čo som tam cítila, bolo to ako 18. 5. 1984, keď sa mi zjavila Panna Mária a modlila sa so mnou, taký pocit.

Keď som išla domov s Rosswitou a jej mamou, Rosswitina mama mi povedala, že som pekne viedla modlitbu a pekne spievala. To ma prekvapilo, lebo ja neviem pekne spievať.

Modlila som sa celú noc, doma do 3.00 hodiny ráno a potom v kostole, kde som zostala tri hodiny, asi do 6.00 hodiny ráno.

17.04.92 — Veľký piatok

Spal som asi tri a pol hodiny, potom som musel vstať. O 14.30 som opäť vošiel do kostola.

Pri svätom prijímaní stál Anton, pomocník pri svätom prijímaní, uprostred kostola.

Prešla som vedľa neho, ale poklonila som sa Spasiteľovi. Keďže sme v Rot

, chcela som tam prijať Spasiteľa tiež, na kolenách, ako sa patrí. Z celého srdca som sa modlila, aby som mohla prijať sväté prijímanie od pána farára Vogta.

Pani Vennebuschová mala možnosť prísť ku mne a podať mi sväté prijímanie. Aj to skúsila. Urobila krok smerom ku mne, ale hneď nato urobila krok späť, pozrela sa na mňa a urobila opäť krok smerom ku mne, potom sa zase vrátila späť. Náš Pán to nedovolil, bolo úplne jasné, že pani Vennebuschová mi chcela podať sväté prijímanie. Myslela som si, že to už bolo znamenie, lebo toľko ľudí videlo, čo sa stalo.

Potom som dostal sväté prijímanie od pána farára Vogta.

Keď som bol hlboko zjednotený so Spasiteľom, bez toho, aby som sa ho na niečo opýtal, Spasiteľ povedal: „To je najväčšie znamenie, aké existuje.“

Vtedy som sa pozrela na kríž pred oltárom, ktorý som predtým v duchu pobozkala. V Medžugorje bozkávajú kríž na Veľký piatok všetci veriaci.

Tu sa pred ukrižovaným Ježišom skláňajú len farár a ministranti. Veriaci zostali v laviciach.

Spýtala som sa svojho manžela, či nemá pero, aby som si mohla zapísať, čo mi Spasiteľ povedal. Nemal.

Poprosila som Spasiteľa, aby to zopakoval.

Spasiteľ: „Teraz si to môžeš zapísať, ale zapamätaj si to navždy:

„To je najväčšie znamenie, aké existuje.“

Pozrela som na Ježišov kríž, ktorý stál pred oltárom na uctenie kríža. Potom som počula: „Chod' v pokoji.“

Sväté prijímanie som obetovala za duše v očistci.

18.04.92 – Veľkonočná sobota

Ráno som sa modlila vyše hodinu. Spojila som sa so Spasiteľom a modlila som sa úprimne, chvíľu som čakala, ale nepočula som žiadny hlas. Napadlo mi, že som mohla urobiť niečo zle, alebo že už nebudem počuť žiadny hlas...

Dnes som sa modlila najmä za pokrytco, za kňazov, za pomocníkov pri svätom prijímaní, niekoľkokrát som sa modlila exorcizmus, najmä za svojich nepriateľov.

Poobede od 16.30 do 18.45 som sa v kostole modlila na kolenách za nášho farára a za nového, ktorý má prísť. Modliť sa bolo namáhavé, lebo pán Blank cvičil na organe. Premýšľala som, ako sa asi musí Spasiteľ cítiť, keď cvičí v kostole.

Keby veril, že tu je živý Boh, nehral by v kostole tak nahlas na organe.

20.00 Sviatok zmŕtvychvstania

Bolo mi to veľmi nejasné, pretože sme sa v Credo modlili „ktorý vstal z mŕtvych tretieho dňa“, lebo dnes bol len druhý deň. Niečo mi chýbalo, nebola som šťastná ako v Medžugorji. Tam sa slávila slávnosť zmŕtvychvstania od polnoci. Tam moje srdce jasalo pri slávnosti zmŕtvychvstania. V kostole som tiež nepočula hlas Spasiteľa.

Vlastne tu bolo príliš veľa obradov s ministrantmi. Medzitým som mala bodavú bolesť v srdci a necítila som sa dobre.

Doma som potom plakala, bola som akoby zmätená, ako keby som nevstala z mŕtvych so Spasiteľom.

19.04.92 – Veľkonočná nedeľa

Modlil som sa od 6.00 do 8.10 hod. Môj Pane a Bože, po tejto slávnosti zmŕtvychvstania sa necítim dobre. Celkovo som mal pocit, že niečo nebolo v poriadku. Včera som sa modlil dosť dlho, vyše štyri hodiny, a napriek tomu som cítil, ako mi zraňuje srdce. Aký je dôvod, čo som nepochopil?

Môj Pane, zbav ma strachu, zmätku, pochybností a prosím, daruj mi pokoj, ktorý môžeš dať len ty. Osvieť ma svetlom Ducha Svätého.

Pane, hovor, tvoja služobnica počúva, lebo uverím tomu, čo mi vnukneš, aby som napísala, ale Pane, nech sa stane tvoja vôľa. Som nič a z ničoho si ma urobil služobnicu a keďže ty, môj Pane a Bože, si môj duchovný vodca, otváram ti svoje srdce.

Formuj ma, ako chceš, a urob so mnou, čo chceš.

Ty sám si môj Pán a Boh, môj milujúci Otec, môj milovaný Ježiš a Spasiteľ.

Najprv som sa spýtala, či som to počula na Veľký piatok po svätom prijímaní, či som to správne pochopila, keď som hľadela na kríž pred oltárom, ktorý tam ležal na zemi na uctenie. V duchu som ho často bozkávala.

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, počula si správne. Najväčším znamením všetkých čias je moje ukrižovanie za vás hriešnikov.“

Potom som sa opýtala na slávenie zmŕtvychvstania, lebo som bola taká zarmútená, že som dokonca musela plakať.

Spasiteľ: „Moja dcéra, zmŕtvychvstanie nasleduje tretí deň.“

Ja: „To môže človeka zmätiť a zmiatať, ak sa to oslavuje už druhý deň.“

Spasiteľ: „Áno, je to tak. Zostaň mi verný.“

Ďalej som premýšľala o mnohých obradoch v kostole.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Satan chce všade obrady, aby odvrátil ľudí od pravdy.“

Ja: „Videl som, že ministranti sa vedia hlboko pokloniť, ale pri prijímaní svätej omše to nedokážu.“

Spasiteľ: „Neznajú úctu a nemajú ju voči mne.“

Ja: „Môj Pane a Bože, chceš mi po zmŕtvychvstání povedať, čo mám zapísať a čo je teraz dôležité?“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, ľudia sa musia naliehavo obrátiť.“

Ja: „Ježišu, živý Bože, čo znamená ‚naliehavé‘? Je pre mňa ťažké to napísať. Pane, ty si pravda a ak to hovoríš, musí to byť pravda. Čo znamená ‚naliehavé‘?“

Ja: „Pane, ale len ak si myslíš, že to zvládnem, povedz mi to. Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“

Spasiteľ: „Čaká vás mnoho katastrof. Píš, moja dcéra, v najbližšom čase sa musí veľa modliť.“

Ja: „Milujem ťa, môj Pane a Bože, budem sa modliť viac ako doteraz.“ Z

celého srdca som sa modlila za veci, ktoré si Pán odo mňa želá.

Ja: „Je to správne, čo som napísala?“ Spasiteľ: „To mi stačí, moja dcéra.“

Spasiteľ: „Choď v pokoji, moja milovaná dcéra.“ Ja: „Ale

to ‚milovaná dcéra‘ si ešte nikdy nepovedal.“ Spasiteľ:

„To môžeš tak napísať.“

Ja: „Pane, som ti milou dcérou?“ Spasiteľ: „Áno, máš moju lásku.“

Ja: „Ďakujem, môj Pane a Bože. Ďakujem.“

10.00 hod. Svätá omša v červenom. Kázanie sa mi nepáčilo. Po svätom prijímaní som bola šťastná a dostala som veľa milostí.

12.30 hod.: Prišiel Fridolin, študent teológie.

13.30 hod.: Bol som s Fridolinom na ruženci a na pobožnosti.

15.00–18.30 Čítal som Fridolinovi, čo mi povedal Spasiteľ. Posilnili sme sa navzájom vo viere.

20.04.92 Veľkonočný pondelok

Okolo 3.00 hodiny v noci ma prebudil hlas dobrého ducha. Cítil som pokoj a mier, na rozdiel od niektorých nocí, keď som mal nepokoj a prebudil som sa kvôli tomu.

Slová, ktoré som počula, boli jasné a zreteľné ako nikdy doteraz.

Počula som: „Veľa sa modli, moja dcéra, lebo o chvíľu zvíťazí Slovo.“ Potom bola chvíľu ticho a potom som počula:

„Slovo žije.“

O niečo viac ako pol hodiny sa to zopakovalo. Taký príjemný hlas by som mohol počúvať donekonečna.

Nesnivalo sa mi to, bol som hore. Vstal som, pokľakol pred krížom a povedal: „Áno, Pane, budem sa modliť. Prosím, daj mi silu Ducha Svätého, aby som sa mohol modliť.“

Tak som okolo 3.30 začal modliť. Potom som sa modlil modlitby za nepriateľov, exorcizmus, ruženec rán, ruženec milosrdenstva a mnoho ďalších modlitieb, potom som prijal duchovnú svätú prijímanie a obetoval som ju za celý svet.

Dnes lepšie chápem slová: „Moje ovce počúvajú môj hlas“. Modlila som sa do 4.30 a potom som išla spať.

Keď som vstal, zapol som rádio, bolo 8.00 hodín a v správach som počul, že mesto Mostar bolo dnes v noci bombardované.

Mesto Mostar sa nachádza neďaleko Medžugoria a žije tam biskup Žanić, ktorý popiera Medžugorie. Povedal, že deti klamú.

Keď som bol u neho v roku 1985 na Zelený štvrtok a rozprával som mu o svojich zážitkoch a o zjaveniach Panny Márie, mal slzy v očiach.

Povedal mi: „Viete, v akej som situácii.“

Povedal som: „Áno“ a vedel som, že sa bojí komunistov, presnejšie povedané, bojí sa Satana.

Biskup Žanić mal vieru, ale chýbala mu odvaha vyznať sa k nej.

Kde sú však ostatní biskupi, ktorých bolo v Medžugorje toľko?

Správu o rozhovore s biskupom Žanićom som už dal Klausovi Zieglerovi, aby ju uverejnil vo svojej knihe, ktorú vydal pod menom Peter Zimmermann.

Napísal o mne, ale správu o rozhovore s biskupom nezverejnil, čo ľutujem.

Ježiš zomrel za mnohých, ale biskup Žanić nechcel obetovať svoj život za Ježiša.

Slobodná vôľa človeka ho privádza do raja, do očistca alebo do pekla.

Hovorím, že keď Boh volá svoj ľud prostredníctvom Márie, chce zachrániť všetkých a neodovzdať ich diablu. Bohužiaľ, svetskí kňazi už nepočujú hlas Pána. Sú slepí a hluchí. Dnes sa v Cirkvi učí, že netreba veriť súkromným zjaveniam.

Možno uveria, keď už bude neskoro.

Hneď po správach som sa ďalej modlil. Asi o 8:45 som sa zjednotil a duchovne komunikoval. Spýtal som sa Spasiteľa, či to bol on, kto ma dnes v noci povolal, aby som sa modlil.

Spasiteľ: „Áno, trvalo to dlho.“

Ja: „Pane, odpusť mi, že som hneď nevstala a nemodlila sa.“

Veľmi toho ľutujem. Pane, nemôžem ani kňazovi povedať, že príde veľa katastrof.

Čo mám robiť, kým príde nový kňaz?“ Spasiteľ: „Modli

sa, moja dcéra, modli sa veľa.“

Ja: „To je však smutné, keď neveria v súkromné zjavenia.“ Spasiteľ: „Za to sa budú musieť zodpovedať.“

Spasiteľ: „Choď v pokoji, moja milá dcéra.“ Ja:

„Ďakujem ti, môj milý Spasiteľ.“

10.00 hod. Svätá omša v Rote.

12.30 hod. – Po obede som sa krátko modlila na balkóne. Spasiteľ ešte raz zopakoval slová: „Slovo zvíťazí, slovo žije.“

Na balkóne som nemala papier. Keď som sa neskôr pozrela, všimla som si, že to boli tie isté slová, ktoré mi dnes v noci povedal. Keď som si to z dnešnej noci prečítala ešte raz, došlo mi, že som bola na tom rovnako ako učenici z Emauz. Spasiteľa som v duchu spoznala až neskôr. (Dnes sa čítalo evanjelium o učeníkoch z Emauz.)

21.04.92 – utorok

10.10 hod. v ordinácii:

Po modlitbe, pri zjednotení so Spasiteľom, povedal: „Napíš, moja dcéra, ruská vojna sa blíži.“

Ja: „Ako to mám chápať? Je postihnuté len Rusko?“

Spasiteľ: „Dotkne sa to všetkých.“

Ja: „Bude to podobné ako v prípade Srbov a Chorvátov?“

Spasiteľ: „Túto vojnu nemožno porovnávať s tou.“

Ja: „Ako mám potom postaviť kaplnku, ak príde niečo také?“ Spasiteľ:

„Postav kaplnku čo najskôr.“

Ja: „Nemám kňaza, ktorému by som mohla povedať všetko o tebe.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, kňaz čoskoro príde.“

Ja: „Zostane v mojej obci?“ Spasiteľ: „Áno,

zostane v tvojej obci.“ Ja: „Budeme mať

dvoch kňazov?“

Spasiteľ: „Nie, pán farár Vogt odíde na iné miesto. Spasiteľ: „Maj

trpezlivosť, moja dcéra, všetko príde v správnom čase.“ Ja: „Mám si ešte

niečo zapísať?“

Spasiteľ: „Veľa sa modli, moja dcéra. Milujem ťa, moja milovaná

dcéra.“ Ja: „Tak to nemôžem zapísať.“

Spasiteľ: „Tak to napíš.“

Ja: „Môj najdrahší Spasiteľ, tvoje slová cítim v srdci ako oheň. Nie je to len to, čo človek počuje, ale robí to dobre, keď niečo také povieš, a pôsobí to okamžite. To mi potvrdzuje to, čo si mi už povedal: „SLOVO ŽIJE“, a je to pravda.

Svojimi slovami ti nemôžem dostatočne poďakovať. Môj Pane a môj Bože, milujem ťa nadovšetko.“

Spasiteľ: „Choď v pokoji, moja milovaná dcéra.“ Večer

ruženec a svätá omša v červenom.

22.04.92 — streda

Modlila som sa ako zvyčajne, ale nepočula som žiadny hlas, ani v kaplnke, ani večer po svätom prijímaní. Pri zjednotení so Spasiteľom som však cítila jeho prítomnosť. Spasiteľ ma neopustil, spočíval pri mne.

Večer prišla Marion a písali sme denník.

Dnes som mala v práci pacientov, ktorých bolo ťažké presvedčiť o viere, napr. som sa spýtala jedného pána, či nebol na veľkonočnej spovedi. Odpovedal, že predsa nemá žiadne hriechy.

Potom som sa ho spýtala, ako často nechodil v poslednom čase do kostola.

On: „Áno. To je pravda.“

Ďalší pacient sa sťažoval, že je už 10 rokov chorý. Cítila som pri ňom démona a pokropila ho svätenou vodou. Uhol sa, urobil krok späť a povedal: „Odíďte s tými chemikáliami.“ Nechut' voči svätenej vode bola jasne cítiť.

V poslednej dobe prišlo na röntgen už niekoľko Rómov. Všetci patria do tej istej sekty, tí, čo boli u mňa na röntgene. Keď som si vypočul, čo všetko mi rozprávali, môžem len povedať, že upadli do úplného bludu.

Všetci, asi 6 – 7 osôb, sa na mňa vrhli a ich hlasy boli čoraz hlasnejšie. Vzal som svätenú vodu a pokropil som ich všetkých. Potom som ich všetkých požehnal

Benediktovým krížom. Zrazu boli všetci preč.

Večer ruženec a svätá omša v červenom.

23. 4. 1992 – štvrtok

10.10 hod. v ordinácii:

Po modlitbe som niekoľkokrát pocítila silné bodnutia v pravej ruke, na mieste, kde má Ježiš rany. Bolest' bola silná, ako keby ma niekto bodol, ale nebolo nič vidieť.

Preto som sa na to opýtala Spasiteľa.

Spasiteľ: „Áno, je to nečistý duch. Keby mohli, už dávno by ťa ukrižovali. Nepáči sa im to, čo sa modlíš.“

Ja: „Ostatní sa tiež modlia.“

Spasiteľ: „Odnímaš im mnoho duší.“ Ja: „Každý má svojho anjela strážneho.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Máš viac ako jedného anjela strážneho.“

Ja: „Keď cítim bodnutia v ruke, nie sú vtedy anjeli strážcovia prítomní?“

Spasiteľ: „Áno, ale ja to dopúšťam. Ako by si inak uverila, že sú okolo teba nečisté duchy?“

Ja: „Bolo by zlé, keby som prestala modliť sa.“ Spasiteľ: „Pokračuj tak, ako doteraz, moja dcéra.“

Ja: „Čo by si mi odporučil na najbližšie obdobie?“ Spasiteľ:

„Pôst.“

Ja: „Áno. Pane, urobím to.“

Ja: „Môj Pane, platí to len pre mňa, alebo to môžem povedať aj v modlitebnej skupine?“

Spasiteľ: „To platí pre všetkých.“

Spasiteľ: „Choď v pokoji, moja milá dcéra.“

Večer som sa v Rot modlila ruženec v kostole. Keďže v Rot nebola svätá omša, išla som do Mingolsheimu do kaplnky sv. Rocha a tam som sa zúčastnila svätej omše.

24. 4. 1992 – piatok – Spasiteľ ku mne hovorí už rok.

10:10 v ordinácii:

Modlila som sa.

Spasiteľ: „Napíšeš to, moja dcéra. Tento rok a všetky ďalšie patria mne.“ Ja: „Áno, Pane, lebo ja som nič.“

Spasiteľ: „Áno, to si povedala správne. Moja dcéra, tvoja práca sa mi doteraz páčila.“ Ja: „Mám pocit, že som neurobila žiadny pokrok.“

Spasiteľ: „Naozaj si neurobila žiadny pokrok?“

Ja: „Čoskoro budem v modlitbe každú hodinu, pretože človek nevie, čo všetko urobil. Tento rok s tebou ubehol tak rýchlo, ako žiadny rok predtým.“

„Ako to so mnou bude ďalej? Zostaneš naďalej mojím duchovným vodcom?“ Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, zostanem naďalej tvojím duchovným vodcom.“

Ja: „Som smutná, lebo všetci vyvolení majú kňaza, ktorému môžu povedať všetko, a ja nemám nikoho.“

Spasiteľ: „Musí to tak byť, moja dcéra, ale už nie na dlho.“ Spýtala som sa Spasiteľa na vojnu, ktorá sa blíži.

Spasiteľ: „Napíšeš, moja dcéra, vojna z Ruska bude veľká vojna. Túto vojnu nikto nedokáže zastaviť.“

Ja: „Pane, ale ty ho môžeš zastaviť.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, hriech je príliš ťažký.“

Ja: „Môžeš mi niečo povedať, keďže dnes je to presne rok, čo počujem tvoj hlas?“ Spasiteľ:

„Píš, moja dcéra, modli sa neprestajne.“

Ja: „Áno, môj Pane, urobím to. Čo budem môcť, s tebou.“ Spasiteľ:

„Veľmi ťa milujem, moja dcéra. Choď v pokoji.“ Večer ruženec a svätá omša v červenom.

25.04.92 — sobota

Ráno som navštívila svätú omšu vo Waghäuseli. Po svätom prijímaní som pokľakla pred svätostánkom. Spýtala som sa Spasiteľa, či máme napísať list Svätému Otcovi, alebo či je ešte čas.

Spasiteľ: „Nastal ten správny čas.“

Ja: „Ako to je, Spasiteľ, keďže iní hovoria, že ku mne nehovoríš teologicky. Hovoríš tak, ako hovorím ja, v mojom štýle.“

Spasiteľ: „Keby som hovoril tak, ako by sa to páčilo všetkým ostatným, nerozumel by si mi.“ Potom som šiel za Marion a napísali sme list Spasiteľovi.

Od 16.30 do 18.30 som sa modlil v kostole v Rot na kolenách.

26. 4. 1992 – nedeľa

O 6.00 hod. ráno som vstala a modlila som sa najmä za tých, ktorí dnes chcú nehodne prijať sväté prijímanie, a najmä za pána farára Vogta.

Po spojení so Spasiteľom som sa spýtala, či by sme mali ešte niečo zmeniť na liste, ktorý sme napísali pápežovi.

Spasiteľ: „Moja dcéra, ten list je dobrý. Pošli ho.“

Ja: „Môj Pane a Bože, včera mi bolo veľmi ťažko na srdci, keď som počula, čo mi povedala prvá prijímajúca Jyng, že sa nesmú pokloniť pred Spasiteľom a pred svätostánkom, keď spievame alebo sa modlíme pred oltárom, lebo im to zakázal pán farár Vogt. Povedala mi to v prítomnosti svojho nevlastného otca a môjho manžela, keď som sa jej na to spýtala. Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, tento kňaz nežije v Božej milosti.“

Spočiatku som nechcela uveriť tomu, čo mi Spasiteľ povedal, ale potom to zopakoval

Ja: „A ako je to u neho s premenou?“

Spasiteľ: „On má moc pri premene. To mu nemôžem vziať.“

Ja: „Pane, to je strašné. To už čoskoro nevydržím. Pane, tomu mi nikto neuverí.“

Spasiteľ: „Panuje veľká slepota.“

Ja: „Pane, vieš, ako sa modlím za pána farára Vogta. Čo mám len robiť?“ Spasiteľ:

„Totoho kňaza zver mi.“

Ach, ako ťažké to pre mňa bolo. Sotva som to dokázala napísať, zasiahlo ma to ako úder. Ja:

„Áno, môj Pane a Bože, teraz chápem, prečo mám ísť za Svätým Otcom.“

„Pane, sú kňazi v nebezpečenstve?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra. Takmer všetci sú v nebezpečenstve. Nesplňajú moju vôľu.“ Ja:

„Nechcú, alebo nemôžu splniť tvoju vôľu?“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, sú ľahostajní, keď stoja predomnou. Musia sa obrátiť.“

Ja: „Veď majú vieru, nie?“

Spasiteľ: „Málo sa modlia za túto vieru.“

Ja: „Myslela som si, že viera je Boží dar?“ Spasiteľ:

„Áno, ale môžem ju dať komu chcem.“ Spasiteľ: „Moja

milá dcéra, choď v pokoji.“

Ja: „Môj Pane a Bože, ďakujem ti za tvoje učenie, tvoju dobrotu, trpezlivosť so mnou a tvoju miernosť. Milujem ťa aj za kňazov. Zmiluj sa nad nimi. Budem sa za nich modliť.“

Vlastne sa za nich už niekoľko rokov modlím v mojej modlitebnej skupine.

10.00 hod. Svätá omša v červenom.

Sotva som to vydržala a musela som si pred sebou pokropiť svätenou vodou. Cítila som sa, ako keby sa na mňa vrhol peklo. Neprestajne som sa modlila za veriacich a kňaza a obetovala som sväté prijímanie za pána farára Vogta.

Ceremónia sa mi nepáčila. Nebolo pekné, že páter Vogt nechal kázať slečnu

Vennebuschovú. Za to, že páter Vogt udeľoval prvé sväté prijímanie v Steten a do ruky, sa bude musieť naozaj raz zodpovedať.

Na obed ma pozvala Jyng, dievča z Bielej nedele, do streleckého klubu.

Krátko po obede ma mníška z Karlsruhe odviezla domov a spoločne sme sa modlili.

Potom prišla Marion a písali sme denník.

Potom ma opäť navštívil môj brat Vladimír a môj synovec Ratko.

Navštívila ma aj Hedwig z Rotu. Potom som si zapísala poznámky z denníka do čistého zošita.

27.04.92 – pondelok

Cestou do práce som v aute uviazol v zápche. Tak som sa mohol modliť viac ako zvyčajne.

Pracovisko:

Hneď som zapálila sviečku za zosnulé duše a pokropila ich svätenou vodou. Kým prišli pacienti, modlili sme sa s kolegyňou Veronikou spoločne radostný ruženec a modlitby k Duchu Svätému. Potom som urobila röntgen niekoľkým pacientom a potom som išla na zubnú kliniku, kde mi zaplombovali zub. Na zubárskom kresle som ležala asi dve hodiny. Zubár sa ma spýtal, či chcem injekciu. Odmietla som a obetovala som bolesť za obrátenie hriešnikov a spásu duší. Potom som počas celého vyšetrenia neprestajne modlila za Svätého Otca, za nepriateľov Svätého Otca, za biskupov a kňazov, potom za lekárov a sestričky a ostatné duše. Ošetrenie trvalo asi dve hodiny. Zubár sa veľmi potil. Na koniec som mu povedala, že sa nevyznal. On však pripisoval potenie lampe, ktorá bola taká teplá a jasná.

Znova som urobila röntgen niekoľkým pacientom.

12.00 hod. v kaplnke v klinike:

Najprv som sa modlil Anjel Pána a potom ďalej veľmi úprimne. Povedal som Spasiteľovi, že sa ho na nič nepýtam, lebo som nič a ak mi chce niečo povedať, nech to urobí.

Keď som bol hlboko zjednotený, komunikoval som duchovne.

Spasiteľ mi povedal: „Píš, moja dcéra, musíš hovoriť s farárom Vogtom.“ Ja: „Predtým, ako pošlem list pápežovi, alebo až potom, čo som list odoslala?“ Spasiteľ: „Až potom, čo si odoslala list pápežovi.“

Ja: „Áno, Pane, čo chceš, aby som s ním hovorila?“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra: ‚Chce zmeniť svoj názor, alebo nie?‘“ Ja: „Ó, môj Pane, tomu teraz vôbec nerozumiem.“

Ja: „Veľký Bože, silný Bože, nesmrteľný Bože, ako mu to mám povedať a kedy?“ Spasiteľ: „Chod' za ním ešte dnes.“

Ja: „Pane, ale ja neviem, aký je jeho názor.“ Spasiteľ: „On to vie.“

Ja: „Čo tým dosiahnem, keď za ním pôjdem?“ Spasiteľ: „Jeho spásu.“

Ja: „Môj Pane a Bože, toto je však zatiaľ najťažšia vec, ktorú musím urobiť.“

Spasiteľ: „Urob to, moja dcéra, je to dôležité.“

Ja: „Pane, už nemôžem písať, dostanem infarkt, keď k nemu pôjdem.“

Spasiteľ: „Bojíš sa?“

Ja: „Strach nemám, ale po tom všetkom teraz verím, že sa nezmení. Ale ak mu znovu udelíš veľkú milosť, potom sa to všetko môže zase napraviť.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, tak to je.“ Ja:

„Mám ešte niečo napísať?“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, že ho stále veľmi milujem.“ Ja:

„Pane, mám mu prečítať aj včerajší deň?“ Spasiteľ: „Ten dnešný.“

Ja: „Áno, Pane a Bože, urobím to. Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“

Potom som sa Spasiteľa ešte spýtala, či pôjde so mnou za kňazom, alebo či tam budem sama.

Spasiteľ: „Budem vždy s tebou, kamkoľvek pôjdeš.“

Poďakoval som sa Spasiteľovi a vyšiel som z kaplnky na svoje pracovisko, aby som pracoval. V kaplnke som bol asi 40 minút. Zvyčajne zostávam v kaplnke len asi 15 minút. Po práci som list odovzdal na pošte ako doporučenú zásielku pre pána farára.

Bolo asi 16.15 hod. Na ceste domov som sa modlila ruženec za pána farára Vogta. Okolo 16.45 hod. som sa krátko pomodlila v kostole a o 16.50 hod. som bola u pána farára Vogta. Pán farár ma vypočul.

Bol priateľský a povedal: „Uvidíme, ako to bude ďalej.“

Dala som mu na prečítanie kópiu listu, ktorý som poslala svätému otcovi.

Keď čítal ten list, v duchu som sa spýtal Spasiteľa, čo mám teraz povedať, a počul som: „Teraz mlč.“

Bol to krátky rozhovor, taký krátky ako nikdy predtým. Požiadala som pána farára Vogta o požehnanie. Požehnal ma a ja som odišla.

Večer nebola svätá omša v Rot. O

20.00 hod. modlitebná skupina:

Uctievali sme Spasiteľa. Ako vždy som kľáčala priamo pred Spasiteľom.

Modlili sme sa tri litánie, Magnificat, litániu k Trojici, litániu k Srdcu Panny Márie a litániu k Všetkým svätým. Cítil som silné teplo a radosť, ktoré vychádzali od Spasiteľa. Modlili sme sa 2 a pol hodiny.

Mnohí sa opäť sponedali, nakoniec som to urobil aj ja. Všetci odišli šťastní. Spasiteľ nám udelil mnoho milostí.

28.04.92 – utorok

9.45 – 10.45 hod. v ordinácii:

Dnes som sa nemodlila toľko ako zvyčajne. Robila som si starosti o pána farára Vogta, ako to asi bude ďalej.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Pán farár o tom už bude premýšľať.“ Ja: „Budem teraz hovoriť s inými osobami z cirkevných orgánov?“ Spasiteľ: „Budeš hovoriť s viacerými.“

Ja: „Oznámi ma pán farár Vogt vo Freiburgu?“

Spasiteľ: „Áno, arcibiskup Oskar je už informovaný o tvojom hlase odo mňa.“ Ja:

„Áno, nemal doteraz záujem so mnou hovoriť?“

Spasiteľ: „Ešte to príde. On s tebou ešte bude hovoriť.“

Spasiteľ: „Aj keď ťa ostatní vysmieávajú, zapierajú a zosmiešňujú, musíš to všetko prijať. So mnou vydržíš až do konca.“

Ešte som sa opýtal na pomocníčku pri svätom prijímaní,

Františku. Spasiteľ: „Ona s tebou ešte bude hovoriť.“

Ja: „Mám jej niečo povedať o rozdávaní svätého prijímania?“

Spasiteľ: „Povedz jej, čo som ti povedal.“

Včera večer po modlitebnej skupine, keď som rozprávala o rozhovoroch so Spasiteľom, mi dve ženy povedali, že by sa Spasiteľa nepýtali, či je s nimi, keby museli ísť za kňazom, lebo je samozrejmé, že Spasiteľ je s nimi.

Spasiteľ: „Dávaj pozor. Na takéto poznámky neodpovedaj, čo by urobili, viem najlepšie ja.“

Ja: „Povedz mi to, Spasiteľ, ak mi chceš niečo povedať.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, dokážeš si teraz predstaviť, čo ti poviem?“ Ja: „Nie,

Pane. Som zvedavá.“

Spasiteľ: „Dostaneš list od Svätého Otca. Môžeš k nemu prísť.“

Najprv som tomu nechcela veriť, potom som si myslela, že som niečo napísala nesprávne, a poprosila som Spasiteľa, aby mi to zopakoval.

Povedala som: „Prosím, zopakuj mi to ešte raz, drahý Ježišu, môj duchovný vodca.“ Potom som to počula druhýkrát.

Spasiteľ: „Dostaneš list a smieš ísť za Svätým Otcom.“

Ja: „Môj Pane a Bože, kedy tam mám ísť, to nechávam na teba, lebo ty vieš, ako to tu s mojou prácou vyzerá. A ak tam teraz musím ísť, tak tam poletím tam lietadlom.“

Ja: „Môj Pane a Bože, už teraz sa teším, že budem môcť hovoriť so Svätým Otcom. Veľký Bože, ty vieš všetko, vidíš všetko, robíš všetko tak, ako chceš, a všetko je správne, tak ako to robíš. Moja veľká láska. Nesmieme sa od teba odlúčiť.“

Myslím si, že to by mohlo byť to najväčšie zlo, keby si niekto myslel, že sa bez teba môže zaobísť a žiť.

Z celého srdca ti ďakujem za tvoju lásku a miernosť, môj Pane a môj Bože.“ Spasiteľ: „Chod' v pokoji, moja milovaná dcéra.“

Moja duša bola plná lásky a pokoja a ja som bola taká šťastná. S Spasiteľom som sa rozprávala vyše 30 minút.

O 12.00 hod. v kaplnke v klinike. Potom som sa trochu prešla vonku a nazbierala som Panne Márii malú kyticu kvetov.

Od 15.00 do 15.45 som písala denník. Najprv som v ňom listovala a čítala, čo mi Spasiteľ povedal v predchádzajúcich dňoch.

Navštívila som svätú omšu v Rote a obetovala som sväté prijímanie za svätého Otca a za Marion.

Po omši prišla Marion a písali sme denník.

29. 4. 1992 – streda

Dnes ráno som sa opäť viac modlil.

O 10.00 hod. v ordinácii som sa zjednotila so Spasiteľom. Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, musíš ísť za pánom dekanom Enzom.“ Ja: „Môj Pane a môj Bože, môj Ježišu, môj duchovný vodca. Prečo?“ Spasiteľ: „Musíš mu povedať to najdôležitejšie, čo som ti vnukol.“ Ja: „Čo je to u teba to najdôležitejšie?“

Spasiteľ: „Povedz mu to o vojne, lebo Cirkev sa musí naliehavo zlepšiť.“ Ja: „A aké by bolo to zlepšenie?“

Spasiteľ: „Píš, najdrahšia dcéra. Prijímanie do rúk sa musí naliehavo zrušiť a Sväté prijímanie smie byť podávané iba posvätenými rukami kňaza

Ja: „Mám mu povedať, že som napísala list Svätému Otcovi?“ Spasiteľ: „Môžeš mu ho ukázať.“

Ešte som sa spýtala, ako si to Spasiteľ želá, aby veriaci prijímali sväté prijímanie, v stoji alebo na kolenách.

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapamätaj si to navždy. Ja som Pán a Boh, pred mnou musí každý preukázať najhlbšiu úctu.“

Ja: „Pane, ale najhlbšia úcta je, keď sa pred tebou skloní a pokľakne a prijme ťa s čistým srdcom.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, vieš to.“

Ja: „Pane, mám ísť hneď za pánom dekanom, alebo mám o tom informovať pána farára Vogta, aby mi dohodol termín, veď on je môj miestny kňaz.“ Spasiteľ: „Chod' za pánom farárom Vogtom a povedz mu, nech si dohodne stretnutie s dekanom Enzom.“

Ja: „A čo ak kňaz H., pán farár Vogt, povie, že to mám urobiť sám?“ Spasiteľ: „Tak to urob na jeho zodpovednosť.“

Ja: „Kedy to mám urobiť?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, urob to čo najskôr.“ Ja: „Pane, dnes si trochu prísny.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, kalich už dávno preteká.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, tomu veľmi nerozumiem. Odpusť mi, čo to znamená: ‚Pohár sa prelieva‘?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, hriech je taký ťažký, že ho už nedokážem uniesť.“

Ja: „Môj Pane a Bože, zmiluj sa nad nami, zachráň nás, veď sme tvoje deti. Ježišu, Synu živého Boha, mám ešte niečo napísať?“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, to stačí. Chod' v pokoji.“

Ja: „Môj Pane a Bože, urobím to. Pane, nech sa stane tvoja vôľa. Z celého srdca ti ďakujem za tvoje slová.“

Bola som s Vykupiteľom zjednotená asi 30 minút.

12.00 hod. v kaplnke: Modlila som sa zo srdca, potom som sa zjednotila so Spasiteľom.

Ja: „Môj Pane a Bože, napísala som slová, čo by si napísal na mojom mieste?“

Spasiteľ: „Zapamätaj si, moja dcéra, je to posolstvo pre kňazov.“

Spýtala som sa, či mám ísť ešte tento týždeň za svätým otcom Gebhardom

Heyderom. Spasiteľ: „Budúci víkend.“

Potom som sa ďalej spýtala, či mám ísť za pátrom Vogtom, alebo či mu mám zavolať, lebo potom by som mohla ísť po práci za

k sv. dekanovi.

Spasiteľ: „Zavolaj mu.“ (Pán farár Vogt)

Ja: „Napísala som to správne?“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, napísala si to správne.“

Ja: „Pane, keď sa ma spýtajú, ako ťa počujem, nedokážem to poriadne vysvetliť.“ Spasiteľ: „Povedz im, že ma počuješ v hĺbke srdca a tam som s tebou.“

Ja: „Ale ja pracujem v ušnej klinike a mám veľa do činenia so zvukovodom, a nepočujem ťa cez svoje uši.“

Spasiteľ: „To je nadprirodzené.“

Ja: „Ale oni povedia, že nadprirodzené môže pochádzať aj od diabla.“ Spasiteľ: „Nech sa modlia za rozlišovanie duchov. Potom spoznajú, či nadprirodzené pochádza od dobrého alebo zlého ducha.“

Okolo 13.15 som zavolať pánovi farárovi Vogtovi. Povedal som mu, že mi Spasiteľ povedal, aby som šiel za pánom dekanom Enzom, a že má dohodnúť stretnutie s pánom dekanom. Bol prekvapený a opýtal sa ma ešte raz.

Zopakoval som to druhýkrát.

Pán farár Vogt povedal, že si mám schôdzku dohodnúť sama.

Poďakovala som sa. Pán farár Vogt bol trochu nepriateľský.

14.00 v kaplnke na pracovisku:

Horko som plakala, potom som sa krátko pomodlila a spojila som sa so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Po práci chod' osobne za ním (ctihodným dekanom Enzom), po práci. Nezavolaj mu predtým.“

Ja: „Bude doma, keď za ním prídem?“ Spasiteľ: „Áno.“

Ja: „Ani neviem, kde býva. A čo ak ma nebude chcieť počúvať?“ Spasiteľ: „Bude ťa počúvať.“

Ja: „Môj Pane a Bože, vkladám všetku svoju dôveru do tvojich rúk.

Pane, nech sa stane tvoja vôľa. Ďakujem ti, urobím, čo si mi povedal.“ V kaplnke v klinike som bol asi 15 minút.

Dostalo sa mi milosti, moja duša bola opäť okamžite uzdravená a ja som bol šťastný a mohol som znova pracovať.

Po ceste do Wieslochu za pánom dekanom Enzom som sa modlil ruženec a ďalšie modlitby za pána farára Erza. Krátko po 17.00 hod. som už bol vo Wieslochu v kostole sv. Vavrinca. Krátko som sa tam modlil a povedal Spasiteľovi: „Teraz som tu a ani neviem, kde býva sv. dekan Enz.“

Poprosil som Spasiteľa, aby mi dal silu a pokoj a aby mi vnukol všetko, čo musím povedať, keď prídem k sv. dekanovi Enzovi. A verím, že Spasiteľ je so mnou. Vyšiel som z kostola a spýtal som sa jednej staršej ženy, kde býva sv. dekan Enz. Povedala mi to a ako blesk som stál pred farou.

Dvere mi otvorila pekná žena a ja som jej povedal, že musím hovoriť s pánom dekanom, lebo ma sem poslal Spasiteľ.

Hneď mi povedala, že pán dekan tu nie je.

Spýtal som sa, či si je istá, lebo ma sem poslal Spasiteľ.

Odpovedala, že je na dekanáte na Adenau Platz a venuje sa deťom, ktoré idú k prvému svätému prijímaniu.

Spýtal som sa, kedy sa vráti. Povedala mi, že to mám skúsiť znova okolo 19.00 hodiny, a ja som jej povedal, že ho budem hľadať.

Najprv som šiel do dekanátu na Adenau Platz. Tam mi jeden muž povedal, že pán dekan Enz už dávno odišiel. Potom som sa vrátil do kostola a povedal Spasiteľovi: „Drahý Spasiteľ, povedal si mi, že keď prídem za pánom dekanom, bude doma.“

Spasiteľ: „Je doma.“

Ja: „Tak tá pani klamala.“ Spasiteľ:

„Chod' do domu.“

Potom som opustil kostol a išiel pred dvere fary. Nechcel som vojsť dnu a začal som sa modliť, lebo vnútorne som tiež cítil, že pán

dekan Enz bol v dome. Držal som ruženec v rukách a niekoľkokrát som sa modlil AVE MARIA v latinčine, modlitbu k archanjelovi Michalovi a niekoľkokrát Sanctus v latinčine. Potom prišiel mladý pán a vošiel dnu. Videl, že sa modlím ruženec. Potom prišla staršia žena, matka farskej hospodárky. Potom prišiel ešte jeden remeselník, ktorého som už videl v dekanátnom dome a v kostole. Štvrtý muž, ktorý prišiel, postavil sa priamo pred mňa a kričal a revil nahlas: „Nemôže mi nikto pomôcť?“ Jeho hlas znela zúfalo.

Hneď som pocítil prítomnosť diabla vo svojom vnútri a neodpovedal som mu. Ale ďalej som sa s úctou a polohlasne modlil jedno Zdravas Mária za druhým.

On však počul moju modlitbu. Nahneval sa a niekoľkokrát zazvonil na dvere, stal sa nepokojným a vyhrážal sa mi, že mám prestať modliť.

Vysmieval sa ružencu, zdvihol na mňa ruku a povedal, že ma udrie. Nepohol som sa z miesta a ďalej som sa modlil.

Potom znova zazvonil na dvere a cez interkom sa ozval hlas hospodárky, že tu nikto nie je. Muž potom odišiel nahnevaný a rozzúrený. Ja som sa ďalej modlila a o chvíľu neskôr som volala k Panne Márii a anjelom a prosila ich o pomoc. Prosila som: „Panna Mária, rozprestri svoj plášť nad týmto domom.“

Zrazu sa dvere otvorili a žena mi povedala, že môžem vojsť, že medzitým prišiel pán farár.

Vyzerala neisto a ja som cítil, že nie je úprimná.

Povedal som jej: „Kde som ja ja, tam je hneď za mnou aj diabol.“

Ruženec som ešte držal v ruke, keď som prišiel k dekanovi a povedal mu, že som sa modlil pred dverami, lebo Spasiteľ mi povedal, že kňaz je v dome, a preto som ani nechcel zvončiť.

Pozrel na mňa prekvapene.

Povedala som mu, čo mi povedal Spasiteľ, že to pán dekan musí vedieť.

Rozprávali sme sa asi 25 minút a prečítala som mu posledné tri strany z denníka a dala som mu na prečítanie aj list, ktorý som poslala svätému otcovi.

Povedal mi, že si pohovorí s pánom farárom Vogtom.

Požiadala som ho o požehnanie a pokľakla som pred ním na zem. Dal mi veľmi pekné požehnanie a ja som odišla.

Na parkovisku, kde stálo moje auto, som stretla farskú hospodárku a povedala som jej, že musí ísť na spoveď. Odpovedala, že to bola nutná lož. Ešte som jej povedala, že to Boh videl. Potom sa zasmiala a išla ďalej.

O 18.25 hod. som už bol v kostole v Rote. Obetoval som sväté prijímanie za pána dekana Enza a za pána farára Vogta.

Po svätom prijímaní, keď som sa zjednotil so Spasiteľom, spýtal som sa ho, či bolo všetko v poriadku s pánom dekanom.

Spasiteľ: „Všetko bolo správne.“

Spasiteľ: „Ďakujem ti...“ Po chvíli Spasiteľ pokračoval: Spasiteľ: „Milujem ťa, moja milá dcéra, choď v pokoji.“

Po návrate z kostola som sa rozprávala s jednou mníškou (Steinhauserovou). Zachránila som ju pred bludnou náukou a rozprávali sme sa asi 20 minút. Doma som si uvarila niečo na jedenie a už som mala opäť návštevu. Znova som hovorila o Bohu, lebo návštevník nevedel, či je pokrstený.

V mojom manželovi zuril diabol. Prejavil sa v ňom hnev a nenávisť, dokonca si vyvrtol chorú nohu. Potom prišla ešte Lucia.

Sľúbila mi, že sa za mňa bude modliť, a povedala mi, že sa už teší na pondelok, na modlitebnú skupinu. Rada sem chodí modliť sa.

O 22.45 som išla do postele.

Už mnohokrát som tak málo spal, to vie len milý Boh. A predsa mi Spasiteľ dáva silu pokračovať v práci.

Verím, že tento deň bol pre mňa veľkou lekciou. Lebo Spasiteľ mi potvrdil, že počujem jeho hlas, a zároveň mi ukázal, ako je na mňa Satan nahnevaný. Bez Spasiteľa by som ho určite neporazil.

Ďakujem ti, môj Pane a môj Bože, za túto veľkú milosť, ktorú si mi dnes dal.

Pre mňa platí: „Kto hľadá, ten nájde“, a pre pána dekana platí: „Bdejte, lebo neviete, v ktorú hodinu príde.“

30.04.92 — štvrtok

Dnes ráno som sa veľa modlil. Potom som sa spolu s kolegyňou modlil ruženec. O

10.00 hod. som bola v ordinácii a pracovala. Pri práci som sa mohla dobre modliť. Neskôr som obrátila svojich pacientov, ktorí prišli na röntgen, tie stratené ovce, ktoré si nemyslia, že majú hriechy a nespovedajú sa.

Jeden pacient bol z Maďarska, druhý z Talianska, tretí prišiel z Rumunska a potom prišiel ešte jeden Nemeck z Mauera. Bol to dobrý úlovok. Tak som dostala posolstvo od Spasiteľa až o 12.30 v kaplnke v klinike.

Ja: „Keď som sa včera modlil pred dverami dekanovho domu a ten muž s nečistým duchom stál pred mnou, bol si so mnou.“

Spasiteľ: „Áno, bol som s tebou.“

Ja: „Preto ma nemohol napadnúť.“

Ja: „Aký nečistý duch to bol v tom mužovi? Pýtam sa ťa, lebo si môj duchovný vodca, a ak to musím vedieť, tak mi to povedz,

ak to tak chceš.

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, bol to Lucifer.“ Ja:

„Luciferov démon alebo samotný Lucifer?“

Spasiteľ: „Samotný Lucifer.“

Ja: „Bol tam sám, alebo tam boli aj iní?“ Spasiteľ: „Boli tam celé zástupy.“

Ja: „Môj Pane a Bože, aký bol jeho zámer? Bolo to preto, že som sa modlil pred dverami dekana? Prišiel práve teraz, keď som mal s pánom dekanom prerokovať dôležité veci. Pane, povedz mi, či je to dôležité pre kňazov.“

(Satan bol nahnevaný, lebo som s pánom dekanom hovorila o zrušení prijímania na ruku a o zavedení prijímania do úst, lebo prijímanie na ruku je dielom Satana.)

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, kňazi musia plniť svoju vôľu.“ Ja: „Ale aký je Luciferov cieľ?“

Spasiteľ: „Chce ich mať všetkých.“

Ja: „Môj Pane, napísala som to správne?“ Spasiteľ:

„Áno, tak je to správne.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, kňazi teraz upadajú do zmätku.“ Ja: „Prečo?“

Spasiteľ: „Lebo sa nachádzajú v blate. Moja dcéra, zostaň mi verná a vytrvaj.“

Ja: „Spasiteľ, niečo sa na mňa valí. Môžeš mi to povedať, veď som s tebou a uverím tomu.“

Spasiteľ: „Budeš preosievaná.“

Ja: „Drahý Bože, čo znamená ‚prejsť sietou‘?“

Spasiteľ: „Mnohí ťa budú vypočúvať. Dobre počúvaj môj hlas.“ Ja: „Môj Pane a Bože, to však nie je jednoduché.“

Spasiteľ: „Už som ti povedal, že nakoniec so mnou zvíťaziš.“ Ja:

„Ďakujem, môj Pane a Bože, stane sa tak, ako si povedal.“

Bol som v kostole v červenom. Sväté prijímanie som obetoval za Marion.

Modlil som sa najmä za ňu.

Prišiel architekt Wolfgang a pozrel si, kde chceme postaviť modlitebňu. Bola tam aj Roswita.

Večer prišla Marion, jej mama a Erich. Keď som s Marion písala denník, môj manžel, Irma a Erich sa modlili ruženec.

Ďakujem Bohu za túto milosť.

01.05.92 – piatok

Doma okolo 7.00 hodiny:

Po 45 minútach modlitby som sa zjednotil so Spasiteľom.

Ja: „Môj Pane a Bože, môj dobrotivý Otče a Spasiteľ, čo mi chceš povedať, aby som to zapísala? Pane, nech sa stane tvoja vôľa. Môj Pane, som nič. Dnes sa ani neodvážim ťa o niečo požiadať. Možno preto, Pane, lebo som tak sklamaná z kňazov. Srdce ma bolí kvôli nim.

Áno, Pane, plačem kvôli kňazom. Chceme ich zachrániť z blata, a oni nepočúvajú.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. V najbližšom čase musíš hovoriť v mojom mene. Budeš pozvaná k pánovi arcibiskupovi.“

Ja: „K komu? K arcibiskupovi

Saierovi?“ Spasiteľ: „Áno, moja dcéra.“

Ja: „O čom s ním mám hovoriť?“ Spasiteľ:

„O tom, čo som ti vnukol.“

Ja: „Kedy s ním budem hovoriť, skôr ako pôjdem za Svätým Otcom, alebo až potom, čo som s ním hovorila?“

Spasiteľ: „Predtým, ako si hovoril so Svätým Otcom.“

Ja: „Môj silný, nesmrteľný a svätý Bože, musím sa na to pripraviť?“

Spasiteľ: „Modli sa a pôst.“

Ja: „Áno, môj Pane, urobím to. A ty budeš so mnou.“ Spasiteľ:

„Áno, budem s tebou.“

Ja: „Musím ešte niečo zapísať?“

Spasiteľ: „Áno. Napiš, moja dcéra, ešte niečo. Všetko, čo som ti doteraz vnukol, dodržiavaj pevne a verne.“

Po chvíli Spasiteľ povedal:

„Chod' v pokoji.“

Približne 30 minút som bola úzko spojená so Spasiteľom. Potom som sa ešte modlila, ale nezapisovala som si všetko. Musím sa striedať, inak Marion nestíha písať.

Večer som bola v kostole na ruženci. Bola to slávnostná otvorenie mariánskych májových pobožností. Mohlo by to byť krajšie, keby sa viac modlilo.

Marion bola popoludní u mňa a písali sme denník.

Hilde a Hedwig prišli po omši na návštevu a ja som ich posilnila vo viere. Modlila som sa za slečnu Wennebuschovú, aby už nerozdávala sväté prijímanie.

Spasiteľ mi povedal: „Za túto vec sa musí modliť.“

02.05.92 — sobota

O 7.15 hod. ma zaviedli do Waghäuselu na svätú omšu, do prvej lavice pred svätostánkom.

Ostatní veriaci, ktorí sa zúčastnili svätej omše, sedeli v zadnej, menšej časti kostola, za oltárom. Odtiaľ nie je vidieť svätostánok ani Pannu Máriu z Waghäuselu, Matku s dobrotivým srdcom.

Nedokážem ani opísať, akú milosť som na tomto mieste pred svätostánkom okamžite dostala.

Svätú omšu slúžili traja kňazi. Prijala som sväté prijímanie duchovne a cítila som, že Spasiteľ prišiel ku mne.

Potom som išla za Marion a písali sme denník.

O 12.00 hod. sme sa modlili Anjel Pánov. Počas modlitby som počula, že moja svokra má byť ešte tento mesiac odvedená. Nebolo mi to celkom jasné, tak som to povedala Marion. Keď som prišla domov, pokosila som posledný kúsok v záhrade a potom som zasiala zeleninu.

O 16.25 hod. som išla do kostola v Rote, kde som zostala asi do 20.00 hod.

Najprv som sa spolu s niekoľkými ženami modlila ruženec. Potom som sa modlila sama až do cca 17.25 hod. Potom som sa zjednotila so Spasiteľom.

Ja: „Spasiteľ, bolo správne, že som dnes ráno vo Waghäuseli slávila svätú omšu pred svätostánkom?“

Spasiteľ: „Pokračuj tak, moja dcéra.“

Ja: „Otec Berthold mi chcel udeliť sväté prijímanie. Keďže som však kľáčala na druhej strane kostola, teda nie medzi ostatnými veriacimi, ale pred svätostánkom, bola som s Spasiteľom duchovne tak hlboko zjednotená, že som cítila, že je so mnou.

A tak som neprijala sväté prijímanie, hoci otec Berthold mi dal znamenie, že by som mohla. Spasiteľ, bolo to správne?“

Spasiteľ: „Ak ti chce udeliť sväté prijímanie, chod' k nemu.“

Ja: „Ale keď som sa s tebou duchovne zjednotila, bol si predsa so mnou.“ Spasiteľ:

„Áno, bol som s tebou.“

Nechcela som sa pýtať na nič ďalšie. Potom nastalo ticho.

Potom som počula: „Píš, moja dcéra.“

Potom bolo zase ticho.

Premýšľala som, čo asi teraz príde.

Potom som počul ďalej: „Ešte tento mesiac si vezmem tvoju svokru k sebe. Modli sa za ňu.“

Ja: „Áno, Pane, budem sa za ňu modliť.“

Ja: „Môj Pane, nemám ťa na čo viac opýtať. Si dobrotivý a milosrdný. Milujem ťa nadovšetko.“

Zase nastalo ticho.

Zrazu mi z pravého oka stiekla veľká slza. Premýšľal som, čo to má znamenať a čo teraz príde.

Vtedy som počula:

„Napiš, moja dcéra: ‚V Srbsku bude tiež vojna.‘“ Ja: „To je ale smutné, môj Pane.“

Spýtala som sa: „Bude moja vlasť zničená?“

Vtedy som myslel na dve veľké mestá, Belehrad a Pančevo. Spasiteľ:

„Tak to bude.“

Ja: „Môj Pane a Bože, čo mám robiť?“ Spasiteľ:

„Veľa sa modli.“

Ja: „Pane, už neviem, ako sa mám za všetko modliť. Je toho na mňa toľko.“ Ja: „Kedy to bude, môj Pane a Bože?“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, v najbližšom čase.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zostaň silná.“

Ja: „Áno, Pane, budem silná, lebo ty to tak chceš.“ Ja:

„Ďakujem ti, môj Pane a Bože.“

Potom, čo som dve a pol hodiny kľáčala a modlila sa v kostole, zostala som ešte na svätej omši. Sväté prijímanie som obetovala za svoju svokru.

Keď som prišla domov, môj manžel bol nahnevaný, lebo som bola tak dlho preč.

Nemohla som mu povedať, čo som počula o jeho matke. Mlčala som, lebo mi neverí a väčšinou sa so mnou háda.

03.05.92 — nedeľa

7.30 hod. doma:

Začala som sa modliť, potom som sa zjednotila so Spasiteľom.

Povedala som Spasiteľovi: „Čo mám robiť? Keď o tom poviem doma, uveria mi.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, oni ti neuveria.“

Spasiteľ: „Ľudia, ktorí nie sú zmierení s Bohom, sa musia naliehavo obrátiť, len tak môžu byť spasení.“

Ja: „Môj Pane a Bože, ak budú Belehrad a Pančevo zničené, bude to súčasťou trestného súdu?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, tak to je.“

Ja: „Pane, v tomto meste bolo potratených najviac detí.“ Spasiteľ:

„Uhádla si.“

Ja: „Pane, môžem pre týchto ľudí niečo urobiť?“

Spasiteľ: „Tu pomáha len pôst a modlitba.“

Po chvíli som počula Spasiteľa povedať:

„Moja dcéra, milujem ťa. Zostaň mi verná. Chod' v pokoji.“

Ja: „Môj milujúci Otče, milosť, zľutovanie a odpustenie pre všetkých ľudí, ktorí sa s Tebou ešte nezmierili. Môj Pane a Bože, zachráň ich, aby nezahynuli. Ďakujem Ti, môj milovaný Ježišu, môj duchovný vodca, za Tvoje živé slová a za mnohé milosti, ktoré si mi udelil.“

O 10.00 hod. som sa zúčastnila svätej omše v Rote.

Počas svätej omše som trpela. Deti a kňaz neprejavovali žiadnu úctu voči Bohu. Popoludní som bola na púti na Letzenbergu.

Vrátila som sa domov opäť sklamaná. Kázal domkapitular, ale nie to, čo by ľudia dnes mali počuť. Stále len chodil okolo horúcej kaše.

Keď som po pobožnosti schádzal z Letzenbergu, od kaplnky Bolestnej Panny Márie, dolu vinicou, stretol som pred farou, bez toho, aby som na to myslel, kanonika.

Povedala som mu, že nabudúce budem kázať o Medžugorji. Pozrel na mňa prekvapene.

Povedala som, že čoskoro pôjdem za arcibiskupom Oskarom.

Podal mi ruku a ja som odišiel. To som mu asi musel povedať. Doma som sa modlil ruženec. Potom prišla Marion a písali sme denník.

V čase, keď sme písali, sa môj manžel, Irma a Hedwig Heger spoločne modlili ruženec.

Zlý ma aj dnes opäť neustále trápil silnými bodavými bolesťami v pravej zápästnej kosti.

Zakaždým, keď na to nalejem svätenú vodu a obetujem bolesť za spásu duší, bolesť zmizne.

04.05.92 – pondelok

Medzi 10.00 a 11.00 hod. som sa vrúcne modlil na zubárskom kresle v klinike.

O 12.00 hod. v kaplnke v klinike:

Po modlitbe som sa úprimne modlila fatimskú modlitbu a ďalšie modlitby.

Opýtala som sa Spasiteľa, pretože som včera v kostole tak trpela, keď deti tancovali okolo oltára.

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, to sa okolo oltára nepatrí. Je to obetný oltár. Tým kňaz odláka deti od úcty.“

Ja: „Včera popoludní sa mi nepáčilo ani kázanie na Letzenbergu.“ Spasiteľ: „Kázanie nezodpovedá dnešnej dobe.“

Ja: „Stačí mi to, čo som počul.“ Potom nastal hlboký pokoj.

Potom som počula Spasiteľa povedať:

„Píš, moja dcéra, – Ticho – „Budeš musieť odísť,“ – Ticho – „nevieš, čo teraz príde, však?“

Ja: „Môj Pane a Bože,“ – ticho – „Veľký Bože, svätý Bože, kam mám ísť, ale skôr, než mi to povieš, zbav ma strachu a strachu z ľudí a daj mi milosť, aby som urobila a splnila to, čo je tvoja vôľa.“

Spasiteľ: „Musíš ísť za spolkovým kancelárom Kohlom. On musí vyzvať ľud k modlitbe.“ Ja: „Čo mu mám povedať, keď sa ma spýta, prečo?“

Spasiteľ: „Povedz mu, že príde vojna.“

Ja: „Mám mu povedať aj to, že Belehrad a Pančevo budú zničené?“ Spasiteľ: „Áno, napíš to, musíš mu to povedať.“

Ja: „Pane, to je však vážna vec.“ Spasiteľ: „Urob to, moja dcéra.“

Ja: „Áno, Pane, urobím to. Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“

Ja: „Kedy mám ísť?“

Spasiteľ: „Chod tak skoro, ako len môžeš.“

Ja: „Pane, keď k nemu prídem, vypočuje ma?“ Spasiteľ: „Áno, vypočuje ťa.“

Ja: „Urobím to, prosím, daj mi milosť a všetko, čo potrebujem, aby som to urobila.“

Potom som počula Spasiteľa: „Milujem ťa a ďakujem ti, moja dcéra.

Chod v pokoji.“

Holger sa modlil vedľa mňa v kaplnke a sledoval, ako si to zapisujem.

Povedala som mu, čo mi Spasiteľ zveril, a on mi dal nápad, ako by som sa mohla dostať k spolkovému kancelárovi.

V Ludwigshafene je mariánsky kláštor, kam chodia aj jeho synovia. Hneď som si spomenula aj na otca Stefana, ale ten je teraz v blízkosti Kolína, viem len to, že Fridolin má jeho telefónne číslo.

Potom som sa Spasiteľa opýtala, či je táto cesta správna.

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, aj takto to ide.“

Ja: „Musím ešte niečo zapísať, alebo je to tak, ako to chceš?“ Spasiteľ: „Moja dcéra, je to tak.“

Moja prestávka sa skončila. Nevyšla som na čerstvý vzduch a hneď som pokračovala v práci.

O 18.15 hod. som od Fridolina, ktorý bol v Landershofene, dostala telefónne číslo otca Stefana v Kolíne: 0221—214535 – St. Columba.

Trikrát som sa mu pokúsila dovolať na toto číslo. Nikto však telefón nezodvihol.

O 18:40 prišlo ku mne šesť ľudí z Pirmasensu a okolia. Spoločne sme išli do Mingolsheimu do kaplnky sv. Rocha a tam sme sa zúčastnili svätej omše, keďže v Rote žiadna nebola. Povedal som im, že všetci musíme obetovať svätú omšu za pána spolkového kancelára Kohla a jeho rodinu. Bolo nás sedem, ktorí sme to urobili.

Domov som prišiel asi o 15 minút neskôr do modlitebnej skupiny. Nikdy predtým neprišlo na modlitbu toľko ľudí ako dnes. Prišiel aj kňaz, ktorý bol v tom čase v kaplnke sv. Rocha, otec Söllner.

Veľa sme sa modlili. Na konci veriaci odišli šťastní. Kňaz sa najprv zdráhal udeliť požehnanie.

Potom mi položil niekoľko otázok a až potom nám všetkým udelil nádherné požehnanie.

Jeden veriaci, Toni, ktorý takmer vždy chodí do modlitebnej skupiny, sa nad tým rozčúľil a bol trochu urazený, pretože keď sme otca požiadali, aby nám udelil požehnanie, najprv nám ho odmietol.

Povedal, že Panna Mária nám už požehnanie udelila. Povedal som:

„Áno, verím tomu a je to pravda.“

A napriek tomu nás kňaz nechcel požehnať, aj keď som ho o to ešte raz požiadal.

Vtedy Toni povedal: „Tak to nie je pravý kňaz.“

Kňaz sa spýtal, kto hovorí zhora, či je to svätý, lebo Toni sedel na schodoch hore, pretože už nebolo miesto. Toni odpovedal: „Áno, Anton.“

05.05.92 – utorok

10.00 hod. v ordinácii:

Po modlitbe som sa spojil so Spasiteľom. Spýtal som sa na otca, ktorý včera večer navštívil modlitebnú skupinu.

Spasiteľ: „Bolo to pokušenie.“

Ja: „Čo myslíš tým pokušením? Veď ty hovoríš, že prijímanie do rúk sa musí zrušiť, a kňaz hovorí, že musí počúvať biskupov.“

Spasiteľ: „Musíš pevne zotrvať pri tom, čo som ti vnukol.“ Ja:

„Pane, je to také nejasné.“

Spasiteľ: „Moje slová, ktoré som ti vložil do srdca, sú živé slová.“ Ja: „Čo to znamená?“

Spasiteľ: „Slová zostávajú a nikto ich nesmie vymazať.“ Ja:

„Biskupi ich určite vymažú.“

Spasiteľ: „Ale nie biskupi, ktorí žijú v Božej milosti.“ Ja: „Urobil Toni správne?“

Spasiteľ: „Ja som to dovolil.“

Ja: „Ako to mám chápať, môj duchovný vodca?“

Spasiteľ: „Kňaz musí na požiadanie vždy udeliť požehnanie.“

Povedala som, že som sa nedovolala otcovi Stefanovi. Spasiteľ:

„Napíš, moja dcéra, choď do kláštora.“

Ja: „Kde to je, v Ludwigshafene alebo v Oggersheime?“

Spasiteľ: „V Oggersheime.“

Spasiteľ: „Tam stretneš otca, ktorý ťa najrýchlejšie spojí s federálnym kancelárom pánom Kohlom.“

Ja: „Nemám ísť cez synov kancelára?“ Spasiteľ: „Dobre počúvaj otca.“

Ja: „Bude ten kňaz vedieť, že prídem?“ Spasiteľ: „Áno, bude to vedieť.“

Ja: „Kedy tam mám ísť?“ Spasiteľ:

„Choď ešte dnes.“

Ja: „Mám otcovi povedať, prečo musím ísť za svätým kancelárom Kohlom, alebo mám mlčať?“

Spasiteľ: „Povedz mu, prečo s ním musíš hovoriť.“

Ja: „Môj Pane a Bože. Urobím tak, ako si povedal. Pane, nech sa stane tvoja vôľa. Ale prosím ťa, môj milosrdný Bože, veď ma, aby som nezablúdil. A prosím, udel mi milosť, aby som splnil tvoju vôľu.“

Potom som ešte dodal: „Ako to bude ďalej, to nechávam v Božích rukách. O to sa nestarám.“

Spasiteľ: „Nie. Moja dcéra, o to sa nemusíš obávať.“

Spýtala som sa na svojho manžela, lebo som včera znova cítila, že pri ňom bol nečistý duch. Spýtala som sa, či som sa mýlila, alebo si to možno len namýšľala.

Spasiteľ: „Nečistí duchovia sú okolo teba viac, než si myslíš.“ Ja: „Som neustále vystavená pokušeniam.“

Spasiteľ: „Áno, musíš byť vždy ostražitá.“

Ja: „Pane, bez teba som stratená.“

Spasiteľ: „To je pravda. Ale so mnou sa nikdy nestratíš.“

Ja: „Musím si ešte niečo zapísať, keď som sa toľko pýtala?“

Spasiteľ: „Ďakujem ti, moja dcéra, že si sa ma opýtala. Choď v pokoji, moja milovaná dcéra.“

12.15 hod. v kaplnke:

Než som vošla do kaplnky, bola som v pokušení. Myslela som si, že som si niečo zle zapísala, že kláštor je v Ludwigshafene. Bola som trochu zmätená, lebo Spasiteľ mi povedal, že je v Oggersheime.

Keď som vošla do kaplnky, prišiel sa modliť aj Holger, v tom istom čase.

Povedal som mu, že sa musím ešte raz opýtať Spasiteľa, čo mi nebolo jasné. Potom som sa ho spýtal, či náhodou nevie, kde presne sa ten kláštor nachádza.

Povedal: „V Oggersheime.“

Potom som povedal, že už sa Spasiteľa nemusím pýtať. Takže toto zmätenie pochádzalo len od nečistého ducha, ktorý mi vždy chce našeptávať opak toho, čo mi hovorí Spasiteľ.

Krátko som sa pomodlil a spojil som sa so Spasiteľom.

Spýtala som sa Spasiteľa, pretože často cítim bodanie na chrbte pravej ruky, ako ostrý bod nôžom.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, nečistý duch sa snaží, ak mu to dovoľíš, vtlačiť ti do pamäti rany. Ale to nie je moja vôľa.“

Ja: „Prečo to robí?“

Spasiteľ: „Aby si sa rýchlejšie poddala tomu, čo ti vkladám do srdca.“

Ja: „Ale to je nepríjemná bolesť, čo mám robiť?“ Spasiteľ: „Doteraz si konala správne, moja dcéra. Modli sa veľa.“

Ja: „Pane, ak sa budem veľa modliť, bude ma napádať ešte viac.“ Spasiteľ: „Ale bude slabnúť.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Bože, teraz musím ísť do práce.“ Spasiteľ: „Milujem ťa, moja dcéra, choď v pokoji.“

16.00 hod.: Hneď po práci som išla do Ludwigshafenu. Po ceste v aute som sa už modlila ruženec za kňaza, s ktorým som sa mala stretnúť. Cestu som vôbec nepoznala, ale bola som vedená do kostola v Oggersheime. V kostole bol len jeden muž, ktorý sa modlil pred svätostánkom. Keď som sa krátko pomodlila, spýtala som sa Spasiteľa, čo mám teraz robiť.

Spasiteľ: „Choď, ukážem ti to.“

Vyšiel som z kostola a hneď za mnou bol ten muž, ktorý ešte pred chvíľou kľáčaľ pred svätostánkom. Spýtal som sa ho, či je tu kláštor.

Muž povedal „tu“ a ukázal na budovu predo mnou. Potom som sa spýtal, či je to ženský alebo mužský kláštor. Muž len povedal: „Mužský.“

Vošiel som do kláštora a v predsieni som uvidel obraz sv. Františka. Tam som sa hneď pomodlil k sv. Františkovi Otče náš, Zdravas Mária a Sláva Otcu a poprosil som ho, aby mi poslal toho správneho kňaza.

Prišiel kňaz a oslovil som ho. Vošli sme do zasadačky.

Najprv sme obaja mlčali a ja som sa na chvíľu ponoril do modlitby a overoval si, či je to ten správny kňaz. Počul som hlas Spasiteľa: „Porozprávaj sa s ním.“

Mohla som s ním hovoriť otvorene, lebo bol tiež pokorný a cítila som pokoj, ktorý z neho vyžaroval. Zostala som tam na svätú omšu. Po svätom prijímaní som počula Spasiteľa: „Urobila si správne, moja dcéra.“

Obetovala som sväté prijímanie za tohto kňaza, za spolkového kancelára pána Kohla a za svoju svokru.

Na ceste domov som v aute opäť modlila ruženec za úmysly toho kňaza.

Okrem prosby o pomoc, s ktorou som sa obrátil na tohto kňaza, aby mi vybavil stretnutie s federálnym kancelárom, som hovoril aj o vojne, ktorá prichádza z Ruska, a o prijímaní z ruky, ktoré má byť zrušené.

06.05.92 — streda

Od 8.30 do 11.30 hod. som ležala celý čas na stomatologickom kresle v klinike.

Plombovali mi zuby. V duchu som sa neprestajne modlila a modlila som sa srdcom. Nedala som si dať injekciu a obetovala som bolesť za mnohé úmysly, najmä za H. Dr. Eberta, ktorý pracoval v tejto ORL klinike a v týchto dňoch mal smrteľnú dopravnú nehodu.

Dvaja zubári, ktorí ma ošetrovali, sa tiež pomaly obrátili. Jedného z nich som už raz napomenul, aby išiel na spoveď.

Po návšteve zubára som sa vrátil na svoje pracovisko a dve hodiny som pacientom robil röntgeny.

O 13.30 hod. som išla do kaplnky: nechcela som sa Spasiteľa už na nič pýtať, ale túžila som sa s Ním zjednotiť.

Modlila som sa zo srdca a počula som Spasiteľa: „Píš, moja dcéra.“ Ja: „Áno, môj Pane a Bože, môj milovaný Ježišu, môj duchovný vodca, budem písať. Ale prosím, daj mi milosť a ochranu, aby som urobila to,

čo odo mňa chceš.

Spasiteľ: „Musíš ísť“ – ticho – „moja dcéra“ – ticho –

Ja: „Veľký Bože, Svätý Bože, kam?“ (Vnútri som bola taká napätá, čo asi teraz príde.)

Spasiteľ: „Za spolkovým kancelárom, pánom Kohlom, čo najskôr.“

Ja: „Pane a Bože, už som povedal otcovi Joachimovi, že musím hovoriť s H. Kohlom.“

Spasiteľ: „On ti zavolá.“

Ja: „Tak musím čakať, kým mi zavolá?“

Spasiteľ: „Áno, čakaj.“

Ja: „Musím povedať ešte niečo iné?“

Spasiteľ: „To, čo som ti povedal.“ Ja: „Že príde vojna.“

Spasiteľ: „Áno, že vojna čoskoro príde.“

Ja: „A ty si povedal, že vyzýva ľudí k modlitbe.“ Spasiteľ: „Áno, musí to urobiť.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, ste vo veľmi veľkom nebezpečenstve. Nebezpečenstvo prichádza zo strany Ruska.“

Ja: „Kto sú tí ‚vy‘?“

Spasiteľ: „Ľudia v Európe.“

Ja: „Počula som od teba, že touto vojnou je v nebezpečenstve len Nemecko.“

Spasiteľ: „V nebezpečenstve sú všetci.“

Ja: „Ó, môj Pane, nemôžem to napísať, je to pre mňa príliš zložité. Môj Pane a môj Bože, dostanem od otca Joachima termín, aby som mohla hovoriť s federálnym kancelárom H. Kohlom?“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, dostaneš termín od otca, aby si mohla ísť za spolkovým kancelárom H. Kohlom.“

Ja: „Áno, môj Pane, pochopil som to. Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“

Ja: „Môj Pane a Bože, tak veľmi ťa milujem a som pripravená urobiť všetko, čo mi povieš.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, to ti na dnes stačí. Choď v pokoji.“

Poobede okolo 15.00 hodiny som si po prvýkrát prečítala posolstvo z 25. apríla 1992 z Medžugoria od Kráľovnej pokoja. Bola som ohromená. Tak ma to zapôsobilo, že teraz musím zapísať poslednú časť:

„Medžugorje je znamením pre vás všetkých a výzvou, aby ste sa modlili a aby ste žili dni milosti, ktoré vám Boh dáva. Preto, milé deti, vezmite si túto výzvu k modlitbe vážne k srdcu.“

Večer som šiel do Mingolsheimu do kaplnky sv. Rocha. Tam som sa spovedal.

Sväté prijímanie som obetoval za viaceré úmysly.

07.05.92 – štvrtok

Svätá omša u pátra v Mingolsheime sa mi nepáčila. Niektoré veci sú v rozpore s pravou vierou.

Preto som sa spýtala Spasiteľa:

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si to, buď opatrná na takých kňazov.“ Ja: „Môj milý Otče, čo znamená toto slovo ‚takí kňazi‘?“

Spasiteľ: „Tí, ktorí falšujú učenie Svätého Otca.“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, kňaz musí byť poslušný Najvyššiemu Otcovi.“ Ja:

„Budem mať ešte raz rozhovor s otcom Söllnerom v klinike Rochusklinik?“ Spasiteľ:

„Áno, ešte s ním budeš mať rozhovor.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zostaň mi verná. Drž sa toho, čo som ti vnukol.“

Nemôžem zapísať všetko, čo sa modlím a o čo prosím Spasiteľa. Ale viem, že sa veľa modlím, aby mi Spasiteľ dal takú vieru, ako napríklad: Keď Peter kráčal po vode a Spasiteľ stál na vode oproti nemu.

Povedala som Spasiteľovi, že nechcem klesnúť do vody, keď ma zachvátia pochybnosti.

Chcem mať takú vieru, aby som mohla kráčať po vode až k tebe.

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, darujem ti živú vieru.“ Ja: „Mám to zapísať?“

Spasiteľ: „Áno.“

Spasiteľ pokračoval: „Táto viera je môj dar pre teba.“

Ja: „Pane, to je však najkrajší dar, aký si môžem želať.“

Za to sa nedá dostatočne poďakovať. Ale Pane, určite odo mňa veľa očakávaš, keď mi dávaš niečo také?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, budem to od teba ešte vyžadovať.“

Ja: „Môj Pane a Bože, aj ja som pripravený urobiť to, čo odo mňa žiadaš. Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“

Povedal som Spasiteľovi, že teraz musím ísť do práce.

Spasiteľ: „Príď za mnou neskôr, opýtaj sa ma.“

12.15 – 13.00 hod. v kaplnke v klinike:

Modlila som sa a potom som sa spojila so Spasiteľom.

Ja: „Čo je živá viera?“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Máš mňa a ja som tvoja viera.“ Ja: „To je ale krásne. Ďakujem ti z celého srdca.“

Ja: „Môj Kráľ všetkých kráľov, môj milujúci Otec, čo odo mňa žiadaš?“

„Viem, že nežiadaš nič nemožné, a rada to zapíšem, ak chceš.“

Spasiteľ: „Napíš to, moja dcéra. Žiadam od teba tvoj život.“ Ja: „Môj

Pane a môj Bože, môj Ježišu, dávam ti ho.“

Ja: „Prečo žiadaš môj život, veď som ti ho už dala?“ Spasiteľ: „Dala si mi ho, ale ja som ho od teba ešte nežiadal.“

Ja: „Môj Pane a Bože, teraz sa ťa už na nič viac nepýtam, je to ťažké pochopiť, povedz mi, ak o tom musím niečo vedieť.“

Spasiteľ: „Ja som tvoj život. Píš, moja dcéra.“ Ja: „Môj

Pane a Bože, čo mám písať?“ Spasiteľ: „Ja určujem

tvoj život.“

Ja: „Áno, Pane. Nech sa stane, ako chceš. Som tvojím ničím a môžeš ma mať len skrze Svätú Matku Máriu.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, to sa mi páči.“ Spasiteľ:

„Moja milá dcéra, choď v pokoji.“

Večer som bola v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime na svätej omši.

Sväté prijímanie som obetovala za duše v očistci.

08.05.92 – piatok

10.00 hod. v ordinácii:

Po modlitbe som sa zjednotila so Spasiteľom a spýtala som sa:

„Včera si povedal: ‚Ja určujem tvoj život.‘ Môžeš mi o tom povedať ešte niečo, ak chceš?“

Spasiteľ: „Všetko, čo robíš, je moje dielo.“

13.00 hod. v kaplnke v klinike:

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, Pane, zapíšem to. Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“ Spasiteľ:

„Musíš ísť za otcom, do Oggersheimu.“

Ja: „Možno k inému kňazovi?“ Spasiteľ: „Do

Oggersheimu, za kňazom.“

Ja: „Najprv som chcela ísť do Regensburgu, za otcom

Gebhardom.“ Spasiteľ: „Najprv choď za otcom do Oggersheimu.“

Ja: „Povedal si, že mi zavolá.“ Spasiteľ: „Áno,

urobí to.“

Ja: „Teraz zostáva už len otázka, kedy?“

Spasiteľ: „Tento víkend.“

Ja: „Môj Pane a Bože, pôjdem. Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“ Ja:
„Musím si ešte niečo zapísať?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, opýtaj sa ma neskôr.“

Keď som sa potom pozrela na hodiny, ktoré viseli v predsieni kaplnky, zistila som, že som už o pol hodinu prekročila svoju obednú prestávku. Čas ubieha veľmi rýchlo, keď je človek zjednotený so Spasiteľom.

15.30 hod.:

Ja: „Môj Pane a Bože, uveria mi otcovia, keď k nim prídem?“ Spasiteľ: „Nie, moja dcéra, oni pochybujú.“

Ja: „Prečo by som mala ísť za nimi, keď majú pochybnosti? Tomu nerozumiem.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, nemajú také otvorené srdce ako ty, ktorým ma počujú. Moja dcéra, dobre počúvaj môj hlas.“

Ja: „Môj Pane a Bože, to, čo poviem otcom, vkladám do tvojich rúk.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, je to tak.“

Ja: „Čo dosiahnem, ak budem hovoriť s otcami?“

Spasiteľ: „Že čo najskôr porozprávaš s kancelárom Helmutom Kohlom.“ Ja: „Drahý

Spasiteľ, mám ešte niečo napísať, alebo to stačí?“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, oznámiš otcom, že to s vojnou myslím vážne. Moja dcéra, zostaň mi verná. Choď v pokoji.“

09.05.92 — sobota

7.15 hod. na svätej omši vo Waghäuseli.

Potom som bola do 13.00 u Marion a písali sme denník. Od 16.15 do

17.30 som sa modlila v kostole v Rot.

Večer na mňa diabl útočil prostredníctvom môjho manžela. Musela som sa znova veľa modliť. Potom nastal pokoj.

10. 5. 1992 — nedeľa

Pred svätou omšou som sa modlil.

O 10.00 hod. bola svätá omša v červenom, ktorú som navštívila.

Okolo 14.30 hod. som mala utrpenie. Chcela som sa modliť asi 30 minút, ale nedokázala som to.

Ležala som na gauči. Potom som prosila Spasiteľa o pomoc. Vtedy som počula: „Choď, moja dcéra, urob, čo ti poviem. Modli sa ruženec bolestnej Matky Božej.“

Zrazu som dostala silu a hneď som sa pomodlila dva ružence a litániu. Okolo 16.50 som sa zjednotila so Spasiteľom.

Ja: „Povedal si, že zavolajú.“ Spasiteľ: „Povedal som to.“

Ja: „Kto si, JA?“

Spasiteľ: „Tvoj Ježiš, moja dcéra. Satan má moc nad kláštorom. Počkaj, kým ti nepoviem, ako to bude ďalej. Ozvú sa ti otec Joachim. Modli sa za nich ďalej, moja dcéra.“

Večerná mariánska pobožnosť.

11.05.92 – pondelok

O 12.00 hod. v kaplnke:

Chcela som vedieť, či som počula niečo nesprávne ohľadom vojny v Srbsku. Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, vojna v Srbsku príde a Belehrad a okolie budú zničené.“

Potom som chcela vedieť, či sa do toho vložil Zlý, kvôli mojej svokre. Chcela som to ešte raz overiť a preto som sa opýtala Spasiteľa. Spasiteľ: „Moja dcéra, tvoja svokra tento mesiac odíde domov.“

Spasiteľ: „Otec Joachim ti zavolá, buď pripravená.“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra. Musím priniesť trest na zem.“ Spýtala som sa: „Kto si ty, JA?“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, som Trojjediný Boh, Boh Otec, Boh Syn, Boh Duch Svätý.“

Ja: „Môj Pane a Bože, čo tým dosiahneš?“ (Tým trestom) Spasiteľ:

„Duše, ktoré mi sú verné.“

Ja: „Mám ešte niečo zapísať?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, to stačí. Choď v pokoji.“

Na modlitebnú skupinu prišlo veľa ľudí. Otec Berthold z Waghäuselu udelil všetkým individuálne požehnanie pri prvom svätom prijímaní. Naša modlitba spolu s požehnaním trvala niečo málo cez tri hodiny. Ďakujeme Bohu za toto nečakané požehnanie.

12.05.92 – utorok

Ordinácia:

Ešte raz som sa Spasiteľa opýtala na trest.

Spasiteľ: „Trest je potrebný, aby ľudia spoznali, ku ktorému Otcovi patria, lebo sa musia rozhodnúť pre jedného Otca.“

Mal som veľa práce a do kaplnky som prišiel až o 15.00 hod.

Spýtala som sa Spasiteľa, či mám ísť za otcom Söllnerom do Mingolsheimu, lebo náhle ochorel.

Spasiteľ: „Choď, moja dcéra, choď za ním.“ Ja:

„Čo mám povedať?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, napíš to. Má urobiť to, čo žiadam aj od pána dekana Enza. Povedz mu, že mi tým urobí veľkú radosť.“ Ja: „Áno, môj Pane a Bože, odovzdám mu to.“

Spasiteľ: „Milujem ťa, moja dcéra, choď v pokoji.“

Môj manžel mal dnes narodeniny.

Navštívila som svätú omšu v kostole v Rot.

Môj syn mal dnes operáciu v Štutgarte. Bolo to naliehavé.

Bolo nás tam spolu sedem a modlili sme sa za neho.

13.05.92 – streda

12.00 hod. v kaplnke:

Spasiteľ: „Zapíš si to, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj Pane, zapíšem to.“ Spasiteľ:

„Tvojmu synovi sa bude dariť.“ O chvíľu:

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, Slovensko je v nebezpečenstve. Nebezpečenstvo je veľmi blízko. Vojna z Ruska príde cez Slovensko.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“ Ja:

„Áno, môj Pane a Bože.“ Spasiteľ:

„Choď.“

– Nastalo ticho a pokoj. Ja: „K komu mám ísť?“ Spasiteľ: „K otcovi Joachimovi.“

Ja: „On ma nezavolať. Prečo ma nezavolať, ty to vieš, môj Pane a Bože, môj milovaný Ježišu a duchovný vodca?“

Ja: „Ale ak si ty Pán Boh, tak mi povedz: ‚Viva Ježiš a Mária‘.“ Spasiteľ: „Napíš to: ‚Viva Ježiš a Mária‘.“

Ja: „Prečo nezavolať otec Joachim?“ Spasiteľ: „Lebo mu chýba živá viera.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, ty však nevieš, aká budeš zajtra.“ Ja: „Dobre, kedy mám ísť za otcom?“

Spasiteľ: „Chod' ešte dnes.“

Ja: „Bude tam otec Joachim, keď prídem?“ Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, bude tam.“

Ja: „Môj Pane a Bože, bude so mnou ešte hovoriť?“

Spasiteľ: „Áno, bude s tebou hovoriť.“

Ja: „Čo mu mám povedať?“

Heiland: „Povedz mu, že to s tou vojnou myslím vážne a že ťa musí čo najskôr spojiť s nemeckým kancelárom pánom Kohlom, aby si s ním

“

Ja: „Prečo naliehavo?“

Spasiteľ: „Hriech preváži svojou váhou.“ Ja: „A čo ak povie, že to nemôže urobiť?“

Spasiteľ: „Potom si, moja dcéra, splnila svoju úlohu.“

Ja: „Môj Pane a môj Bože, môj duchovný vodca, ale ty už vopred vieš, či to urobí.“

Ja: „A ty si povedal, že vojnu už nie je možné zastaviť. A vojna sa blíži. Prečo potom musím ísť k nej?“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Duše, ktoré mi patria, musia byť zachránené.“ Ja: „Drahý Spasiteľ, môžeš mi dať znamenie, ktoré je od teba a ktoré ukazuje, že si ma poslal?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, dám ti ho.“ Ja: „A čo by to bolo?“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, otec Joachim ti dá niečo, čo ťa prekvapí.“

Ja: „V pozitívnom alebo negatívnom zmysle?“

Spasiteľ: „V dobrom.“

Ja: „Môj Pane a Bože, pôjdem za otcom Joachimom. Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“

Bol som s Veronou v Oggersheime. Bolo to podobné ako pri mojej návšteve u pána dekana Enza vo Wieslochu. Keď som čakal pred kláštrom, stál predo mnou muž s nečistým duchom. Najradšej by ma roztrhal.

Až pri tretej desiatke ruženca sa dvere otvorili.

Povedal som, že chcem hovoriť s otcom Joachimom. Najprv prišiel iný kňaz, ktorému som tiež povedal, čo si Spasiteľ želá.

Prišiel otec Joachim a rozprávali sme sa. Na záver otec Joachim povedal, že sa s pomocou polície pokúsi zariadiť, aby som sa dostal k pánovi Kohlvi.

Kláštor som opustila o 18.40 hod.

O 19.25 hod. som už bol v Mingolsheime v kaplnke sv. Rocha. Tam som sa zúčastnil svätej omše, pretože v Oggersheime už žiadna nebola.

O 21.30 hod. večer prišiel Erich ku mne a povedal mi, že otec Söllner, misionár, ktorý bol v tom čase chorý, keď bol u mňa v modlitebnej skupine, sa dvakrát spýtal, kde to vlastne skončil.

V modlitebnej skupine zaspal počas modlitby. Tento večer sme sa modlili aj litánie k Panne Márii.

14. 5. 1992 – štvrtok

Spýtala som sa na muža, ktorý včera stál pri kláštore. Spasiteľ:

„Áno, moja dcéra, bol to nečistý duch.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si to. Otcovia urobia to, čo som o tebe odporučil otcovi Joachimovi.“

Ja: „Budem potom hovoriť s federálnym kancelárom, pánom Kohlom?“

Spasiteľ: „Napíš to, moja dcéra. V najbližších dňoch prídu niektoré katastrofy.“

Ja: „Povedz mi o tom niečo.“

Spasiteľ: „Modli sa, moja dcéra.“

Ja: „Budem sa modliť. Ďakujem, môj Pane a Bože.“

Svätú omšu som navštívila v Mingolsheime v kaplnke sv. Rocha

15.05.2022 – piatok

10.30 hod. v ordinácii:

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Vojna je už veľmi blízko. Chod' za kňazom, za pánom farárom Vogtom. Chod' za ním ešte raz. Chod' ešte dnes. Kňazi majú spolu s veriacimi modliť ruženec.“

Okolo 11.20 hodiny som sa opäť spýtala.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, počúvam.“

Spasiteľ: „Chod' za kňazom, za pánom farárom Vogtom. Má sa modliť ruženec pred svätou omšou.“

Ja: „Drahý Bože, už som mu to povedala.“

Spasiteľ: „Viem, moja dcéra. Musíš za ním ísť ešte raz.“ Ja: „A čo ak sa spýta, prečo?“

Spasiteľ: „Povedz mu, že vojna je už veľmi blízko.“

Ja: „Môj Pane a Bože, on mi neverí.“ Spasiteľ: „A napriek tomu k nemu musíš ísť.“

Ja: „Mám mu povedať ešte niečo iné, okrem toho o ruženci?“ Spasiteľ:

„Napíš, moja dcéra, ušetrí si tým utrpenie.“

Ja: „To je však ťažké povedať. Nemôžem povedať niečo iné? Ale ak to chceš, tak mu to poviem.“

Spasiteľ: „Chcem, aby si mu to povedala.“

Ja: „Áno, môj Pane, a čo by to malo byť?“

Spasiteľ: „Neposlušnosť voči mne je najväčším zlom, ktoré môže postihnúť kňaza.“

12.30 hod. v kaplnke:

Povedala som Spasiteľovi: „Drahý Bože, to je ale ešte ťažšie. A je pre mňa ťažké ísť za kňazom, lebo viem, že mi neverí.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, a je pre mňa tak ťažké zadržať hriech, lebo vás všetkých milujem.“

Spasiteľ: „Urob to, moja dcéra, chod'.“

Ja: „Áno, môj Pane, urobím to, lebo je to tvoja vôľa, ale je to pre mňa veľmi ťažké.“ Spasiteľ: „Ďakujem ti, moja dcéra, milujem ťa. Chod' v pokoji.“

14.30 hod.: Nevedela som, ako má modliť ruženec.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Kňaz má modliť ruženec spolu s veriacimi a viesť ich v modlitbe.“

Ja: „Pôjdeš so mnou?“

Spasiteľ: „Áno, pôjdem s tebou.“

Trochu som sa zľakol a spýtal som sa, ako bude kráčať vedľa mňa. Zľakol som sa, lebo som si pomyslel, ako chce kráčať vedľa mňa, keď ho nevidím.“

Spasiteľ: „Pôjdem s tebou a budem s tebou.“ Ja:

„Tomu nerozumiem.“

Ja: „Pane, je mi nepochopiteľné, že mám ísť za kňazom, lebo si povedal, že nie je v Božej milosti.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si to. U každého kňaza sa snažím o jeho spásu.“ Ja: „Drahý Bože, už sa ťa na nič nepýtam. Pôjdem za ním.“

V kostole v Rot po prijatí sv. prijímania:

Spasiteľ: „Chod', moja dcéra, chod' za ním.“

Okolo 19:45 som bol u pána farára Vogta. Povedal som mu, čo mi povedal Spasiteľ. Pán farár Vogt sa ma spýtal, či to musím zapísať.

Ja: „Musíte slúžiť svätú omšu?“

Pán farár Vogt: „To je moje povolanie.“ Ja: „Pre mňa je to Božia vôľa.“

Pán farár Vogt sa spýtal, či Spasiteľ povedal, že to mám zapísať.

Povedal som mu: „Áno, všetko je v denníku, ale oni nechcú, aby som im to prečítal.“ Pán farár Vogt povedal: „Môže mi to aj niečo pošepkať.“

Potom sa ma spýtal, či som bol u pána dekana.

Odpovedal som: „Áno, zase klamal.“

Pán farár Vogt sa zasmial.

Potom som mu rozprával, čo sa stalo, keď som bol u pána dekana Enza. Pán farár Vogt si to vypočul.

Mala som pocit, ako keby som bola u pána farára Vogta zase zbytočne. Verím, že za tým smiechom sa skrýva niečo vážne. Urobila som, čo som mohla, všetko ostatné vkladám do Božích rúk.

Keď som vyšiel z izby a stál na chodbe fary, videl som, že čarodejnica stále visí zo stropu ako dekorácia.

Spomenul som si, že keď som bol pred dvoma rokmi na liečebnom pobyte v Kohlgrube, v ordinácii jednej lekárky visela tiež čarodejnica. Vysvetlil som lekárke, že to nie je dobré, a ona tú čarodejnicu potom aj odstránila. Dokonca ma pozvala k sebe domov a ja som jej rozprával o svojom obrátení.

Pýtal som sa sám seba, či by pán farár Vogt tiež zvesil tú čarodejnicu, keby som mu to povedal.

16.05.92 — sobota

V noci som sa modlil od 1:30 do 2:30.

7.15 hod. Svätá omša v kostole vo Waghäuseli.

16.00 hod.: Navštívil som svojho syna v Štutgarte.

O 18.30 hod. som bol v Rot na svätej omši v kostole.

Okolo 18:40 som sa spolu s rodinou zasvätil Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu a Máriinmu za úmysly Panny Márie.

17. 5. 1992 – nedeľa

Modlila som sa od 7.15 do 8.50 hod. a zjednotila som sa so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože. Veľký Bože a Svätý Bože, budem písať. Pláčem nad kňazmi a toľkými mŕtvymi a ranenými vo vojne.“

Nikdy som nebola tak sklamaná z kňazov ako teraz. Spasiteľ:

„Píš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj Pane, čo mám napísať?“ Po chvíli:

Ja: „Stále neviem, čo mám napísať.“ Spasiteľ: „Dám ti znamenie.“

Ja: „Kedy a kde?“ Spasiteľ:

„V kostole.“

Ja: „Počul som správne?“ Spasiteľ:

„Áno, v kostole.“

Ja: „Obrátia sa tým veriaci v kostole?“ Spasiteľ: „Áno, obrátia sa.“

Ja: „Ale v kostole sú predsa už obrátení.“

Spasiteľ: „Nie, všetci sa musia obrátiť.“ Spasiteľ:

„Píš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, najdrahší Ježišu.“

Spasiteľ: „Kňazi sú v súčasnosti zaslepení. Moja dcéra, treba sa veľa modliť za kňazov.“

Ja: „Ale Pane, vieš, že sa za nich už veľa modlím.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si to. Je to dôležité. Vojna už je tu.“ Ja: „Pane, teraz tomu nerozumiem. Myslíš vojnu v Bosne?“ Spasiteľ: „Vojnu vo všetkých srdciach.“

Ja: „To je pre mňa všetko nepochopiteľné. Nemôžeš mi to povedať jasnejšie?“

Spasiteľ: „Pros o mier.“

Ja: „Prosím, povedz mi to ešte jednoduchšie, čo sa týka vojny.“

Spasiteľ: „Napíš to, moja dcéra. Tam, kde nie je láska, je len nenávisť. Moje dieťa, vojna začína najprv v srdci. Čím je srdce naplnené, o tom hovoria ústa. Modlite sa, aby vaše srdcia boli čisté.“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, kňazi upadli do veľkého mučenia.“ Ja: „Napísala som to správne?“

Spasiteľ: „Áno.“

Zopakoval to ešte raz.

Ja: „Pane, vôbec sa neodvažujem to napísať.“ Spasiteľ: „Ale napísala si to.“

Ja: „Aký je hlavný dôvod ich mučenia?“ Spasiteľ:

„Ich neposlušnosť.“

Ja: „Drahý Bože, už nemôžem písať, je to pre mňa príliš ťažké.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Ľudia sa nachádzajú vo veľkom nebezpečenstve.

Moja trpezlivosť prekročila mieru. Už nemôžem ďalej sledovať tento veľký blato.“

Ja: „Drahý Bože, prosím, zachráň nás.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, ver tomu, nepochybuj. Zostaň mi verná. Chod' v pokoji.“ Ja: „Môj Pane a Bože, ďakujem ti. Zostanem ti verná.“

PS: Keď som tento deň zapisovala do denníka (všetko najprv zapisujem do rukopisu), 30 minút ma trápil hlboký spánok. V duchu som sa neustále modlila k Spasiteľovi, potom to prešlo. Zlý nechce, aby som to zapísala.

O 10.00 hod. som navštívil svätú omšu v Rote.

Okolo 15.00 prišla Marion, potom prišla Adriane. Spoločne sme sa modlili ruženec. Neskôr prišli Fridolin a Claude z Luxemburska.

Rozprával som Claudovi o mojom obrátení.

Potom sme išli do kostola na mariánsku pobožnosť. Claude bol s Fridolinom v kňazskom seminári, ale teraz seminár opustil, lebo bol sklamaný kňazmi.

Po návrate z kostola som mu opäť rozprával o svojich zážitkoch. Cítil som, že Claude je posadnutý nečistým duchom, ale zároveň som si všimol, že moje rozprávanie ho posilnilo.

Claude mi povedal, že kedysi sa veľa modlil a že mu kňazi povedali, že sa modlí príliš veľa.

Následne s tým prestal, ale odvtedy cítil duchovnú suchotu a teraz vystúpil z kňazského seminára. On a Fridolin u nás prespali a v pondelok dopoludnia odišli. Claude sa spýtal môjho manžela, či sa môže vrátiť.

Odchádzal šťastný a tu dostal veľa milosti.

18.05.92 – pondelok

Pred ôsmimi rokmi sa mi dnes v Medžugorje zjavila Panna Mária.

8.45 hod. v práci:

Keďže som nepochopila, čo mi Spasiteľ povedal o kňazoch, opýtala som sa ho znova. Spýtala som sa, čo to znamená, že kňazi sú v mučeníctve.

Spasiteľ: „Neposlúchate môj hlas, ale hlas nečistého ducha.“ Ja: „Aký je dôvod vášho utrpenia?“

Spasiteľ: „Tvoja neposlušnosť!“ Pokračovala som v röntgenovaní.

Keď som bola zase sama, pokúsila som sa spojiť so Spasiteľom v röntgenovej miestnosti. Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, musíš odísť.“

Ja: „Kam, môj Pane a Bože? Nevieľ, kam.“

Cítila som vo vnútri teplo a pokoj. V tej chvíli to bolo veľmi krásne. Človek verí, že nie je sám. Láska je tu.

Ja: „Stále neviem, kam mám ísť.“

Spasiteľ váhal, či mi to má povedať, bol som zvedavý, kam.

Ja: „Predstavila som si to, keď som počula: ‚Musíš odísť?‘“ Moje srdce horí láskou a ja trpezlivo čakám. Zlý je tu tiež. Je netrzeplivý a dáva o sebe vedieť.

A Spasiteľ mlčí.

Spasiteľ mi dáva spoznať, ako Zlý číha. O pol hodiny neskôr, okolo 10.15 hod.:

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, musíš odísť.“

— opäť žiadna odpoveď —

Večer som bola v Rot na svätej omši.

19.05.92 — utorok

Pred ôsmimi rokmi som bola pokrstená.

Dnes som nepočul žiadny hlas, ani počas modlitby, ani v kostole.

20.05.92 — streda

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“

Ja: „Ježišu, milosrdná láska, čo mám napísať? Nechcem sa ťa pýtať, ty vieš všetko. Len ak je to tvoja vôľa, napíšem to, lebo som hriešnica, cítim, že nemám právo sa ťa pýtať, lebo som pred tebou len prach, nič iné.“

Ja: „Môj Pane a Bože, som pripravená to zapísať, lebo si povedal: ‚Píš, moja dcéra.‘ Ale prostredníctvom Márie a pod ochranou sv. Márie, Matky Božej.“

Spasiteľ: „Tak je to správne, moja dcéra.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, včera to bol veľký útok.“ Ja: „Ale môj Pane a Bože, to viem.“

Spasiteľ: „Ja som to dopustil. Satan chce všetko zničiť. Dokonca aj Patris.“

Nechcela som sa Spasiteľa pýtať.

Spasiteľ: „Ešte počkaj, moja dcéra!“ Ja:

„Ale ty vieš všetko dopredu.“

Spasiteľ: „Áno, viem všetko, ale ty si v škole lásky.“

Ja: „Pane, povedz mi, aký nečistý duch bol pri mojom manželovi. To bolo nemožné. Lebo som tam, kde sa nachádzal môj manžel, posypala posvätenou soľou od otca Heydera.“

Spasiteľ: „Napíš to, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, môj Ježišu, môj duchovný vodca.“

Spasiteľ: „Bol to zase Lucifer so svojím sprievodom.“

Ja: „Neustále som sa modlila, až som sa od toho modlenia takmer zadusila.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, nevzdávaj sa, musíš pokračovať.“

Ja: „Pane, vadí to Luciferovi, že musím ísť za spolkovým kancelárom?“ Spasiteľ:

„Moja dcéra, a ty sa ešte na niečo také pýtaš?“

Ja: „Áno, môj Pane, lebo som nič. Dala som ti všetko a nemám nič.“ Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, milujem ťa, moja dcéra, takú, aká si.“

Ja: „Už som si myslela, že kvôli Luciferovmu útoku robím všetko zle.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zostaň mi verná. Pokušenia na teba musia prísť.“

Ja: „Môj Pane a Bože, chcela by som mať kňaza. Čo sa stalo s pánom farárom Vogtom, ktorý bol teraz na duchovných cvičeniach?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, duchovné cvičenia nie sú také, ako ich chcem ja.“

Ja: „Môj Pane a Bože, vkladám všetko do tvojich rúk, ochraňuj ma, veď ma a nenechaj ma samú. Vkladám celú svoju dôveru do tvojich rúk a zostanem ti verná, lebo ťa milujem, aj keď na mňa dopúšťaš takéto pukušenia.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, neskôr ti poviem, ako to bude ďalej, teraz nie.“ Ja: „Môj Pane, ďakujem ti, milujem ťa a odpusť mi.“

Spasiteľ: „Choď v pokoji, moja milovaná dcéra.“

Svätú omšu som navštívila v kaplnke sv. Rocha. Neprijala som sväté prijímanie.

Kňaz si sadol a nechal laikov rozdávať sväté prijímanie. Tak to chcel.

21. 5. 1992 — štvrtok

9.20 hod. v ordinácii:

Spýtala som sa Spasiteľa, či platí, že si ešte tento mesiac vezme k sebe svokru. (Bola to pukušenie, k tomu sa vrátim neskôr.)

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, tento mesiac si vezmem svokru k sebe.“

Ja: „Otec v Stift-Neuburgu povedal, že súkromné zjavenia s apoštolmi sú ukončené.“

Spasiteľ: „Súkromné zjavenia môžu ukončiť len svetskí kňazi.“ Spýtala som sa na otca Söllnera, pretože nerozdával sväté prijímanie, ale to prenechal dvom pomocníkom pri svätom prijímaní.

Spasiteľ: „Kňaz v Mingolsheime nemal dovoliť, aby sväté prijímanie podávali laici.“

Ja: „Čo mal robiť, bolo mu zle.“

Spasiteľ: „Počkať. To, že mu bolo zle, nepochádzalo odo mňa.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, dobre počúvaj. Budeš mať zjavenie v kostole.“ Spýtala som sa, či som dobre počula.

Spasiteľ to zopakoval ešte raz.

Ja: „Drahý Spasiteľ, myslíš v Rot, v St. Leon-Rot?“

Spasiteľ: „Áno, v Rot, v St. Leon-Rot.“

Ja: „Prosím ťa, povedz mi, kedy, smiem to vedieť?“

Spasiteľ: „Čoskoro.“

Ja: „Ako budem vedieť, či je to Panna Mária alebo diabol?“ Spasiteľ: „Spoznáš ju.“

Ja: „Uvidia ju v kostole aj ostatní?“ Spasiteľ: „Áno.“

Ja: „Všetci?“

Spasiteľ:

„Málokto.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože, Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“

Potom som urobil pacientom röntgen. Keď som skončil, spojil som sa so Spasiteľom. Iní v tomto čase idú fajčiť a ja hľadám Božiu blízkosť.

Keď som bola v spojení, počula som Spasiteľa:

„Napíš, moja dcéra, toto zjavenie.“ Hneď som

sa spýtala: „Aké zjavenie?“

Spasiteľ: „Zjavenie tvojej nebeskej Matky bude znamením, že je vždy prítomná a je s vami.“

Ja: „Milostivý Bože, nemôžem Ti za to dostatočne poďakovať. Už teraz sa teším, ale to znamená, že teraz musím ešte viac modliť sa a postiť sa. Môj Pane a Bože, musím ešte niečo vedieť o mariánskom zjavení v Červenom kostole?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, musíš vedieť ešte niečo.“ Ja: „A čo by to bolo?“

Spasiteľ: „Zostaň jej vždy verná.“ (Matke Božej).

Ja: „Áno, Spasiteľ, vieš, že ju milujeme. Sľubujem ti, že budem verná nebeskej Matke.“

Ja: „Ale ty si povedal, že to bolo zjavenie nebeskej Matky. Pýtam sa ťa ešte raz, lebo diabol nevie vysloviť meno Mária. Mohol by si mi to ešte raz?“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, budeš mať zjavenie nebeskej Matky Márie.“

Ja: „Odpusť mi, môj Pane a Bože, pozorne som si overovala ten hlas.“

Spasiteľ: „Tak je to správne, moja dcéra.“

Spasiteľ: „Choď v pokoji, moja milovaná dcéra.“

Večer som sa zúčastnil svätej omše v kaplnke sv. Rocha v Mingolshelme.

22.05.92 – piatok

V kaplnke kliniky medzi 12.10 a 13.00 hod.

Ja: „Včera v kaplnke sv. Rocha pri svätom prijímaní otec Söllner váhal a nechal ma čakať až do konca, kľáčala som pri oltárnej lavici. Mal tiež ťažkosti s tým, aby mi podal sväté prijímanie. Bolo to, ako keby mu niekto odtiahol ruky.“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, to bol v otcovi nečistý duch. Nečistý duch nechce, aby si prijala sväté prijímanie na kolenách a ústami.“

Ja: „Povedal si, že so mnou bude hovoriť.“

Spasiteľ: „Už by s tebou hovoril, keby nad ním nemal moc Satan.“ Ja: „Nemôžem mu pomôcť?“

Spasiteľ: „Nechaj to na mňa, moja dcéra.“

Spasiteľ: „Vojna pokračuje.“

Ja: „Aká vojna?“

Spasiteľ: „Vojna v Juhoslávii. Bude to vojna aj v Macedónsku a Srbsku.“ Ja: „Myslel som si, že to už skončí.“

Spasiteľ: „Vojny sa ďalej šíria.“

Ja: „Chcela by som vedieť, či mám ešte niečo zapísať?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, chcem, aby si to zapísala.“ Ja: „Áno, môj

Pane a Bože, môj Ježišu, a čo by to malo byť?“

Spasiteľ: „O včerajšom zvestovaní zjavenia Panny Márie musíš informovať kňaza.“

Ja: „Kedy?“

Spasiteľ: „V najbližších dňoch.“

Ja: „Drahý Bože, on mi neuverí.“ Spasiteľ: „Urob to, moja dcéra.“

Ja: „Môžem to povedať len kňazovi, alebo aj iným, ktorých poznám?“ (Myslela som tým zjavenie).

Spasiteľ: „Povedz to, moja dcéra, povedz im to.“

Potom som sa spýtala na pátra v Oggersheime, prečo mi nezavolať. Spasiteľ: „Keby mi nezatvoril svoje srdce, zavolať by.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, kňazi sú veľmi zmätení.“

Ja: „Môj Pane a Bože, poviem to kňazovi. Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“ Ja: „Komu to mám povedať ako prvému?“ (Myslela som tým zjavenie.)

Spasiteľ: „Moja dcéra, môžeš to najprv povedať kňazovi alebo ľuďom, ako chceš. Stane sa to. Choď v pokoji, moja dcéra, milujem ťa.“

Ja: „Ďakujem ti, môj milý Bože, môj milý Ježišu.“

Navštívil som ruženec a svätú omšu v červenom v kostole.

23.05.92 – sobota

7.15 hod. – svätá omša vo Waghäuseli.

Po prijatí sv. prijímania som zostal pred svätostánkom a modlil sa.

Najprv litánie k Panne Márii v latinčine, potom ruženec a úprimné modlitby. Keď som sa na chvíľu zjednotila so Spasiteľom, počula som:

„Moja dcéra, zapíš si to,“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, ale najprv mi odstráň pochybnosti a všetko, čo ma brzdí v tom, aby som urobila to, čo mi hovoríš.“

Spasiteľ: „Zjavenie Panny Márie sa práve odohráva.“

Hneď som sa spýtala: „Kedy, môj Pane a Bože, môj duchovný vodca, môj milovaný Ježišu. Myslíš v Červenom kostole?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra.“

Ja: „Neviem kedy, môj Pane a Bože.“ Spasiteľ:

„V týchto dňoch.“

Ja: „Spasiteľ, povedz mi to prosím ešte raz, nepovedal si „Mária“.“ Spasiteľ:

„Napíš, moja dcéra, zjavenie Panny Márie, nebeskej Matky Márie, bude v týchto dňoch v Červenom kostole.“

Ja: „Vložím všetku svoju dôveru do tvojich rúk. Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“ Spasiteľ: „Chod v pokoji.“

Potom som ešte počula: „Veľmi ťa milujem, moja dcéra.“

Ja: „Áno, Pane, urobím, čo si mi povedal. Ďakujem ti, môj Pane a Bože.“

Hneď nato prišli pukušenia. Išiel som do Globusu nakupovať. Zvyčajne sa vždy modlím v aute, tentoraz som sa však nemodlil. A hneď som narazil autom do nákupného vozíka.

Keď som prišiel domov, chcel som zapáliť sviečku na väčšiu slávu Boha a Panny Márie. Pri zapálení vyšiel z sviečky veľký plameň na moju hlavu a moje vlasy sa spálili. Zlý chce zabrániť zjaveniu Panny Márie.

Poobede som šla do kostola, kde som sa modlila od 16.30 do 18.15 hod.

Medzitým som sa vyspovedal a spýtal som sa kňaza, či si vie predstaviť, že by sa v Rot, v tomto kostole, zjavila Panna Mária. Kňaz to poprel a ja som na to povedal: „Ani ja.“

Povedal som, že som nehodný vidieť Pannu Máriu a že ani v Medžugorji by som si neprial ju vidieť.

Dobry Boh nás oboch vyskúšal.

Kňaz mi povedal, že neverí, že mi Spasiteľ povedal, aby som sa modlila ruženec pred svätou omšou.

Prišla som domov a plakala som. Celú noc som takmer nespala. Neustále ma budil môj manžel. Trápil ho nečistý duch, bolo to neznesiteľné.

24.05.92 – nedeľa

Pred svätou omšou doma.

Modlila som sa, než som sa zjednotila so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, zjavenie Panny Márie sa uskutoční v kostole v Rot v St. Leon-Rot.“

Ja: „V Rot alebo v St. Leon, máme dva kostoly.“

Spasiteľ: „V Rot, tam, kam vždy chodíš.“

Spasiteľ: „Toto zjavenie spoznáš. Nemusíš sa báť. Po tomto zjavení sa veľa zmení.“

Ja: „Môj Pane a Bože, povedal si, že sa to stane v týchto dňoch.“ Spasiteľ: „Čas určujem ja.“

Ja: „Pán farár Vogt neverí, že sa musí modliť ruženec pred svätou omšou. Myslí si, že sa to dá modliť aj v inom čase.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si to, kňaz, pán farár Vogt, je neposlušný kňaz. Musí sa vrátiť a uznať učenie Svätého Otca.“

Ja: „Pán farár Vogt hovorí, že to, čo mu od teba hovorím, je moja vôľa.“ Spasiteľ:

„Zapíš si, moja dcéra, tvoja vôľa je moja vôľa.“

Ja: „Potom pán farár Vogt ešte potvrdil, že to, čo povedal otec v Stift-Neuburgu, že súkromné zjavenia sa skončili s apoštolmi, je pravda.“

Spasiteľ: „To je v rozpore s učením Svätého Otca.“

Ja: „Kedy sa zjaví Panna Mária, pred alebo po svätom prijímaní?“ Spasiteľ: „Panna Mária sa zjaví po svätom prijímaní.“

Ja: „Pred požehnaním alebo po požehnaní, vtedy už budú všetci ľudia vonku.“

Spasiteľ: „Niektorí ľudia ešte budú vo vnútri.“

Ja: „Musím ešte niečo vedieť?“ Spasiteľ:

„Zostaň mi verná, moja dcéra.“

Ja: „Môj Pane a Bože, môj milovaný Ježišu, budem ti verná.“

Spasiteľ: „Veľa sa modli, moja dcéra. Choď v pokoji, moja dcéra, moje milované dieťa.“ Ja:

„Ďakujem, môj Pane a Bože.“

Svätú omšu som navštívila v červenom. Večer bola mariánska pobožnosť. Predtým som sa spolu s veriacimi modlila ruženec.

25. 5. 1992 – pondelok

Dnes som mala voľno.

Od 7.00 do 9.30 hodiny som sa modlila a zjednotila som sa so

Spasiteľom. Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, zapíš to.“

Ja: „Môj milovaný Ježišu, zapíšem to, lebo to nie je moja vôľa, ale tvoja. Lebo som spoznala, že som nič a toto nič môže len vtedy, ak ty to chceš. Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Zjavenie Panny Márie sa uskutoční dnes večer v kostole v Rote.“

Chcela som vedieť: „Pane, kto si ty, ktorý ku mne hovoríš, skôr ako to zapíšem?“

Musím to overiť.

Spasiteľ: „Som tvoj Pán a Boh, tvoj Ježiš, tvoj Spasiteľ, tvoj duchovný vodca.“ Ja:

„Áno, môj Pane, ak to hovoríš, tak sa stane.“

Ja: „Prosím, zopakuj mi to, čo si mi predtým povedal.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zjavenie Panny Márie sa uskutoční dnes večer v Rot v kostole.“

Ja: „Aký je dnes deň?“

Spasiteľ: „Dnes je 25. mája, deň, ktorý sa mi páči.“

Ja: „Ale iní ju videli s korunou a hviezdami na hlave.“ Spýtala som sa preto, lebo ja som Pannu Máriu videla len so svätým žiarením. Spasiteľ: „Uvidíš ju tak, ako je to moja vôľa.“

Ja: „Ale ja nie som hoden vidieť Pannu Máriu.“ Spasiteľ:

„Doteraz nebol nikto hoden ju vidieť.“

Ja: „Mám si zapísať, čo hovorí, alebo si to zapamätám?“ Spasiteľ: „Zapamätáš si to, čo hovorí.“

Potom mi z očí vytekali slzy, ktoré nepatrili mne. Spýtala som sa:

„Plačeš, môj Ježišu?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, v súčasnosti som len trpiaci Ježiš. Zverstvávajú prekračujú všetky miery.

Píš, moja dcéra, treba sa modliť viac ako kedykoľvek

. Moja dcéra, zostaň mi verná a vytrvalá. Musím skrátiť čas.“ Ja: „Čo to znamená?“

Spasiteľ: „Všetko, čo bolo v mojom pláne, musím urýchliť.“

Ja: „Ježišu, ty si Spasiteľ. Ty si Víťaz. Máš všetky duše vo svojej ruke.“ Spasiteľ:

„Píš, moja dcéra, zapíš si to. Tých je len veľmi málo.“

Ja: „Ale kňazi kážu, že si milosrdný, ako keby všetci išli do neba.“ Spasiteľ: „Kňazi nekážu podľa mojej vôle. Moja dcéra, to by bolo na dnes všetko. Veľmi ťa milujem, choď v pokoji.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože, nech sa stane tvoja vôľa.“

Pri spojení som cítila pokoj a mier.

Nechcela som nikomu nič povedať o dnešnom večeri a cítila som, že to nie je ani Božia vôľa. Trápili ma pochybnosti.

Pred svätou omšou som sa modlil ruženec a pokropil som svätenou vodou miesto, kde som kľáčal. Prosil som Spasiteľa, aby zostal so mnou, keď sa zjaví Panna Mária. Dnes som neobetoval sväté prijímanie za iných, ale za seba, aby som dostal silu, keby to bol diabol, aby som bol silnejší a diabol mi nemohol urobiť nič, a na koniec som sa ešte modlil za pána farára Vogta a za svätého Otca, vždy jedno Otče náš, jedno Zdravas Mária a Gloria Patri, modlitbu k archanjelovi Michalovi, a potom som Panny Márii venovala ešte tri Zdravas Mária. Potom som sa modlila Cor Jesu Sacratissimum.

Vedľa mňa sedela Roswitha a ja som jej povedal, aby zostala až do konca. Viac som nehovoril, lebo sme boli uprostred svätej omše. Zostala, ale nevedela prečo.

Panna Mária sa nezjavila.

Tak som vyšiel z kostola. Nebol som smutný, to bolo určite pokušenie. Večer o 20.00 hod. v modlitebnej skupine:

Uctievali sme Spasiteľa.

Pán farár Dochart spovedal. Išiel som za ním a rozprával som mu o pokušení. Plakal som pred ním a chcel som to všetko vzdať, nie preto, že by som nesmel vidieť Pannu Máriu, ale preto, že sa do toho vložil diabol a ja som si to nevšimol.

Lebo mi stačilo, že som Pannu Máriu videla raz, 18. mája 1984. Bola som nahnevaná, lebo ma diabol tak pokúšal.

Teraz mi je to jasnejšie. Pán farár Dochart bol dobrý. Upokojil ma a povedal, že aj sv. Terézia z Avily mala takéto pokušenia. Posilnil ma a ja som bola zase veselá a opäť som chodila modliť sa do modlitebnej skupiny.

26. 5. 1992 – utorok

Ráno som sa modlila hodinu. Nespojila som sa so Spasiteľom.

Okolo 16.30 mi zavolať otec Joachim z Oggersheimu. Hovoril so mnou po telefóne asi 25 minút. Povedal mi, že by som mal napísať pánovi kancelárovi Kohlovi a požiadať ho o stretnutie, tak ako som to urobil u Svätého Otca.

Ja: „Urobím to, čo mi povie Spasiteľ.“

18.30 hod.: Ruženec a svätá omša v červenom.

Zase mníška rozdávala sväté prijímanie. Ja som od nej sväté prijímanie neprijal, vrátil som sa na svoje miesto a prijal som ho duchovne.

27. 5. 1992 – streda

Modlila som sa asi 2 hodiny a zjednotila som sa so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, môj Ježišu, Synu Márie.“

Spasiteľ: „Nechal som k tebe prehovoriť nečistého ducha, aby si vedel, aké nebezpečné je, keď človek nevenuje pozornosť hlasu. Zjavenie Panny Márie ešte príde.“

Ja: „Kedy?“

Spasiteľ: „To určím ja.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si to, nečistý duch dokáže napodobniť všetko.“ Ja:

„Povedal si, že dostanem list od Všemohúceho Otca a potom, že moja svokra tento mesiac odíde do večnosti.“

Spasiteľ: „Všetko ešte príde.“

Ja: „A že mi otec Joachim zariadi stretnutie s pánom kancelárom Kohlom.“

Spasiteľ: „S tým termínom ešte počkaj, to sa ešte vyrieši. Nemusíš si ten termín nechať dohodnúť. Existuje iná cesta.“

Ja: „Pane, som sklamaná z kňazov v Oggersheime. Žiaden z nich nechce nič urobiť. Majú všetci strach?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, oni vidia a predsa nevidia, a počujú a predsa nepočujú.“ Ja: „Pane, tieto tri dni, sobota, nedeľa a pondelok, ma šokovali, pripadalo mi to, ako keby mi Satan všetko klamal. Pripadalo mi to, ako keby ku mne v srdci hovoril nečistý duch, a nie ty.“

Spasiteľ: „Tieto pokušenia musíš prekonať. Cesta ku mne je trnistá, líši sa od pohodlnej cesty, ktorou kráčajú takmer všetci.“

Ja: „A včera večer opäť rozdávala sväté prijímanie tá mniška. Ja som ho od nej neprijal.“

Spasiteľ: „Urobila si správne.“

Ja: „A ona v tom pokračuje, hoci vie, že to nesmie robiť, že nesmie rozdávať sväté prijímanie.“

Spasiteľ: „Vždy počúva nečistého ducha.“

Ja: „Ale po svätej omši som ju videl v aute. Mávala mi, ako keby bola najšťastnejším človekom na svete.“

Spasiteľ: „Nečistý duch jej môže dať aj zdanlivú radosť, aby si myslela, že koná správne. Táto zdanlivá radosť nemá žiadne ovocie.“

Ja: „Pane, už sa ťa na nič nepýtam, ak chceš, povedz mi to.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, maj vo mňa dôveru.“

Ja: „Teraz sa cítim tak zle a bezmocná. Najradšej by som sa schovala a len v tichosti sa modlila, už ani modlitebnú skupinu nechcem mať.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, vzdať sa je ľahké, ale cvičiť vytrvalosť je ťažšie. Modli sa, aby si mala vytrvalosť vo všetkom. Roľník čaká, kým bude úroda zrelá.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, veľa sa modli. Nenechaj sa ovplyvniť ostatnými.“ Chod' v pokoji. Milujem ťa.“

Modlila som sa ešte úprimnejšie.

Ďakujem ti, môj Pane a Bože, za toto poučenie, ktoré som tak veľmi potrebovala. Nemám žiadne pochybnosti, ale stalo sa to pre mňa vážnejšie.

Sv. omšu som navštívil v kaplnke sv. Rocha. Predtým som sa modlil 45 minút, ale nepočul som žiadny hlas.

28. 5. 1992 – štvrtok – Nanebovstúpenie Pána

Svätá omša a sprievod v červenom.

Večer — mariánska pobožnosť. Predtým som sa modlil ruženec.

29. 5. 1992 – piatok

Bola som doma, dovolenku mám ešte do stredy 10. 6. 1992.

Ráno som sa najprv hodinu modlila, potom som prijala duchovnú svätú prijímanie.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, svet sa rúca. Je stratený.“

Ja: „To nemôžem napísať, povedz mi to, nech je chvála Ježišovi Kristovi a Márii.“ Počula som: „Nech je chvála Ježišovi Kristovi a Márii.“

Ja: „Ale ty si silný a nesmrteľný Boh, nemôžeš dovoliť, aby sa svet stratil.“

Spasiteľ: „Blato je príliš veľké.“

Ja: „Drahý Bože, ak kňaz počuje odo mňa, že svet je stratený, vyhlásia ma za blázna.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, svet sa nechce obrátiť. Sú verní otcovi lži. Všetci, ktorí patria ku mne, už boli vyhlásení za bláznov.“

Ja: „A ostatní, ktorí patria otcovi lži, nie sú blázni?“

Spasiteľ: „Len dovtedy, kým sa široká cesta neskončí.“

Spýtal som sa na zjavenie Panny Márie, lebo 25. 5. 1992 zasiahol Zlý.

Spasiteľ: „Zjav Panny Márie budeš mať, ale nepýtaj sa, kedy.“

Ja: „A čo mám povedať páru Vogtovi? (Myslel som pritom na zjavenie Panny Márie). Spasiteľ: „Modlí sa príliš málo s veriacimi.“

Ja: „Pane, je možné, že je teraz nečistý duch vedľa mňa, lebo cítim, že tam je.“

Spasiteľ: „Áno, On je neustále pri tebe. Modli sa neprestajne. Neboj sa, som s tebou.“

Ja: „Môj Pane a Bože, so svetom je to zlé, ako v Sodome a Gomore.“

Spasiteľ: „To sa nedá porovnať. Sodoma a Gomora boli varovaním pre svet. Ale svet to nechcel počuť.“

Ja: „Mám ešte niečo zapísať?“ Spasiteľ:

„Modli sa za spásu duší.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože, prosím, daj mi silu a lásku, aby som sa modlil, vytrvalosť, odvahu a milosť, aby som sa nikdy nebál nečistého ducha a aby som ti bol vždy verný. Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“

Na poludnie som sa asi 2,5 hodiny prechádzal po lese. Mal som veľkú silu na modlitbu a v lese som sa modlil žaltár.

Večer som bol na ruženci a na svätej omši v kostole v Rot.

30.05.92 – sobota

Ráno som sa modlila asi 1,5 hodiny.

Vo Waghäuseli som nebola. Celú noc som takmer nespala. Bola som u Marion a písali sme denník.

Od 16.20 do 20.00 hod. som sa modlila v kostole v Rote.

Modlil som sa žaltár, krížovú cestu a sedem slov Ježiša na kríži, potom som ešte zostal na svätej omši a slávil ju spolu s ostatnými.

31. 5. 1992 — nedeľa

Modlila som sa pred svätou omšou. Na svätú omšu som prišla v červenom.

Pri úprimnom rozhovore som sa spýtala Spasiteľa, či to bol on, kto mi povedal, že ešte tento mesiac si príde po moju svokru?

Spasiteľ: „Nie, nebol som to ja. Píš, moja dcéra, čo som ti vnukol, spoznáš, čo je odo mňa. Bdi, modli sa, zlý číha. Patriš celá mne, milujem ťa, píš, moja dcéra, si moje dieťa.“

Spýtala som sa ho, či mi môže povedať: „Nech je chvála Ježišovi Kristovi a Márii.“ To som počula trikrát.

Potom som počula: „Chod' v pokoji, moja dcéra.“ Bolo to asi okolo 8.30 ráno.

O 19.00 hod. bola pobožnosť, predtým sa modlil ruženec. Pobožnosť bola veľmi slávnostná, lebo dnes bol posledný deň, kedy sa konala májová pobožnosť. Prišlo veľa ľudí. Okolo 21.00 hod. som sa ešte modlila ruženec.

01.06.92 pondelok

Stále som mala dovolenku a bola som doma, neodchádzala som ani aby som šetril na modlitebňu.

V noci medzi 3.00 a 4.00 hod. som sa modlila ruženec a litánie k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu. Modlila som sa aj medzi 9.00 a 10.00 hod.

Na poludnie som sa prechádzal v lese a pritom som sa modlil dva ružence.

Večer som sa zúčastnil ruženca a svätej omše v Rot kostole. O 20.00 hod. bola modlitebná skupina.

Dnes som hovoril niečo o úcte a o tom, ako správne prijímať sväté prijímanie. Dnes som si pomyslel, aké je dobré, že Spasiteľ dopúšťa pokušenia, lebo moja svokra by už po tých pokušeniach zomrela.

Vtedy by diabol vyhral. Moja svokra je dobrá žena, ale je tvrdohlavá. Namiesto v nedeľu chodí vždy v sobotu večer na svätú omšu.

Na sviatok Božieho tela tiež nechcela ísť v sprievode. Uprednostňuje prijímanie na ruku a tak ho aj prijíma. Či prijíma sväté prijímanie od laika alebo od kňaza, necíti žiadny rozdiel. Je stúpenkyňou Hitlera.

Ešte aj dnes ním nadšene obdivuje. Nechce byť súčasťou mojej modlitebnej skupiny. A keď ide z kostola domov, nechce ísť so mnou.

Moja svokra sa radšej nechá ovplyvniť tým, čo o mne hovoria ostatní, namiesto toho, aby prišla za mnou a urobila si vlastný obraz o mojom obrátení a presvedčení. Napriek tomu ju mám rada, lebo je to moja svokra. Som vďačná, že je u nás, lebo nám napríklad žehlí bielizeň.

V nedeľu, keď je celá rodina pohromade, svokra s nami vždy sedí pri stole, tak to bolo vždy.

Diabol by mi všetko zničil, keby moja svokra naozaj zomrela v máji. Potom by som možno uverila, že prijímanie do ruky je správne.

Ale milý Boh určuje hodinu, kedy niekto zomrie.

Napriek tomu zostávam verná Spasiteľovi, lebo toto pokušenie nebolo prvé a nebude ani posledné.

02.06.92 — utorok

O 6.30 hod. som sa zúčastnil rannej omše v Mingolsheime .

Po svätej omši som sa rozprával s otcom Söllnerom, misionárom zo Steylu, ktorý bol v Afrike a teraz býva v St. Augustine pri Bonne. Pri tomto rozhovore som nebol sám, Spasiteľ bol so mnou. Otec bol šťastný, keď som mu povedal, čo mi Spasiteľ povedal.

03.06.92 – streda

Od 8.00 do 9.45 hod. som sa modlila a zjednotila sa so Spasiteľom.

Veľa som plakala, lebo na mňa prichádzajú pokušenia.

Povedala som, že musím overiť ten hlas, a požiadala som Spasiteľa, aby ma privítal takto: „Nech je chválený Ježiš Kristus a Mária.“

Spasiteľ: „Nech je oslávený Ježiš Kristus a Mária.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj nebeský Otče, môj trojjediný Bože, píšem, lebo si to tak želáš.“ Spasiteľ:

„Najsvätejšia Panna Mária sa zjaví vo vašej cirkvi.“

Ja: „Kto je Panna Mária?“

Spasiteľ: „Je to moja nevesta, moja dcéra, moja matka a vaša matka.“ Spasiteľ:

„Moja dcéra, nepochybuj.“

Ja: „Drahý Bože, povedz mi niečo o tomto zjavení, lebo sa neodvažujem pýtať, pretože som nehodná. Som hriešnica, Pane.“

Spasiteľ: „Veríš teraz, že som to ja?“ Ja:

„Verím tomu, ale nie je to ľahké. Kto si ty?“

Spasiteľ: „Som tvoj Ježiš.“

Ja: „Prečo sa to s tým biskupom, pápežom a spolkovým kancelárom Kohlom nenaplnilo?“

Spasiteľ: „Ešte to príde.“

Chcel som sa ešte niečo dozvedieť o mariánskom zjavení a pripomenul som Spasiteľovi, že mi ešte nič nepovedal.“

Spasiteľ: „Ona sa zjaví. Ešte nenastal ten čas.“

Ja: „Povedal si, že dáš znamenie v kostole.“

Spasiteľ: „Toto znamenie príde pred zjavením Panny Márie. Toto znamenie je aj pre kňazov, zapíš si to, moja dcéra. Dostaneš list od cirkevných autorít. Dávaj pozor a zostaň mi verná a verná Najsvätejšiemu Otcovi. Čo je v rozpore s učením Najsvätejšieho Otca, to nemusíš počúvať a nemusíš to nasledovať.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, prinášaj veľa obetí.“

Ja: „Drahý Bože, pokúsim sa, ale nemôžem ti nič sľúbiť.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, včera, keď som hovorila s otcom Söllnerom, to som nebola ja.“

Spasiteľ: „Hovoril som za teba.“

Ja: „To som jasne cítila a posilnilo ma to, a otec bol úplne iný, ako keby sa s ním niečo stalo. Čo to bolo?“

Spasiteľ: „Vidíš, moja dcéra, moje pôsobenie mení človeka. A ja môžem pôsobiť len skrze vás.“

Ešte chvíľu som sa vrúcne modlila o milosť.

Potom som počula: „Chod' v pokoji, moja milovaná dcéra.“

Následne som sa pomodlila modlitbu vďaky.

Keď som sa niekoľkokrát modlila k Duchu Svätému, pocítila som vo svojom srdci úplne zvláštne teplo a veľa lásky. Pocítila som pokoj a mier a nemala som žiadne pochybnosti.

Večer som navštívila svätú omšu v kaplnke sv. Rocha.

04.06.92 — štvrtok

V noci som sa modlila od 4.00 do 5.00 hodiny, potom znova od 8.10 do 10.00 hodiny. Po hodine modlitby som sa zjednotila so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, milovaný Ježišu, ty živé Slovo.“

Spasiteľ: „Ešte budeš hovoriť s kňazom, svätým farárom Trunkom.“

Spasiteľ: „Nepáči sa mi, že dal bratovi sväté prijímanie do ruky.“ Ja: „Áno, Pane, videl som to. Brat zjedol sväté prijímanie skôr, ako kňaz povedal: ‚Pane, nie som hoden...‘“

Ja: „Pane, odpusť mi, lebo v tej chvíli som sa musel v duchu smiať, hoci je to určite smutné. Prišlo mi to tak chamtivé, ako ten brat prijal sväté prijímanie.“

Spasiteľ: „Tým ste ma obaja urazili.“

Ja: „Ale Pane, keby kňaz nedal bratovi sväté prijímanie do ruky, neurazili by sme ťa.“

Spasiteľ: „To je pravda. Modli sa za túto vec, aby kňaz nedával sväté prijímanie do neposvätených rúk.“

Ja: „Drahý Bože, pôjdem sa vyspovedať, lebo som ťa urazila.“ Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj nebeský Otče, napíšem to, lebo si ma stvoril.“ Ty si všetko vo mne.

Používaš aj moje ruky na písanie.“

Spasiteľ: „To sa mi páči, moja dcéra.“

Ja: „Čo mám napísať, milý Bože, prosím ťa o milosť a zľutovanie, aby som napísala len to správne. Prosím, daj mi pevnú vieru.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, si pozvaná.“ Ja: „K komu?“

Nič som nepočula a spýtala som sa ešte

raz. Ja: „Môj Pane a Bože, ku komu?“

Spasiteľ: „K jednej komisii.“

Ja: „Vymyslela som si to?“

Spasiteľ: „Si pozvaný do komisie.“ Ja: „Kedy, kde a prečo?“

Spasiteľ: „To ešte príde, buď trpezlivý.“

Ja: „Budeš so mnou na tej komisii?“ Spasiteľ: „Áno, budem s tebou.“

Ja: „Pane, potom sa nemusím obávať, ako to bude ďalej.“ Všetko vkladám do tvojich rúk.“

Spasiteľ: „Tak to bude.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, milujem ťa. Chod' v pokoji.“

Ešte som celkom nedokončila modlitbu, keď už na mňa vonku čakali dve ženy. Jedna bola Roswithina švagriná a druhá bola sestra otca Ferdinanda Thomeho, ktorá býva v Čiernom lese. Bolo 10.00 hodín a asi 45 minút som s vami hovoril o mojom obrátení.

10:50: Cítil som, že sa musím ešte raz zjednotiť so Spasiteľom.

Toto „musím“ bolo trochu zvláštne. Ale človek sa musí učiť aj z pokúšení, keď príde.

Myslím si, že videnie z roku 1984 bolo jednoduchšie, kvôli rozlišovaniu duchov. Pannu Máriu vidíte, ale hlas len počujete a potrebujete dlhší čas, aby ste ten hlas overili.

Aby som si zachoval vytrvalosť pri overovaní hlasu, Spasiteľ mi dáva pocítiť lásku a aj milosť, a tiež dopúšťa pokúšenia, či rozlišujeme ticho.

Keďže ma dnes ráno vyrušili ženy, o 10.50 hod. som sa opäť spojila so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si to. Zjavenie Panny Márie budeš mať asi o štyri týždne.“

Ja: „Drahý Bože, drahý Ježišu, nebeský Otče, prosím, zopakuj to ešte raz.“ Spasiteľ to hneď zopakoval.

Ja: „Kde?“

Spasiteľ: „V kostole v Rote.“ Ja:

„Musím vedieť ešte niečo?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, nemusíš sa báť, som s tebou. Moja dcéra, nesklam ma.“

Ja: „Drahý Bože, chcem byť s tebou vždy zjednotená, potom ťa nesklamem.“ Spasiteľ: „Veľa sa modli, moja dcéra, a pôst.“

Ja: „Drahý Bože, budem sa snažiť.“

Myslela som na Clauda z Luxemburska, ale nechcela som sa pýtať, potom som počula:

„Môžeš napísať Claudovi. Teraz sa nemôže stať kňazom. Máte sa za neho ďalej modliť.“ Ja:

„Ďakujem ti, môj Pane a Bože, ďakujem ti, milý Ježišu, ďakujem ti, milý Duchu Svätý. Splnila som tvoju vôľu, keď som sa s tebou opäť zjednotila?“

Spasiteľ: „Áno, splnila si moju vôľu. Chod' v pokoji, moja milovaná dcéra.“ Večer som bola na ruženci a na svätej omši v červenom v kostole.

05.06.92 – piatok – Piatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho

Ešte som mala dovolenku a modlila som sa doma od 9:00 do 11:00, litánie k Srdcu Ježišovmu, litánie k Panne Márii, modlitby k Duchu Svätému atď.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, toto znamenie v kostole sa stane na tebe.“ Ja: „Pane, dala som ti všetko. Ale ak to hovoríš, tak to tak bude. Ako mám spoznať, že to je od teba?“

Spasiteľ: „Budem s tebou. Nech toto znamenie, ktoré príde, pôsobí v tebe.“ Ja:

„Ako mám vedieť, že si so mnou?“

Spasiteľ: „Moja milosť ti nebude chýbať. Zostaň silná a odvážna a nenechaj sa ovplyvniť ostatnými.“

Ja: „Ale Pane, vieš, že som taký slabý.“ Spasiteľ: „So mnou si silný.“

Ja: „Kedy to príde?“ Spasiteľ: „Čas patrí mne.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, veľmi Ťa milujem, nech sa od teba nikdy neodlúčim.“

Je nepopísateľne krásne byť zjednotený so Spasiteľom. Nedá sa to vyjadriť slovami. Treba Pána neustále chváliť a oslavovať, dňom i nocou.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, ľudia sa nachádzajú na scestí. Nechcú sa obrátiť. Je len málo tých, ktorí spoznali, že som stále tu. Moja dcéra, zostaň mi verná, ja som tvoja cesta. Na tejto ceste sa nemôžeš stratiť. Moja dcéra, dám ti milosť, aby si mi bola verná.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, prijímam milosť byť ti verná, lebo ty sám mi stačíš a ty všetko dokážeš. Na zemi som spoznala, že ty si blaženosť, a teraz očakávam blaženosť na veky vekov.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, potešila si ma tým, čo si napísala.“ Ja: „Áno, milovaný Bože, to hovorilo moje srdce, nie moje ústa.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, si ešte púčik voňavej kvetiny, ktorá sa ešte musí rozkvitnúť.“

Potom som počula Spasiteľa: „Chod' v pokoji, moja dcéra.“ Na ruženec

a na svätú omšu som bola v červenom v kostole.

06.06.92 – sobota

O 7.00 hod. som bol na svätej omši v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime.

Po omši som sa rozprával s nemeckým kňazom, ktorý pôsobí ako misionár v Brazílii.

Povedal mi, že bol v Číne vo väzení. Asi 20 minút som s ním hovoril o prijímaní na jazyk. Chodil o dvoch barlách. Na záver mi ešte udelil požehnanie.

16.30 – 18.15: Modlil som sa v kostole v Rot. Dnes som sa spovedal aj u pána farára Vogta.

07.06.92 – pondelok po Turícach

Modlila som sa od 7.45 do 9.05 hod.

Ja: „Môj Pane a Bože, ak chceš, prehovor ku mne. Tvoja služobnica počúva.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, hovorím k tebe. Si netrpezlivá.“

Ja: „Mám to napísať?“

Spasiteľ: „Áno, napíš to. Maj vo mňa dôveru.“

Nikto okrem Boha nemohol vedieť, čo som chcela vedieť vo svojej duši. Ale dostala som odpoveď.

Spasiteľ: „Zjavenie Panny Márie bude čoskoro.“ Ja: „Ale ty si povedal, že to bude o štyri týždne.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, vieš, že sa zjaví.“

Ja: „Prečo nechávaš Pannu Máriu zjaviť sa v Červenom kostole?“

Spasiteľ: „Aby sa vo vašom kostole veľa modlilo.“

Ja: „Ale v našom kostole sa modlí viac ako v iných kostoloch v okolí.“ Spasiteľ: „Chcem, aby z tohto kostola vzišlo mnoho odvážnych vyznávačov.“

Spasiteľ: „Zapíš si, moja dcéra, znamenie, ktoré ti dávam, je moje znamenie. Moja dcéra, toto znamenie bude ešte pred zjavením Panny Márie.“

Ja: „Ako sa mám správať pri tomto znamení? Musím mlčať, je to len pre mňa, alebo aj pre ostatných?“

Spasiteľ: „Nebude ti chýbať milosť. Bude to tak, ako sa mi zapáči.“ Ja: „Drahý Bože, nech sa stane tvoja vôľa.“

Spasiteľ: „Duch Svätý ti poskytne osvietenie. Nemusíš sa vopred ničoho obávať. Modli sa k mojej matke. Ona Ťa miluje. Chráni Ťa a vedie Ťa.

Si jej milované dieťa.“

Ja: „Pane, to nemôžem napísať.“

Spasiteľ: „Napíš to. Tvoja matka ťa nikdy nenechala samú. Nesklam ju. Moja dcéra, zostaň nám verná.“

Ja: „Budem verná tebe a Panne Márii, lebo vás veľmi milujem.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, teraz ťa požehnám.“

Pokľakla som na zem.

Počul som: „Nech na teba zostúpi požehnanie Otca, Syna a Ducha Svätého.“ Znakom kríža som sa prežehnal a s úctou som povedal: „Nech je chvála Ježišovi Kristovi a Márii.“

To bolo prvýkrát, čo ma Spasiteľ požehnal.

Potom Spasiteľ povedal: „Chod' v pokoji, moja dcéra.“ Navštívila som svätú omšu v Ríme.

08.06.92 – pondelok po Turícach

V noci od 2:20 do 3:20 som sa modlila za mier a za duše v očistci. Od 8:10 do 9:10 som sa ďalej modlila.

Ja: „Môj Pane a Bože, môj milovaný Otče, ďakujem ti, že ma karháš a dopúšťaš pokušenia. Tým ťa nemilujem menej, ale viac. Teraz nemám žiadne pochybnosti ani strach. Viem, že si vždy so mnou a čo dopúšťaš, to musí byť, lebo je to tvoja vôľa.“

Odpusť mi, že som ťa urazil a bol netrpezlivý. Sľubujem ti, že sa polepším. Uvedomil som si, že všetko má svoj čas a ty tento čas určuješ, a tak je to správne. Spojujem sa s milovanou Matkou Božou a s tebou, drahý Ježišu, a ďakujem všemohúcemu milosrdnému Otcovi, že po Adamovi a Eve máme teraz ešte nebeskú Matku a Spasiteľa Ježiša Krista.

Modlila som sa ešte úprimne a povedala som Spasiteľovi: „Nemusím sa ťa na nič pýtať, ty vieš všetko.“ (Moje myšlienky boli pri znamení)

Spasiteľ: „Áno, viem všetko. Toto znamenie, ktoré prijímaš, je odo mňa, pre všetkých. Máš toto znamenie prijať.“

Ja: „Áno, môj Pane, lepšie tomu rozumiem, prijmem ho, keď príde.“

Spasiteľ: „Svet je vo veľkom nebezpečenstve. Všetky moje deti sú v nebezpečenstve. Buďte pripravení kedykoľvek na hodinu, ktorá príde.“

Ja: „Aká hodina?“

Spasiteľ: „Súd. Každý nesie zodpovednosť sám za seba.“

Ja: „Drahý Bože, musím sa už teraz tak veľmi báť súdu?“ Spasiteľ: „Láska! Už teraz.“

Láska je mierou, podľa ktorej budete všetci súdení. Neustále proste o lásku. Ja som láska, moje dieťa. A každý si môže čerpať toľko, koľko chce.“

Ja: „A čo ak ostatní neprídu čerpať túto lásku?“ Spasiteľ: „Oni si už vybrali svojho Otca.“

Ja: „Drahý Bože, budem z tejto lásky čerpať viac ako doteraz. A prosím ťa teraz hneď, daj mi veľa lásky, aby som ju mohla darovať aj ostatným.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, maj dôveru. Milujem ťa. Chod' v pokoji.“

Večer v červenom na svätej omši.

O 20.00 hod. bola modlitebná skupina.

09.06.92 – utorok

Dnes bol posledný deň dovolenky.

V noci od 4.00 do 5.30 hod. som sa modlila za mier, za kňazov a za Vatikán.

Spasiteľ: „Včera si v modlitebnej skupine hovorila správne. Nemusíš sa báť, hovor tak ďalej. Som s tebou. Tvoje modlitby sa mi páčili (z pondelka po Turícach). Ja: „Roswitha mala minulú noc trápenia. Nemohla spať.“ (Dala som jej kópie denníka na uchovanie.)

Spasiteľ: „Nečistí duchovia nechcú, aby sa dozvedela, čo si napísal. Nemusí sa báť. Je pod mojou ochranou.“

Ja: „Môj manžel povedal, že som včera hovorila príliš dlho.“ Spasiteľ: „To už povedal aj predtým. Neposlúchaj ho. Nepriateľ sa nachádza aj v tvojom dome.“

Ja: „Môj Ježišu, teraz je to vo mne také krásne. Cítim vo vnútri taký pokoj a mier.“

Spasiteľ: „Teraz sme jedno.“

Ja: „Ó, moja láska, ďakujem ti. Chceš mi ešte niečo povedať?“ Spasiteľ: „Moja dcéra, oddýchni si. Choď v pokoji, moja milovaná dcéra.“ Ja: „Ďakujem ti, môj veľký a milosrdný Bože. Ideme ďalej spať.“

O 10:40 som sa opäť modlila. Bol to posledný deň z 10-dňovej dovolenky. Modlila som sa veľa, ale pre Spasiteľa to nebolo dost.

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra.“ Ja: „Mám to napísať?“

Spasiteľ: „Napíš to. Dávaj pozor na každé slovo, ktoré vyslovíš.

Nečistý duch ťa bude napodobňovať. chce zničiť všetko, čo si doteraz urobila. To, čo si napísala, sa snaží zničiť.“

Ja: „Drahý Bože, ty to dovoľíš?“

Spasiteľ: „Dám ti ochranu. Moja dcéra, spoznala si a vždy budeš spoznávať toho nečistého ducha. Nebude ti chýbať milosť. Moja milovaná dcéra, choď v pokoji.“

Ja: „Drahý Bože, z celého srdca ti ďakujem za toľko milostí.“

Večer som bol v kostole v Rot na ruženci a na svätej omši. Sväté prijímanie som obetoval za pána otca Gebharda Heydera.

10.06.92 — streda

10.00 hod. v ordinácii:

Spasiteľ: „Ľudia sú vo veľkom nebezpečenstve.“ Ja:

„Ale ja nemôžem nič urobiť.“

Spasiteľ: „Ale áno, môžeš niečo urobiť. Choď za kňazom a povedz mu to. Blíži sa vojna.“ Ja:

„Drahý Bože, už som mu to povedala.“

Spasiteľ: „Má sa viac modliť s veriacimi.“ Spasiteľ:

„Píš, moja dcéra, máte málo času.“ Ja: „K ktorému kňazovi mám ísť?“

Spasiteľ: „K pánovi farárovi Vogtovi.“

Ja: „Ale ty si povedal, že je neposlušný.“

Spasiteľ: „Nech si to dobre premyslí. Moja dcéra, choď za ním.“ Ja:

„Týka sa táto vojna Nemecka?“

Spasiteľ: „Všetkých.“

Ja: „Môžem mu niečo povedať, aby vedel, že to je od teba?“ Spasiteľ:

„Povedz mu to, moje ovce počúvajú môj hlas.“

Ja: „Drahý Bože, poviem mu to. Pane, nech sa stane tvoja vôľa. Môj drahý Ježišu, môj Pane a Bože, ďakujem ti.“

Spasiteľ: „Moja milá dcéra, milujem ťa. Choď v pokoji.“

O 12.00 hod. som sa modlila v kaplnke na pracovisku Anjel Pána. Holger mi priniesol knihy na čítanie.

16.00 hod.: Bola som na ceste domov a modlila som sa bolestný ruženec za pána farára Vogta.

Okolo 17:50 som bol v kostole v Rote a krátko som sa modlil.

Od 18.00 do 18.30 som bol u pána farára Vogta. Prečítal som mu z denníka záznamy z 24. 5. 1992, 29. 5. 1992, 3. 6. 1992, 5. 6. 1992, 7. 6. 1992, 8. 6. 1992 a dnes, 10. 6. 1992. Pri tom sa smial.

Na koniec povedal, že sa proste treba viac modliť.

Požiadala som ho o požehnanie a potom som odišiel. Keď som ho opúšťal, ešte som mu povedal, že mi to už lezie krkom.

Na to povedal pán farár Vogt: „Povedzte to Spasiteľovi.“

Odpovedal som: „On to už počul.“

Povedal som to preto, lebo mi neverí, čo mi hovorí Spasiteľ.

O 19.00 hod. som šiel do kaplnky sv. Rocha modliť sa ruženec a zúčastnil som sa tam svätej omše. Následne som mal rozhovor s pánom farárom Trunkom.

Spýtala som sa Spasiteľa, či mám teraz hovoriť s pátrom Trunkom.

Spasiteľ to potvrdil.

Ja: „Bude so mnou hovoriť?“ Spasiteľ:

„Áno, bude s tebou hovoriť.“

Náš rozhovor trval asi 30 minút. Povedala som páru Trunkovi, čo mi povedal Spasiteľ.

11.06.92 — štvrtok

11.30 hod. v ordinácii:

Povedal som Spasiteľovi, že pán farár Vogt včera povedal, že to všetko sú hrozivé posolstvá.

Spasiteľ: „Nechaj to na mňa, všetko príde vo svojom čase.“ Potom som sa opýtal na pána farára Trunka.

Spasiteľ: „Urobil si dobre, že si za ním zašiel.“

Ja: „Ale on povedal, že mu svätý biskup Oskar Saier povedal, že musí podávať sväté prijímanie do ruky.“

Spasiteľ: „Nerobí to zo svojej vôle.“

Ja: „Drahý Bože, povedal si, že toho, kto falšuje učenie Svätého Otca, netreba počúvať ani nasledovať.“

Spasiteľ: „To je pravda.“

Ja: „Ako to teraz je, musí kňaz počúvať biskupa, keď mu povie, že má podávať prijímanie do ruky?“

Spasiteľ: „Nie.“

Ja: „Povedzte mi, prosím, niečo iné ako nie.“

Spasiteľ: „Tento kňaz je v mojich očiach neposlušný.“

Ja: „Povedal, že aj pápež udeľuje prijímanie do rúk.“

Spasiteľ: „Svätý Otec je k tomu nútený. Nie všetci biskupi počúvajú Svätého Otca.“ Ja: „Povedal, že chce ísť do Angielskeho diela, ale biskup mu na to nedáva povolenie.

Môžeš mi o tom niečo povedať, alebo ma to nič netýka?“

Spasiteľ: „Ale, to sa ťa týka. Kňaz H., farár Trunk, má ísť do Engelswerku. Máš mu povedať, aby mal vo mňa väčšiu dôveru.“

Ja: „Povedal, že musí poslúchať biskupa.“ Spasiteľ: „Mne však neposlúcha.“

Ja: „Drahý Bože, je to jeho vôľa alebo tvoja vôľa, aby išiel do Engelswerku?“ Spasiteľ: „Moja dcéra, to je moja vôľa, už dlhší čas.“

Ja: „Má povedať biskupovi to, čo som napísala?“

Spasiteľ: „To neurobí, lebo biskup neverí v súkromné zjavenia.“

Ja: „Nerozumím tomu, ako to je, keď je Svätý Otec nútený udeľovať prijímanie do ruky, potom môže kňaz tiež povedať, že je k tomu nútený.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, Svätý Otec mi je poslušný. Viedim ho môj Duch.“ Ja: „Drahý Bože, už sa ťa nikdy nebudem pýtať.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, páči sa mi, že si sa opýtala. Choď v pokoji, moja milovaná dcéra.“

Medzi 12.05 a 13.00 hod. v kaplnke:

Spasiteľ: „Moja dcéra, pamätaj, ja som láska, pokora, miernosť, pokoj, trpezlivosť, radosť, pravda, svetlo, cesta, ja som tvoj život.“

Všetko, čo je v rozpore s tým, je nečistý duch. Pamätaj si, po mojom rozhovore zachovaj pokoj a lásku. Nečistý duch nezanecháva dobré ovocie.“

Ja: „Drahý Bože, ten nečistý duch je zase tu.“ Spasiteľ:

„Moja dcéra, aj ja som tu.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, to, čo dnes píšeš, uchovaj v tichosti.“

Ja: „A Marion, ona to musí napísať a Roswitha to musí uchovať, je to tak?“ Spasiteľ: „Ale nikto iný.“

Ja: „Ale ja potrebujem kňaza.“

Spasiteľ: „Kňaza ti dám. Ešte počkaj.“

Ja: „Ako mám spoznať, že si to bol ty, kto ku mne hovoril? Povedz mi, prosím, ešte jedno slovo k tomu.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, to, čo som ti povedal, naplní tvoje srdce.“

Ja: „Čím?“ Spasiteľ:

„Láskou.“

Ja: „Nech sa tak stane. Nech je moje srdce naplnené láskou nielen teraz, ale navždy.“

Ruženec a svätá omša v červenom.

12.06.92 — piatok

10.00 hod. v ordinácii:

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, môj nebeský Otče, Ježišu, milosrdný Bože, čo mám napísať?“

Čakala som na hlas, ale nič neprišlo. Povedala som si, že sama sebe nemôžem nič povedať.

Ja: „Drahý Bože, nedovoľ, aby sa do toho miešal Zlý.“ Spasiteľ:

„Vidíš, to môže urobiť len vtedy, ak mu to dovoľím.“

Ja: „Cítim v sebe silné teplo, pokoj a mier. Moje srdce horí láskou. Je to úžasný pocit, ktorý sa nedá opísať slovami.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, budeš podrobená mnohým skúškam.“

Ja: „Ale bez teba tieto skúšky nezvládnem.“

Spasiteľ: „Áno, preto ma potrebuješ. Skúška príde od úradu.“

Ja: „Ved' som v skúškach taká zlá. (Myslela som na skúšky v škole.) Spasiteľ: „Budem s tebou.“

Spýtal som sa na svoju svokru, pretože v máji nezomrela. Spasiteľ: „To som dopustil.“

Nečistý duch tým potvrdil, že mu prijímanie na ruku vyhovuje a tiež to, že sväté prijímanie rozdávaajú laici. Keby zomrela, veril by si, že prijímanie na ruku je správne.“

Ja: „Ale to je ťažké rozpoznať, keď sa do toho mieša nečistý duch.“ Spasiteľ: „Dávaj pozor na každé slovo. Ja som miernosť.“

Ja: „A čo Belehrad? Zasiahol tam tiež?“ Spasiteľ: „Nie, to ešte príde.“

Ja: „Zatiaľ som si všimol, že sa nečistý duch vmiešal dvakrát pri smrti mojej svokry a 25. 3. 1992 pri oznámení zjavenia Panny Márie a pri oznámení, keď sa hovorilo, že to bude o štyri týždne.“

Spasiteľ: „To sú len miesta, kde zasiahol. Túto skúsenosť treba prežiť.“

Ja: „Čo je to skúška?“

Spasiteľ: „Obhajuj moje učenie, zostaň mi verný, neznepokojuj sa dopredu. Ja budem hovoriť za teba.“

Ja: „Ďakujem, môj Pane a Bože, teraz tomu lepšie rozumiem.“

Ja: „Dnes ráno som s autom takmer narazil do električky. Chýbalo málo a mal by som nehodu. Počas jazdy som sa modlil litánie k Panne Márii. Keď som sa práve modlil Virgo Prudentissima – ora pro nobis, oslepilo ma a nevidel som električku. Moja noha už bola na brzde, skôr ako som tramvaj zazrel. Verím, že to bol anjel strážny.“

Spasiteľ: „Modli sa neprestajne. Nečistý duch ťa chce zničiť, ale nemôže, ja som s tebou.“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, na Slovensku bude vojna.“ Ja: „A čo Čierna Hora?“

Spasiteľ: „Čierna Hora bude čoskoro zničená.“

Ja: „Drahý Bože, radšej by som už nič nechcela vedieť. Je to strašné. Odpusť mi, môj Pane a Bože, budem sa viac modliť. Prosím, daj mi milosť, aby som sa mohla veľa modliť.“

HI. Omšu a ruženec som navštívila v Rot v kostole.

13.06.92 — sobota

Na rannej omši som bol v Mingolshelme v kaplnke sv. Rocha (o 7.00 hod.).

Potom som sa modlil dva ružence za svoju rodinu, ktorej členovia ešte nie sú pokrstení. O 14.00 hod. ma pozval môj brat, ktorý tiež býva v Rot.

Bola to oslava narodenín môjho brata Paula.

Bol tam aj môj najmladší brat Vladimir, moja sestra Sonja a mnoho ďalších, synovci a neteri atď.

Nikto z nich sa mi nevysmieval, všetci boli ku mne veľmi milí.

Od 16.30 do 18.30 som potom išiel do kostola a modlil sa. U Spasiteľa je to krajšie ako na grilovačke.

Spovedal som sa u pána farára Vogta. Počas spovede som mu tiež povedal, čo v kostole nerobí správne, napr. že sa pri vyznaní viery neobráti k svätostánku, ale pozerá na veriacich, lebo má byť predsa vzorom vo viere v Trojjediného Boha v svätostánku.

14.06.92 — nedeľa

Modlil som sa od 7.10 do 8.25 hod.

doma. Pri zjednotení:

Spasiteľ: „Moja dcéra, v spovednici si hovorila výborne. Ja som sa za teba prihovril. Kňaz sa mylí takmer vo všetkom, čo ste hovorili.“

Ja: „Drahý Bože, odpusť mu. Nečudujem sa, že kostoly sú prázdne.“ Ja: „Drahý

Spasiteľ, čo musím vedieť?“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, vojna sa ďalej šíri. Vojna v Bosne sa bude zhoršovať. Modlite sa za mier.“

Ja: „Drahý Bože, zabudla som sa ťa opýtať na niečo, čo je pre mňa veľmi dôležité.“

Ja: „Si prítomný v malých úlomkoch Svätej hostie?“ Spasiteľ: „Áno, som prítomný aj v malých úlomkoch.“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, keď tam vojna skončí, začne niekde inde. Moja dcéra, ľudia sú nespokojní, to nie je moja vina.“

Po chvíli som počula:

„Moja dcéra, milujem ťa.“

Spýtala som sa, či to mám zapísať.

Spasiteľ: „Áno, zapíš to.“

Ja: „Cítim hlboký pokoj a teplo. Môj Pane a Bože, ďakujem ti za túto milosť, ktorú si mi práve dal.“

Je mi ľúto, že to nedokážem opísať krajšie. Cítim, že nie som schopná napísať niečo také. Nie som ani básnik.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zostaň mi verná, choď v pokoji.“

10.00 hod. – Svätá omša v červenom.

13.00 hod. ruženec a pobožnosť.

Poobede prišla Marion a písali sme denník. Potom som sa modlila ruženec.

15.06.92 — pondelok

V ordinácii:

Modlila som sa zo srdca a sťažovala som

sa. Spasiteľ: „Milujem ťa, moja dcéra.“ Ja:

„To som dobre počula.“

Spasiteľ: „Doteraz si to robila správne. Neboj sa toho, čo ešte príde.“

Ja: „Pane, bolí ma, že naďalej podávajú sväté prijímanie do rúk.“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, prijímanie do ruky je svätokrádež. Moja dcéra, v najbližšom čase sa všetko zmení. Tvojou úlohou je upozorniť kňazov, aby veriacim podávali prijímanie iba do úst.“

Ja: „Ale všetci hovoria, že musia byť poslušní biskupom.“ Spasiteľ:

„Povedz im, že to nedovolím.“

Ja: „Potom povedia, že nemusia veriť súkromným zjaveniam.“

Spasiteľ: „Kňazi, ktorí neveria v uznané súkromné zjavenia, nežijú v Božej milosti.“

Ja: „Pane, napísala som to správne?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, to sa mi páči. Choď v pokoji.“

18.30 Ruženec a svätá omša v Rot.

20.00 Modlitebná skupina: Prítomní boli farár Dochart a otec Berthold z Waghäuselu. Prišlo veľmi veľa ľudí. Nebolo už voľné miesto.

16. 6. 1992 – utorok

10.00 hod. v ordinácii:

Spasiteľ: „Piš, moja dcéra, Satan silnie. Musíte sa ešte viac modliť. Vojna sa zhoršuje.“

Ja: „Ako to myslíš, drahý Bože, horšie?“ Spasiteľ:

„Vojna je vo všetkých srdciach.“

Ja: „Je tam ešte toľko nenávisť?“

Spasiteľ: „Takmer už len nenávisť.“

Ja: „Mám ešte niečo zapísať?“

Spasiteľ: „Zapiš si to. Kaplnka bude schválená. Príde dar.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, ďakujem ti. Je to pre mňa veľká radosť. Lebo si videl, že už nemáme miesto a že toľko ľudí prichádza modliť sa.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, milujem ťa, choď v pokoji.“

Pri tomto spojení som pocítila veľa tepla a hlboký pokoj.

Ja: „Drahý Spasiteľ, ty poznáš moje srdce a moju lásku k tebe. Nemusím ti to hovoriť. Zostanem ti verná.“

O 18.30 hod. som sa zúčastnil ruženca a svätej omše v Rote.

Sväté prijímanie som obetoval za svojich zosnulých rodičov a súrodencov.

Po svätom prijímaní som sa spýtal Spasiteľa, či to bolo správne, resp. či som to dnes ráno v kaplnke správne pochopil.

Spasiteľ: „Môžeš tomu veriť, je to pravda.“

17. 6. 1992 – streda

10.00 hod. v ordinácii:

Váhala som, či mám písať, myslela som si, že Spasiteľ možno nechce, aby som písala.

Potom som počula: Spasiteľ: „Moja dcéra, chcem, aby si písala.“

Ja: „Môj Pane a Bože, úplne sa podriadujem tvojej vôli.“

Spasiteľ: „Svet je vo veľkom nebezpečenstve. Falošní proroci sú na ceste.“ Ja:

„Drahý Bože, vysvetli mi to jasnejšie s tými prorokmi.“

Spasiteľ: „Sú to paraziti pre ľudí.“ Ja: „A aký je liek?“

Spasiteľ: „Zostaň verný pravému Kristovmu učeniu.“

Ja: „Ako mám spoznať, že je to falošný prorok?“ Spasiteľ:

„Nie sú vedení mojím Duchom.“

Ja: „Ako mám spoznať, že je vedený nečistým duchom?“ Spasiteľ:

„Falošný prorok má mnoho nasledovníkov, sympatizantov.“ Ja: „A tí

ostatní, ktorí sú vedení tvojím Duchom?“ Spasiteľ: „Je ich veľmi málo.“

(Nasledovníci)

Ja: „Drahý Bože, to mi nestačí. Čo ešte musím vedieť o falošných prorokoch?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, chýba im láska. Falošný prorok nikdy nehovorí o pravom Kristovom učení. Never im. So mnou zvíťazíš.“

Ja: „Pane, len s tebou dokážem rozlíšiť jedno od druhého.“ Spasiteľ:

„Moja dcéra, len so mnou.“

Ja: „Budem v najbližšej dobe hovoriť s takým prorokom?“

Spasiteľ: „Áno, s viacerými. Moja dcéra, maj trezlivosť. Zostaň mi verná. Choď v pokoji.“ Potom som ešte počula: „Miluj ma.“

Svätú omšu som navštívila v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime.

18.06.92 — Sviatok Božieho tela — štvrtok

Modlila som sa od 7.45 do 8.45 hod. a zjednotila som sa so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, ľudia v súčasnosti smerujú do priepasti.“

Ja: „Čo je to priepasť, neviem to presne.“

Spasiteľ: „Do pekla, moja dcéra. Všetci sa k tomu slobodne rozhodli.“

Ja: „Ostatní mi povedia, že si milosrdný a dobrotivý, drahý Bože, a že to nemôže byť pravda.“

Spasiteľ: „Duše už nežijú. Vybrali si svojho otca.“ Ja: „Drahý Bože, ako nazývaš tohto otca?“

Spasiteľ: „Knieža sveta.“ Ja:

„Prečo ho nazývaš kniežaťom?“

Spasiteľ: „Podľa jeho pýchy spoznáš jeho deti.“

Ja: „Drahý Bože, dnes je sviatok, sviatok Božieho tela. Dnes ráno bola procesia. Môžeš mi o tom niečo povedať?“

Spasiteľ: „Na tento sviatok ma uctieujú len veľmi málo. Moja dcéra, srdcia ľudí ochladli. Čoskoro musí prísť očistenie duší. Trest je nevyhnutný, inak pôjde do pekla ešte viac duší.“

Ja: „Mám ešte niečo zapísať?“ Spasiteľ: „Moja dcéra, žiadam od teba...“

Ja: „Ale milý Bože, najprv mi to povedz. Nech je chvála Ježišovi Kristovi a Márii a Viva Jesu e Maria.“

Keď som to počula, spýtala som sa: „Čo odo mňa žiadaš?“

Spasiteľ: „Úplné odovzdanie sa mne.“

Ja: „Môj Trojjediný Bože, môj Kráľ všetkých kráľov, môj Spasiteľ. Odovzdávam sa ti celá. Milý Bože, nemôžem to tak napísať po nemecky, ale ty vieš, ako to myslím.“

Ja: „Môj Pane a Bože, patrím ti celkom. Môj Spasiteľ, milujem ťa nadovšetko. Urob so mnou, čo chceš. Nech vždy viem, že ti patrím.“

Drahý Bože, prečo chceš znova všetko, veď som ti už všetko dala.“

Spasiteľ: „Vieš to, moja dcéra. Zase dostaneš úlohu. Teraz ešte nie, moja dcéra. Zostaň mi verná a vytrvalá.“

Bolo 8:45. Zabudla som na to. Môj manžel ma zavolať a povedal, že je už neskoro na kostol. Omša dnes začínala už o 9:00. Vstala som a bola som hotová tak rýchlo, že som bola v kostole ešte tri minúty pred 9.00. V kostole som sa z celého srdca modlila, aby veriaci neprijímali Sväté prijímanie nehodne. Nakoniec sa aj len málo ľudí prišlo k svätému prijímaniu. V kostole bol aj jeden posadnutý. Pred premenou opustil kostol. Sväté prijímanie som obetovala za svojho syna. Na procesii bolo veľa ľudí.

O 13.00 hod. som šiel do kostola na modlitbu ruženca a potom som tam zostal na pobožnosť.

19. 6. 1992 — piatok

Nemám hlas. Navštívil som svätú omšu a ruženec v kostole v Rote.

20. 6. 1992 — sobota

Modlila som sa doma od 7.00 do 8.45 hod., asi 45 minút.

Pri zjednotení som povedala Spasiteľovi: „Ak chceš, môj Pane a Bože, tak budem písať.“

Spasiteľ: „Áno, chcem, moja dcéra, napíš to.“

Bola som sklamaná tým, čo vysielali v televízii z Dňa katolíkov. Pozerala som to u svojej svokry. Ženy chcú, aby bol zrušený celibát, a čo je ešte horšie, chcú sláviť svätú omšu.

Spasiteľ: „Nazývajú sa katolíkmami, ale nie sú nimi. Len málokto je podobný môjmu srdcu. Nie je mojou vôľou, aby žena slúžila svätú omšu.“

Napíš, moja dcéra, je to dielo Lucifera.“ Ja: „A celibát?“

Spasiteľ: „Kňaz musí byť podľa môjho vzoru kňazom a verný tradícii. Byť katolíkom znamená aj byť verný Svätému Otcovi.“

Ja: „Prečo sa páter Vogt pri vyznaní viery neotočí k svätostánku alebo k Spasiteľovi, keď je vystavená Najsvätejšia? Prečo stojí čelom k ľudu?“

Spasiteľ: „Pretože tam je ešte toľko pýchy.“

Ja: „Pane, vždy hovoríš o nebezpečenstvách, ktoré hrozia ľuďom. Ale nemám žiadneho kňaza, ktorému by som to mohla povedať.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, príde kňaz. Už to nebude trvať dlho.“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, milujem ťa a sklamala si ma, lebo neveríš tomu, čo ti hovorím.“

Ja: „Pretože sa do toho vložil nečistý duch.“ Spasiteľ:

„To musí byť.“

Ja: „Drahý Bože, chcem tomu veriť, ale pán farár Dochart, pán farár Vogt a môj manžel ma mätú.“

Spasiteľ: „To viem. Musíš im dokázať, že som to ja.“ Ja: „Ako?“

Spasiteľ: „Máš ma.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože. Urobím to. Nech sa stane tvoja vôľa, Pane.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, choď v pokoji.“

Okolo 9.00 hodiny som prišla k Marion do Wiesentalu. U nej boli mladí ľudia. Rozprávala som o svojich zážitkoch a o svojom obrátení. Pri rozprávaní som cítila silné útoky nečistého ducha. Nečistý duch bol dosť silný, niekoľkokrát mi zabránil v rozprávaní.

Chlapcovi, ktorý sedel vedľa mňa, som povedala: „Ty si sa nespovedal.“ Pokropila som ho svätenou vodou. Popoludní sa tento chlapec spovedal v Karlsruhe na Dni katolíkov, kde som dnes bola aj ja. Naposledy sa spovedal pred piatimi rokmi a keď som ho popoludní znovu videla, opäť ožil a vyzeral tak šťastne.

Na tomto Dni katolíkov som mal možnosť viesť mnoho zaujímavých rozhovorov. Musel som často a veľa brániť pápeža a prijímanie do úst. Potom som hovoril pred tromi televíznymi kamerami. Oslovil som aj biskupa Wolfganga Kirchgässnera, pomocného biskupa vo Freiburgu. Spýtal som sa ho, čo si myslí o plodoch Medžugoria a prečo tam ešte nebol. Odpovedal: „Áno, Boh je všade.“ Povedal som: „Áno, aj tu.“

Nebol nadšený z toho, že so mnou hovorí. Napriek tomu som od neho požiadal požehnanie. Marion bola pri tom.

Po náročnom Dni katolíkov som sa nakoniec musel aj vyspovedať. Spoznal som pokorného kňaza, otca Engelberta Recktenwalda. Dúfam, že sa s ním niekedy znova stretnem, je to dobrý spovedník.

Keď som hovoril pred televíznymi kamerami, Beate Hamschová bola pri tom trikrát. Verím, že Beate sa počas tohto Dňa katolíkov v Karlsruhe naozaj prebudila, aby pracovala pre Spasiteľa. Zažila, že keď človek pracuje na spáse duší, dostane od Spasiteľa veľa milostí. Marion bola tiež usilovná. Veľa hovorila o katolíckej viere, lebo na túto akciu prišlo veľa stratených synov. Ďakujeme Bohu za túto milosť, že sme mohli odovzdávať Božie slovo.

21.06.92 — nedeľa

Modlil som sa od 7:45 do 9:00 a plakal som kvôli Dňu katolíkov.

Bola som sklamaná a premýšľala som, či bolo správne to, čo som včera celý deň hovorila ľuďom a potom pred tromi kamerami.

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, to, čo si včera urobila, bolo dobré. Hovoril som skrze teba.“

Ja: „A Marion a Beate?“

Spasiteľ: „Sú to moje nástroje, moja dcéra, zostaň mi naďalej verná.“

Ja: „Môj Pane a Bože, máš pravdu. Človek sa môže rýchlo vzdať, keď videl, čo všetko sa dialo na Dni katolíkov. Dalo by sa povedať, že katolíci už nie sú katolíci.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, o lásku treba prosiť. Moja dcéra, vždy budem s tebou.“

Ja: „Ale cítim, že tam je teraz aj nečistý duch. Dáva o sebe vedieť a cítim, ako mi trasie ruka.“

Spasiteľ: „Je tiež nahnevaný, lebo ma nemôže nájsť.“

Spasiteľ: „So mnou ho vždy porazíš. Tam, kde som ja, je aj on.“

Ja: „Ale v srdci je pokoj, ticho a mier, cítim to ako niečo nepopísateľne krásne.“ Spasiteľ: „Tam nemôže vstúpiť nečistý duch, lebo si si ma zvolil.“

Ja: „Povedz mi, kto si?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, som tvoj Pán a Boh, tvoj duchovný vodca.“ Ja:

„Drahý Bože, odpusť mi, že sa opäť pýtam.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, milujem ťa, choď v pokoji.“

13.00 hod. — Ruženec v kostole v Rot.

22.06.92 — pondelok

V ordinácii:

V tej chvíli som Spasiteľa milovala tak veľmi, že mi slzy tiekli z očí. Modlila som sa zo srdca.

Keď som sa zjednotila so Spasiteľom, bola tam taká veľká láska.

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si to. Všetko, čo napíšeš, bude vytlačené v knihe.“

Pred vytlačением to skontroluje kňaz.“

Ja: „Chceš to, Pane, alebo mám snáď zostať v tichosti, v skrytosti?“ Spasiteľ: „Chcem, aby sa tá kniha dostala medzi ľudí.“

Ja: „Niektoré veci, ktoré sú nadbytočné, musia byť vynechané.“ Spasiteľ: „To urobí kňaz.“

Ja: „Drahý Bože, nemám kňaza. Spasiteľ: „Dám ti kňaza.“

Ja: „Môj Pane a Bože, keď tá kniha vyjde, vyhodia ma z cirkvi.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, napísala si pravdu. Som s tebou.“ Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, tá kniha sa musí čoskoro vytlačiť.“

Ja: „Drahý Bože, prosím, daj nám milosť, aby sme dokázali písať rýchlejšie.“

Spasiteľ: „Áno, to môžeš urobiť.“

Ja: „Pane, nech sa stane tvoja vôľa s tou knihou.“

Ja: „Mám 11. 6. 1992 prečítať svätému farárovi Trunkovi?“

Spasiteľ: „Áno, urob to.“

Ja: „Mám ešte niečo zapísať?“

Spasiteľ: „Ďakujem ti, moja dcéra, že nasleduješ moju vôľu.“ Ja:

„Robím to, lebo ťa milujem, drahý Bože, nadovšetko.“

Spasiteľ: „Choď v pokoji, moja milovaná dcéra.“

18.30 Ruženec, svätá omša

v červenej sále

20.00 Modlitebná skupina

23.06.92 — utorok

10.00 hod. v ordinácii:

Dnes ráno som sa modlila asi hodinu.

Pri zjednotení so Spasiteľom ma niekoľkokrát vyrušili lekári. Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj milý Ježišu, čo chceš, aby som zapísala?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, v Európe bude nová vojna. Ruská vojna sa ďalej rozširuje.“

Okolo 10:55 som urobil röntgen 12-ročnému chlapcovi. Mal krvácanie z nosa a zlomený nos. Povedal som mu, že sa treba modliť aj ráno po prebudení. Odpovedal, že sa to nenaučil a že pochádza z bývalej NDR. Dala som mu modlitebný lístok a on sa potešil. Potom som mu povedala ešte pár slov o mojom krste dospelých.

Po chvíli (po röntgenovom vyšetrení) som sa opäť obrátila k Ježišovi. Bolo to ako vedenie, mala som sa opäť zjednotiť so Spasiteľom. Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, je to dôležité.“

Ja: „Môj Pane a Bože, a čo by to malo byť?“

Spýtala som sa tiež, či zvládnem to, čo budem musieť napísať. Spasiteľ: „Zavolaj ich všetkých k modlitbe.“

Ja: „Počula som správne?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, počula si správne.“ Spasiteľ: „Zavolaj všetkých k modlitbe.“

Ja: „Ako to mám urobiť? Kňazi ma nepočúvajú. K pánovi Kohlovi nemôžem ísť. Mnohí, s ktorými hovorím, nadávajú na pápeža. Mnohí vystúpili z cirkvi alebo nadávajú na vieru. S ľuďmi je to momentálne tak zlé.“

Ja: „Drahý Bože, prosím, daj mi radu. Ako mám ľudí vyzvať k modlitbe?“ Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, choď sama za spolkovým kancelárom pánom Kohlom.“

Ja: „Kedy chceš, aby som za ním išla?“ Spasiteľ: „Čo najskôr.“

Ja: „Môj Pane a Bože, urobím to. Pane, nech sa stane tvoja vôľa. Prosím ťa, veď ma, usmerňuj ma a zostaň so mnou.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, tak sa stane.“

Ja: „Drahý Bože, milujem ťa nadovšetko, ďakujem ti.“

Spasiteľ: „Milá dcéra, urob to čo najskôr.“

Ja: „Áno, môj Pane, pôjdem za spolkovým kancelárom.“

Spasiteľ: „Táto vojna prinesie viac mŕtvych a viac škôd.“

Ja: „Cítim, že okolo mňa sú zase supy (démoni), hoci som posypala posvätenou soľou.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, pre nich je to utrpenie, ale vzhľadom na to, čo píšeš, sú nútení byť s tebou. Najvyšší ich núti.“

Ja: „Tak to je teda Lucifer.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, uhádla si to.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, po modlitebnej skupine som nemohla zaspáť. Bola 1.00 hodina v noci. Cítila som nepokoj, bolo to nepríjemné, ako keby som mala všade pod kožou červy, ktoré behali a hýbali sa. Hneď som si spomenula na démonov a okamžite som vylezla z postele. Pokropila som seba aj posteľ svätenou vodou a pomodlila som sa krátky exorcizmus, a všetko bolo zase preč. Vystriekala som toľko svätenej vody, že posteľ, v ktorej som zaspala, bola mokrá.“

Spasiteľ: „Áno, bolo ich veľa, keby si ich videl, zomrel by si.“ Ja: „Drahý Bože, uverí mi to niekto?“

Spasiteľ: „Uveria až vtedy, keď bude neskoro.“

Ja: „Myslím, že na to tak skoro nezabudnem. Je mi z toho zle, ako to musí byť v pekle. Milý Bože, prosím, zachráň ľudí.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, choď v pokoji.“ Ruženec a svätá omša v červenom.

24.06.92 – streda

10.00 hod. v ordinácii:

Modlila som sa zo srdca a potom som povedala: „Pane, ak chceš, aby som to zapísala, nech sa stane tvoja vôľa, Pane.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, napíš to.“

Ja: „Je to tak krásne, cítiť teplo, lásku Spasiteľa a hlboký pokoj. Tak by sa dalo stráviť celé hodiny.“

Spasiteľ: „Chcem svojim ľuďom skrátiť čas.“

Ja: „Drahý Bože, povedz mi to inými slovami, nie je mi to jasné.“

Spasiteľ: „Ľudia musia zomrieť skôr.“ (ako je v Božom pláne)

Zase ma vyrušili. Veronika ma zavolała, prišla mi návšteva. Bol to mladý muž, ktorý u mňa pred 10 rokmi pracoval ako civilný služobník a teraz už čoskoro dokončí štúdium medicíny. Vtedy chcel byť protestantským kňazom, nie preto, že by veril, ale preto, že si myslel, že tam zarobí dobré peniaze. Pripomenul som mu to a potom som mu porozprával o mojej dnešnej viere. Andreas mal teraz 30 rokov. Znovu povedal, že keď skončí štúdium, pôjde do Švajčiarska, lebo tam sa zarobí lepšie, tam platia viac peňazí.

12.00 hod. v kaplnke. Som stále v kaplnke. Už to v denníku nespomínam, aby toho nebolo príliš veľa.

19.30 hod. v kaplnke sv. Rocha — svätá omša.

25. 6. 1992 – štvrtok

bez hlasu — Bol som v kostole v Rot na ruženci a na svätej omši.

26.06.92 — Sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho

Modlitebné združenie:

Spasiteľ: „Ľudia sa musia obrátiť, lebo na nich čaká veľké nebezpečenstvo. Máte už tak málo času.“

Ja: „Drahý Bože, neodvažujem sa ťa opýtať. Prosím, pomôž mi. Ty vieš všetko. Čo odo mňa chceš?“

Spasiteľ: „Aby si mi zostala verná. Choď v pokoji, moja dcéra.“ Ruženec a svätá omša v červenom.

27.06.92 – sobota

O 7.15 hod. som bola v kostole vo Waghäuseli na svätej omši.

Potom som s Marion písala denník a list spolkovému kancelárovi H. Kohlovi.

Medzi 16.30 a 18.15 hod. som bol v kostole v Rot, modlil som sa tam a spovedal som sa. Večer prišli z Lantershofenu dvaja študenti teológie, Matthias a Fridolin. Až hlboko do noci som im čítal z denníka.

28. 6. 1992 – nedeľa

Doma som sa modlila asi hodinu. Fridolin spieval v kúpeľni. Môj manžel ma tiež rušil. Bolo ťažké spojiť sa so Spasiteľom.

Fridolin, Matthias a ja sme išli do kostola vo Waghäuseli. Po svätom prijímaní mi Spasiteľ potvrdil posolstvo. Plakala som. Papier, na ktorý som ráno písala, som roztrhala, nechcela som tomu uveriť. A teraz to Spasiteľ zopakoval. Musela som toľko plakať, a predsa sme išli za otcom Aemilianom.

S otcom Aemilianom som hovorila asi 20 minút.

Fridolin a Matthias počúvali. Cítila som, že nie som sama. Spasiteľ bol so mnou. Povedala som, že ústne prijímanie je správna cesta. Otec Aemilian povedal, že Spasiteľ vychádza z malých častí hostie. Po rozhovore som ho ešte požiadala o požehnanie.

Do obeda nám zostávala už len hodina a 15 minút. Fridolin sa modlil a Matthias mi pomáhal s varením.

Potom sme o 13.30 hod. išli do kostola na pobožnosť.

Keď sme sa vrátili domov, modlili sme sa v latinčine bolestný ruženec za mier.

29.06.92 – pondelok

10.00 Lekárska ordinácia:

Včera som bola nespokojná po rozhovore s otcom Aemilianom. Preto som sa spýtala Spasiteľa, či je v malých kúskoch hostie.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, aj v tých malých kúskoch som prítomný. Počúvaj dobre, moja dcéra, ten kňaz skresľuje učenie Najsvätejšieho Otca. Modli sa za neho.“

Spasiteľ pokračoval: „Píš, moja dcéra, vojna sa šíri veľmi rýchlo. Všetci sa do nej zapoja.“

Ja: „Kto sú všetci?“

Spasiteľ: „Všetci, ktorí majú v srdci nenávisť.“

Ja: „A tí, ktorí majú lásku?“

Spasiteľ: „Tí nemusia bojovať.“

Ja: „Ale tí, ktorí majú v srdci nenávisť, prevládajú, je ich viac ako tých, ktorí majú v srdci lásku.“

Spasiteľ: „S tými niekoľkými som ja, oni zvíťazia.“

Ja: „Pripadá mi to ako David a Goliáš.“ Spasiteľ:

„Tak to je, moja dcéra.“

Spasiteľ: „Ty patríš k tým niekoľkým, ktorí majú lásku.“

Ja: „Musia sa ostatní báť?“

Spasiteľ: „Ak ma milujú, nebudú sa báť.“ Nepýtala som sa, len som premýšľala, či je aj mojím ženíchom. Spasiteľ: „Áno, som tvoj ženích.“

Ja: „Ale ešte tomu celkom nerozumiem.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, ty si moja nevesta.“

Ja: „Drahý Pane Ježišu Kristu, povedz mi to prosím jasnejšie, čo je nevesta?“

Spasiteľ: „Nevesta je tá, ktorá mi už všetko dala.“

Ja: „Drahý Bože, ale myslím si, že som hriešnica a nedokážem pochopiť, že som tvoja nevesta.“

Spasiteľ: „Doteraz to nikto nepochopil.“

Spasiteľ: „Moja milá dcéra, zostaň mi verná. Nenechaj sa ovplyvniť ostatnými. Choď v pokoji.“

Ja: „Drahý Bože, milujem ťa a ďakujem ti, a nemám iné želanie, ako byť ti verný.“

Hl. Omša a ruženec v červenom.

Ako zástupca prišiel kňaz z Indie, pán farár Vogt bol na liečenie.

20.00 hod. Modlitebná skupina: Pán farár Dochart spovedal.

30.06.92 — utorok

10.00 hod. v ordinácii:

Modlila som sa zo srdca a odporúčala Spasiteľovi mnoho ľudí, na záver ešte všetky duše.

Spasiteľ: „Moja dcéra, páči sa mi, čo si povedala. Píš, moja dcéra, si unavená, oddýchni si.“

Ja: „Ale zajtra chcem ísť do Rodalbenu pri Pirmasens. Tam sa nachádza veľké znamenie pre svet.“

Spasiteľ: „Áno, choď tam, moja dcéra, toto znamenie je moje znamenie.“ Ja:

„Toto znamenie by sa určite malo uctievať v kostole.“

Prečo to nerobia?“

Spasiteľ: „Pretože kňazi nežijú v Božej milosti.“

Ja: „Ale už je to 40 rokov. Niečo sa predsa musí stať.“ Spasiteľ: „Niečo sa stane.“

Ale zatiaľ nie.“

Spasiteľ: „Zapíš si to. Milujem ťa, moja dcéra.“ Po chvíli:

Spasiteľ: „Znamenie príde.“ (Znamenie, ktoré mi Spasiteľ už sľúbil.)

Ja: „Musím sa na to pripraviť?“ Spasiteľ:

„Zostaň vždy vo mne.“

Ja: „Áno, Pane, mojím jediným želaním je byť vždy s Tebou, lebo nie je nič krajšieho.“

Spasiteľ: „Toto znamenie sa stane v kostole.“ Spasiteľ:

„Chceš, aby sa toto znamenie stalo na tebe?“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, môj Ženích, ale aj to, aby som nebola od teba oddelená a aby som ťa chválila a oslavovala so svätými na veky vekov. Lebo nie je nič krajšieho, ako byť v tvojej láske.“

Spasiteľ: „Tak to bude, moja dcéra.“

Spasiteľ: „Dám ti úlohu, aby si mi pomohla zachrániť ostatné duše.“ Ja: „Ktoré sú tie ostatné?“

Spasiteľ: „Duše, ktoré pochybujú.“

Ja: „Ó, môj Pane, to je ich ale veľa. Ale urobím to tak, ako si to želáš, lebo ťa milujem nadovšetko.“

Spasiteľ: „Moja nevesta, choď v pokoji.“

Ja: „Drahý Bože, počula som to správne, povedz mi to prosím ešte raz.“ Spasiteľ:

„Áno, moja dcéra, si moja nevesta.“

Ja: „Môj Pane a Bože, môj Ženích, ďakujem ti za všetko.“ Ruženec a svätá omša v červenom.

01.07.92 – streda

10.00 hod. v ordinácii:

Po asi 10-minútovej úprimnej modlitbe nastalo asi 15 minút ticha, potom som počula Spasiteľa: „Moja dcéra, veľká vojna už začína. Všetci ľudia na zemi sú zodpovední. Prajem si, aby sa veľa modlili. Čiňte pokánie a pôstite. Milujem ťa, moja dcéra, choď v pokoji.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože, ďakujem ti, môj milovaný Pane Ježišu. Zmiluj sa nad všetkými ľuďmi. Zachráň nás, Pane, nedopuť, aby sme zahynuli, sme tvoje deti.“

Poobede som viedol modlitbu v dome rodiny Wafzigovcov. Bolo tam prítomných viacero veriacich, obe miestnosti boli plné. Potom sme išli na svätú omšu.

Sv. omšu celebroval pán farár Weber. Myslím, že to bola posledná, ktorú som s ním slávil. Pán farár Weber čoskoro odchádza do dôchodku.

Potom sme išli k Brigitte a Franzovi. Bol tam aj Fridolin spolu s tromi študentmi, s Josefom, Markusom a Matthiasom.

U Brigitte a Franza bolo ešte veľa ďalších ľudí a ja som hovoril o svojich zážitkoch, skúsenostiach a o svojej viere.

2. 7. 1992 – štvrtok

10.00 hod. Pracoviško – ordinácia:

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj Pane, čo chceš, aby som napísala?“

Spasiteľ: „Daj mi svoju budúcnosť.“

Ja: „Môj Pane a Bože, môj Ježišu, dávam ti ju, lebo som svoj život a svoju budúcnosť vložila do tvojich rúk a patrí ti.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, páči sa mi, ako si to povedala.“

Ja: „Áno, môj Pane, Ježišu, lebo viem, že si taký dobrý a že u teba je len dobro.“

„Nedokážem si predstaviť nič iné, ako byť stále s tebou. Ja som ratolesť na viniči.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, budúcnosť určujem ja.“ Ja: „Ako to

mám spoznať, keď to určuješ ty?“ Spasiteľ: „To, čo od teba

žiadam, to máš len robiť.“ Ja: „Ako mám vedieť, že to je od teba?“

Spasiteľ: „Dám ti to spoznať.“

Ja: „Drahý Bože, musím už teraz niečo urobiť?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra.“

Ja: „Čo, môj Pane a Bože, môj Ženích?“ Spasiteľ:

„Pevne veriť v to, čo ti hovorím.“

Ja: „Môj Pane, môj milovaný a milosrdný Bože, budem v to pevne veriť, lebo si mi už dal živú vieru.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, budúcnosť bude taká, ako chcem ja.“ Ja:

„Myslíš moju budúcnosť?“

Spasiteľ: „Áno, tvoja budúcnosť, patrí mne.“

Ja: „Nech je tak, ako chceš, môj Pane a Bože. Veľmi ťa milujem, môj Pane a Bože.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, páči sa mi, ako si to povedala.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, milujem ťa, moja nevesta, choď v pokoji.“ Ja: „Môj Pane a Bože, ďakujem ti.“

Spomenula som si, že Spasiteľ mi povedal, že ma chce niest'.

Spasiteľ: „Chcem ťa niest' tam, kam chcem. Budeš na dvoch miestach naraz.“

Ja: „Ale Pane, ja som len jeden.“

Spasiteľ: „Ja ťa môžem rozmnožiť.“

Ja: „Drahý Bože, tomu nerozumiem, ale verím, že to dokážeš.“ Ja: „Pane, načo ma potrebuješ na dvoch miestach?“

Spasiteľ: „Aby som presvedčil neveriacich. Moja milovaná dcéra, je pekné, že si sa opýtala. Moja dcéra, zostaň mi verná.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, budem ti verný. Ďakujem ti, môj milujúci Otče.“

02.07.92 – štvrtok

Ruženec a svätá omša v červenom.

03.07.92 — piatok

10.00 hod. v ordinácii:

Modlila som sa zo srdca, chcela som písať len vtedy, ak je to Božia vôľa. Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj Pane, napíšem to, lebo to chceš.“ Spasiteľ:

„Moja milovaná dcéra, chcem zmeniť čas.“ Ja: „Ako sa dá zmeniť čas?“

Spasiteľ: „Skrátim ho.“

Ja: „Drahý Bože, som taká hlúpa, nerozumiem tomu, povedz mi to jednoduchšie.“

Spasiteľ: „Príde na vás mor.“

Ja: „Môj Pane a Bože, to je zase varovná správa.“ Spasiteľ: „Ľudia sa nechcú obrátiť.“

Ja: „Drahý Bože, smiem vedieť, čo nazývaš morom?“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, blíži sa katastrofa sucha.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, znova cítim nečistého ducha. Ťahá ma za pravú ruku. Je to jeden, alebo som si to len predstavila?“

Spasiteľ: „Áno, je ich viac.“

Ja: „Dnes ráno som sa už toľko modlila.“ Spasiteľ:

„Modli sa ďalej.“

Ja: „Drahý Bože, ďakujem ti, že sa nebojím.“ Spasiteľ: „So mnou sa nemusíš báť.“

Ja: „Ako mám vedieť, či si vždy so mnou?“ Spasiteľ:

„Som vždy s tebou.“

Ja: „Vlastne mám pocit, ako keby som nikdy nebola sama. Mám ešte niečo napísať?“ Spasiteľ: „Napíš to. Si moja milovaná dcéra.“

Ja: „Milujem ťa, môj Pane a Bože, nadovšetko a prajem si, aby som ťa nikdy neprestala milovať.“

Spasiteľ: „Choď v pokoji, moja dcéra.“

Medzi 16.00 a 17.00 hod. som polievala záhradu. Po desiatich vedrách vody mi bolo zle, mala som nevoľnosť a závraty a pocítila som silnú bolesť v srdci.

Sotva som dýchal. Pomaly som si ľahol do postele. Hneď som sa napil svätenej vody, ktorú posvätil otec Gebhard Heyder, a nastriekal som si do úst sprej Nitrolingual 04.

Môj syn chcel zavolať lekára. Potom som pocítila bolesť v hornej časti brucha.

Bolesti srdca trvali asi 15 minút. Povedala som Spasiteľovi, že nemôžem zomrieť, lebo musím ešte dopísať denník. Znovu som sa napila posvätenej vody. Cítila som sa lepšie. Potom som šla do kostola. Po svätom prijímaní mi bolo ešte lepšie. Môj Spasiteľ je najlepší lekár. Potom prišiel Fridolin z Lantershofenu a Erich z Rotu. Čítali sme z knihy Barbary Weigandovej. Kniha, ktorú by mal prečítať každý.

04.07.92 – sobota

Po hodine modlitby som sa počas spojenia opýtala Spasiteľa, či chce, aby som dnes písala.

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, chcem, aby si písala.“

Ja: „Ruší ma môj manžel a svokra. Bohužiaľ nemôžem písať.“

Keď je človek zjednotený so Spasiteľom, diabol nemá nič radšej, ako rušiť, aby sa nič nezapisovalo.

Svokra je momentálne chorá. V posledných dňoch nešla ani do kostola a sotva chodí. Ale teraz, keď píšem tento odkaz doma, vysáva schodisko tým ťažkým vysávačom, ako keby bola najzdravší človek na svete.

Boha kladiem na prvé miesto. Keď sa najprv modlíš, neskôr dokážeš s láskou robiť veľa vecí lepšie, upratovať alebo pracovať, a zvládneš oveľa viac a lepšie.

Akonáhle som sa opäť zjednotila, môj manžel ma vyrušil.

Nikto neberie ohľad na to, že so mnou hovorí Spasiteľ. V práci je to takmer lepšie ako doma.

Pes suseda teraz šteká, autá na ulici preletia okolo.

„Drahý Spasiteľ, snažím sa s tebou hovoriť.“

Asi o 15 minút neskôr: Môj manžel odišiel a ja som zostala sama. Odložila som slúchadlo na bok, aby nezvonilo.

Pocítila som pokušenie. Chvíľu som plakala.

Premýšľala som, či je to vôbec Spasiteľ, kto ku mne hovorí. Bolo to pre mňa ťažké. Povedala som Spasiteľovi, že radšej hneď zomriem, ak ku mne hovorí diabol a nie Spasiteľ. Lebo som všetko dala Spasiteľovi a nie diablovi.

Potom som počula:

„Píš, moja dcéra, cesta ku mne je strmá a úzka. Je na nej tak málo ľudí. Áno, moja dcéra, aj ty si na tejto ceste. Čím je strmšia, tým viac pokušení na teba prichádza.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, je pre mňa ťažké to napísať, lebo nemám kňaza, ktorý by mohol vypočuť, čo mi hovoríš. Som taká neskúsená a cítim sa taká hlúpa, keď píšem, a som veľká hriešnica.

Nie som hodná počuť tvoj hlas. Jedna vec ma však nemôže oklamať, a to je moja láska k tebe.

Spasiteľ, teraz už nemôžem ďalej písať.“

Spasiteľ: „Chod' v pokoji, moja dcéra.“

Ja: „Drahý Bože, prosím, odpusť mi. Ďakujem ti aj za tieto pokušenia, ktoré sú pre mňa také ťažké. Som predsa len slabý človek, zrnko prachu.“

16.30 – 19.45 hod.: V tomto čase som bola v kostole v Rote. Obetovala som všetko, aj sväté prijímanie, Panne Márii. Potom som sa ešte spovedala u otca Paula Adambukulama, zástupcu pána farára Vogta.

05.07.92 — nedeľa

7.30 – 9.15 hod.: Modlila som sa doma pred svätou omšou a zjednotila som sa s ňou.

Spasiteľ: „Zapíš si to, moja dcéra, dám ti čas na úlohu, ktorú musíš splniť.“ Ja: „Pane, akú úlohu musím splniť? Súvisí to s cirkvou?“

Spasiteľ: „Áno, táto úloha je pre cirkev.“

Ja: „Môžem túto úlohu porovnať s evanjeliom?“ Spasiteľ: „Áno, môžeš.“

Ja: „Nechcem to hádať, prosím, povedz mi to.“

Spasiteľ: „Napíš to, moja dcéra.“

Chvíľu som čakala a povedala: „Neviem, Pane, nie je mi to jasné a ani si neviem predstaviť, aká úloha to bude.“

Spasiteľ: „Ešte to príde. Túto úlohu, ktorú ti zverujem, musíš splniť.“ Ja:

„Ale nemôžem nič urobiť, ak neviem čo.“

Spasiteľ: „List pre Svätého Otca odovzdaj kňazovi, ktorý tu zastupuje, a on ho musí osobne odovzdať Svätému Otcovi.“

Ja: „Chcel si, aby tento kňaz prišiel do nášho kostola?“ Spasiteľ:

„Áno, bola to moja vôľa.“

Ja: „Chce to aj urobiť?“ Spasiteľ:

„Áno, urobí to.“

Ja: „Som rád, že mám kópiu listu pre Svätého Otca. Áno, Pane, urobím to. Nech sa stane tvoja vôľa.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, milujem ťa, choď v pokoji.“

Ešte som sa pomodlila modlitbu vďaky.

O 13.30 hod. bol ruženec, žiadna pobožnosť. Ale Hedwig H. po ruženci ešte predniesla litánie k Najsvätejšej Krvi.

Pred kostolom stáli dvaja bezdomovci, ktorí hľadali deky na spanie. Pozvala som ich k sebe domov. Hedwig šla so mnou.

Dala som obom jedlo a potom som sa s Hedwig H. modlila ruženec. Jeden z tých dvoch bezdomovcov hneď zaspal a druhý sa modlil s nami. Darovali sme im dve deky na spanie a oni odišli.

18.30 hod.: V Mingolsheime som sa v kaplnke sv. Rocha zúčastnil ruženca a svätej omše.

Bola tam aj Hedwig.

06.07.92 – pondelok

10.00 hod. Ordinácia:

Ďakujem Bohu, že nebolo toľko pacientov. V lete ich je menej ako v iných ročných obdobiach. Vďaka tomu sa dá viac modliť, lebo nemám rád zbytočné rozhovory. Večný život nezačína až po smrti, ale už teraz tu na zemi.

Preto je prvé a druhé prikázanie také dôležité. Tam, kde nie je úcta k Bohu, tam nie je ani láska.

Po modlitbe som sa spojil so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Prišiel čas, keď budete všetci preosievaní. Dávaj pozor, Satan je silný. Mnohí túto skúšku nezvládnu. Chýba im láska. Modlite sa bez prestania. Duch je ochotný, telo je slabé.

Boží Duch spočíva vo vás. Musíte Mu preukázať česť.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, nepochybuj, choď v pokoji.“

Ja: „Teraz cítim vo svojom vnútri veľa tepla a lásky, ale mrzí ma, že ten hlas nazývam len ‚hlasom‘, lebo je to vnútorný rozhovor.

Hlasom sa nazýva to, čo počujeme nahlas, alebo keď hovoríme. Ja to počujem z hĺbky, ktorá je tak nepochopiteľná. Preto ťa prosím, môj Pane a Bože, odpusť mi.

Nepochybujem o tvojej láske a tvojej prítomnosti, ale divím sa, že ostatní ľudia niečo také nepočujú. Na začiatku som si myslel, že to počuje každý, tak ako ja. Ale potom, keď človek počuje, že to tak nie je, určite potrebuje nejaký čas, kým pochopí, že je to veľká milosť od teba a nie odo mňa samého. Ďakujem ti, môj Pane, môj milovaný Ježišu, za túto veľkú milosť.

Ruženec a svätá omša v Rote.

20.00 hod. Modlitebná skupina: Modlili sme sa dve hodiny.

07.07.92 – utorok

10.00 hod. Ordinácia:

Modlila som sa a zjednotila som sa.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, potrebujem...“

Ja: „Pane, kto si, keď hovoríš: ‚Píš, moja dcéra?‘“ Spasiteľ: „Môžeš písať Ježišovi.“

Spasiteľ: „V najbližšom čase potrebujem silných vyznávačov. Ty ešte nie si taká silná, moja dcéra.“

Ja: „Drahý Bože, drahý Ježišu, čo musím urobiť, aby som bola silná?“

Spasiteľ: „Plne mi dôveruj.“

Ja: „Môj Pane a Bože, prosím, udel mi tú milosť, aby som mala plnú dôveru v teba.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, dám ti ju.“

Ja: „Môj Pane a Bože, si môj milujúci Otec. Dal si mi už živú vieru, potom vernosť k tebe a teraz dôveru v teba.“

Sú to cnosti?“

Spasiteľ: „Áno, to sú cnosti, ktoré teraz máš.“

Ja: „Pani Beckerová mi dala lístok, na ktorom bolo napísané, že jeden mladý muž, R. Denninger, má chorobu, Crohnovu chorobu.“

Spasiteľ: „Tento pán má niest' tento kríž s láskou.“ Ja:

„Napísal som slovo kríž správne?“

Spasiteľ: „Áno, tento kríž, ktorý som mu dal.“ Potom:

Spasiteľ: „Moja dcéra, teší ma, že ti kniha Barbary Weigandovej prináša radosť a pomáha ti.“

Ja: „Áno, môj milý Ježišu, je to jedna z najlepších kníh. Všetci by ju mali prečítať.“

Spýtala som sa Spasiteľa na moju dovolenku, pretože som všetko odovzdala Spasiteľovi.

Ja: „Čo by si urobil na mojom mieste?“

Spasiteľ: „Zostaň doma, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, urobím to. Ďakujem ti za dobrú radu.“ Ja: „Mám ešte niečo zapísať?“

Spasiteľ: „Milujem ťa, moja dcéra, choď v pokoji.“

18.30 Ruženec a svätá omša v Rot.

08.07.92 – streda

10.00 hod. v ordinácii:

Veronika a ja sme sa spolu modlili bolestný ruženec, potom litánie k Precious Blood a ďalšie modlitby.

Ja: „Drahý Bože, je krásne, keď človek všetko odovzdá tebe, je oslobodený od problémov, hnevu, pochybností a strachu. Tak, ako hovoríš, tak sa stane. Všetko sa má stať tak, ako ty chceš.“ Spasiteľ: „V najbližšom čase nastane veľká katastrofa.“

Ja: „Kde?“

Spasiteľ: „Všetci sú moje deti, treba sa modliť.“

Spasiteľ: „Jedna z jadrových elektrární zničí mnoho ľudí. Napíš, moja dcéra, všetko kvôli peniazom. Nemecko sa zapojí do tejto vojny proti Srbsku.“ Ja: „Takže v Srbsku predsa len bude vojna?“

Spasiteľ: „Áno, čoskoro.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, tvoj Duch je zjednotený s mojím Duchom, preto ku mne hovoríš.“

Spasiteľ: „Áno, tak to je.“

Spasiteľ: „Dávaj na seba pozor, pokusenia sú silnejšie. Moja dcéra, pevne sa drž mojej ruky.“

Ja: „Môj milý a milosrdný Bože, urobím to. Nech mi to pripomína a chráni ma môj anjel strážny a prosím, nech Panna Mária rozprestrie svoj ochranný plášť nad všetkými svojimi deťmi a nad mnou.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, choď v pokoji.“

O 15:45 mi zavolať otec Joachim z Oggersheimu. Rozprával som sa s ním asi 10 minút. Chcel vedieť, či som hovoril s kancelárom H. Kohlom. Povedal som mu, že som videl spolkového kancelára s jeho ženou, keď práve sledovali balet v Mníchove. (Videl som ich v televízii, v správach, ktoré som sledoval u svokry.) Možno je to dôležitejšie ako čítať list a plniť Božiu vôľu. Počas prázdnin sme mali u nás v stredu aj svätú omšu, nemusel som chodiť do kaplnky sv. Rocha. 18.30 Ruženec a svätá omša v červenom.

09.07.92 – štvrtok

Dnes ráno som sa modlila vyše hodinu. Pri zjednotení:

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, si pozvaná k pápežovi.“

Ja: „Pred Veronikou dovolenkou alebo po nej. A dostanem audienciu u Svätého Otca?“

Spasiteľ: „Áno, budeš s ním hovoriť.“

Ja: „Pane, verím tomu, čo si povedal. Teraz verím, že sa to tak stane.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, nemusíš vedieť, čo ťa čaká v najbližšej dobe. Tvoja budúcnosť patrí mne.“

Ja: „Áno, môj Pane, nech je tak.“

Ja: „To znamená, že sa nemusím obávať, ako to bude ďalej. Túto starosť mi odoberáš.“

Spasiteľ: „Napísala si to správne, páči sa mi to. Tak to bude.“ Spasiteľ:

„Moja dcéra, milujem ťa, choď v pokoji.“

18.30 Ruženec a svätá omša v Rot.

Chvíľu po svätej prijímaní som sa modlila, aby ma oslovil otec Adambukulam, aby som mu mohla povedať, čo chce Spasiteľ.

Keď som vychádzala z kostola, oslovil ma otec a spýtal sa ma, či zajtra pôjdem do Heidelbergu. Stihla som mu ešte povedať, že mám pre neho odkaz od Spasiteľa.

Povedal mi, že ak zajtra o 6.45 nebude stáť pred kostolom, tak do Heidelbergu nepôjde. Priateľsky sa so mnou rozlúčil.

Anton, pomocník pri svätom prijímaní, videl, že som s ním hovoril.

10.07.92 – piatok

10.00 hod. v ordinácii:

Povedala som Spasiteľovi, že som dnes ráno okolo 6.50 hod. stála pred kostolom v Rote a že otec Paul tam nebol.

Môj manžel a ja sme sa potom spoločne modlili počas cesty do Heidelbergu. V klinike som sa potom modlila s Veronikou.

Spasiteľ chcel, aby som to napísala.

Spasiteľ: „Ľudia by sa mali ukryť pred lietadlom.“ Ja: „Platí to aj pre Spolkovú republiku Nemecko?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra.“

Ja: „Je Spolková republika ohrozená lietadlami?“

Spasiteľ: „Áno, čoskoro. Lietadlá prichádzajú z východu.“

Ja: „Pane, to je však veľmi ťažké, čo tu musím napísať.“ Spasiteľ:

„Moja dcéra, všetci by sa mali modliť.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, ľudia sa ocitli vo veľkom nebezpečenstve. Vyzvi ich k modlitbe. Musím opäť skrátiť čas. Každý má už tak málo času.“

Ja: „Mám ešte niečo zapísať, milý Bože?“

Spasiteľ: „Áno, všetko, čo napíšeš, sa musí čoskoro vytlačiť.“

Ja: „Drahý Bože, prosím ťa o milosť, aby sme s Marion písali rýchlejšie, lebo máme pri písaní toľko prekážok, že sa nám to tak rýchlo nedarí.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, musíte sa snažiť.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, budem sa snažiť písať.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, milujem ťa, choď v pokoji.“

Pri spojení som cítila teplo a veľa lásky a dostala som toľko milosti, najmä pokoj a mier. Áno, cítila som, že Spasiteľ bol prítomný vo mne.

Hovoril ako Spasiteľ, ktorý chce zachrániť všetky svoje deti.

15.00 hod.: Otvorila som balíček od vydavateľstva Miriam. V spravodajstve som čítala, že Zomrel pán Josef Künzli. Už dlho som sa za neho modlila, lebo mal tú knihu vytlačiť, a teraz zomrel.

Začala som plakať, zapálila som za neho sviečku, pokropila som ho svätenou vodou a hneď som sa za neho začala modliť.

18.30 hod.: Ruženec a svätá omša v Rot.

Po svätej omši som dala list pre svätého otca, pátra Paula Adambukulama, a povedala som mu, aby ho osobne odovzdal svätému otcovi. Potom som ho pozvala na pondelok

O 19:45 som mu začala čítať z môjho denníka, čo pre neho povedal Spasiteľ. Pozvala som ho aj na modlitebnú skupinu o 20:00, aby videl, čo a ako sa modlíme. Povedal, že príde ku mne domov.

Potom prišla Marion a písali sme denník.

11.07.92 – sobota

Do kostola vo Waghäuseli som prišla o 8:15 namiesto o 7:15 a vôbec som si to nevšimla. Irma ma oslovila a spýtala sa ma, či viem, koľko je hodín.

Keď som povedala „7:15“, zasmiala sa a vysvetlila mi, že je už 8:15. Niečo také sa mi ešte nestalo.

Potom som šla za Marion a písali sme si denník.

Poobede som išla do kostola medzi 16.30 a 19.45 hod. Modlila som sa za veľa vecí.

12.07.92 – nedeľa

7.50 – 9.00 hod.: Po modlitbe som sa spojila.

Spasiteľ: „Svet je vo veľmi veľkom nebezpečenstve. Európa má málo času na to, aby to napravila. Takmer všetci ľudia budú stratení. Nie sú pripravení na večný život.

Ľudia odovzdali svoju vôľu Satanovi.“ Ja: „Ale je toľko ľudí, ktorí chodia do kostola.“ Spasiteľ: „Z nich mnohí ešte odpadnú.“

Ja: „Je to to „preosievanie“?“

Spasiteľ: „Áno, Satan už preosieva.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, svet ešte nikdy nebol v takom hriechu ako teraz.

Vojna sa rozšíri tak rýchlo, ako všetky vojny doteraz. Moja dcéra, modli sa, modli sa veľa.

Modlitbou môžete veľa napraviť.“

Ja: „Mám ešte niečo zapísať?“

Spasiteľ: „Potrebujem veľa modlitebných skupín.“

Ja: „V našom okolí máme veľa modlitebných skupín.“ Spasiteľ: „Nie dost na to, aby sme zachránili veľké množstvo ľudí.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, každý deň sa stráca toľko duší. Modlitebná skupina, ktorú vedieš, prináša veľa ovocia, ale to ešte musí dozrieť.“

Ja: „Čo musia urobiť, aby dosiahli zrelosť?“ Spasiteľ: „Musí milovať.“

Ja: „Neodvážim sa opýtať, znie to všetko ako hrozivé posolstvo.“

Spasiteľ: „Takmer celá Apokalypsa je hrozivým posolstvom. Moje deti, nemôžem vás utešiť. Musíte veľa modliť sa a postiť sa. Tí, ktorí ma milujú, budú zachránení. A tí, ktorí ma nemilujú, si už zvolili svojho otca, knieža tohto sveta.“ Ja: „Drahý Ježišu, ty si víťaz a Spasiteľ sveta, môžeš ich všetkých zachrániť.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, slobodná vôľa ľudí ich vedie do priepasti. Moja dcéra, milujem ťa a stále milujem všetkých ľudí. Choď v pokoji.“

Ja: „Drahý Bože, odpusť nám všetkým. Milujem ťa aj za tých, ktorí ťa nemilujú.

Zmiluj sa nad nami a prosím, zachráň nás, aby sme nezahynuli. Ďakujem ti za tieto bolestivé slová, ktoré sú varovným posolstvom pre svet.“

10.00 hod.: Navštívila som omšu Hl. v Rote.

13.30 Ruženec bez rozjímania v Rot In der Kirche. Otec Paul nebude viesť rozjímanie.

13.07.92 – pondelok

10.00 hod. Ordinácia:

Modlila som sa zo srdca a potom som sa zjednotila so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Moja dcéra, počúvaj dobre. Všetky vytlačené listy si vezme kňaz, skontroluje ich a nechá vytlačiť. Ktoré vydavateľstvo ich vytlačí, to určí kňaz. Nemusíš sa o to starať.“

Potom Spasiteľ povedal:

„Uchovávaj svoj denník v tajnosti, lebo Satan je silný. Chce zničiť všetko, čo som napísal. Až keď bude kniha hotová, smie sa čítať.“

Ja: „Musím ešte niečo zapísať?“

Spasiteľ: „Áno, máš to zapísať. Môj Duch je spojený s tvojím, vtedy ma budeš počuť jasnejšie.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, vojna bude v najbližších dňoch silnejšia.“ Ja: „Ktorú máš na mysli, v Bosne alebo v Rusku?“

Spasiteľ: „Na oboch stranách, môžeš to napísať, moja dcéra. Modli sa za umierajúcich.“ Ja: „Musím vedieť ešte niečo?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, nechod sama, bez mňa.“

Ja: „Drahý Bože, prajem si byť vždy pri tebe a s tebou.“ Spasiteľ: „To sa mi páči, moja dcéra, choď v pokoji.“

Ja: „Môj Pane a Bože, milujem ťa a ďakujem ti.“

14.07.92 — utorok

10:00 hod. v ordinácii:

Pri zjednotení:

Spasiteľ: „Zapíš si to, moja dcéra.“ Ja:

„Zase kvôli vojne?“ Spasiteľ: „Áno, modli sa za Srbsko.“

Ja: „Myslela som si, že H. Panić všetko napraví?“

Spasiteľ: „Je to pasca Satana.“

Ja: „Takže to nie je ten správny človek pre Srbsko?“

Spasiteľ: „Nie, je to vlk v ovčej koži.“

Ja: „Dá sa táto vojna zabrániť, keď hovoríš, modli sa za Srbsko?“ Spasiteľ: „Mohlo by sa zachrániť veľa duší. Pri vojne v Srbsku sa stratí viac duší ako v Bosne a Chorvátsku dohromady.

Po chvíli som počula:

„Napíš, moja dcéra: Zjavenie Panny Márie sa čoskoro stane.“ Ja: „Kde?“

Spasiteľ: „V Červenom kostole. Modli sa a pôst. Znamenie príde čoskoro, v najbližšej dobe.“

Ja: „Prečo hovoríš v najbližšej dobe?“

Spasiteľ: „Lebo čas určujem ja. V tomto kostole sa musí modliť.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, dobre počúvaj. Nesklam ma.“

Ja: „Nie, môj Pane a Bože, nesklamem ťa. Prosím, daj mi milosť, aby som bola silná.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, chod' v pokoji.“

18.30 Ruženec a svätá omša v Rot.

Okolo 21.00 hod. ma navštívil otec Paul Adambukulam. Sľúbil mi, že v pondelok opäť príde do modlitebnej skupiny.

15.07.92 — streda

10.00 hod. v ordinácii:

Modlil som sa a spojil som sa so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Ľudia sa nachádzajú v osídlach Satana.“ Ja: „Drahý Bože, keď hovoríš ‚ľudia‘, myslím tým všetkých.“ Spasiteľ: „Je to len malý počet, ktorý sa v nich nenachádza.“

Ja: „To znie ako vo videní svätého Don Boska.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, nemýliš sa. Všetci by sa mali obrátiť. Pre mnohých je už neskoro.“

Ja: „Mám ešte niečo zapísať?“ Spasiteľ: „Áno, zapíšeš to, je to dokonca veľmi dôležité.“ Ja: „Áno, môj Pane a Bože, a čo by to bolo?“

Spasiteľ: „Tento rok vypukne vojna v Srbsku. Napíšeš, moja dcéra, veľká nečistota v Cirkvi je na tom spoluvinná. Biskupi sa musia vrátiť k pravému učeniu Cirkvi.“

Ja: „Čo je teraz v Cirkvi najhoršie, prečo je v Cirkvi toľko špiny?“ Spasiteľ: „Zneuctenie môjho tela. Je naliehavo potrebné zrušiť prijímanie do rúk.“

Ja: „Som taký bezmocný.“

Spasiteľ: „To je pravda. Ale so mnou nie si bezmocná.“

Ja: „Čo mám len robiť?“

Spasiteľ: „Neustále o tom hovor. Tak rýchlo, ako to bolo zavedené, musí to byť aj zrušené. Píšeš, moja dcéra, ak to neurobia, postihne ich trest. Neposlušnosť voči mne je najväčším zlom, ktoré môže postihnúť všetkých ľudí.“

Spasiteľ: „Hovor o tom ďalej. Budem s tebou, keď o tom budeš hovoriť. Moja dcéra, zostaň mi verná. Milujem ťa, chod' v pokoji.“

16.07.92 — štvrtok

10.00 hod. v ordinácii:

Po modlitbe som sa spojila so Spasiteľom. Spasiteľ:

„Píšeš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj Pane. Ďakujem ti, že ku mne hovoríš, a milujem ťa nadovšetko, lebo mi nejde o zvedavosť, čo mi povieš, ale ide mi o spásu duší a o to, aby som splnila tvoju vôľu, lebo hovoríš, že som tvoja služobnica. Keďže zjednocujem svojho ducha s tvojím Svätým Duchom, nemusím sa báť, že by sa do toho vložil niekto iný. To je možné len vtedy, ak to ty dovoľíš.“

Spasiteľ: „Píšeš, moja dcéra, všetci sa musia odvrátiť od širokej cesty, lebo nemajú veľa času. Keďže musím skrátiť čas, obrátenie sa musí uskutočniť rýchlo. Je toľko mŕtvych a žiadny kňaz ich nemôže pochovať, modli sa za nich.“

Ja: „Stačí to, čo som napísala, alebo musím ešte niečo napísať?“ Spasiteľ: „Musíš čo najskôr postaviť kaplnku.“

Ja: „Drahý Bože, daj architektovi Wolfgangovi milosť, aby urýchlil prípravu plánu, peniaze ešte nemám dost.“

Spasiteľ: „Všetko príde v správnom čase.“

Ja: „Drahý Bože, prosím, pošli mi aj robotníkov, ktorí mi pomôžu postaviť kaplnku.“ Spasiteľ:

„Moja dcéra, máme málo času.“

Ja: „Prečo hovoríš ‚my‘?“ Spasiteľ:

„Som s vami.“

Ja: „Pane, nech sa stane tvoja vôľa. Budem sa snažiť splniť tvoju vôľu. Prosím ťa o milosť k tomu.“

18.30 Ruženec a svätá omša v Rot.

17.07.92 – piatok

10.00 hod. v ordinácii:

Modlila som sa a zjednotila som sa so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Moja dcéra, potrebujem veľa modlitieb. Vojna začala.“ Ja: „Povedal si, že vojna začala 1. 7. 1992.“

Spasiteľ: „Ruská vojna.“

Ja: „Drahý Bože, prečo nazývaš túto vojnu ruskou vojnou?“

Spasiteľ: „Lebo stoja za Srbmi. Túto vojnu nebude možné zastaviť.“ Ja: „Mám si ešte niečo zapísať?“

Spasiteľ: „Áno. V najbližšom čase bude veľa mŕtvych.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, potrebujem silných modlitebníkov.“ Ja: „Spasiteľ, čo nazývaš silnými modlitebníkmi?“

Spasiteľ: „Tých, ktorí sa modlia srdcom. Zapiš si, moja dcéra, čoskoro budeš mať zjavenie Panny Márie.“

Ja: „Ale to si mi už povedal.“ Spasiteľ: „Blíži sa to.“

Ja: „Čo znamená ‚blíži sa‘?“

Spasiteľ: „Miluj ju.“

Ja: „Nemilujem ju dost?“ Spasiteľ:

„Málo s ňou hovoríš.“

Ja: „Drahý Ježišu, sľubujem ti, že v budúcnosti budem viac rozprávať s Pannou Máriou a budem ju viac milovať.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, páči sa mi, čo si napísala. Moja dcéra, milujem ťa, choď v pokoji.“

Poobede som zistila, že som dostala poštu z Úradu spolkového kancelára (AZ: 012—K—0007772/92/0()01). — pozri kópiu, strana - 155 -

O 18.30 hod. som sa v tejto veci modlila ruženec v kostole a zostala som aj na svätej omši.

Po svätom prijímaní som sa spýtala Spasiteľa, čo mám robiť. Bolo to asi okolo 19.40 hod.

Spasiteľ: „Veríš, že s ním budeš hovoriť?“ Ja: „Áno, verím.“

Spasiteľ: „Modli sa za neho, dostaneš ešte jeden list od spolkového kancelára.“ Ja: „Áno, Pane, budem sa za neho modliť a za túto vec.“

18.07.92 — sobota

O 7.15 hod. som bola v kostole vo Waghäuseli, potom u Marion, ako takmer každú sobotu po svätej omši, lebo potom ešte píšeme denník. Dnes som darovala Monike Hamschovej knihu od Barbary Weigandovej a povedala som jej, že keď si ju prečíta, lepšie ma pochopí.

16.30–18.30 v Rot v kostole: Modlila som sa a potom som išla na spoveď k otcovi Paulovi Adambukulamovi.

Akonáhle som prišla domov, opäť ma napadli. Tentoraz démon pôsobil cez Hedwig H. a môjho manžela. Hedwig veľmi chce, aby som v kostole nosila šatku, pretože to niekde povedala nejaká obdarená osoba.

Povedala som jej: „Verím, že by sme mali nosiť šatky, ale nemožno sa posmievat', keď ich sama nenosiš. Myslím si, že pre Spasiteľa je dnes dôležitejšie mať čisté srdce ako 1000 žien, ktoré nosia šatku, ale majú nečisté srdce. Ak Spasiteľ chce, aby som v kostole nosila šatku v tomto horúcom počasí, som pripravená ju nosiť už zajtra.“

Hneď som vzala ruženec a modlila sa. Potom nastal pokoj. Zvláštne, tieto pokušenia prichádzajú hneď po spovedi.

19.07.92 — nedeľa

Modlila som sa v noci od 4.20 do 5.20 hodiny a ráno od 8.00 do 9.15 hodiny.

Keďže ma včera večer, dnes v noci a dnes ráno sužoval nečistý duch, spýtala som sa Spasiteľa po modlitbe pri zjednotení:

Ja: „Chceš, aby som písala, alebo nechceš, aby som písala?“ Spasiteľ: „Áno, chcem, aby si ďalej písala.“

Ja: „Verím, že hovoríš ku mne, a uvedomila som si, že nečistý duch nechce, aby som písala.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, ľudia visia na lane a sú nestabilní.“

Ja: „Drahý Bože, povedz mi iné slovo, toto mi nie je jasné.“

Spasiteľ: „Ľudia už nie sú schopní veriť.“

Ja: „Prečo sú tak neschopní veriť?“ Spasiteľ: „Lebo nemilujú toho, kto ich vykúpil.“ Nevedela som, čo mám povedať.

Spasiteľ: „Opýtaj sa ma, moja dcéra.“

Ja: „Je to pre mňa ťažké, lebo ešte nemám kňaza, ktorý by prečítal to, čo píšem.“

Spasiteľ: „Ešte príde kňaz. Prečíta si to a čo najskôr to dá do tlače.“

Potom:

Spasiteľ: „V najbližšom čase sa vojna zhorší.“ Ja: „Myslela som si, že politici uzavreli mier?“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, oni neuzavreli mier so mnou. Ja som Kráľ tohto mieru. Okrem mňa nikto nemôže dať mier. Svetský mier je len zdanlivý mier. Ten netrvá dlho. Predpovedal som to vo svojom pláne.“

Ja: „Čo je to, tvoj plán?“

Spasiteľ: „Predpovedal som, že príde čas Antikrista. A ten čas už nastal. Ja: „Môj Pane a Bože, to je ale veľmi zlé.“

Spasiteľ: „Silní budú preosievaní.“

Ja: „Prosím, Spasiteľ, pomôž nám, lebo sme takí slabí.“

Spasiteľ: „Pýcha človeka musí byť vykorenená. Ľudia musia znova milovať, aby spoznali svojho Spasiteľa. Moja dcéra, miluj ma, choď v pokoji.“

O 10.00 hod. som bola v kostole v Rot na svätej omši a o 13.30 hod. na ruženci. Dnes nebola žiadna pobožnosť.

20.07.92 – pondelok

10.00 hod. V ordinácii:

Ako každé ráno som sa aj dnes modlila, potom som sa zjednotila.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, je to dôležité.“

Od tej chvíle ma štyrikrát vyrušil doktor Arndt. Lekár bol dosť nepokojný. Neustále zhonovo vchádzal a vychádzal. To sa stáva veľmi často, keď so mnou hovorí Spasiteľ. Lekári nezostávajú v miestnosti dlho. Zvyčajne v tejto miestnosti zapisujú nálezy pacientov alebo telefonujú v služobných aj súkromných záležitostiach, a to dosť často. Keď vedú zbytočné rozhovory, modlím sa za nich, lebo pri svojej práci v tejto miestnosti sa môžem modliť a pracovať. Tu som väčšinou pol hodiny. Inak som v röntgenovej miestnosti, miestnosti bez denného svetla, kde röntgenujem pacientov.

Keď bola miestnosť prázdna, spýtala som sa Spasiteľa, čo dôležité mi chcel povedať. Spasiteľ: „Moja dcéra, nepochybuj.“

Ja: „Pane, nebudem pochybovať. Budem pevne veriť tomu, čo mi hovoríš, a zapíšem si to.“

Spasiteľ: „Príde veľké zemetrasenie. Všetci ho pocítia. Bude veľmi silné.“

Ja: „Patrí to k trestu?“

Spasiteľ: „Áno, za neposlušnosť ľudí. Neposlušnosť voči mne. Ja: „Čo môžem urobiť?“

Spasiteľ: „Môžeš niečo urobiť. Modli sa.“

Ja: „Mám pocit, že ma nikto nepočúva.“ Spasiteľ: „Tak to je, moja dcéra.“

Spasiteľ mi povedal niečo, čo som nechcela napísať. Spasiteľ:

„Zostaň mi verná, choď v pokoji.“

Potom som sa predsa len rozhodla zapísať to, čo mi Spasiteľ povedal: „Kňazi a politici spolupracujú.“

Keď som to napokon napísala, počula som:

„Ďakujem ti, moja dcéra.“

18.30 Ruženec a svätá omša v Rot.

20.00 Modlitebná skupina: Otec Paul Adambukulam sa modlil s nami, potom ešte spovedal. Bol tam aj Fridolin a mnoho ďalších, ktorí tam už dlho neboli.

21.7.1992 — utorok

10.00 hod. v ordinácii:

Modlila som sa zo srdca a zjednotila som sa so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Aj ja ťa milujem. Patríš celá mne. Ja som tvoj život. Keďže si mi dala všetko, ja sa o teba postarám.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, je veľa problémov, ktoré treba vyriešiť.“ Ja: „A aké sú to?“

Spasiteľ: „Jednou z nich je: Kňazi musia patriť mne. Musia pohrdáť svetskými vecami. Musia byť verní Svätému Otcovi a tradícii. Odkloniť sa od Svätého Otca znamená odkloniť sa odo mňa.

Kňazi sa musia vrátiť k pravému učeniu Cirkvi, inak kňaz nie je druhým Ježišom.“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, všetci, ktorí sa ti vysmievajú, vysmieľujú sa mne. Tých mi odporuč.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, urobím to.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Pôsobenie môjho znamenia na tebe sa blíži. Zostaň mi verná a zostaň pevná.“

Ja: „Drahý Bože, musím sa ešte raz opýtať, pretože som Holgerovi a Fridolinovi niečo povedala z denníka, bolo to správne?“

Spasiteľ: „Pokračuj v tom, moja dcéra.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, teší ma, keď sa pýtaš.“

Ja: „Prečo mi vždy hovoríš, že ti mám zostať verná? Nie som ti verná?“ Spasiteľ:

„Áno, ale nevieš, čo s tebou bude zajtra.“

Ja: „Pane, ako to myslíš?“

Spasiteľ: „Lebo máš slobodnú vôľu a tú ti nemôžem vziať.“ Ja: „Ale ja vždy zosúladam svoju vôľu s tvojou.“

Spasiteľ: „A predsa sa na druhý deň môžeš rozhodnúť inak.“

Ja: „Drahý Bože, v tom prípade by som radšej zomrel teraz, ako keby som sa rozhodol inak. Ó, drahý Bože, viem, že ty vieš všetko dopredu. Nikdy nedovoľ, aby som sa od teba oddelil. Som tvojím dieťaťom a chcem ním byť navždy.“

Spasiteľ: „To, čo si napísala, bolo pre mňa dôležité. Milujem ťa, moja dcéra. Choď v pokoji.“

18.30 Ruženec a svätá omša v červenom.

22.07.92 — streda

8.15 hod. v ordinácii:

Spasiteľ: „Moja dcéra, chcem, aby si písala.“

Ja: „Môj milý Ježišu, je to pre mňa také ťažké, nikto neberie vážne to, čo píšem.“

Spasiteľ: „Príde čas, keď budú brať vážnejšie to, čo píšeš.“ Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, vojnové lode na Jadrane sú pripravené začať vojnu s Čiernou Horou.“

Ja: „Čierna Hora a Srbsko majú momentálne mier.“ Spasiteľ:

„Ale nie mier vo svojich srdciach.“

Ja: „Musím vedieť ešte niečo?“

Spasiteľ: „Áno, nový kňaz v červenom čoskoro príde.“ Ja:

„Je to vôľa Freiburgu alebo tvoja?“

Spasiteľ: „To je moja vôľa. Nový kňaz bude pred svätou omšou modliť svätý ruženec. Ľudia v červenom si uvedomia, že sa nachádzajú vo veľkom hriechu.

Chcem vás všetkých zachrániť.“

Chcela som vedieť, či mám ísť za otcom Gebhardom Heyderom.

Spasiteľ: „Chod' za ním, chod'. Porozprávaj sa s ním.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, milujem ťa, veľa sa modli. Chod' v pokoji.“

Poobede som bol nakupovať v obchode Globus. Keď som skončil a stál som pri aute, všimol som si, že pod toaletným papierom v nákupnom košíku bol ešte šampón a hrebeň, oboje nebolo pri pokladni naskenované. Hneď som sa vrátil a zaplatil som to. Pokladníčka mi povedala, že sa to dnes už málokedy stáva. Vedel som, že to bola pre mňa pokušenie. Kedysi by som niečo také určite neurobil, ale teraz, po krste, chcem byť dobrým kresťanom, lebo to vyžaduje moje svedomie.

Keby mi naučtovali o 5 DM viac, tiež by som sa vrátil a reklamoval to. Preto hovorím, že ak je to v môj prospech, tak sa vrátim, lebo Boh vidí všetko a diabol padá do jamy, ktorú mi vykopal.

18.30 hod. Svätá omša a ruženec v Rot.

23.07.92 — štvrtok

Od 9.30 do 10.30 som bola v ordinácii. Spasiteľ:

„Počuješ ma, moja dcéra?“

Ja: „Áno, počujem ťa, môj Pane.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, svet sa nachádza vo veľkom nebezpečenstve. Satan preukazuje svoju najväčšiu moc. Svet je ním oslepený. Tentoraz si odnáša veľkú korisť. Takmer všetci mu poslúchajú.“

Ja: „Musím niečo vedieť alebo urobiť?“

Spasiteľ: „Áno, urob niečo pre mňa. Napíšeš to, prosím, moja dcéra. Všetko, čo napíšeš, musíš dať vytlačiť.“

Ja: „Povedal si, že to urobí kňaz.“

Spasiteľ: „Áno, príde aj kňaz. On to urobí.“

Ja: „Pane, bojím sa, že to vynechá z časti o zrušení prijímania do rúk, a tiež to, že laici nesmú rozdávať Sväté prijímanie. Bojím sa, že to nedá vytlačiť.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, neurobí to.“ (Nevyškrtnie nič.)

Ja: „Potom bude tento kňaz mať živú vieru a bude v Božej milosti.“ Spasiteľ: „Áno, moja dcéra.“

Ja: „Vopred ti ďakujem, môj Pane a Bože, za tohto kňaza. Budem sa za neho veľa modliť a postiť.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, urob to.“

Ja: „Pane, chcela by som sa ťa opýtať, či mám ísť tam, na miesto, kde bývajú Josef a Gisela, aby som tam predniesla prednášku. Je to aj tvoja vôľa?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, budem veľmi rád, ak tam pôjdeš a prednesieš prednášku.“ Ja: „Pane, budeš so mnou?“

Spasiteľ: „Áno, som vždy s tebou.“

Ja: „Drahý Bože, ďakujem ti z celého srdca.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, čo si myslíš, čo teraz príde?“ Ja: „Som zvedavá.“

Čakala som s údivom, čo teraz Spasiteľ povie. Spasiteľ:

„Znamenie príde.“

Ja: „Môj Pane a Bože, teraz sa nepýtam, kedy. Ale Pane, nech sa stane tvoja vôľa. Lebo sa od teba nechcem nikdy odlúčiť. Milujem ťa tak veľmi, že ťa, živého a milujúceho, trojjediného Boha, kladiem na prvé miesto vo svojom živote.“

Potom ma vyrušil Dr. Arndt. Telefonicky si rezervoval súkromnú dovolenkovú cestu lietadlom.

Počas toho, čo telefonoval, som sa za neho modlil a nalepoval čísla na röntgenové obaly. Takto bol môj rozhovor so Spasiteľom prerušený.

12.00 hod. v kaplnke v klinike.

Po modlitbe som sa spojil so Spasiteľom:

Ja: „Ráno si mi niečo povedal o znamení. Musím o tom vedieť ešte niečo?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, stane sa to tebe.“

Ja: „Pane, o to sa nebojím. Patrím celá tebe.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, to sa mi páči.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zostaň mi verná, choď v pokoji.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, milujem ťa, budem ti verná. Ďakujem ti, že si so mnou opäť hovoril.“

Pri röntgenovaní: Mladá žena spadla a dopadla na tvár. Musela som jej urobiť röntgen. Povedala som jej, že sa musí ráno modliť.

Ona: „Modlím sa ráno a večer.“ Ja: „Ale

musíte ísť na spoveď.“ Ona: „Ale ja som protestantka.“

Pozrel som sa na ňu a ona plakala. Dal som jej modlitebný lístok a ona odišla s radosťou.

Ďalším pacientom bol mladý muž. Nieкто mu na rozlúčke so slobodou rozbil celú tvár. Povedal som mu, ako nečistý duch pôsobí cez ľudí. Ešte som mu povedal, že musí tomu človeku odpustiť, modliť sa za neho a ďakovať Bohu za túto skúšku.

Dal som mu modlitebný lístok a poslal som ho na spoveď. Tešil sa a išiel na ďalšie vyšetrenie späť k lekárovi.

18.30 Ruženec a svätá omša v Rot.

24. 7. 1992 – piatok

9.00 hod. v ordinácii:

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, potrebujem veľa vyznávačov, ktorí budú brániť moju vieru.“

Ja: „Ale milý Bože, ľudia sa boja ľudí a navyše majú strach.“

Spasiteľ: „Vidíš, moja dcéra, so strachom z ľudí ku mne nikto nepríde. Modli sa, moja dcéra, aby si bola oslobodená od strachu z ľudí. Nečistý duch spôsobuje strach z ľudí. Nemôžeš slúžiť dvom pánom. Moja dcéra, píš.

Všetko si doteraz napísala správne.“ Ja:

„Ale mám toľko chýb.“

Spasiteľ: „Nezáleží na tom, koľko chýb máš, ale na tom, čo ti hovorím.“

Ja: „Si môj duchovný vodca, môžem otcovi Gebhardovi v Regensburgu prečítať z môjho denníka?“

Spasiteľ: „Môžeš.“

Ja: „Mám ešte niečo urobiť?“

Spasiteľ: „Áno, môžeš niečo urobiť.“ Ja:

„Čo?“

Najprv som nepočula nič.

Po chvíli:

Spasiteľ: „Vidíš, nemôžeš hovoriť o sebe.“

Ja: „Áno, to som si už niekoľkokrát uvedomil. Ale ostatní to nepoznajú. Myslia si, že hovorím sám so sebou.“

Spasiteľ: „Človek predsa musí počúvať Boha viac ako ostatných.“

Spýtala som sa Spasiteľa, či môže Beate prečítať denník a opraviť chyby. Spasiteľ: „Môžeš to urobiť. Moja dcéra, milujem ťa, chod' v pokoji.“

18.30 Ruženec a svätá omša v Rot.

25. 7. 1992 – sobota

Bola som na rannej omši vo Waghäuseli. Keď Beate vošla do spovednice, modlila som sa za ňu a za otca Wenera Egona, lebo bola v spovednici asi hodinu. Večer sme chceli odísť do Regensburgu, ale karavan nefungoval. Tak sme sa rozhodli, že na druhý deň odídeme autom.

26.07.92 — nedeľa

Okolo 9.45 sme boli s manželom v Regensburgu v karmelitánskom kláštore, v kostole.

Potom som strávila čas od 10.45 do 15.45 s otcom Gebhardom Heyderom. Úžasný učiteľ.

Prečítal si niekoľko dní z denníka.

Preveril, čo mi vnuká Spasiteľ, a povedal, že to súhlasí s Bibliou. Otec Gebhard sa v Biblii dobre vyzná, lebo je aj biblistom a sám preložil Bibliu a vysvetlil ju.

Prečítala som mu veľa z denníka a pri niektorých dňoch hneď povedal, ktorý biblický úryvok k tomu patrí,

napr. denník z 3. 7. 1992 sa zhoduje s Evanjeliom podľa Jána, kap. 14, verš 23.

Keď som otcovi Gebhardovi povedal, že ma ľudia budú považovať za blázna, otec

Gebhard mi opäť citoval vetu z evanjelia...

A tak to pokračovalo, niekoľko hodín s ním.

Ďakujem Bohu, že som mal česť hovoriť s týmto kňazom. Na záver mi

požehnal vodu, sviečky, soľ a obrázky.

Potom som sa u neho vyspovedal.

Najviac na mňa zapôsobilo, že to, čo mi Spasiteľ už vopred povedal o svete a o tom, čo sa s ním stane, vedel už aj otec Gebhard.

Tieto posolstvá boli teda potvrdením pre neho a zároveň aj pre mňa. Otec Gebhard je vo svojom prejave veľmi presný a korektný.

Keď sme išli z Regensburgu domov, môjho manžela opäť napadol nečistý duch. Musela som teda asi 200 km šoférovať sama a on spal vedľa mňa v aute.

V tom čase som sa neustále modlila ruženec a iné modlitby. Môj manžel sa v

Regensburgu tiež vyspovedal, a napriek tomu ho to trápilo. Teraz sa už

nečudujem, prečo. Všetko obetujem Spasiteľovi.

Keď sme prišli domov, chcela som písať a zjednotiť sa so Spasiteľom.

Bohužiaľ to však nebolo možné. Prišli ženy, ktoré viedli zbytočné rozhovory. Tak ma rušili.

Cítila som, ako na tieto ženy pôsobil nečistý duch. Nebolo ťažké rozpoznať nečistého ducha.

Okolo polnoci som išla spať, bez toho, aby som počula slová Spasiteľa.

27.07.92 – pondelok

10.30 hod. v ordinácii:

Po modlitbe som sa zjednotila so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, vojna sa v najbližšom čase zhorší. Modlite sa veľa. V Iraku bude vojna.

Táto vojna sa rozšíri do veľkej vzdialenosti. Moja dcéra, milujem ťa, chod' v pokoji.“

18.30 Ruženec a svätá omša v červenom.
20.00 Modlitebná skupina. Farár Dochart spovedal.

28.07.92 — utorok

10.00 hod. doma:

Modlila som sa a zjednotila som sa so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože.“

Spasiteľ: „Ani ty nemôžeš vedieť, čo máš teraz zapísať.“ Potom som dlho nič nepočula.

Ja: „Áno, Pane, neviem, čo mám napísať. Verím tomu, čo hovoríš, už nepochybujem.“

Spasiteľ: „Bojíš sa?“

Ja: „Nemám strach. Ale ak príde po rozhovore s tebou, tak to nebudeš ty, lebo ty ľuďom strach nenavodzuješ.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, napíš to: Ľudia...“

V tej chvíli som sa bránila ďalej zapisovať to, čo som počula. Nechcela som ďalej písať, lebo som premýšľala, čo asi príde.

Spasiteľ: „Zapíš si to slovo za

slovom.“ Ja: „Áno, urobím to, môj Pane.“

Spasiteľ: „Ľudia sú ohrození mnohými katastrofami. Jedna z nich je už celkom blízko.“ V duchu som sa spýtal, kde.

Spasiteľ: „Pýtaš sa, kde? Moje deti sú všade. Treba sa modliť za všetkých.“ Ja:

„Pane, budem sa modliť za všetkých.“

Teraz som myslel na Wolframa a modlil sa za jeho

záležitosti. Spasiteľ: „Bude to v poriadku.“

Ja: „Môžeš mi o tom niečo povedať?“ Spasiteľ:

„To, čo robí, je moja vôľa.“

Spasiteľ: „Môžeš si ešte niečo zapísať. Ale to, čo máš zapísať, nie je dobré.“ Ja: „Ale Pane, všetko, čo pochádza od teba, je dobré.“

Spasiteľ: „To je pravda, moja dcéra.“ Ja:

„Mám to potom prečiarknuť?“ Spasiteľ:

„Nie.“

Ja: „Chceš odo mňa niečo?“

Spasiteľ: „Áno.“

Ja: „Môžem vedieť, čo to je, prosím?“ Spasiteľ: „Tvoje zdravie.“

Ja: „Prosím, nerozumiem tomu, povedzte mi to ešte raz, možno som si to len predstavila.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, chcem tvoje zdravie.“

Ja: „Môj Pane a Bože, nerozumiem tomu, ale dám ti svoje zdravie. Lebo tvoja láska je silnejšia ako moje zdravie. Prosím, nedovoľ, aby som bola niekedy oddelená od teba.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, páči sa mi, čo si napísala. Milujem ťa, moja dcéra, choď v pokoji.“

Ja: „Ďakujem ti, môj milovaný Ježišu, môj duchovný vodca, že si ku mne prehovoril a že miluješ mňa, hriešnika.“

18.30 Ruženec a svätá omša v červenom.

Po svätom prijímaní som sa spýtala Spasiteľa: „Drahý Spasiteľ, žiadal si dnes ráno odo mňa zdravie? Pochopila som to správne? Prosím, odpusť mi, že sa pýtam ešte raz.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, žiadal som od teba zdravie a ty si mi ho dala

“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože.“

29.07.92 – streda

10.05 – 11.45 hod. doma:

Modlila som sa zo srdca a zjednotila som sa.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, nerozumieš, čo to znamená, že chcem tvoje zdravie. S tvojím zdravím narábam tak, ako chcem.“

Ja: „Áno, môj Pane, môžeš robiť, ako chceš.“

Z očí mi tiekli slzy, úplne nadprirodzeným spôsobom, bez môjho zásahu. Spýtala som sa:

„Plačeš, môj Pane?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, moje slzy sú utrpením. Tie, ktoré ti tečú z očí, sú moje slzy.“

Ja: „Mám pocit, ako keby som bola s tebou jedno. To znamená, že nie som sama. Cítim vo vnútri aj úplne zvláštny pokoj. Je to tak krásne, vo vnútri som taká slobodná, ako keby všetky problémy a starosti zmizli. Nemám strach, žiadne pochybnosti, žiadnu ťarchu vo vnútri.“

Ja: „Chcela som sa ťa ešte opýtať na zdravie, ktoré som ti dala. Chcem vedieť, či som to správne pochopila. Nevieam, či je to, čo si myslím, správne.“

Spasiteľ: „Povedz, čo si myslíš.“

Ja: „Myslím, že keď mi dávaš chorobu, utrpenie, nehovoríš, kedy, ale dávaš to, kedy chceš.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si to, sú to utrpenia na zmierenie.“ Ja: „Čo dosiahnem týmito utrpeniami na zmierenie?“

Spasiteľ: „Najprv budeš trpieť so mnou. Pomôžeš mi niesť kríž. Tým sa zachráni mnoho duší.“

Ja: „Ó, môj Pane, dokážem niesť tento kríž, veď ty to vopred vieš. Vopred sa obávam, aby som sa od teba neodvrátil, veď som predsa taký slabý človek.“

Spasiteľ: „Bez mňa by si sa určite odvrátil, ale so mnou nie.“ Ja: „Čo musím urobiť, aby som bol vždy s tebou?“

Spasiteľ: „Byť mi verný.“

Ja: „Pane, teraz som ti verný, ale neviem, ako to bude zajtra.“ Spasiteľ: „Nemysli na zajtra, daruj mi toto ráno.“

Ja: „Áno, môj Pane, urobím to.“

Spasiteľ: „Dostaneš moje znamenie. Moje rany.“ Ja: „Kde, doma?“

Spasiteľ: „V kostole.“

Ja: „Na ktorých častiach tela?“

Spasiteľ: „Na všetkých piatich. Na srdci, na rukách a na nohách.“ Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, na tých viditeľných, ktoré nehnijú.“ Ja: „To znamená, že budeš znovu ukrižovaný, vo mne.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, uhádla si to.“

Ja: „Drahý Bože, budem musieť s ranami pracovať v nemocnici?“ Spasiteľ: „Budúcnosť patrí mne, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj Pane, už som ti dala svoju budúcnosť. Milý Bože, ale rany sú tou najväčšou bolesťou.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, to sú oni. Ale touto bolesťou možno zachrániť mnoho duší.“

Ja: „Pane, nech sa stane tvoja vôľa, patrím celá tebe.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, kríž so mnou je sladký.“

Ja: „Čo znamená sladký?“

Spasiteľ: „Budeš ho so mnou niesť až do konca.“

Ja: „Pane, sú to stigmy ako u sv. Františka a u otca Pia?“ Spasiteľ: „Áno, sú rovnaké ako u sv. Františka a u blahoslaveného otca Pia.“ Ja: „Ale potom musí byť aj otec Pio svätý.“

Spasiteľ: „Áno. Čoskoro ním bude.“

Ja: „A čo ak zomriem pri tých ranách?“ Spasiteľ: „Moja dcéra, ja som nesmrteľný.“

Ja: „Môj Pane a Bože, milujem ťa nad všetky hranice.“

Spasiteľ: „Láska nemá ani hranice, ani mieru.“

Ja: „To rád počujem. Ďakujem ti, už som sa s tebou rozprával tak dlho. S tebou sa nedá nájsť koniec.“

Spasiteľ: „Ja som začiatok a koniec.“

Ja: „Môj Pane a Bože, môj milovaný Ježišu, môj Ženích, môj duchovný vodca, som pripravená niesť kríž s tebou. Ale pre ktoré duše?“

Spasiteľ: „Pre hriešnikov, ktorí žijú v temnote a kedykoľvek môžu skončiť v pekle.“ Ja: „Môžu kňazi tiež skončiť v pekle?“

Spasiteľ: „Áno, aj oni môžu.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, budeš trpieť za všetky duše.“ Ja:

„To je ale veľa.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, ja ich všetkých milujem.“

Ja: „To je krásne a tak musíme aj my ľudia milovať všetkých.“

Spasiteľ: „So mnou to dokážete. Bez mňa nemôžete milovať. Moja dcéra, milujem ťa a ďakujem ti. Chod' v pokoji.“

Večer som bola v kaplnke sv. Rocha na svätej omši, ktorú celebroidal kňaz zo Zaire. Pri čítaní svätej omše bol trochu rýchly. Pri rozdávaní svätého prijímania ma nevidel, lebo som kľáčala pri oltárnej lavici.

Sestra mu musela dať znamenie, že chcem prijať Spasiteľa. Stál asi meter odo mňa, a predsa ma nevidel.

Kaplnka sv. Rocha je kaplnka v budove liečebného ústavu. Približne každé štyri týždne sa tam striedajú kňazi. Väčšinou sú tam kňazi na liečbe a počas tohto času tam pôsobia ako duchovní. Často sú to kňazi zo Steylerovho misijného zboru, a preto tam prichádza veľa kňazov z mnohých krajín.

30.07.92 — štvrtok

9.00 – 10.45 hod. doma:

Najprv som sa modlila, potom som sa zjednotila. A potom som veľmi plakala, lebo som sa bála, či to vydržím, keby som dostala Päť rán. Bála som sa, že to nevydržím až do konca a možno by som sa odvrátila od Spasiteľa.

Potom som prosila Spasiteľa, aby mi dal milosť na to, a potom by som bola pripravená trpieť pre spásu hriešnikov.

Milujem Spasiteľa tak veľmi, že si neviem predstaviť, že by som Ho stratil. To by bolo to najhoršie, čo by sa mi mohlo stať.

Prajú si, aby si každý premyslel, ako je to s jeho blízkosťou a láskou k Bohu a k blíznym. Už teraz môžem povedať, že Boh je skutočne láska a bez tejto lásky už nemôžem žiť.

Som pripravená niesť s Ním päť otvorených rán, aby som nestratila lásku a bola naďalej spojená so Spasiteľom, aby som zachraňovala hriešnikov. Sama nedokážem nič.

V súčasnosti už nemám strach a ani neplačem. Bolo mi to odňaté.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, veľmi ťa milujem. Rany, ktoré budeš niesť, sú moje rany.“

Spasiteľ: „To znamená, že budeš so mnou a ja ťa neopustím. Budeme jedno.“ Ja: „Môj Pane a Bože, nedokážem to pochopiť, ale verím tomu.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj milý milosrdný Bože.“

Spasiteľ: „Utrpenia, ktoré ťa čakajú, prídu veľmi skoro.“ Ja: „Musím niečo urobiť alebo sa pripraviť?“

Spasiteľ: „Taká, aká si teraz, mi stačí. Zostaň verná tomu, čo si povedala.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, sľubujem ti to, prosím, daj mi na to svoju milosť, aby som to dodržala a nezradila sama seba.“

Spasiteľ: „Budeš mať na to milosť. Moja dcéra, zostaň mi verná, naďalej ma miluj. Chod' v pokoji.“
Už niekoľko týždňov ma bolí ľavé rameno a predlaktie. Je to zápal kosti. Obetovala som tú bolesť za spásu duší.

18.30 Ruženec a svätá omša v červenom.

Vážený pán farár Vogt sa vrátil z kúpeľov.

Po svätom prijímaní som povedala Spasiteľovi: „Vieš, čo ti chcem povedať. Nepochybujem a verím tomu, ale chcem mať istotu.“

Spasiteľ vedel, na čo sa chcem opýtať, a povedal:

Spasiteľ: „Dostaneš päť rán. Nebude to trvať dlho. Ver tomu. Nemýlila si sa.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože, že si mi to potvrdil po svätom prijímaní.“ Celý deň som cítila toľko radosti a lásky. Nedá sa to opísať.

31.07.92 — piatok

9.00 – 11.00 hod. doma:

Modlil som sa a zjednotil som sa so Spasiteľom.

Ja: „Moja nekonečná láska, môj milovaný Ježišu, ak chceš, som pripravená písať.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, píš, potrebujem mnoho duší, ktoré mi sú verné, ktoré upokoja môj hnev.“

Ja: „Si Boh aj so hnevom?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, ľudia sú neposlušní.“ Ja: „Kňazi nehovoria o Božom hneve.“

Spasiteľ: „Kňazi, ktorí sú v mojej milosti, už kážu to, čo im vkladám do úst. Moja dcéra, je ich však veľmi málo. Modli sa, aby bolo viac dobrých kňazov. Kňazi dnes už nekážu. Zatvorili predo mnou svoje srdcia.“

Ja: „Mám o tom hovoriť, že od teba dostanem päť rán?“ Spasiteľ: „Moja dcéra, zatiaľ to zachovaj v tichosti.“

Ja: „Prečo to ešte nemôžem povedať? Môžem to vedieť?“

Spasiteľ: „Tých päť rán, ktoré dostaneš, sú moje rany, a to ešte nikto z nich nedokáže pochopiť.“

Ja: „Pochopili to u tých ostatných, ktorí niesli tvoje rany, ako napríklad u sv. Františka a u ďalších?“

Spasiteľ: „Áno, Cirkev áno, ale oni (kňazi) sa z toho neustále vysmievať.“ Ja: „Môžeš mi povedať iné slovo pre vysmievať sa?“

Spasiteľ: „Stali sa ľahostajnými pri premene.“

Ja: „Drahý Bože, ani ja nedokážem pochopiť to o svätých ranách.“ Spasiteľ: „Vtedy už nie si ty sám, ale ja som v tebe.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, teraz tomu lepšie rozumiem. Ved' som voči tebe len zrnko prachu.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, svet je v kríze. Nemôže sa z nej dostať.“

Ja: „Čo nazývaš krízou, milý Bože?“

Spasiteľ: „Kríza je úplné odvrátenie sa od svojho Boha.“ Ja:

„Je to hlavný dôvod tohto hnevu?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, uhádla si to.“

Ja: „Ale môj Bože, je tu ešte toľko ľudí, ktorí sa ťa držia.“ Spasiteľ:

„Moja dcéra, sú v sieti Satana.“

Ja: „Drahý Bože, za ktorých budem potom s tebou trpieť?“

Spasiteľ: „Za tých, ktorí sú v sieti Satana.“

Ja: „Drahý Bože, to musí byť veľký boj.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, so mnou si už veľká. Dal som ľuďom slobodnú vôľu a ľudia budú patriť tam, kam si zvolili a kam chcú patriť.“

Spýtala som sa, či som to napísala správne. Spasiteľ:

„To mi stačí.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, milujem ťa, zostaň mi verná. Chod' v pokoji.“

Keď som dočítal, zatvoril som veľké kovové posuvné dvere na balkón. A v tej chvíli mi prst uviazol medzi dverami. Bolo to veľmi bolestivé a krvácal som.

U lekára som dostal injekciu proti tetanu. Bolesti som obetoval na väčšiu slávu Božiu.

18.30 Ruženec a svätá omša v červenom.

01.08.92 – sobota

O 7.15 hod. som bola v kostole vo Waghäuseli. Od

13.20 do 14.10 hod. doma:

Spasiteľ: „Moja dcéra, som s tebou. Milujem ťa.“ Ja:

„Mám to zapísať?“

Spasiteľ: „Môžeš to zapísať.“

Ja: „Ďakujem ti za tvoju lásku, ktorú už niekoľko hodín tak silno cítim.“

Myslela som si, že je to len moja vôľa, že som sa tak túžobne chcela zjednotiť so Spasiteľom, až som to sotva mohla vydržať.

Spasiteľ: „Moja dcéra, to bola moja vôľa, zjednotiť sa s tebou.“

Ja: „Drahý Bože, čaká ma niečo, pretože si sa chcel so mnou zjednotiť?“ Spasiteľ:

„Áno, čaká ťa niečo.“

Ja: „Môžem to vedieť, môj Pane a Bože? Prosím ťa o milosť, aby som zvládla všetko, čo na mňa príde. Môj Pane a Bože, prijímam to, hoci neviem, čo na mňa príde. Pane, nech sa stane tvoja vôľa a nie moja.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, si vyvolená, máš pochybnosti, moja dcéra?“ Ja: „Nie, môj Pane.“

Potom dlho nič neprišlo a ja som premýšľal nad tým, čo ma čaká. Spasiteľ:

„Nemôžeš povedať, že to pochádza od teba.“

Ja: „Nie. Neviem, čo príde. Musím plakať kvôli tomu, čo ma čaká?“ Spasiteľ: „Môžeš sa tešiť.“

Ja: „Čo to bude, z čoho sa budem tešiť? Nedokážem si predstaviť, z čoho by som sa teraz mala tešiť.“

Spasiteľ: „Budeš navždy spojený s Pannou Máriou.“ Ja: „Nebol som s ňou spojený?“

Spasiteľ: „Môžeš s ňou aj hovoriť.“ Ja: „Už

som s ňou hovoril.“ Spasiteľ: „Ona bude hovoriť aj s tebou.“

Ja: „To znamená, že ju budem počuť tak, ako teba?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, budeš ju počuť rovnako ako

mňa.“ Ja: „Ako to rozoznám, keď bude hovoriť?“

Spasiteľ: „Predstaví sa ti, spoznáš jej hlas.“ Ja: „Áno, môj Pane, už sa teraz teším. Kedy to bude?“ Spasiteľ: „Hneď ako príde znamenie.“

Ja: „Ale ty si povedal, že sa zjaví v kostole v St. Leon-Rot.“ Spasiteľ: „Áno, zjaví sa.“

Ja: „Jednou?“

Spasiteľ: „Viackrát.“

Spasiteľ: „Všetko zachovaj v tichosti.“

Ja: „Pane, prosím, daj mi milosť, aby som to všetko zachovala v tichosti. Hovoriš, že to, čím je srdce naplnené, to hovoria ústa. Prosím, daj mi milosť, aby o tom môj jazyk mlčal.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, dostaneš ju.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, tvoja Najsvätejšia Matka Božia Mária a ja ťa milujeme. Chod' v pokoji.“

Ja: „Môj Pane a Bože, ďakujem ti za toľko milosti. Ďakujem milovanej Božej Matke, že chce hovoriť aj so mnou, hriešnicou. Ó, Matka milosrdenstva, ty útočisko hriešnikov, veď ma a chráň ma.“

15.30 – 18.15 hod.: Modlila som sa v kostole v Rot a spovedala som sa u pána farára Vogta.

02.08.92 — nedeľa

8.00 – 9.20 hod.:

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, miluješ ma mojou láskou. Táto láska je darom, ktorý ti dávam za tvoje „áno“ mne. A táto láska je najväčším darom, aký som ti dal.“ Ja: „Cítim, že musím byť s tebou stále spojená. Neustále ma to k tebe ťahá. Tak túžobne čakám, kedy sa s tebou zjednotím.“

Spasiteľ: „Lebo mi celkom patríš.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, chcem od teba tvoje sebavedomie.“ Ja: „Prosím, povedz mi na to iné slovo.“

Spasiteľ: „Sama nemôžeš nič, ja konám za teba.“

Ja: „Drahý Bože, ako to má fungovať alebo sa stať, nerozumiem tomu. Môj Pane, pomôž mi, aby som tomu lepšie rozumela.“

Spasiteľ: „Všetko, čo robíš, robím ja.“

Ja: „Takže to nie som ja, ale ty, kto to robí.“ Ja: „Ako mám spoznať, že to robíš ty?“

Spasiteľ: „Povedz, skôr než niečo urobíš: ,Urob to ty, Pane, ako chceš.““

Ja: „Potom som tvojím nástrojom, ktorého sa používaš.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, tak to je.“

Ja: „Môj Pane a Bože, urobím to tak, ako chceš. Prosím, daj mi milosť, aby som to dokázala, lebo to určite nie je ľahké.“

Myslela som pritom na pokoru.

Spasiteľ: „Povedz to, moja dcéra, je to správne, na to potrebuješ pokoru.“

Ja: „Pane, každý deň prosím o pokoru, **to je najťažšia cnosť!**“

Spasiteľ: „Dosiahneš ju len vtedy, ak si so mnou. A keď spoznáš, že ty nie si nič a všetko som ja v tebe, a keď spoznáš, že sama od seba nedokážeš nič, potom si dosiahla pokoru, ktorá sa mi tak páči.“

Chcela som si pohnúť, aby som stihla prísť včas do kostola na svätú omšu. Spasiteľ:

„Áno, moja dcéra, potrebujem ťa tam tiež. Milujem ťa, moja dcéra, choď v pokoji.“

10.00 hod. Svätá omša v Rote.

13.30 hod. ruženec – Potom som sa modlila k Sv. ranám. O 19.00 hod. som sa doma modlila bolestný ruženec.

03.08.92 – pondelok

8.00 – 10.00 hod. v ordinácii:

Potom, čo som sa vrúcne modlila k Spasiteľovi.

Spasiteľ: „Moja dcéra, dobre som ťa počul. To, čo sa s tebou stane, je moja starosť, rovnako ako to, čo ešte príde. Tvojou úlohou, moja dcéra, je slúžiť mi tak, ako to chcem ja.“

Ja: „Pane, ale prosím, daj mi vedieť, čo chceš. Povedz mi, čo chceš, aby som urobila.“ Spasiteľ: „Musíš sa na mňa úplne spoľahnúť.“

Ja: „Áno, môj Pane, urobím to.“

Ja: „Drahý Bože, keďže som sa zjednotila s tvojím Svätým Duchom, nedovoľ, prosím, aby sa môj duch miešal do písania, to by ma zneistilo.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, pripravil som pre teba plán, tento plán sa musí naplniť.“

Ja: „Drahý Bože, mám strach, že sa nenaplní.“ Spasiteľ: „Naplní sa, ak budeš vždy so mnou.“

Ja: „Drahý Bože, chcem byť vždy s tebou. Prosím, nedovoľ, aby som sa od teba niekedy oddelila. Drahý Bože, teraz sa bojím ťa o niečo požiadať. Povedz mi, ak mám ešte niečo zapísať. Urob so mnou, čo chceš. Patrím celá tebe.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si to. Neboj sa, mám niekoho, kto toto dielo vykoná.“

Ja: „Pane, nerozumiem, prečo sa tomu hovorí dielo.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, toto dielo je odo mňa a týka sa spásy duší. Je to dielo na spásu duší.

Máme veľmi málo času, moja dcéra.“

Ja: „Môj Pane, keď mi hovoríš niečo také, potom odo mňa niečo žiadaš.“ Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, utrpenie zmierenia.“

Ja: „Môj Pane a Bože, môj trojjediný Bože, môj milosrdný Ježišu, som pripravená trpieť s tebou pre spásu duší z lásky k tebe a k ľuďom. Milý Bože, nezmenila som svoj názor, lebo tvoj názor je teraz mojím názorom. Lebo to, čo si myslíš ty, je správne, a nie to, čo si myslím ja.“

Spasiteľ: „Páči sa mi, moja dcéra, čo si napísala.“ Ja: „Už nemám žiadne želanie.“

Spasiteľ: „Naozaj nemáš žiadne želanie?“

Ja: „Neodvážim sa si niečo želať, lebo som taká nehodná.“ Spasiteľ:

„Želaj si, moja dcéra, ja to chcem.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, potom si prajem, aby som kríž, ktorý mi dávaš, mohla s láskou a vernosťou niesť s tebou až do konca a aby sa kostol v St. Leon-Rot stal vzorovým kostolom podľa názoru Svätého Otca, aby si z neho brali príklad aj iné kostoly.

Želám si, aby sa sväté prijímanie podávalo na kolenách, s výnimkou tých, ktorí nemôžu kľačať, a aby sa podávalo ústne s paténou.

Prajem si, aby si nám daroval kňazov, ktorí budú každý deň k dispozícii na svätú spoveď a spovedný rozhovor, a aby sa sväté prijímanie v úcte podávalo iba z ruky vysväteného kňaza.

A aby sa v kostole opäť viac uctievala Panna Mária, svätý Jozef, svätí anjeli a svätí.

Prajem si, aby kňaz spolu s veriacimi pred svätou omšou modlil ruženec a aby sa kňaz počas svätej omše spolu s ministrantmi obracal k svätostánku, s výnimkou kázania.

- Aby sa v kaplnke, ktorá sa stavia doma, vždy modlilo za spásu duší.

Zvlášť musia byť uctievané tvoje sväté rany.

- Aby v tejto kaplnke boli ľudia fyzicky a duševne uzdravení prostredníctvom príhovoru Panny Márie a sv. Jozefa.

- Aby nikto, kto sa modlí v tejto kaplnke, nezahynul.

- Aby bola zachránená moja rodina, tá súčasná aj tri predchádzajúce generácie.

- Prosím o osobitnú ochranu pre túto kaplnku a aby sa v nej aj po mojej smrti naďalej modlili.

- Aby v tejto kaplnke, tebe, Bože, bola preukázaná väčšia česť, chvála a vďaka, ako doteraz v žiadnej kaplnke

Môj Pane, vymenovala som toho veľa. Ale Pane, hovorím, ak to chceš, nech sa stane, nie preto, že som niečo, ale preto, že ty si všetko vo mne.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, tak to bude.“ Ja: „Môj

Pane, počula som správne?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, napíš to, stane sa to tak, ako si to napísala.“ Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože, ĎAKUJEM.“

V súčasnosti vonku veľmi silno hrmí a prší, je to ako búrka. Moja duša je v pokoji, mieri a veľkej láske k milovanému Bohu a k Najsvätejšej Matke Božej.

V Rot nebola žiadna svätá omša, išla som do kaplnky sv. Rocha o 19.30 hod.

20.15 hod. Modlitebná skupina. Modlitebná skupina existuje už päť rokov.

04.08.92 – utorok

Doma medzi 10.55 a 11.55 hod. Najprv

som sa modlila, potom som sa zjednotila.

Spasiteľ: „Je veľa vecí, ktoré sa mi nepáčia.“ Ja:

„Môj Pane a Bože, čo sa ti nepáči?“

Spasiteľ: „Že Matúš začal pôst spolu s Andrejom (André z Belgicka).“ Ja: „Ale to predtým robili aj apoštoli.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, to nie je moja vôľa.“ Ja:

„Musím ešte niečo vedieť o Matúšovi?“ Spasiteľ:

„Modli sa za neho.“

Ja: „A čo Beate?“

Spasiteľ: „Nesmie ďalej čítať tvoj denník.“ Ja: „Ale

povedal si, že ho môže opravovať.“ Spasiteľ: „Ale

nie meniť.“

Ja: „A čo Fridolin, môže povedať farárovi Stefanovi o ranách, ktoré dostanem?“

Spasiteľ: „Má to uchovať v tajnosti.“

Ja: „Chceš, aby som v najbližšej dobe išla na duchovné cvičenia?“

Spasiteľ: „Ešte nie.“

Spasiteľ: „Som tvoj duchovný vodca, patríš celkom mne.“

Spýtal som sa Spasiteľa na tú ženu s vodovodným kohútikom.

Spasiteľ: „Povedz Fridolinovi, nech si dá pozor na túto ženu. Modli sa za Fridolina.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, budem sa modliť za všetky tieto veci. A za Fridolina sa budem modliť ešte viac.“

Spasiteľ: „Teší ma, že Fridolin má želanie chodiť v pondelky do modlitebnej skupiny.“ Ja: „Potom sa bojím, že Marion nebude ďalej písať denník.“

Spasiteľ: „Ona bude písať ďalej.“

Ja: „Čo by si urobil na mojom mieste pre matku Matthiasa?“ Spasiteľ:

„Moja dcéra, nechaj to na mňa.“

Ja: „Chceš, aby som ešte niečo zapísal?“ Spasiteľ: „Áno,

chcem, aby si ešte niečo zapísal.“ Ja: „Áno, môj Pane a Bože.“

Myslel som na starostu.

Spasiteľ: „Porozprávaj sa s ním, ja ti vnuknem, čo mu povieš.“

Ja: „Drahý Bože, mám ešte jednu otázku: mám ísť v auguste do Schia?“ Spasiteľ: „Nemáš tam ísť. Zostaň mi poslušná.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, to, čo teraz príde, si musíš zapísať. Rany, ktoré dostaneš, sa stanú ešte tento rok.“

Ja: „Čo nazývaš týmto rokom?“

Spasiteľ: „1992.“

Ja: „Áno, môj Pane, môj milosrdný Ježišu, nech sa stane tak, ako si povedal.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, nesklam ma.“

Ja: „Pane, daj mi milosť, aby som ťa nikdy nesklamala.“

Spasiteľ: „Počúvaj len mňa, nenechaj sa ovplyvniť inými. Toto znamenie, ktoré odo mňa dostaneš, má byť svedectvom pre všetkých slepých, aby opäť videli, a pre hluchých, aby opäť počuli. Napíš, moja dcéra, toto znamenie, moje rany vo tebe, vyvolá veľký rozruch vo svete.“

Ja: „Pane, tomu celkom nerozumiem, mohol by si mi prosím povedať niečo iné?“

Spasiteľ: „Bude to kvas. Prostredníctvom tvojej knihy sa rýchlo rozšíri. Proti ranám, ktoré dostaneš, nemajú šancu, lebo budú odo mňa. Moja dcéra, milujem ťa, chod' v pokoji.“

Večer som bola v kostole v Malsch. Najprv som išla do Mingolsheimu, ale tam nebola omša. Tak som išla do Malsch, aby som nezmeškala svätú omšu.

05.08.92 – streda

Doma medzi 10.45 — 12.45 hod.

Modlil som sa a potom som sa zjednotil so Spasiteľom. Pociť som veľkú ľútosť nad všetkými svojimi hriechmi a plakal som. Cítil som sa ako hriešnik a Pán Boh ma vyvolil, aby som bol jeho nástrojom. Ó, ako sa cítim pred Bohom nehodný. Koľko pokory je potrebné, aby človek spoznal svoje hriechy. Chodím sa sponovať takmer každý týždeň, každý deň ľutujem hriechy, a predsa vždy upadám do hriechu. Pre niektorých nie sú hriechy, ktorých ľutujem, hriechmi, ale pre mňa je aj ten najmenší hriech tým najväčším. To určite pochopí len veľmi málo ľudí, dokonca ani pán farár Vogt.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, uveríš tomu, čo ti poviem?“

Ja: „Drahý Spasiteľ, už si mi dal vieru, tak predsa môžem veriť.“ Spasiteľ: „Ale ty ešte pochybuješ.“

Ja: „Môžeš mi, prosím, ešte odstrániť tie pochybnosti?“

Spasiteľ: „Ale ony sa vždy vracajú.“

Ja: „Prosím ťa, aby si mi ich znova vzal.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, pochybnosti nepochádzajú odo mňa. Treba sa stále modliť:

„Ochráň nás pred pochybnosťami.“

Ja: „Áno, môj Pane, prosím, ochráň ma pred pochybnosťami, aby moja viera bola pevná ako skala.“ Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, cvič sa v trpezlivosti.“

Ja: „Trpezlivosť je veľká cnosť, myslala som si, že ju dostanem od teba.“ Spasiteľ: „Dostaneš ju, ale zatiaľ ešte nie.“

Ja: „Áno, môj Pane, budem cvičiť trpezlivosť. Prosím, odpusť mi moju netrpezlivosť. Prosím, očisti moju dušu, aby som bola celkom čistá a mohla sa stať svätou, aby som ťa vždy chválila a vebila so všetkými svätými v nebi.“

Ja: „Pane, bolo to to, čo si mi chcel povedať, či tomu uverím?“ Spasiteľ: „Príde niečo úplne iné. Zapiš to, slovo za slovom.“

Spasiteľ: „Chcem od teba tvoju celú bytosť.“

Ja: „Môj Pane a Bože, môj milosrdný Ježišu, dávam ti to, celé svoje bytie.“ Ja:

„Môžeš mi o tom niečo povedať?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, utrpenia, ktoré dostávaš, sú moje utrpenia.“ Ja: „Ale to si mi už povedal.“

Spasiteľ: „Vtedy budeš vo mne.“

Ja: „A čo potom s mojím telom?“

Spasiteľ: „Tvoje telo je viditeľným znamením pre ľudí.“ Ja: „Som taká hlúpa, že to nedokážem pochopiť.“

Spasiteľ: „Keby si to mohol pochopiť, nebolo by to odo mňa. Je to ťažké aj pre teológov, lebo to nedokážu pochopiť.“

Ja: „Pane, ak som znamením pre ľudí, čo ľudia dosiahnu skrze mňa?“

Spasiteľ: „Svetlo, ktoré vyjde z tmy.“ Ja: „Znamená to, že slepí budú znova vidieť?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra. Tvoje otvorené rany budú žiarit pre všetkých. Aj slepý bude znova vidieť. Kvôli týmto ranám, ktoré dostaneš, budeš veľmi vysmievaná a zosmiešňovaná. Prijmi to všetko, tým bude zachránených mnoho duší pred zatratením.“

Ja: „Pane, napísala som to správne? Mám prečiarknuť to, čo nie je správne?“

Spasiteľ: „Nie, ja som to napísal, nie ty. Tvoje ruky sú mojím nástrojom. Moja dcéra, veľmi ťa milujem, zostaň mi verná. Choď v pokoji.“

Ruženec a svätá omša v červenom.

06.08.92 — štvrtok

Modlila som sa hodinu v tichosti, než som sa zjednotila so Spasiteľom.

Všetko som dala Ježišovi.

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, tak to bolo správne.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, ľudia sa musia naliehavo obrátiť. Majú pred sebou krátky čas. Satan je silný. Musí byť podrobený modlitbami. Ľudia sa v súčasnosti modlia veľmi málo. Povedz to starostovi, nech sa pokúsi ťa

„Spoj sa s pánom spolkovým kancelárom Kohlom. Nemal by s tým váhať.“ Ja: „Mám mu ukázať list od pána spolkového kancelára Kohla?“

Spasiteľ: „Áno, môžeš. Ak chce, nech napíše kancelárovi, že s ním musíš hovoriť. Povedz mu, že aj starosta nesie zodpovednosť za to, aby ľudia žili v mieri.“

Ja: „Môžem mu to prečítať?“

Spasiteľ: „Áno, to môžeš, ale nič viac.“

Ja: „Nepýtam sa ťa, čo mám napísať, povedz mi to, prosím. Možno to bude stačiť.“

Spasiteľ: „To nestačí, moja dcéra, napíš to. Svet ešte nikdy nebol v takom nepokoji ako teraz. Každý čelí veľkému nebezpečenstvu. Mohol by som ich takmer všetkých vypluť, ale stále ich milujem. Sú to všetko moje deti. Ale zachráni sa len taká malá časť!“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, chcem, aby si ešte písala. Moja dcéra, splň moje želanie.“

Ja: „Aké? Dala som ti všetko, ja predsa nemôžem nič.“ Spasiteľ: „Ale áno, so mnou môžeš všetko.“

Ja: „Pane, aké je tvoje želanie, a ak som s tebou, splním ti každé želanie.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, mojím želaním je niesť ťa pri sebe.“

Ja: „Ako to mám pochopiť? Ale ak je to tvoje želanie, splním ti ho, potom ma môžeš niesť, kam chceš.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, môžeš byť súčasne tu aj tam, kde chcem ja.“

Ja: „Môj Pane, urobím to, čo chceš, lebo viem, že všetko, čo robíš, je dobré, a za to ťa milujem nadovšetko a ďakujem ti za všetko.“

Potom ma vyrušil môj manžel. Nereagovala som, lebo Spasiteľ bol pre mňa teraz dôležitejší.

Spasiteľ: „Moja dcéra, tvoje srdce bude prebodnuté.“

Ja: „Môj Pane a Bože, nech je tak, ako chceš.“

Spasiteľ: „Tvoje srdce bude potom mojím srdcom. Krv, ktorá bude vytekať z tvojho srdca, je moja krv. Táto krv bude preliata za spásu duší. Každá kvapka krvi je vzácna.“

Ja: „Ó, môj Pane, nedokážem to tak pochopiť. Vysvetli mi to jednoduchšie.“

Spasiteľ: „Moja krv je vaša spása.“

Ja: „Ó, Pane, aké to musí byť strašné, keď ťa prijímajú v Sv. hostii do , keď sväté úlomky padajú na zem. Ó, akí musia byť kňazi slepí. Pane, prosím, odpusť im, nevedia, čo robia, keď dávajú svätú hostiu do ruky.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, tak to je.“

Ja: „Pane, je pre mňa veľmi ťažké písať. Človek by mal plakať krvavými slzami kvôli týmto svätokrádežiam, bezúctivosti a ľahostajnosti voči Tebe, Trojjedinému Bohu. Nech svieti Tvoje sväté svetlo, aby vyšli z temnoty a aby boli zachránení Tvojou drahocennou krvou.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, tak sa stane. Moja milovaná dcéra, potešilo ma, že si pokračovala v písaní. Miluj ma, choď v pokoji.“

Okolo 16.15 hod. som bol u starostu, pána Martina. Hovoril som s ním o spolkovom kancelárovi pánovi Kohlovi. Povedal mi, že sa pokúsi spojiť ma s pánom spolkovým kancelárom Kohlom. Na záver som mu ešte povedal, že by nemal vynechávať omše.

18.30 Ruženec a svätá omša v Rot.

07.08.92 – piatok – Piatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho

10.00 – 11.30 hod. doma:

Modlil som sa zo srdca a povedal som Spasiteľovi: „Urobím všetko, čo chceš, ale jedného sa bojím, a to, že v utrpení budem od teba oddelený.“

Spasiteľ: „Keď budeš trpieť, budem s tebou. Budem trpieť s tebou.“ Po chvíli nastalo ticho.

Plakala som.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, **Slovo sa stalo telom**, tvoje srdce bude moje. Slová, ktoré vyjdú z tvojho srdca, budú moje slová.“

Ja: „Bude to Duch Svätý, kto bude hovoriť skrze mňa?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, Duch Svätý bude hovoriť skrze teba.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, všimnú si to ostatní?“

Spasiteľ: „Nie všetci. Len tí, ktorí sú v Božej milosti.“ Ja: „A čo ostatní, ktorí to nepoznajú?“

Spasiteľ: „Budú sa ti posmievať, vysmievať ťa a vyhlásia ťa za blázna.“ Ja: „Čo mám potom robiť?“

Spasiteľ: „Nie ty niečo urobíš, ale ja niečo urobím. Moja dcéra, ty budeš vtedy mojím nástrojom.“

Ja: „Spoznám, že si to ty?“ Spasiteľ: „Áno, už si

to spoznala mnohokrát.“

Ja: „Môj Pane a Bože, čaká ma ešte niečo? Ako to bude, keď budeš so mnou, budem môcť jesť?“

Myslím, keď dostanem tvoje rany? Ale vopred hovorím, Pane, nech je tak, ako chceš.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, budúcnosť patrí mne.“

Ja: „Áno, Pane, zase som na to zabudla. Prosím, odpusť mi.“ Ja:

„Mám si ešte niečo zapísať?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, ešte niečo od teba potrebujem.“

Ja: „Drahý Bože, môžeš to mať.“

Spasiteľ: „Napíšeš to, potrebujem tvoju úplnú oddanosť mne.“

Ja: „Môj Pane, už som ti dala všetko. Znovu ti dávam všetko. Rob so mnou, čo chceš. Patrím celá tebe.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, milujem ťa, zostaň mi verná, urobím, čo chcem. Choď v pokoji, moja dcéra.“

18.30 Ruženec a svätá omša v červenom.

08.08.92 – sobota

11.00 – 12.45 hod.: Po modlitbe som sa zjednotila so Spasiteľom.

Spýtala som sa Spasiteľa, či mám povedať páterovi Vogtovi, že dostanem päť rán a že mi bude prebodnuté srdce.

Spasiteľ: „Áno, povedz to svojmu kňazovi, pápežovi Vogtovi, že odo mňa dostaneš päť rán a že tvoje srdce bude prebodnuté.“

Ja: „Ale Pane, on tomu určite zase neuverí. Čo mám robiť?“ Spasiteľ: „Moja dcéra, uverí tomu, keď už bude neskoro.“

Ja: „Drahý Bože, potom nemá zmysel mu to hovoriť.“ Spasiteľ: „Ale má to zmysel, moja dcéra.“

Ja: „Aký to má zmysel?“

Spasiteľ: „Už nemôže povedať, že o ničom nevedel.“

Ešte chvíľu som sa rozprávala so Spasiteľom, ale nič som si

nezapisovala. Spasiteľ: „Teraz píš, moja dcéra. Dobre počúvaj.“

Ja: „Áno, Spasiteľ, dobre počúvam. Viem, že môj rozum to nepochopí, ale moje srdce to spozná a pocíti, lebo moje srdce vie, čo odo mňa chceš, ale ľudia to nevedia. Preto budem vždy najprv počúvať teba, lebo tvoja láska ma ešte nikdy neoklamala.“

Spasiteľ: „Všetko, čo si zapíšeš, si dobre uchovaj.“ Ja:
„Ale to si mi už raz povedal.“

Spasiteľ: „Satanovi nič nerobí väčšiu radosť, ako zničiť to, čo píšeš, prostredníctvom dobrých ľudí.“ Ja: „Drahý Ježišu, budem to lepšie chrániť.“

Po chvíli, keď nastalo ticho a pokoj, spýtala som sa, či stačí to, čo som napísala. Spasiteľ: „Nie, moja dcéra, všetko, čo si napísala, je dôležité aj pre neskoršie časy.“ Spasiteľ: „Moje dielo bude dokončené. Veľkí budú ešte žasnúť.“

Ja: „Kto sú tí veľkí?“

Spasiteľ: „Biskupi. Na tomto diele spoznajú ovocie. Ja som viničom tohto diela. Vylejem svoju krv za všetkých, t. j. aj najväčší hriešnik sa môže obrátiť, ak chce. Prišiel som na svet pre hriešnikov. Každý hriešnik je mi milý, rovnako ako spravodliví. Moja dcéra, toto dielo, spásu duší, vykonáš so mnou. Čo som začal, to aj dokončím. Zachraňujem svoje deti, tých, ktorých je ešte možné zachrániť. Tvoja cesta, moja dcéra, je moja cesta.“

Ja: „Potom sa na tejto ceste nestratím.“

Spasiteľ: „Na tejto ceste sa nestratíš. Si so mnou. Moja milovaná dcéra, ďakujem ti, že si prišla ku mne. Chod v pokoji.“

16.30 hod. V Rot v kostole: Modlila som sa ruženec. Keďže dnes v Rot nebola spoveď, išla som okolo 17.45 hod. do kaplnky sv. Rocha na spoveď.

O 19.00 hod. som sa zúčastnil svätej omše v kostole v Mingolsheime.

09.08.92 — nedeľa

8.15 – 9.45 hod.: Po modlitbe som sa zjednotila so Spasiteľom.

Keď sa zjednotím so Spasiteľom, vždy prijímam duchovné sväté prijímanie a modlím sa zo srdca. Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj Pane, zapíšem to.“

Spasiteľ: „Milujem ťa, moja dcéra, musím svoje deti skúšať až do konca, lebo úloha, ktorú im zverím, sa musí splniť. O všetko, čo si napísala, som sa už postaral, aby sa to všetko naplnilo.“

Premýšľala som, či to Spasiteľ urobil vopred.

Spasiteľ: „Áno, vopred. Preto sa netráp, kedy sa niečo stane. Tvojou úlohou je milovať mňa a ľudí a plniť moju vôľu. Láska, ktorú odo mňa ešte dostaneš, je ako vzácny klenot, ktorý žiari zo všetkých strán. A tam, kde žiari, bude prúdiť láska.“

Ja: „Pane, dostanem ešte viac lásky?“

Spasiteľ: „Áno, ak budeš trpieť so mnou, budeš prijímať a dávať viac lásky. Budeš môcť rozdávať veľa lásky. Moja dcéra, zapíš si ešte toto: Rany, ktoré dostaneš, budú trvať dlhší čas, aby bolo zachránených mnoho duší. Včera ti kňaz (v kaplnke sv. Rócha) povedal, že rany sú darom milosti. Môžeš napísať, že je to mimoriadne veľký dar milosti. Dávam ho tomu, komu chcem. Zapíš si, že budeš môcť pracovať s ranami a budeš ich musieť nosiť dlho. Tak dlho, ako budem chcieť.“ Ja:

„Áno, môj Pane a Bože, môj milujúci Otče. Už teraz Ti ďakujem za tento mimoriadne veľký dar milosti, ktorý dostanem. Som pripravená a prajem si, aby som mohla niesť a znášať rany s tebou tak dlho, ako budeš chcieť.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, máš obavy kvôli ranám. Zver túto starosť do mojich rúk. Nech sú to moje starosti a už nie tvoje.“

Ja: „Ó, môj Pane, teraz tak veľmi túžim po tvojej láske. Prosím, daruj mi veľa lásky.“

Spasiteľ: „Dám ti veľa lásky, ale zatiaľ nie. Zvládla by si to teraz?“ Ja: „Nemusím si už nič zapisovať?“

Spasiteľ: „Áno, máš ešte niečo zapísať.“ Ja: „Áno, Pane, čo teda?“

Spasiteľ: „Bolesť, ktorú cítiš vo svojom srdci, je moja bolesť.“

Ja: „Myslel som si, že to je možno kvôli horúčave. Je to pálivá bolesť.“ Spasiteľ: „Trochu to dopúšťam, aby si pocítil moju lásku.“

Ja: „Sú tvoje utrpenia láskou?“

Spasiteľ: „Áno, pravá láska k vám, moje deti.“

Ja: „Pane, ďakujem ti za všetky utrpenia, ktoré mi dávaš, prajem si, aby som ťa vždy miloval. Nech ma ani ťažké utrpenia nikdy neoddelia od teba, prosím.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, páči sa mi, ako si napísala. Ďakujem ti. Je mojím želaním byť s tebou a pri tebe. Moja milovaná dcéra, choď v pokoji.“

13.30 hod. Ruženec v červenom v kostole. Dnes nebola pobožnosť, zostal som v kostole pri krste dieťaťa.

19.00 hod. Navštívil som svätú omšu v kaplnke sv. Rocha.

10.08.92 – pondelok

Po modlitbe:

Nechcela som sa Spasiteľa na nič pýtať, lebo som nehodná.

Ja: „Drahý Spasiteľ, chceš, aby som niečo zapísala?“ Spasiteľ:

„Áno, chcem, aby si písala, moja dcéra.“ Potom nastalo ticho.

Spasiteľ: „Moja dcéra, piš, slovo za slovom.“ Ja:

„Áno, môj Pane.“

Spasiteľ: „Všetko, čo znášaš, obetuj mi za ťažkých hriešnikov. Tvoj strach som ti vzal.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože.“

Ja: „Drahý Bože, cítila som to, keď som pred chvíľou plakala a bála sa, že nevydržím rany. A potom zrazu prestalo plač a už som sa nebála.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, napíš to, vojna v Bosne a Hercegovine bude ešte silnejšia. Ohrozené sú susedné krajiny.“

Ja: „Môj Pane, chcela som sa ťa na niečo opýtať: či mám napísať faxom pánovi spolkovému kancelárovi Kohlovi, ak to tak chceš.“

Spasiteľ: „Áno, urob to.“ Ja:

„Budeš pri mne?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, chcem úplnú diskretnosť, nikomu to nesmieš povedať.“ Ja:

„A pánovi farárovi Dochartovi?“

Spasiteľ: „Jemu áno, ale nikomu inému. Keď budeš mať rany, všetci ich uvidia. Moja dcéra, miluj ma naďalej tak, ako doteraz. Je to moja vôľa a tvoja vôľa, aby sme boli vždy zjednotení. Túto vôľu ti nikto nemôže vziať, tú si mi dala ty.“

Ja: „Ó, môj Pane a Bože, to, čo si mi teraz povedal, mi robí dobre. Ďakujem ti, moja veľká láska.

Môj drahý Ježišu, musím sa ešte pripraviť na utrpenie zmierenia?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zostaň bdela a nikdy mi nezatváraj svoje srdce.“

Ja: „Pane, nerozumiem tomu, keď hovoríš: ‚nezatváraj mi svoje srdce‘, povedz mi to, prosím, ako to myslíš, povedz mi to, prosím, inými slovami.“

Spasiteľ: „Chcem vojsť do tvojho srdca, keď to budem chcieť ja, a nie keď to budeš chcieť ty.“

Ja: „Ale môj Pane, môžeš to urobiť kedykoľvek a ja si prajem, aby si vždy zostal so mnou a nikdy ma neopustil.“

Spasiteľ: „Vždy zostanem s tebou, ver tomu.“ Ja: „Ale

niektorí hovoria, že sú opustení.“ Spasiteľ: „Boh nikdy neopúšťa svoje deti.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, napíš ešte niečo.“

Ja: „Ale Pane, chcela by som, aby si mi povedal, keď som si uzavrela srdce.“ Spasiteľ: „Robíš to často.“

Ja: „Ale ja to neviem. Ako mám spoznať, že stojíš pred dverami môjho srdca?“

Spasiteľ: „Uprednostni ma pred svetskými vecami.“

Ja: „Ale ja ešte neviem, kedy stojíš pred dverami.“ Spasiteľ: „Nech je tvoje srdce tam, kde je tvoj poklad.“

Ja: „To tiež celkom nechápem.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, miluj ma taká, aká si.“

Ja: „Pane, odpusť mi, chcel si mi ešte niečo povedať.“

Spasiteľ: „Splň moje želanie.“

Ja: „Áno, ó, môj Pane a Bože, prosím ťa o milosť, aby som splnil to, čo si odo mňa žiadaš, bez toho, aby som vopred vedel, čo ma čaká. Nech sa tvoje želanie splní s tvojou pomocou.“

Spasiteľ: „Prajem si, aby si rany, ktoré odo mňa dostaneš, nosil bez rukavíc.“

Ja: „Drahý Bože, môj Ježišu, môj duchovný vodca, ako prosím? Možno som to nepochopil, alebo sa do toho vložil môj duch. Prosím, povedz mi to ešte raz.“

Spasiteľ to zopakoval ešte raz, že nemám nosiť rukavice. Ja: „A čo ak lekári povedia, že ich mám nosiť?“

Spasiteľ: „Potom povedz, čo som povedal.“

Ja: „A čo ak ostatní povedia, že sa chcem chváliť?“ Spasiteľ: „Nepočúvaj, čo hovoria ostatní.“

Napadlo ma, že ide o AIDS alebo nejakú

infekciu. Heiland: „Tieto rany nehnisajú.“

Ja: „Mám ich nosiť úplne odkryté, úplne odkryté?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, urobím to tak, ako chceš.“

Ja: „Môj Pane a Bože, omdliem, keď dostanem rany?“ Spasiteľ: „Dostaneš ich pri plnom vedomí.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, pochopila som to.“

Ja: „Dostanem ich všetky naraz, alebo najprv na rukách?“ Spasiteľ: „Nechaj to na mňa.“

Ja: „Áno, Pane, nech je tak, ako chceš.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, milujem ťa, chod' v pokoji.“

Týchto 1,5 hodiny s Spasiteľom mi pripadali ako 5 minút.

Ruženec a svätá omša v červenom v kostole.

20.00 hod. – modlitebná skupina

11.08.92 – utorok

Od 9.00 do 10.00 hodiny som sa modlila s Fridolinom.

Od 11.00 do 13.00 som sa modlila sama a zjednotila som sa.

Spasiteľ: „Moja milovaná, napíš to.“

Myslela som si, že dnes nepovie „moja dcéra“.

Spasiteľ: „Moja milovaná, tak máš napísať.“ Ja:

„Ďakujem, môj Pane a Bože.“

Spasiteľ: „Všetko, čo napíšeš, bude čo najskôr vytlačené tak, ako to chcem ja. Zver to kňazovi, ktorého ti dám. On to urobí tak, ako to chcem ja. Píš, moja dcéra, nevenuj pozornosť svojim chybám. Tie totiž prehliadajú to najdôležitejšie.“

Ja: „Pane, prečo sa tak ponáhľaš s týmto písaním a prečo z toho má byť kniha?“

Spasiteľ: „Musím opäť skrátiť čas. Ľudia sa nechcú obrátiť k svojmu Otcovi, ktorý ich miluje.“

Ja: „Pomôže táto kniha ľuďom, aby sa obrátili?“

Spasiteľ: „Budú to vedieť. To ostatné ešte príde. Buď presvedčená, že táto kniha pomôže mnohým.“

Ja: „Pane, nechcem sa k tomu vyjadrovať. Nech je tak, ako chceš.“ Potom: Myslel som na Fridolina.

Spasiteľ: „Páčilo sa mi, že ste sa spolu modlili. Som vždy s vami.“ Myslela som si, že u Fridolina to bola aj trocha zvedavosti.

Spasiteľ: „Moja dcéra, on sa stane kňazom. Modli sa s ním ďalej.“

Ja: „Ďakujem, Pane, budem v tom pokračovať.“

Potom mi napadol farár Dochart a premýšľala som, či to bolo správne podľa vôle Spasiteľa. Spasiteľ: „Potešilo ma, že si mu to povedala.“

Potom som si spomenula na Fridolina, lebo som mu povedala, že budem mať rany. Bála som sa, či bolo správne, že som mu to povedala.

Spasiteľ: „Jemu to môžeš povedať, to vieš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, Pane, to si mi už raz povedal, ale nebola som si istá.“ Spýtala som sa Spasiteľa ďalej:

„Prečo chceš, aby som, keď dostanem stigmy, nenosila rukavice?“ Spasiteľ: „Potrebujem veľkorysých vyznávateľov a preto má svetlo svietiť na tých, ktorí sú v tme.“

Bolo 12.00 hodín a prerušil som rozhovor, aby som sa pomodlil k Anjelovi Pánovmu. Po modlitbe som povedal Spasiteľovi:

„Tešíš sa, keď sa modlím k Matke Božej.“ Spasiteľ: „Aj ja som pri tom.“

Ja: „Áno, môj Pane, to je pravda. Pane, v mojom srdci je taký krásny pocit, cítim sa taká slobodná a nedokážem to opísať slovami.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, dala si mi všetko, dokonca aj dnešný a zajtrajší deň, ktorý ťa čaká. Tak to má byť.“

Ja: „Áno, Pane, urob to, ako chceš.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, ešte si to zapíš. Dávam ti ešte čas na rozmyslenie, na to, čo som od teba žiadal. Tento čas je obmedzený.“

Ja: „Môj Pane a Bože, už teraz hovorím „ÁNO“. Som tvojou ratolesťou. Môžem prinášať ovocie len vtedy, ak zostanem na viniči. Urob so mnou, čo chceš, aby som mohla prinášať dobré ovocie. A to, Pane, dokážem len s tebou.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, potom budeš orezaná, aby si mohla prinášať dobré ovocie.“ Ja: „Čo mám robiť?“

Spasiteľ: „Zbav sa márnosti. Obliekaj sa skromnejšie. Daruj šaty chudobným. Vystačíš si s máličkom. Daruj svoje topánky chudobným.“

Premýšľala som, koľko si z toho mám nechať, možno dva páry.

(To o topánkach som nechcel napísať. Nakoniec som to predsa len napísal, lebo som cítil, že to musím napísať.)

Ja: „Chcela by som sa ťa opýtať na niečo, na čo som sa ešte nikdy neopýtala. Chceš, aby som mala na hlave šatku alebo šál? Má to nejaký význam, keďže som tvoja nevesta?“

Spasiteľ: „Áno, pre mňa to má veľký význam.“ Spasiteľ:

„Nos to, moja dcéra, pokrývku hlavy.“ Ja: „V nemocnici alebo v kostole?“

Spasiteľ: „Všade.“

Ja: „Bude mi to však ťažké, nosiť pokrývku hlavy. Ja: „Prečo?“

Spasiteľ: „Aby si nezpyšnel, a okrem toho, moji vyvolení vždy nosili pokrývku hlavy.“

Ja: „Je to kvôli tradícii, alebo preto, že to tak chceš?“

Spasiteľ: „Pretože to tak chcem.“

Ja: „Ale pán farár Vogt to nepochopí.“ Spasiteľ: „Si moja nevesta?“

Ja: „A čo ostatní? Majú tiež nosiť pokrývku hlavy?“ Spasiteľ: „Áno, ale od všetkých to nežiadam.“

Ja: „Ak to urobím, ostatní povedia, že som blázon.“ Spasiteľ: „Urob to, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj Pane, budem nosiť pokrývku hlavy, lebo to tak chceš a z lásky k tebe.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, urob to, čo od teba chcem.“

Ja: „Drahý Bože, prosím ťa o milosť, aby som vždy spoznala, čo odo mňa chceš.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, si moja perla, o ktorú sa musím starať. Zostaň mi verná. Chod' v pokoji.“

O 18.30 hod. som bola s Fridolinom v Rot v kostole na ruženci a na svätej omši. Pred a po svätom prijímaní som Spasiteľovi povedala, že som si dobre premyslela, čo odo mňa žiada, a dala som na to svoje „ÁNO“. A potom som prosila Spasiteľa, aby mi Matka Božia pomohla niesť kríž a aby mi bola utešiteľkou v utrpení.

Povedala som mu, že sa od neho nikdy nechcem odlúčiť.

Zopakovala som, že z lásky k Ježišovi a k ľuďom, pre spásu duší a obrátenie hriešnikov, som pripravená znášať s ním tieto utrpenia zmierenia. Po svätom prijímaní mi Spasiteľ povedal pri zjednotení:

Spasiteľ: „Ďakujem ti, moja dcéra, milujem ťa, zostaň mi verná. Prijímam to.“

12.08.92 – streda

Modlila som sa v noci od 2.30 do 3.30 hodiny a ráno od 9.30 do 11.30

hodiny. Ráno som sa modlila a spájala sa:

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš to.“

Ja: „Áno, milovaný milosrdný Otče, milovaný Ježišu, milovaný Duchu Svätý.“

Spasiteľ: „Rany, ktoré odo mňa dostaneš, sa vtlačia do tvojich rúk, nôh a do tvojho srdca. Pre duše, ktoré majú dobrú vôľu, potečie veľa krvi. Bude to moja krv, moja dcéra, pre spásu duší.

Moja krv musí byť veľmi uctievaná. Tvojou úlohou je splniť moju vôľu, keď budem túto krv prelievať. Bude to veľká bolesť. Bude ti dovolené toľko, koľko dokážeš zniesť. Ja poznám mieru, ktorú dokážeš zniesť. Maj vo mňa dôveru. Som tvoj Ženích. Je to aj moja vôľa, byť s tebou vždy zjednotený. So mnou ti nebude nič chýbať.“

Ja: „Pane, ako to myslíš, že mi nebude nič chýbať?“ Spasiteľ:

„Mám všetko, čo potrebuješ.“

Ja: „Áno, môj Pane, verím tomu. Milý Bože, chcem ti povedať, že ťa teraz tak veľmi milujem, že chcem urobiť všetko, čo chceš.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, rany na rukách a nohách budú krvácať, najskôr v piatok. Vtedy nemusíš pracovať. Oslobodia ťa od práce.“

Ja: „Budem sa potom môcť modliť?“

Spasiteľ: „Ostatní budú musieť veľa modliť. Moja dcéra, buď presvedčená, že to urobia.“

Spasiteľ: „Milujem všetkých ľudí.“

Myslela som na trňovú korunu.

Spasiteľ: „To ešte príde. Trňová koruna k tomu patrí. Najprv dostaneš bičovanie, potom korunovanie trňmi. Stane sa to tak, ako som trpel na Kalvárii. Je to moje ukrižovanie v tebe. Tvoja bolesť bude moja. Tieto utrpenia zmierenia sú moje utrpenia zmierenia. Ja som v tebe a ty si vo mne. Potom budeme jedno.“

Ja: „Prosím, môj Pane a Bože, len mi odním strach, aby som sa nebála diabla a aby mi nemohol nič urobiť. Ak mi niečo urobí, nech je zachránených nespočetne veľa duší pred zatratením.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, o to sa postarám.“

Spasiteľ: „Budeš viac pokúšaná ako ostatné duše. Preto sa za teba bude veľa modliť. Je mojou vôľou, aby sa veľa modlilo.“

Spasiteľ: „Tvojou úlohou je ešte byť mi vždy verná.“

Ja: „Že ti budem verná, na to si mi už dal milosť.“ Spasiteľ: „Áno, to som už urobil.“

Ja: „Ale potrebujem kňaza.“

Spasiteľ: „Príde jeden. Kňaza ti nebude chýbať.“ Spasiteľ: „Milá dcéra, to stačí na dnes. Chod' v pokoji.“

19.00 hod. Ruženec a svätá omša v Mingolsheime v kaplnke sv. Rocha.

13. 8. 1992 — štvrtok

9.50 – 11.00 hod. doma:

Modlila som sa zo srdca a zjednotila som sa.

Spasiteľ: „Ó, moja dcéra, napíš to. Všetko, čo píšeš, je moja vôľa. Bez mňa si nič a bez mňa nemôžeš nič. Na to ma potrebuješ vo všetkom. Ja som Pán a Boh pre všetkých. Všetko sa musí riadiť podľa mňa. Vy hriešni ľudia, musíte sa prebudiť. Nastal čas, keď budete posudzovaní podľa toho, čo ste mi priniesli.

Každý sa mi musí zodpovedať. Pred mnou nemôžete nič skryť. Dal som vám oči, aby ste videli, a uši, aby ste počuli. Čo robíte, nevidíte ani nepočujete. Všetko je len šialenstvo. Môj hnev dopadne na každého. Moje neposlušné deti, prebudte sa! Som Bohom svetla a nie tmy. Zostaňte v mojom svetle. Proste o svetlo, ktoré vás osvecuje. Lebo keď príde tma, už nebudete môcť prosiť. A potom budete patriť Bohu tmy. Potom bude ich utrpenie večným. Moja dcéra, zavolaj ich všetkých k modlitbe. Moja matka a vaša matka vás všetkých miluje a má rada, vráťte sa všetci k nej. Čaká na vás s otvorenou náručou. Milujte ju. Ona mi prednesie vaše modlitby (prosebné modlitby).

Jej prosbu o príhovor neodmietnem. Moja dcéra, všetko, čo ťa čaká, vlož do Nepoškrvnenej srdca Márie, lebo jej srdce je aj mojím srdcom. Tam sa nepriateľ musí stiahnuť. Milovaná dcéra, pokračuj v písaní. "

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, môj milujúci Otče.“

Spasiteľ: „Nerob si toľko starostí o svoje utrpenia za odpustenie. To je môj problém, nie tvoj. Ďakujem ti za tvoje „áno“ a prijal som ho. Nebude ti nič chýbať. Maj dôveru. Ja som tvoj život, moja dcéra. Poznám tvoju slabosť.

Všetko, čo potrebuješ, ti dám v pravý čas. Nestrachuj sa dopredu. Utrpenia, ktoré dostaneš, sú pred dverami. Zaklepem, keď príde tá hodina. U mňa sa všetko deje v pravý čas.

Moja dcéra, veľmi ťa milujem a teraz ťa požehnávam.“

Pokľakla som na zem, aby som prijala požehnanie.

Spasiteľ: „Žehnám ti, moja dcéra, v mene Otca, Syna a Ducha Svätého. Chod' v pokoji.“
Povedala som: „Amen.“

Potom: „Vďaka Bohu Pánovi.“

Nevedela som, či som to povedala správne.

Spasiteľ: „Moja dcéra, páči sa mi to.“

Krátko pred obedom som povedala synovi, aby bral všetko s Bohom vážnejšie. Ešte som mu povedala, aby išiel na spoveď.

On povedal: „Aj tak ti nemôžem uveriť.“

Potom som mu povedala, že bude veriť ako Tomáš, až keď uvidí rany. Už dávno som si všimla, že sa vyhýba modlitebnej skupine, hoci by sa jej niekedy mohol zúčastniť.

V súčasnosti celá moja rodina počúva to, čo vám vnucuje nečistý duch. Ja zostávam verný nášmu Pánovi a Bohu, aj keby som bol sám.

18.30 Ruženec a svätá omša v Rot.

Netušila som, že dnes sa v evanjeliu hovorilo o Tomášovi, ktorý neveril, že Ježiš vstal z mŕtvych, keď mu to povedali ostatní učeníci.

Po svätom prijímaní som sa spýtal Spasiteľa, či mám ísť za pátrom Vogtom a povedať mu, že dostávam Spasiteľove rany.

Spasiteľ: „Chod' za ním, porozprávaj sa s ním.“

Tak som po omši išla za pátrom Vogtom a povedala mu to. Trochu sa usmial a povedal: „Vy tomu veríte.“

Ja: „Áno, verím.“

Potom som mu ešte povedal, že Spasiteľ povedal, že uverí až vtedy, keď už bude neskoro. Ešte som ho poprosil o požehnanie a veselo som sa vybral domov.

14.08.92 – piatok

10.00 – 11.45 hod. doma:

Modlitba – zjednotenie

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, chcem, aby si písala.“ Ja: „Áno, drahý Ježišu, môj duchovný vodca.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, vojna sa stupňuje. Vo svete vládne chaos. Nepriateľ už ulovil veľkú korisť. Ľudia čakajú príliš dlho, kým sa zmieria so svojím Bohom. Vojna už napáchala dosť škody, ale prinesie ešte viac. Vyzvi politikov k obráteniu. Sú zaslepení Satanovým závojom. Budú musieť pred mnou zložiť veľkú zodpovednosť. Žiaden politik nebude oslobodený. Mnohých budem musieť vyvrhnúť.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, teší ma, že si všetko zapisuješ. Túto prácu osobitne odmením.“

Ja: „Pane, chcela by som sa ťa ešte opýtať na rany. Povedal si, že stojíš pred dverami, a pán farár Vogt sa o tom nevyjadril práve lichotivo. Musím ešte niečo vedieť alebo spoznať, než zaklepeš na dvere môjho srdca, lebo treba byť opatrná, aby sa do toho nevmiešal nečistý duch.“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, rany, ktoré dostaneš, sú moje a ľahko rozpoznateľné.“

Ja: „Ako to, milovaný Trojjediný Bože?“

Spasiteľ: „Krv, ktorá bude vytekať z rán, je moja krv. Človek nemá toľko krvi, aby z neho vytekala.“

Ja: „Ale to vedcom nestačí.“

Spasiteľ: „Tieto rany sa nezacelia a nehnisajú. Tieto rany budú vyžarovať svetlo, ktoré vráti zrak slepým. Táto krv, ktorú skrže teba prelejem, bude ich spásou. Moja dcéra, ak tomu niekto ešte teraz neverí, nebude tomu veriť ani neskôr.“

Píš, moja dcéra, pre niektorých som bol a pre niektorých budem ukrižovaný nadarmo. Tieto duše si už zvolili svojho Otca.“

Ešte chvíľu som rozprávala so Spasiteľom.

Potom:

Spasiteľ: „Zapíš to, moja dcéra. Pri vtlačení rán v kostole budeš vydávať veľké výkriky. Výkrik bolesti musí byť.“

Ja: „Pane, bolí to tak veľmi?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, je to najväčšia bolesť.“ Ja: „Budú sa potom mnohí desiť?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, strach nie je nič strašné v porovnaní s bolesťou, ktorú pocítiš. Táto pekelná bolesť je len kvapka v porovnaní s peklom.“

Ja: „Áno, môj Pane, pochopila som. Nech sa stane tak, ako chceš.“ Premýšľala som, či ešte niečo príde a či mi Spasiteľ ešte niečo povie.

Spasiteľ: „Áno, ešte niečo príde. Značky rán ti vtlačím čo najskôr.“

Ja: „Môj Pane a Bože, odovzdávam sa tvojej vôli. Dovoľ mi len milovať ťa a byť s tebou, teraz a na veky vekov.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, vyvolil som si ťa. Si moja najmilovanejšia, teraz i na veky vekov.“

Ja: „Drahý Bože, mám to najmilšie prečiarknuť?“ Spasiteľ:

„Nemôžem to povedať komu chcem?“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože.“

Ja: „Cítim sa tak nehodná slova ‚najmilšia‘.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, teraz ťa požehnám.“

- Pokľakla som -

Spasiteľ: „Požehnávam ťa v mene Otca, Syna a Duchu Svätého. Chod' v pokoji, moja dcéra.“

Ja: „Vďaka Bohu Pánovi. Nech je oslávený Ježiš Kristus, teraz i na veky vekov. Amen.“

Ako zvyčajne som sa pomodlil modlitbu vďaka a obetoval duchovné prijímanie za všetkých ľudí a všetky duše v očistci.

18.30 Ruženec a svätá omša v Ríme.

Po svätom prijímaní som sa spýtala Spasiteľa, či mám poslať fax kancelárovi H. Kohlovi.

Spasiteľ: „Urob to, moja dcéra, chcem to.“

Neskoro večer som potom išla k Roswithe. Jej syn mi pomohol odfaxovať list kancelárovi.

Okolo 23.30 som sa ešte pomodlila ruženec.

15. 8. 1992 – sobota – Sviatok

Nanebovzatia Panny Márie O 4:15 ráno

som začala modliť. Spojila som sa so

Spasiteľom.

Spasiteľ: „List bol správny. Nerob si starosti s tým listom.“ Slzy mi tiekli z

očí, úplne voľne, bez môjho zásahu.

Spasiteľ: „Napíš to, moja dcéra, vojna sa stupňuje. Nemci sa nesmú miešať do tejto vojny.“

Ja: „Musím to povedať?“

Spasiteľ: „Ak ťa o to požiadajú. Ľud musí byť vyzvaný k modlitbe. Modlitbou môžem veľa zmeniť. Moja dcéra, veľa sa modli. Satan je silný. Mnohí dobrí kresťania padnú do jeho rúk. Všetko, čo teraz zapíšeš, si dobre uchovaj. Dám ti osobitnú ochranu. Moja dcéra, milujem ťa, chod' v pokoji.“

Od 10.30 do 12.30 som bola u Marion a písali sme.

Od 16.30 do 19.45 som bol v kostole v Rot. Tam som sa spovedal a zostal som aj na svätú omšu o 19.00.

16. 8. 1992 – nedeľa

Od 8.30 do 10.00 som sa modlila.

Odporučila som Spasiteľovi mnoho duší prostredníctvom Nepoškvrneného srdca Panny Márie, rovnako ako aj chudobné duše.

Plakala som z hlboka srdca a povedala som Spasiteľovi:

„Drahý Ježišu, som pripravená podstúpiť pokánie za všetky duše.“

Zrazu mi z očí vytekali veľké ťažké slzy. Áno, neboli to moje slzy. Boli to slzy Spasiteľa, ktoré som ronila.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, budeš trpieť za všetky duše. Milujem ich všetky. Všetky sú moje deti.

Nie všetky chcú plniť moju vôľu. Tvoje utrpenie za odpustenie

sú už veľmi blízko.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, veľmi ťa milujem. Napíš to. Láska, ktorú ti dávam a ktorú ti dám, je moja láska a môj dar pre teba.“

Ja: „Pane, ale to je najväčšia cnosť.“

Spasiteľ: „Áno, napíš to. Túto cnosť dostane len málokto. Môžem ju dať tomu, komu chcem. S touto láskou zvíťazíš nad všetkým.“

Ja: „Môj Pane a Bože, ako ti môžem poďakovať za tento veľký dar?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, už si mi poďakovala tým, že si mi dala všetko. Ak chceš, môžeš túto moju lásku odovzdať ďalej. Lásky sa ti nebude chýbať. U teba sa môže napojiť mnoho duší.

Moja dcéra,

ty si môj svätostánok.“

Ja: „Ó, môj Pane, to všetko nedokážem pochopiť.“

Spasiteľ: „Keby si to pochopila, nebolo by to odo mňa.

Píš, moja dcéra, aj ja som nepochopiteľná láska. Povedala si svojmu kňazovi, že tvoje srdce to dokáže pochopiť. Rozum nedokáže pochopiť to, čo chápe srdce. Ja som v tvojom srdci, moja dcéra. Bezo mňa nemôžete nič.

Len láska dokáže všetko. Bez nej nemôžete žiť. Lásku dokážem len ja. Moja dcéra, kňaz, na ktorého čakáš, ešte príde. Nerob si s tým starosti. Neboj sa dopredu.“

Ja: „Môj Spasiteľ, prosím, nedovoľ, aby som bola v tej veľkej bolesti oddelená od teba.“

Spasiteľ: „Nikto ťa nemôže odo mňa odlúčiť, lebo patríš celá mne.“

Premýšľala som nad tým, či by som sa mohla od teba odlúčiť sama. Spasiteľ: „Sama nemôžeš nič.“

Ja: „Ó, môj Pane, teraz som upokojená a uľavená.“

Spasiteľ: „Tak je to, moja dcéra.“

Ja: „Nechaj ma teda tak dlho, ako budeš chcieť, trpieť s tebou na zmierenie za spásu duší.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, to, čo si napísala, sa mi mimoriadne páči.“

Je mojou vôľou, aby si to robila. So mnou ti nebude nič chýbať. Všetko, čo hovoríš, som ja.

Áno, moja dcéra, som tvoj Pán a Boh. Tvoje telo je moje telo. Tvoja vôľa je moja vôľa. Tvoje požehnanie je moje požehnanie.“

Ja: „Pane, smiem teda žehnať?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, máš veľa žehnať.“

Povedala som, že požehnanie je niečo veľmi veľké. Spasiteľ: „Aj ja som veľký.“

Ja: „Ako mám požehnávať?“

Spasiteľ: „Ja budem viesť tvoju ruku.“

Ja: „Ó, môj Pane, teraz som hotová. Musím ešte niečo napísať? Chceš to? Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, miluj ma viac vo svojom blížnom.“

Ja: „Áno, môj Pane, urobím to.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, teraz ťa požehnám. V mene Otca, Syna a Ducha Svätého.“

Ja: „Amen. Vďaka Bohu Pánovi. Nech je oslávený Ježiš Kristus a Mária teraz i na veky vekov. Amen.“

Ja: „Drahý Bože, bolo správne, že som to povedala aj Márii?“

Spasiteľ: „Teší ma to počuť.“

13.00 hod. Ruženec a pobožnosť v Rot .

19.00 Svätá omša v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime.

17.08.92 – pondelok

10.00 hod. v ordinácii:

Spasiteľ: „Moja dcéra, milujem ťa nadovšetko.“ Ja:

„Pane, to predsa nemôžem napísať.“

Spasiteľ: „Napíš to. Moja dcéra, páči sa mi, ako konáš. Len tak pokračuj. Neboj sa, že nedostaneš dost' lásky. Ja som Boh lásky. Lásku, ktorú dostávaš odo mňa, vždy ďalej rozdávaj. Lásky ti nebude chýbať. Buď pokorná a mierumilovná. Ja som s tebou.“

Ja: „Pane, myslela som si, že budem s tebou až vtedy, keď dostanem rany.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, už teraz si so mnou. Ja som všetko v tebe.“

Ja: „Pane, cítim oheň v mojom srdci.“

Spasiteľ: „Ja som oheň lásky. Tento oheň nikto nemôže uhasiť. Horí tam, kde chcem.“

Ja: „Môj Pane, teraz by som mohol plakať. Ako ťa milujem, to vieš len ty sám. Milý Spasiteľ, musím ešte niečo vedieť?“

Spasiteľ: „Nechaj to na seba pôsobiť. Nestrachuj sa dopredu.“

Ja: „Môj Pane, verím, že nie je nič krajšie, ako byť s tebou v láske.“

Ó, môj drahý Ježišu, a ty prichádzaš do univerzitnej kliniky, do tejto ordinácie, a znížiš sa k takej ubohej röntgenovej asistentke.

Nikdy by som si predtým nedokázala predstaviť, že niečo také existuje. Môj Pane, nedokážem ti poďakovať slovami. Ďakujem ti svojou láskou k tebe a k blížnym.“

Ja: „Ó, môj Pane, ty si zdrojom lásky. Teraz ju cítim tak silno.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, buď pripravená na to, čo od teba žiadam.“

Ja: „Môj Pane a Bože, som pripravená, ak ti to stačí.“ Spasiteľ:

„Moja dcéra, stačí mi to, taká, aká si.“

Ja: „Môj milý Ježišu, tak neváhaj dlho. Aj ja mám smäd.“ Spasiteľ:

„Potešilo ma, že som to od teba počul.“

Spasiteľ: „Moja milá dcéra, choď v pokoji.“ Ja:

„Vďaka Bohu, Pánovi.“

Ruženec a svätá omša v červenom.

20.00 hod. Modlitebná skupina.

18.08.92 — utorok

10.00 hod. v ordinácii:

Po hlbokej, úprimnej modlitbe mi opäť tečú slzy.

Spasiteľ: „Moja dcéra, milujem ťa, zapíš si to. Nastal čas, keď naplním svoje dielo. Patriš celá mne.“

Z mojich očí tiekli slzy, ktoré neboli moje. Spýtala som sa: „Sú to tvoje slzy?“

Spasiteľ: „Áno, sú to moje slzy. Je to utrpenie pre teba. Moja dcéra, nech moje dielo pôsobí v tebe.“

Ja: „Pane, ako nazývaš svoje dielo?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, je to moje ukrižovanie v tebe.“ Ja:

„Koľko hodín to bude trvať?“

Spasiteľ: „Tak ako na Kalvárii.“

Ja: „Bude pri tom Panna Mária?“

Spasiteľ: „Tvoja nebeská Matka je prítomná pri každom ukrižovaní. Ona ti poskytne útechu.

Miluj ju tak, ako miluješ mňa.“

Ja: „Vylejem pri ukrižovaní veľa krvi?“ Spasiteľ: „Takmer všetku.“

Ja: „Budem potom ešte žiť?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, toto je pre vás nepochopiteľné.“

Spasiteľ: „Môžem nahradiť všetko, čo chýba. Nebude ti chýbať nič. Ja som tvoj život.“

Ja: „Potom budú prostredníctvom tejto preliatej krvi zachránené duše.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, veľmi veľa a veľmi veľa sa tým obráti. Budú sa diať uzdravenia.“

Ja: „Kto môže byť uzdravený?“ Spasiteľ:

„Každý.“

Ja: „Pane, veď predsa nie sú všetci chorí.“

Spasiteľ: „Ale áno. Najväčšou chorobou je, že ma takmer všetci už nemilujú.“ Ja:

„Drahý Bože, ja ťa predsa milujem.“

Spasiteľ: „To viem, moja dcéra.“

Spasiteľ: „Zapíš si, moja dcéra, rany, ktoré dostaneš, stane sa to v najbližších dňoch. Buď pripravená, moja dcéra.“

Ja: „Drahý Ježišu, prosím ťa o milosť, aby som to všetko vydržala a zostala pevná a verná, a aby som ťa po tom, čo sa to stane, milovala ešte oveľa viac.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, buď presvedčená, že ma potom budeš milovať ešte

viac.“ Ja: „Stane sa to v kostole?“

Spasiteľ: „Áno, stane sa to v kostole.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zver všetko mne, si mojím nástrojom.“

Ja: „Môj Pane a Bože, môj milujúci Otče, nech sa stane tak, ako chceš.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, obdarím ťa veľkou milosťou. Moja milovaná dcéra, choď v pokoji.“

Ja: „Vďaka Bohu Pánovi.“

18.30 Ruženec a svätá omša v Rote.

19.08.92 — streda

10.00 hod. – ordinácia:

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, slovo za slovom. Rany, ktoré odo mňa dostaneš, budú každý piatok krvácať, okrem veľkých sviatkov. Krv, ktorá bude tiecť, je svätá krv.“

Ja: „Pane, ale ja nie som svätá.“

Spasiteľ: „Potom to nie si ty. Som to ja. Rany, ktoré dostaneš, budú hlboké.“

Ja: „Môj Pane a Bože, nerozumiem slovu ‚hlboko‘, ako to myslíš?“

Spasiteľ: „Nie sú to povrchné rany. Napíš, moja dcéra, preto potečie veľa krvi. Nemusíš sa báť tohto množstva krvi, ktoré bude preliata.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, určil som pre teba deň, kedy dostaneš rany. Je to deň, ktorý sa páči mne a mojej a vašej matke.“

Ja: „Pane, nechcem vedieť, kedy to bude. Alebo to musím vedieť? Nechávam to na teba. Prosím ťa, daj mi veľa milosti, keď ten deň príde, aby som bola odvážna a nemala strach a nepochybovala a aby nečistý duch nebol v mojej blízkosti.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, tak to bude.“

Ja: „Môj najmilší Ježišu, neviem, či mám ešte niečo napísať.“ Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, chcem, aby si to všetko uchovala v tichosti.“ Ja: „Môžem vedieť prečo?“

Spasiteľ: „Pre nedostatok miesta a zvedavci sú tu prví.“ Ja: „Áno, môj Pane, budem poslúchať tvoju vôľu.“

Ja: „Pane, nemusím už nič vedieť?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, musíš všetko znášať s pokorou a láskou.“

Ja: „Drahý Bože, toho mi nebude chýbať, lebo si mi dal cnosť trpezlivosti a lásku mi ešte dáš. Verím a prajem si, aby som to dokázala.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, som s tebou a vždy budem s tebou.“

Ja: „Pane, keď to príde (rané), budem to vopred nejako cítiť?“ Spasiteľ: „Budeš cítiť moju lásku. Ja som láska, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj Pane, pochopila som to. Ďakujem ti, môj Pane a Bože.“ Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, nesiem ťa pri sebe.“

Ja: „Áno, Pane, môžeš ma niešť, kam chceš.“

Ja: „Ó, môj Pane, môj milovaný Ježišu, tak veľmi ťa milujem. S tebou som vždy taká šťastná.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, choď v pokoji.“ Ja: „Vďaka Bohu Pánovi.“

Ruženec a svätá omša v Mingolsheime v kaplnke sv. Rocha.

20. 8. 1992 – štvrtok

10.00 hod. v ordinácii:

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, chcem tvoje hnutie.“

Ja: „Drahý Bože, to si ma pýtal už na začiatku, ale ešte tomu celkom nerozumiem, a napriek tomu ti dávam svoje rozhodnutie.“

Spasiteľ: „Ja určím, kam máš ísť.“

Ja: „Pane, pôjdem tam, kam chceš. Prosím, daj mi spoznať, že to aj robím.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš to. Ja som Pán a Boh všetkého, čo sa hýbe. Kto mi patrí, musí sa podriaďiť mne.“

„Napíš to, moja dcéra, chcem, aby si sa prísne riadila podľa mňa.“

Ja: „Drahý Bože, chcem to urobiť, prosím, pomôž mi v tom. Som taká slabá a prosím, nech môj jazyk mlčí, keď musím mlčať.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, budeš hovoriť, keď to budem chcieť. O to sa nemusíš obávať.“ Ja: „Ale Pane, tomu „prísne“ nerozumiem. Povedz mi o tom niečo.“

Spasiteľ: „Čo som začal, to aj dokončím.“

Ja: „Teraz sa bojím, že urobím niečo zle.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, so mnou sa ti to nestane.“

Ja: „Môžeš mi ešte niečo povedať o tom „prísnom usporiadaní“?“

Spasiteľ: „Tvoje „áno“ znamená „áno“ a tvoje „nie“ znamená „nie“.“

Ja: „Drahý Bože, dnes mám viac pocit, že si prísnejší otec ako zvyčajne. Je to len moja predstava?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, ohavnosti vo svete sú veľké. Skrátil som čas. Nepriateľ je všade. Ľudia nevedia, čo robia. Dovolím veľa vecí, ktoré chce nepriateľ. Ľudia sa musia obrátiť.“

Ja: „Drahý Bože, prosím, milosť a zľutovanie pre všetkých. Som pripravená spolu s tebou zachraňovať duše. Patrím ti celá. Rob so mnou, čo chceš a kedy chceš. Veľmi ťa milujem, môj dobrý a milosrdný trojjediný Bože.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, ešte chvíľu vydrž, kým príde ten správny čas. Som s tebou, neboj sa. Drž sa pevne mojej ruky.“

Ja: „Ježišu, Kráľ nad všetkými kráľmi, urobím to.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, milujem ťa. Chod' v pokoji.“ Ja: „Vďaka Bohu Pánovi.“

12.00 hod. v kaplnke v klinike.

Spasiteľ: „Chcem, aby si niečo zapísala. Chcem, aby si splnila moju vôľu.“ Ja: „Môj Pane a Bože, aká je tvoja vôľa?“

Spasiteľ: „Aby si rany, ktoré dostaneš, niesol až do konca.“

Ja: „Pane, urobím to s tebou, lebo ťa milujem, lebo je to tvoja vôľa a lebo chcem, aby boli duše zachránené pred zatratením.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, rany ti prinesú veľa problémov, starostí. Všetky problémy, všetky starosti daj mne, ja všetko vyriešim. Nerob nič sama. Musíš mi byť poslušná. Moja dcéra, najprv ma musíš počúvať.“

Moja dcéra, chcem, aby si bola poslušná.“

Ja: „Môj Pane a Bože, prosím ťa o milosť, aby som bola poslušná. Je to veľká cnosť, ktorú tak veľmi potrebujem.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si to, už dnes dostaneš posolstvo. Je mojim želaním, aby som ti ho dal.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože, ďakujem ti.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, chod' v pokoji.“

18.30 Ruženec a svätá omša v Rot.

21.08.92 – piatok.

10.00 hod. v ordinácii:

Včera som takmer prestala písať. Bola som nahnevaná, lebo tak zle píšem a chápem. Z lásky k Ježišovi píšem ďalej.

Spasiteľ: „Je mojou vôľou, aby si písala. Moja dcéra, už to nebude trvať dlho, kým budeš písať ďalej. Nieкто iný bude písať za teba. Do tej doby musíš ešte počúvať.“

„Napíš to, moja dcéra, dám tvojmu mužovi utrpenie kríža.“ Ja: „Mám to napísať?“

Spasiteľ: „Áno, napíš to. Musí to prijať a nemá inú voľbu.“

Ja: „Pane, nechcem vedieť, aké utrpenia dostane. Viem len to, že ak mu ich dáš, bude to pre neho dobré. Prosím, nedopuť, aby sa stratil. Viem, že je ľahkomyselný.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, dám mu čas, aby sa mohol obrátiť.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože.“

Spasiteľ: „Tvoj muž urobí to, čo chcem. Trest je nevyhnutný.“ Ja: „Spasiteľ, včera ma nepochopili.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, patíš mi. Málokto ťa pochopí, lebo to nie si ty, ale ja, a oni ma nechcú pochopiť. Nie každý znáša pravdu. Píš, moja dcéra, ja som pravda. Nečuduj sa, keď sa k tebe ľudia tak správajú.“

Tak sa ku mne správali už vtedy. Zostaň naďalej pokorná a mierumilovná.“ Ja: „Pane, prosím ťa o pokoru a mierumilovnosť. Mne to nestačí. Prosím, daruj mi veľa lásky, aby som ju mohla odovzdávať ďalej. Len s tvojou láskou sa mi všetko darí.“

Spasiteľ: „Moja milá dcéra, páči sa mi, ako konáš. Neobviňuj sa, že to nie je správne. Robím s tebou, čo chcem. To sa ostatným nebude páčiť. Každý sa musí podriaďiť mne. Je to aj moja vôľa.“

Ja: „Môj Pane a Bože, urob, ako chceš.“ Po chvíli:

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, zapíšeš si to. Rozhodol som sa uskutočniť svoj plán. Odo mňa dostaneš päť rán. Moje „ÁNO“ je „ÁNO“. Nebude ti chýbať bolesť ani milosť. Bdi a buď pripravená.“

Ja: „Drahý Bože, teraz ťa tak veľmi milujem. Vrhám sa ti do náručia a chcem navždy zostať v tvojom srdci.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, navždy patíš mne. Nikto nás už nemôže rozlúčiť. Teraz sme nerozluční. Teraz ťa zalievam svojou láskou, aby si prekonala všetko, čo ťa čaká. Touto láskou porazíš všetkých.“

Ja: „Pane, cítim v srdci, že je horúce a stále sa otepľuje.“ Ja: „Ako to len dokážeš?“

Spasiteľ: „Som Boh lásky.“

Ja: „Je to tak krásne. Už nemyslíš na hnev. Verím, že láska ten hnev zmazala.“

Spasiteľ: „Tak je to, moja dcéra.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože, za túto veľkú milosť.“ Spasiteľ: „Chod' v pokoji, moja milovaná dcéra.“

Ako vždy som sa pomodlila modlitbu vďaky.

18.30 Ruženec a svätá omša v Rot.

22.08.92 — sobota

7.30 – 9.00 Modlitba – zjednotenie.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, slovo za slovom.“ Ja:

„Áno, moja vznešená láska.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, chcem tvoju úplnú oddanosť.“

Ja: „Pane, už som ti dala všetko. Je ešte niečo, čo som ti nedala?“

Spasiteľ: „Daruj mi svoje zmysly.“

Ja: „Môj Pane a Bože, darujem ti ich. Všetko má patriť tebe.“ Spasiteľ:

„Budem za teba vidieť a počuť.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, dostaneš odo mňa iné zmyslové orgány. Uvidíš a počuješ to, čo ostatní nevidia a nepočujú.“

Ja: „Pane, patrí to k mystike?“ Spasiteľ:

„Áno, patrí to k mystike.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, ešte od teba žiadam tvoj súhlas s ranami.“

Ja: „Môj Pane a Bože, môj milovaný a milosrdný Ježišu, moja nepochopiteľná a nekonečná láska, dávam ti svoj súhlas, aby si mi vtlačil rany do môjho tela, moje telo je teraz tvojím telom. A to je pre spásu všetkých duší a obrátenie hriešnikov, ktorí majú dobrú vôľu.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, to mi stačí.“ Spasiteľ:

„Musel som to ešte raz overiť.“

Spasiteľ: „Si moja najmilovanejšia dcéra.“

Ja: „Pane, mám to zapísať?“ Spasiteľ: „Áno, zapíšeš to.“

Ja: „Pane, nedokážem pochopiť, že som ti najmilšia.“ Spasiteľ: „Si, moja dcéra.“

Ja: „Pane, bojím sa, že som najväčšia hriešnica.“ Spasiteľ: „To si myslíš, lebo si taká malá.“

Ja: „Ó, môj Pane, opäť túžim po tvojej láske, som taký nenásytný. Prosím, ponor ma do tvojho prameňa lásky, aby som už nikdy netrpel smädом.“

Spasiteľ: „Že si dokonalá a nikdy nebudeš smädná, to budeš až v raji.“ Ja: „Pane, myslela som si, že na zemi je už raj, keď ti dáme všetko.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, ešte máš svoje rúcho.“

Ja: „Čo nazývaš šatami?“

Spasiteľ: „Tvoje telo. Nachádzaš sa v predstupe do raja, rovnako ako existuje predstup do pekla.“

Ja: „To znamená, že môžem ešte ísť do očistca?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, to nechaj na mňa. Raduj sa, že si so mnou.“

Spasiteľ: „Doteraz si plnil svoju vôľu. Zostaň vo mne a so mnou aj naďalej, a tak splníš aj to, čo ťa ešte čaká.“

Ja: „Môj Pane, môj milujúci Otče, milujem ťa tak veľmi, že nemám iné želanie, ako plniť tvoju vôľu a byť vždy v tebe a s tebou.“ Spasiteľ: „Žehnám ti, moja dcéra, v mene Otca, Syna a Duchu Svätého. Choď v pokoji, moja milovaná dcéra.“

Ja: „Vďaka Bohu Pánovi. Nech je chválený Ježiš a Mária, teraz i na veky vekov. Amen.“

Medzi 16.30 a 17.15 hod. som sa modlila v kostole v Rot a spovedala som sa u pána farára Vogta.

O 18.15 hod. som sa zúčastnil svätej omše v kostole v Mingolsheime. Bola tam aj Adriana. Zažila niečo krásne, keď som si kľakol na zem a prijal sväté prijímanie od pána farára Kesenheimera.

Okolo 21.00 hodiny som sa modlil ruženec bolestnej.

23. 8. 1992 – nedeľa

8.20 hod.: Ako vždy som sa modlil, než som sa zjednotil.

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, zapíšeš si to. Tvojou úlohou je priviesť ku mne mnoho duší. Miluj ich všetky. Každá duša je mi milá, jedna ako druhá. Nikoho nesúď.“

Spýtala som sa na včerašok, keď som kľáčala pred farárom v Mingolsheime a mala som útoky. Pred svätým prijímaním som mala pokoj a až po prijatí a po spojení som mala opäť pokoj.

Spasiteľ: „Nečisté duchy sú stále okolo teba a budú ťa neustále napádať. Tomu sa nevyhneš. Nemusíš sa báť, som s tebou.“

Ja: „Pane, ak si so mnou, prečo si to dovolil nečistým duchom, keď som kľáčala?“

Spasiteľ: „Aby si videl, ako nečisté duše bojujú, keď niekto kľáči predom mnou.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane, dúfam, že ostatní prijmú toto učenie a budú prinášať obeť, kľáčať pred tebou pri prijímaní sv. prijímania.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, chcem od teba niečo.“

Ja: „Áno, Pane, dávam ti to, bez toho, aby som vedel, čo chceš.“

Spasiteľ: „Chcem, aby si na všetko povedal áno.“

Ja: „Pane, počul som to správne?“

Spasiteľ: „Áno, zapíšeš si to.“

Ja: „Môj Pane a Bože, môj milujúci trojjediný Bože, dávam ti svoje „áno“ na všetko.“ Ja: „Drahý Bože, ale prosím, daj mi tiež spoznať, že si to ty, keď poviem to „áno“. Na to musím mať aj rozlišovanie duchov.“

Spasiteľ: „Napíš to, moja dcéra, milosť rozlišovania duchov dostaneš, už to nebude trvať dlho.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, naozaj si mi dala všetko.“ Nechcela som to napísať.

Spasiteľ: „Napíš to. Moje dielo sa môže začať.“

Ja: „Pane, môžeš mi ešte darovať lásku? Moja duša túži po väčšej láske. Potrebujem veľa lásky, tá mi nestačí. Cítim sa ako žobrák, ktorý prosí o chlieb. Ty si horúci oheň lásky. Ponáram sa do tejto lásky“

Spasiteľ: „To ešte nezvládneš. Keď dostaneš utrpenie zmierenia, urobím to. Moja dcéra, nechýba ti láska, som s tebou.“

Ja: „Áno, môj Pane. Človek sa musí uspokojiť s tým, čo má.“ Ja: „Čo mám robiť s listom od H. spolkového kancelára Kohla?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, ešte počkaj. Ešte ti vnuknem, čo máš robiť. Modli sa ďalej za politikov.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, milujem ťa. Choď v pokoji.“ Ja:

„Ďakujem ti, môj Pane a Bože, za všetko.“

10.00 hod. svätá omša v Rot.

13.00 hod. ruženec a pobožnosť.

Poobede som mala silné bolesti hlavy, ale cítila som pritom veľkú lásku k Spasiteľovi.“

24. 8. 1992 – pondelok

9.45 hod.:

Ja: Milý Bože, včera a dnes ráno medzi 3.00 a 6.00 hod. som mala ostré a silné bolesti hlavy.

Spasiteľ: „Moja dcéra, boli to moje utrpenia na zmierenie.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, dnes v noci som spala len dve a pol hodiny, teraz musím pracovať a večer mám ešte modlitebnú skupinu. Momentálne sa cítim taká svieža, ako keby som spala celú noc. Je to tvoja milosť?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, inak by si to nevydržala.“

Ja: „Chcela by som sa ťa opýtať, či mám cez víkend ísť za otcom Gebhardom Heyderom, je to tvoja vôľa?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, choď za otcom Gebhardom, choď za ním.“

Ja: „Môžem mu povedať o ranách, ktoré od teba dostanem?“ Spasiteľ: „Máš mu to povedať alebo mu prečítať, čo si napísala.“

Ja: „Pane, kedy si mám vziať dovolenku?“ Spasiteľ: „Máš si ju nechať zapísať v septembri.“

Ja: „Včera som mal obavy, či bolo správne, čo som povedal Claudiusovi z Luxemburska (o ranách).“

Spasiteľ: „To si nebol ty, ale ja som to povedal. Už sa o to viac nestaraj. Si len môj nástroj.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, bol včerašok začiatkom utrpenia zmierenia?“

Spasiteľ: „Áno, to bol začiatok.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, musím ešte niečo vedieť?“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, o ranách, ktoré odo mňa dostaneš, stane sa to v najkratšom čase.“

Ja: „Pane, to si mi už povedal.“ Spasiteľ:

„Chcem, aby si bol pripravený.“ Ja: „Čo myslíš pod pojmom ‚pripravený‘?“

Spasiteľ: „Aby som mohol konať v čase, ktorý mi vyhovuje.“ Ja: „Drahý Bože, čo nazývaš najrýchlejším časom?“

Spasiteľ: „To sa môže stať každú chvíľu, každú hodinu alebo každý deň.“ Ja: „Povedal si mi ‚buď pripravený‘, čo ešte nazývaš byť pripravený?“

Spasiteľ: „Musíš byť veľkorysý.“

Ja: „Môj Pane a Bože, prosím ťa o milosť, aby som bola veľkorysá a aby som bola pripravená tak, ako to chceš ty.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, túto milosť ti udeľujem už teraz. Ale veľkorysých je málo.“

Ja: „Môj Pane a Bože, ďakujem ti za túto veľkú milosť.“

Ja: „Môj milovaný Ježišu, v mojom srdci horí ako oheň. Ó, moja horúca láska, milujem ťa nadovšetko. Verím, že láska premáha všetko utrpenie.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, tak to bude.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, očakávam od teba trpezlivosť a lásku ku všetkému. Tých sa ti nebude chýbať, stačí, keď ich budeš ďalej rozdávať.“

Ja: „Áno, môj Pane, urobím to.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, včera som mal radosť, že som s tebou trpel.“ Ja: „A ja, Pane, tak veľmi som ťa milovala počas utrpenia, že je to pre mňa nepochopiteľné.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, tak to je. Moja milovaná dcéra, ďakujem ti. Chod' v pokoji.“

Ja: „Vďaka Bohu Pánovi.“

Röntgenovala som pacienta z Chorvátska. Obaja sme dostali milosť, keď som mu rozprávala o Bohu. Pacient plakal a odišiel šťastný.

Ďalší pacient prišiel z Hamburgu, narodený v roku 1909.

Povedal mi, že Boh neexistuje, a nadával na minulosť. Pokropil som ho svätenou vodou a požehnal som ho, bez toho, aby to videl. Potom nadával ďalej, najmä na Svätého Otca.

Povedal som mu, že keby teraz stál pred Božím súdom, šiel by do pekla. Potom som mu povedal, že by sa mal modliť.

Na to mi odpovedal, že by si radšej odhryzol nos, ako by sa modlil.

Povedal som mu, nech si odhryzne nos a potom odíde.

Krátko predtým som sa za neho už modlil, potom som si spomenul na Bibliu: „Nehádzte perly pred svine.“

Ďalší pacient pochádzal z Ruska, z oblasti Volgy. Roky pracoval na Sibíri. Bol skromný a potešili ho modlitebné lístky, ktoré som mu dal.

18.30 hod. – ruženec a svätá omša.

20.00 hod. Modlitebná skupina.

25. 8. 1992 – utorok

26. 8. 1992 – streda

10.00 hod. Ordinácia:

Ja: „Prosím ťa, môj Pane a Bože, môžeš mi povedať iné slovo pre „najrýchlejší čas“? V nemeckom jazyku to neexistuje.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, ale ty si to pochopila.“ Ja: „Áno, ale ostatní tomu nerozumejú.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, keby som ti to podal tak, aby to pochopili ostatní, ty by si to nepochopila. Hovorím k tebe, nie k ostatným.“

Ja: „Áno, môj Pane, prijmem to tak, ako si to povedal.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, už ti nezostáva veľa času, kým dostaneš rany. Moja dcéra, dobre ma počúvaj. Ja som tvoj Pán a Boh. Ostatní sa budú snažiť odradiť ťa od všetkého. Neposlúchaj ich. So mnou ich všetkých spoznáš. Pravá láska je vo mne. Moje milé dieťa, zapíš si to, budeš mať toľko závistlivcov, ako doteraz nikto.“

Ja: „Pane, a to všetko mám zničiť?“

Spasiteľ: „To predsa nedokážeš, moja dcéra, ja to s tebou znášam.“ Ja: „Môj Pane, odním mi to ,ja‘.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, tvoje ja som Ja.“

Ja: „To je ešte môj zvyk, ktorý si musím odnaučiť.“

Ja: „Môj Pane, čakala som už chvíľu, nič sa nestalo, nič si nepovedal, musím sa teraz vrátiť k svojej práci?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, posilnil som tvoju dušu, aby si mala odvahy na všetko.“ Ja: „To znamená, že som teraz odvážna.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra. Moja dcéra, mám obzvlášť rád tých, ktorí sú silní v duši. Milujem ťa, choď v pokoji.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože.“

19.00 hod. — Svätá omša v kaplnke sv. Rocha.

27.08.92 — štvrtok

10.00 hod. Lekárska ordinácia pri združení:

Spasiteľ: „Moja dcéra, počuješ ma?“ Ja:

„Áno, môj Pane, počujem ťa.“

Potom som chvíľu nič nepočula, lebo vošla pani doktorka Hermannová. Neskôr:

Ja: „Drahý Spasiteľ, čaká ma niečo?“ Spasiteľ:

„Áno, bičovanie, prijmi všetko.“ Ja: „Áno, Pane, urobím to.“

Ja: „Ako mám spoznať, že to je od teba?“

Spasiteľ: „Lásky ti nebude chýbať. Obetuj ju za ťažkých hriešnikov.“ Ja: „Áno, môj Pane, obetujem ju za ťažkých hriešnikov.“

Spasiteľ: „Buď pripravená, moja dcéra.“

Ja: „Stane sa to cez deň alebo v noci?“

Spasiteľ: „V noci, moja dcéra.“

Ja: „Bude to bičovanie bez krvi alebo krvavé bičovanie?“ Spasiteľ: „Bude to krvavé bičovanie.“

Spasiteľ: „Znes tú bolesť.“

Ja: „Áno, urobím to, drahý Bože, lebo ťa tak veľmi milujem. Môj Pane a Bože, deň po bičovaní vkladám do tvojich rúk. Nebojím sa, čo bude ďalej a čo bude.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, prevzal som tú starosť za teba.“

Ja: „Áno, môj Pane, nech sa stane, ako chceš. Milujem ťa, môj Pane a Bože, viac, než som si myslela, že ťa môžem milovať.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, v tebe budem bičovaný. Bolesť budeme cítiť spolu. Dovolím toľko, koľko dokážeš zniesť. Moja dcéra, moje jarmo je sladké.“

Ja: „Mám ešte niečo napísať?“

Spasiteľ: „To stačí. Moja milovaná dcéra, choď v pokoji.“ Ja:

„Ďakujem ti, môj Pane a Bože.“

18.30 Ruženec a svätá omša v červenom.

28.08.92 – piatok

10.00 hod.:

Spasiteľ: „Moja milá dcéra, napíš to.“

Ja: „Môj Pane a Bože, hovorím to už teraz, lebo neviem, čo odo mňa chceš, ani či mám niečo urobiť, ale hovorím na to „ÁNO“. Môj Pane, nech sa stane, ako chceš. Všetko pre tvoju väčšiu slávu a pre spásu duší.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, poznám tvoje úmysly. Páčia sa mi. Mojou vôľou je niesť ťa v sebe. Zatiaľ si prešla skúškami. Ďalšie ešte prídu.“

Ja: „Pane, mám sa báť, že ich nezvládnem?“

Ja: „Ó, môj Pane a Bože, mám teraz jediné želanie, a to, aby som sa od teba nikdy neodlúčila, ani pri veľkých utrpeniach.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, zapíš si to. Veľké utrpenia sú mojimi utrpeniami. Dostaneš vykupiteľské utrpenia, tých päť rán naraz. Nechaj ich pôsobiť.“ Ja: „Áno, môj Pane a Bože, nechám ich pôsobiť.“

Spasiteľ: „Budem v tebe, budem pri tebe a budem s tebou. Nečistý duch nebude v tvojej blízkosti.“

Ja: „Je táto udalosť už veľmi blízko?“

Spasiteľ: „Tak blízko, že sa to môže stať kedykoľvek.“

Ja: „Pane, povedal si, že sa to stane v kostole v Rot.“

Spasiteľ: „Skrátením času môžem rozhodovať tak, ako chcem.“ Ja: „Áno, môj Pane, chápem. Môj Pane, máš vždy pravdu.“ Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, vo mne nie je nič nesprávne.“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, všetko, čo so mnou musíš znášať, bude tvojou veľkou odmenou v nebi.“

Ja: „Drahý Bože, chcela by som sa ťa ešte raz opýtať, či mám nosiť rany otvorene a či som to naposledy správne pochopila. (Myslela som bez rukavíc alebo zakrytia.)“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, keď ich dostaneš, nos ich odkryté. Je mojou vôľou, aby si ich tak nosila.“

Ja: „Áno, Pane, pochopil som, urobím to.“ Ja: „A čo ak budú v piatok krvácať?“

Spasiteľ: „Potom urobíš to, čo ti vnuknem. Nestaraj sa o to, čo hovoria ostatní, vždy rob to, čo ti poviem.“

Ja: „Drahý Bože, musím ešte niečo zapísať, alebo môžem ísť dozadu na röntgen?“

Spasiteľ: „Chod', plň svoju povinnosť, moja milovaná dcéra, som s tebou. Som tvoj pokoj.“

Ja: „Môj milovaný Ježišu, tak poďme pracovať.“

Ja: „Z celého srdca ti ďakujem za všetko.“

18.30 Ruženec a svätá omša v červenom.

Po prvom svätom prijímaní som sa Spasiteľa opýtala ohľadom otca Gebharda Heydera, či mám za ním ísť.

Spasiteľ: „Chod' za ním, moja dcéra, chod'.“

Ja: „Prijme ma vôbec?“ Spasiteľ: „Prijme ťa.“

29.08.92 — sobota

7.15 hod. v Rot, doma:

Vlastne som chcela ísť za otcom Gebhardom do Regensburgu, ale cítila som, že najprv musím napísať. Vonku bola búrka. Hrmelo a bola silná búrka, a to skoro ráno.

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, napíš to. Čaká ťa veľa ťažkostí. Jednou z týchto ťažkostí je, že ešte nemáš kňaza, ktorý by ti stál po boku. Otec Gebhard je jediný. Teší ma, že k nemu ideš. Dobre ho počúvaj. Budem k tebe hovoriť prostredníctvom neho. Otec Gebhard je pre teba ten správny kňaz.“

Ja: „Drahý Bože, môžem prečítať to, čo si povedal?“ Spasiteľ:

„Áno, môžeš.“

Ja: „Aké ťa ešte čakajú ťažkosti?“

Spasiteľ: „Ľudia sú neveriaci. Majú len zdanlivú vieru. Máš okolo seba veľa nepriateľov.“

Spasiteľ: „Neopustím ťa. So mnou ich všetkých porazíš. Moja dcéra, piš slovo za slovom.“

Ja: „Áno, môj Pane, urobím to.“

Hlas: „Rany, ktoré dostaneš, môžu nastať kedykoľvek, ale čas určujem ja.“

Ja: „Kto si teraz, „ja“?“

Hlas: „Píš, moja dcéra, teraz k tebe hovorí Boh Otec.“

Ja: „Môj Pane a môj Bože, nedokážem to pochopiť, ale verím tomu, čo hovoríš.“ Boh Otec: „Si vyvolená mnou, mojím Synom a Duchom Svätým. A patriš Trojjedinému Bohu. Tvoja Nebeská Matka bude stáť pri tebe a zostane s tebou, pokiaľ budeš trpieť zmierením s mojím Synom. Ja, môj Syn a Svätý Duch sme s tebou. Moja dcéra, všetky ťažkosti, ktoré ťa čakajú, budeš jednu po druhej

s nami odstrániť. Tvoj krížová cesta je aj mojou krížovou cestou. Budeš ju musieť prejsť až do konca.“

Ja: „Ďakujem, môj Pane a Bože, prejdem krížovú cestu s tebou až do konca.“ Ja:

„Prosím ťa o trpezlivosť, vytrvalosť a veľa lásky.“

Boh Otec: „Moja dcéra, toho ti nebude chýbať.“

Ja: „Drahý Bože, myslel som si, že Ježiš si zvolil túto hodinu pre rany.“ Boh Otec:

„To, čím som ja, tým je aj Ježiš a Duch Svätý. Sme jedno. Sme nerozdeliteľní.“

Ja: Myslela som na seba, že pri utrpení dostanem málo lásky.

Boh Otec: „Ja som láska, utrpenie je zmierenie. Budeš trpieť za hriešnikov, moja dcéra.“

Ja: „Pochopila som to, môj Pane a Bože. Ó, moja veľká láska, nech sa nikdy neoddelím od teba.“

Boh Otec: „Moja dcéra, s Trojjediným Bohom ti nebude nič chýbať. Teraz ťa požehnávam, moja dcéra:

Nech ťa požehná Boh Otec, Boh Syn a Boh Duch Svätý. Choď v pokoji, moja vyvolená dcéra.“

Ja: „Vďaka Bohu Pánovi. Nech je oslavovaný a velebený všemocný a milosrdný Trojjediný Boh.“

-Regensburg-

Po napísaní tohto listu sme odišli do Regensburgu. Po ceste tam môjho manžela sužoval nečistý duch. Musela som sa veľa modliť. Vonku zúrila búrka. Keď sme prišli do Regensburgu, môjmu manželovi sa opäť uľavilo a búrka ustala.

Stretol som sa s otcom Gebhardom a najprv sme sa pol hodinu rozprávali.

Potom som šiel do kostola, ktorý je súčasťou kláštora. Najsvätejšia sviatosť bola vystavená a uctievaná. Kňaz viedol modlitbu ruženca. Potom nastalo ticho.

Večer o 17.15 hod. v karmelitánskom kláštore som počula Spasiteľa a potom som to zapísala pred Najsvätejšou.

Spasiteľ: „Prostredníctvom otca Gebharda budem hovoriť s tvojím manželom, aby si dostala moje rany. Buď si istá, že to dopadne dobre, nemusíš mať strach.“

Ja: „Pane, ako to bude s mojím synom?“

Spasiteľ: „Tvoj manžel to povie tvojmu synovi, keď sa objavia rany.“ Spasiteľ:

„Ďakujem ti, že si sem prišla.“

Ja: „Chcel si, aby som sem prišla?“ Spasiteľ:

„Áno, chcel som, aby si sem prišla.“ Ja: „Tak som splnila tvoju vôľu.“

Spasiteľ: „Splnila si ju, moja dcéra. Si klenot.“ Nechcela som to napísať.

Spasiteľ: „Napíš to.“

Ja: „Pane, prečo mi hovoríš klenot?“

Spasiteľ: „Drahokam je vzácny, treba sa oň starať.“

Ja: „Pane, som pod tvojou ochranou a ochranou Matky Božej.“ Spasiteľ:

„Zapíš si to. Áno, to si ty, moja dcéra. Choď v pokoji.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože.“

Keďže som zabudla, že som v kostole v kláštore, môj manžel musel na mňa čakať vyše hodinu. Ponáhľala som sa za ním.

Karavan sme zaparkovali na parkovisku pri Dunaji. S otcom Gebhardom som mala schôdzku okolo 18.30 hod.

Otec Gebhard prišiel a rozprávali sme sa. Potom otec Gebhard odišiel asi na dve hodiny do svojej izby v kláštore.

Keď sa vrátil, priniesol nám veľkú sochu Panny Márie, ktorá bola určená pre našu kaplnku. Otec Gebhard povedal môjmu manželovi všetko, čo potreboval vedieť o mne a o tom, čo ma čaká. Môj manžel sa tiež vyspovedal u otca Gebharda.

Keď môj manžel odišiel, otec Gebhard a ja sme sa rozprávali o náboženstve a ja som mu ďalej čítala z denníka. Okolo 21.00 hodiny sme s manželom odprevadili otca Gebharda späť do kláštora.

U otca Gebharda som našla Ježiša a pre mňa je milosťou, že som s ním mohla byť opäť. Je to pokorný kňaz, plný lásky a pokoja. Hovorí pravdu jasne a zreteľne, vo všetkom je presný, je to dobrý biblický bádateľ, ktorý vie Bibliu dobre vysvetliť. Teraz, keď tak veľmi potrebujem dobrého kňaza, je tu, aby mi pomohol.

Moderní kňazi mi, žiaľ, nemôžu pomôcť, preto musím ísť k

Otec Gebhard Maria Heyder. Ďakujem Bohu, že mi dal tohto kňaza.

30.08.92 – nedeľa

V obytnom aute „Salve Regina“ v Regensburgu, na parkovisku pri Dunaji:

7:45 ráno, modlitebné združenie:

Spasiteľ: „Piš, moja dcéra, piš to.“ Zrazu som pocítila teplo a lásku.

Spasiteľ: „Ja som láska. Moja dcéra, neopustil som ťa, som s tebou.“ Ja: „Zostaneš so mnou?“

Spasiteľ: „Patriš mi.“

Ja: „Ó, môj Pane, je to s tebou také krásne.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, zapíšeš si to. To, o čom si včera hovorila s otcom Gebhardom, bolo správne. Rany, ktoré odo mňa dostaneš, sa objavia už veľmi čoskoro. Je to tak blízko, ako keby sa to už stalo. Som s tebou, o nič sa neboj.“ Ja: „Drahý Bože, môže sa stať, že rany dostanem neskôr?“ Spasiteľ: „Môžem to urobiť tak, ako chcem.“

Spasiteľ: „Napíšeš to, moja dcéra, chcem, aby si rany na rukách nosila otvorené a nie zaviazané. Žiadam to od teba.“

Ja: „Ale prečo je to také dôležité?“

Spasiteľ: „Z týchto rán budem vyžarovať svetlo.“ Ja: „Pane, je to viditeľné svetlo?“

Spasiteľ: „Tí, ktorí sú v tme, ho uvidia. Ó, moja dcéra, je ich toľko v tme. Potrebujú toto svetlo, aby opäť videli.“

Ja: „A čo tá zima?“

Spasiteľ: „Ja som horiaci oheň lásky. So mnou ti nebude zima.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, chcem, aby si ešte niečo zapísala. Na začiatku nedovoľ, aby ťa fotografoval žiadny reportér. Tak sa vyhneš veľkej zvedavosti. Zvedavosť pochádza z nečistého ducha. Privediem k tebe ľudí bez reportérov. Nenechaj sa ovplyvniť zvedavcami. Nezabúdaj, ja som Pán, ktorému patria rany. Ty si môj nástroj. Moja dcéra, so mnou sa nemusíš báť. Milujem ťa a budem ťa varovať pred nebezpečenstvami. Dobre počúvaj môj hlas. Moje ovce poznajú môj hlas.“

Ja: „Môj milovaný Ježišu, pochopila som to. Ďakujem ti za všetky obrátenia a za mnohé milosti, ktoré si mi doteraz udelil.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, buď opatrná, choď v pokoji.“ Ja: „Vďaka Bohu Pánovi.“

O 9.30 hod. som sa modlila pri vystavení Najsvätejšej sviatosti oltárnej.

O 9.45 hod. bola svätá omša v karmelitánskom kláštore, na ktorej sme sa zúčastnili. Po obede prišiel otec Gebhard opäť za nami do karavanu.

Daroval nám kríž. Slzy mi tiekli z očí. Doma sme mali zavesený približne rovnako veľký kríž, ktorý som musel vrátiť, lebo nám nepatril. Tento kríž som si obľúbil a s ťažkým srdcom som ho odovzdal.

A teraz sme do 24 hodín dostali iný kríž, na ktorom je červenou farbou vyznačených päť svätých rán.

Než sme odišli do Regensburgu, poprosila som Spasiteľa, ak to tak chce, aby mi dal malé znamenie, či konám správne. Teraz to viem, dostala som kríž.

Znovu som sa mohla vyspovedať u otca Gebharda. Vypočul si, čo som mu prečítala zo svojho denníka, a dal mi poučenie, silu, odvahu a utešil ma v súvislosti s utrpeniami, ktoré ma čakajú. Jeho útecha bola pre mňa povzbudením.

Otec Gebhard sa dobre vyzná v mystike a som vďačná, že ma poučil. Bolo to, ako keby cez neho hovoril Spasiteľ a slová sa mi vryli hlboko do srdca.

Otec Gebhard nám posvätil veľa sviečok a svätenej vody.

Na ceste späť domov šoféroval môj manžel sám, bez problémov. Bol šťastný a radostný.

31.08.92 – pondelok

10.00 hod. – ordinácia:

Spasiteľ: „Moja milá dcéra, zapíš si to.“

Ja: „Áno, môj Trojjediný Bože, môj milovaný Ježišu.“

Spasiteľ: „Rany, ktoré dostaneš, sú v týchto dňoch očakávané. Moja dcéra, buď pripravená. Stane sa to predsa v kostole. Je to moja vôľa. Neboj sa, ako to bude ďalej.“

Všetky starosti som vzal na seba. Si mojím nástrojom. Všetko, čo si napísala, si dobre uchovaj.“

Ja: „Drahý Bože, čo musím vedieť, čo je najdôležitejšie, pokiaľ ide o rany?“ Spasiteľ:

„Milovať ma. Láskou všetko zvládneš. Lásky ti nebude chýbať. Som s tebou, s tebou a v tebe. Si celá vo mne.“

Spasiteľ: „V týchto dňoch pocítiš vo svojom srdci veľký oheň. Je to oheň mojej lásky. Mnohí z mojich vyvolených tento oheň nedokázali zvládnuť.“ Ja: „Drahý Bože, ale zvládnem ja tento oheň?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si to. Po prvom raze budeš musieť zostať v posteli (utrpenie – možno rany, pomyslel som si) na určitý čas.“

Ja: „A modlitebná skupina?“

Spasiteľ: „Bude sa modliť.“

Ja: „Budeš so mnou, aj keď zostanem v posteli?“

Spasiteľ: „Som vždy s tebou.“

Ja: „Môj Pane, nech je tak, ako chceš. Tak veľmi ťa milujem.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, aj ja ťa tak veľmi milujem, choď v pokoji.“ Ja: „Je to správne, tak ako som to napísala?“

Spasiteľ: „Áno, ďakujem ti.“

18.30 Ruženec a svätá omša.

20.00 hod. Modlitebná skupina

1. 9. 1992 — utorok

v ordinácii:

Spasiteľ: „Moja dcéra, včera si urobila všetko správne, nenechaj sa ovplyvniť ostatnými.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože.“

Spasiteľ: „Tieto pokušenia, ako včera, budeš mať častejšie. Zostaň silná. Týchto ľudí vždy odovzdávaj mne.“

Ja: „Áno, môj Pane, urobím to.“

Ja: „Pane, chcem si zapísať to, čo chceš ty, a nie to, čo chcem ja.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, páči sa mi, čo si povedala.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, chcem, aby si v budúcnosti všetko so mnou konzultovala. Najprv to preber so mnou. Sťažuj sa mi. Čo sa ti nepáči, najprv mi to povedz. Ak niečo potrebuješ, najprv sa opýtaj mňa. Môžem ti dať a nahradiť všetko. Nebude ti nič chýbať. Týmito utrpeniami zmierenia bude zachránených mnoho duší.

Buď vždy veselá, moja dcéra.“

Ja: „Pane, prosím, daj mi milosť, aby som bola vždy veselá.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, túto milosť budeš mať. Moja dcéra, som s tebou. Choď v pokoji.“

Ja: „Ďakujem ti, moja veľká láska.“

18.30 Ruženec a svätá omša v červenom.

Okolo 20.30 mi zavolať otec Gebhard Heyder a ja som mu porozprávala o tajomstve, ktoré mi Spasiteľ zveril dnes ráno a ktoré bolo určené len pre mňa. (Spasiteľ mi toto tajomstvo potvrdil ešte raz o 12.15 a po svätom prijímaní v kostole.)

Otec Gebhard ma utešil, keď som mu zverila toto tajomstvo.

02.09.92 — streda

10.00 hod. v ordinácii:

Modlitebné združenie!

Spasiteľ: „Chcem, aby si to zapísala.“ Ja:

„Áno, Pane, čo teda?“

Spasiteľ: „Chcel som, aby ti zavolať otec Gebhard, aby ti dokázal, že počuje môj hlas. Zavolať ti znova. Dobre ho počúvaj.

Moja dcéra, zapíš si, že utrpenia zmierenia začnú už dnes. Spoznáš ich, lebo som s tebou.“

Ja: „Aké budú tie utrpenia? Krvavé alebo iné?“ Spasiteľ:

„Nechaj ich prísť na teba.“

Ja: „Môžem teda zajtra a pozajtra ísť do práce?“ Spasiteľ: „Áno, môžeš.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, pochopila som.“ Ja:

„Môžem dnes ešte ísť plávať?“ Spasiteľ: „Choď plávať.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, musím ti ešte niečo povedať.“ Ja:

„Áno, môj Pane a Bože.“

Spasiteľ: „Nechaj pôsobiť to, čo ti darujem.“ Ja: „Pane, čo mi prosím daruješ?“

Spasiteľ: „Moje sväté päť rán.“

Ja: „Pane, nechám to pôsobiť vo mne. Prosím, daj mi silu a odvahu, lásku a všetko, čo potrebujem, aby si mohol vo mne pôsobiť, lebo som slabá a sama nedokážem nič.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, všetko to dostaneš.“

Ja: „Pane, nemám strach, nemám pochybnosti a verím. Mám v teba veľkú dôveru. Zostanem ti verná, lebo viem, že si so mnou, pri mne a vo mne. Ďakujem ti svojou láskou k tebe.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zostaň taká. Plníš moju vôľu.“

Spasiteľ: „Žehnám ti, moja dcéra. Teraz môžeš zostať sedieť.“

(Možno som mohla zostať sedieť, pretože práve vošiel lekár, ktorý by sa určite pýtal, čo robím na podlahe.)

Spasiteľ: „Nech ťa požehná Boh Otec, Boh Syn a Boh Duch Svätý. Choď v pokoji, moja milovaná dcéra.“

Ja: „Vďaka Bohu Pánovi, nech je oslávený Trojjediný Boh.“ HI.

Omša v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime.

03.09.92 – štvrtok

Röntgenové oddelenie — archív medzi 10.30 a 11.05 hod.:

Spasiteľ: „Piš, moja dcéra,

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, môj duchovný vodca.

Spasiteľ: „Musíš pre mňa niečo urobiť, moja dcéra. Všetko, čo odo mňa dostaneš, znášaj trpezlivo. Začiatok je veľmi ťažký. Nikto z mojich vyvolených to nemal ľahké. Všetci prešli tou istou cestou, akou teraz prechádzaš ty. Dostaneš moje päť rán, vieš kedy.

Ja: „Deň áno, ale nie kedy. Ráno alebo večer.“

Spasiteľ: „Po svätom prijímaní. Dostaneš všetkých päť rán naraz.“ Ja: „To zomriem od bolesti.“

Spasiteľ: „Nezomrieš. Som s tebou. Dovolím toľko bolesti, koľko dokážeš zniesť.“

Ja: „Musím ešte ísť k lekárovi?“

Spasiteľ: „Nie, potom môžeš ísť do postele.“ Ja:

„Môžem ešte chodiť?“

Spasiteľ: „Áno, môžeš ešte behať.“

Ja: „Urobil som doteraz niečo zle?“ Spasiteľ: „Nie, pokračuj tak ako doteraz.“

Ja: „Môžem to povedať niektorým, aby prišli do kostola?“

Spasiteľ: „Áno, ale nehovor, čo sa stane. Povedz to len niektorým. Dnes budeš znova trpieť za hriechy. Dnes budú krvavé.“

Ja: „Myslíš bičovanie?“ Spasiteľ:

„Áno, moja dcéra.“

Ja: „Prosím, daj mi milosť, aby som to všetko vydržala.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, tej ti nebude chýbať. Som s tebou, moja dcéra. Veľmi ťa milujem, zostaň mi drahá.“

Ja: „Áno, môj milovaný Ježišu, aj ja ťa veľmi milujem. Zostanem ti verná.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, piš ďalej. Pripravil som pre teba krásny príbytok v nebi.“

Ja: „A to mám zapísať?“ Spasiteľ: „Áno, zapíš si to.“

Spasiteľ: „Preto ťa prosím, prejdi túto krížovú cestu až do konca. So mnou to zvládneš.“

Ja: „Drahý Ježišu, urobím všetko, čo chceš, ale len ak budem vždy s tebou.“

Spýtala som sa Spasiteľa, či som to správne pochopila, že si musím vtlačiť do pamäti rany a zostať v posteli.

Spasiteľ: „Musíš určitý čas zostať v posteli. Treba sa veľa modliť.“ Spasiteľ: „Sväté prijímanie prijmeš doma. O to sa postarám.“ Ja: „Prosím, daruj mi veľa lásky pred vtlačením stigmi.“

Spasiteľ: „Urobím to.“

Spasiteľ: „Teraz ťa požehnám, moja dcéra.“

Pokľakla som na zem.

Spasiteľ: „Nech ťa požehná Boh Otec, Boh Syn a Boh Duch Svätý. Choď v pokoji. Ja: „Vďaka Bohu Pánovi.“

Ja: „Nech je chválený Ježiš Kristus a Mária. Ďakujem za všetko, môj Pane a Bože, môj milovaný Ježišu.“

04.09.92 — piatok

Ja: „Môj Pane a Bože, môj milovaný Ježišu, môj duchovný vodca. Chcela by som teraz napísať, čo mi leží na srdci. Včera si odo mňa žiadal obeť, aby som bola v noci krvavo bičovaná. Bola som pripravená na bičovanie, ale nedovolil si to a dnes mám dostať sväté rany. Ako to mám chápať? Prosím ťa, pomôž mi. Preto ťa nemilujem o nič menej a chcem ti naďalej verne slúžiť.“

Myslela som na Abraháma a Joba a niečo mi došlo.

Ja: „Neušetril si ma od utrpenia zmierenia. Také silné bolesti hlavy, ktoré trvali tak dlho, nepoznám. Obetoval som ich a neodmietol som, aby sa mi vrátili. Moderný kňaz by možno povedal, že toto pokušenie pochádza od diabla, ale ja tomu neverím, lebo tvoja láska a tvoj pokoj nechýbali. Nebála som sa toho, čo príde. Čo mi na to povieš, môj Pane a Bože?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si to. Počuješ ma?“ Ja:

„Áno, môj Pane a Bože.“

Spasiteľ: „Všetko, čo si napísala, je pravda. Všetko, čo si očakávala, ešte príde. Čas určujem ja.

: Moja dcéra, zapíš to. Všetci, ktorí budú dnes večer v kostole, budú žasnúť nad tým, čo sa stane. Takmer všetci sú slepí. Pre nich zažiarí svetlo. Pokračuj vo svojej povinnosti tak ako doteraz.

Z môjho diela budú žať ovocie. Ja som živý strom, ty si moje ovocie. Moja dcéra, milujem ťa, choď v pokoji.“

18.30 Ruženec a svätá omša v Rote.

05.09.92 – sobota

8.00 hod. — Modlitebné združenie

Spasiteľ: „Moja dcéra, milujem ťa. Zmenil som svoj plán. Bude to pokračovať tak, ako chcem ja.

Ja: „Myslela som si, že som urobila niečo zle, lebo som bola pripravená na to, aby sa stalo všetko, čo si povedal.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, urobila si všetko správne. Čas určujem ja.“ Ja:

„Povedal si, že sa to stane po svätom prijímaní.“

Spasiteľ: „Môžem to zmeniť.“

Ja: „Drahý Bože, teraz sa ťa už nemôžem pýtať. Povedz, čo chceš. Nerozumiem tomu všetkému, preto to všetko nechávam na teba.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, príde čas, keď nebudete mať inú možnosť a budete musieť urobiť to, čo chcem ja.“

Ja: „Drahý Ježišu, mohol by si mi to povedať jasnejšie, nerozumiem tomu.“ Spasiteľ:

„Prídu horšie časy.“

Ja: „Povedz mi prosím, milý Bože, čo je to najhoršie, čo príde?“ Spasiteľ:

„Veľká vojna v Európe.“

Ja: „Tak potom nemusím stavať kaplnku?“

Spasiteľ: „Áno, postav ju. Bude ušetrená. Vojna sa blíži a silno sa šíri.“

Premýšľal som nad tým, či ešte dostanem stigmy.“ Spasiteľ: „Pýtaš sa.

Áno. Dostaneš ich. Deň určím ja.“ Ja: „Môj Pane a Bože, nech sa stane tvoja vôľa.“

Spasiteľ: „Modlite sa veľa, moje deti, modlite sa. Moc Satana je nevyčísliteľná. Ja som to tak dopustil. Nech vezme všetko, čo sa odo mňa odvrátilo. Ľudia to tak chcú. Zvolili si svoju širokú cestu. Zostaň mi verná, moja dcéra, tak ako doteraz. Svojim verným deťom som dal ochranu vašej nebeskej Matky Márie. Stoja pod jej ochranným plášťom, tam nemá nepriateľ miesto. Modlite sa k vašej Matke, veľa. Jej príhovor neodmietnem. Ona svoje deti neopustí.“

Ja: „Ale túto vojnu je možné zastaviť.“ Spasiteľ:

„Iba pôstom a modlitbou.“

Ja: „Musím niečo urobiť?“

Spasiteľ: „Nestrachuj sa dopredu. Všetko príde v správnom čase.“

Ja: „Ďakujem ti, Pane, za lásku, tvoju radu a správu o tom, čo nás čaká.“

Spasiteľ: „Žehnám ťa, moja dcéra.“

Pokľakla som.

Spasiteľ: „Nech ťa požehná, moja dcéra, Boh Otec, Boh Syn a Boh Svätý Duch.

Choď v pokoji.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože. Nech je Ježiš Kristus oslávený teraz i na veky vekov. Amen.“

Od 16.30 do 19.45 som sa modlil v kostole a išiel som na spoveď. Potom som ešte zostal na svätej omši.

06.09.92 – nedeľa

7.30 – 9.20 hod.:

Modlila som sa a opäť ma zachvátili pochybnosti, v mysli som mala veľa otázok. Potom som sa modlila zo srdca.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, rany, ktoré dostaneš, sa stanú ešte v týchto dňoch. Čas určím ja.“

Ja: „Pane, kto si teraz?“

„Ja!“ Moja dcéra, teraz k tebe hovorí Boh Otec, Boh Syn, Boh Duch Svätý. Nepochybuj, moja dcéra, urážaš ma. Patriš celá mne. Nemusíš sa báť. Zostaň mi verná a vytrvalá.

Ja: „Ó, môj Pane a Bože, prosím, odpusť mi, nikdy ťa nebudem môcť pochopiť, ale vrhám sa ti do náručia a objímam ťa ako malé dieťa. Môj milujúci Otče, nech sa stane tak, ako chceš.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, tých päť rán dostaneš odo mňa.“

Ja: „Myslela som si, že ide o anjela, tak ako v prípade sv. Terézie z Avily. Možno preto, že mi to povedal jeden kňaz.“

Spasiteľ: „Môžem to urobiť tak, ako chcem.“

Ja: „Môj Pane a Bože, teraz mi je to oveľa jasnejšie. Nesmieme sa spoliehať na to, čo je napísané v niektorých knihách. Ty to predsa robíš tak, ako chceš.“ Spasiteľ: „Áno, tak to je, moja dcéra.“

Ja: „Mám si ešte niečo zapísať?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra. Tvoje srdce bude prebodnuté svetlom, ktoré vyjde zo mňa. Toto svetlo prenikne do tvojho srdca. V tvojom srdci vzplane oheň. Tento oheň je moja láska. Potom už nebudeš môcť robiť, čo chceš. Ja som všetko v tebe. Budeš robiť všetko, čo chcem ja.“

Ja: „To znie ako u svätého Pavla.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, opakujem to, čo sa už stalo. Som ten istý Boh ako vtedy. Moja dcéra, si a budeš len mojím nástrojom, ktorého sa budem používať.“

Ja: „Pane, musím teraz ísť do kostola?“

Spasiteľ: „Áno, urob to, moja dcéra.“

Ja: „Je už 9:15.“

Spasiteľ: „Žehnám ťa, moja milovaná dcéra.“

Pokľakla som.

Spasiteľ: „Nech ťa požehná Boh Otec, Boh Syn a Duch Svätý. Choď v pokoji, moja milovaná dcéra.“

Ja: „Nech je pochválený Ježiš Kristus. Vďaka Bohu Pánovi. Amen.“

10.30 hod. Svätá omša v červenom.

13.00 Ruženec a pobožnosť.

07.09.92 – pondelok

Mám tri týždne dovolenky.

8.30 hod.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj milujúci Otče, môj Ženích. Spasiteľ: „Tvoje utrpenie zmierenia čoskoro príde.“ Ja: „Čo to znamená, ČOSKORO, môj Pane?“

Spasiteľ: „O tom, kedy to bude, rozhodnem ja, keď príde správny čas. Moja dcéra, bude to tak, ako chcem ja.“

Ja: „Pane, čo bude tak, ako chceš, smiem to vedieť?“ Spasiteľ:

„Tvoja budúcnosť.“

Ja: „Môj Pane a Bože, nech je tak, ako chceš a ako sa ti páči.“

Ja: „Drahý Ježišu, momentálne je to pre mňa ťažké, lebo je to nepochopiteľné a cítim sa ako ten najhlúpejší. Cítim sa, ako keby som nepatril do tohto sveta. Zdá sa mi, že všetci sú múdrejší ako ja, ako keby som chodil do prvej triedy. Je to na plač. Cítim sa opustený všetkými. Cítim sa opustený aj tebou. Lekári by teraz povedali: „Ten patrí k psychiatrovi,“ ale ja som triezvy a čakám, čo odo mňa chceš.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, tvojou úlohou je nasledovať ma a robiť to, čo chcem, aj keď sa to všetko zdá byť ťažké. Moja dcéra, páči sa mi všetko, čo robíš. Zver svoje súčasné starosti do mojich rúk.“

Ja: „To všetko je ťažké pochopiť. Všetko nepochopiteľné vkladám do tvojich rúk.“ Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, napíš to. Aj táto skúška, ktorú teraz prechádzaš, musí byť. Všetko je moja vôľa. Päť rán, ktoré dostaneš, bude svietiť tebe a ostatným, aby si ma lepšie pochopila. Bez môjho svetla ste ešte v tme. Keď svetlo prenikne tmou, uvidíte. Ja som svetlo a pravda. Moja milovaná dcéra, ďakujem ti, že si dnes predsa len písala. Žehnám ti, moja dcéra. Pokiaľ som...“

18.30 Ruženec a svätá omša v červenom.

20.00 hod. Modlitebná skupina.

08.09.92 – utorok

Dopoludnie: Po modlitbe – zjednotenie

Spasiteľ: „Päť svätých rán sa v najbližšom čase vtlačí do srdca, preto buď vždy pripravená. Moja dcéra, zmenil som čas, muselo to tak byť.“

Všetko sa deje tak, ako chcem. Lásky ti nebude chýbať.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, keď sa ma ľudia opýtajú, či počujem tvoj hlas, môžem im to povedať?“

Spasiteľ: „Môžeš to povedať, nemusíš to popierať. Moja dcéra, nehovorím k tebe len pre teba, ale aj pre ostatných.“

Ja: „Pane, keď budem mať stigmy a nebudem mať kňaza, prídeš ku mne aj duchovne?“

Spasiteľ: „Som vždy s tebou, moja dcéra. Vtedy budem všetkým v tebe, ty už nebudeš ničím.“

Ja: „Drahý Bože, ale ja ešte žijem.“

Spasiteľ: „Tvoj život je môj život.“

Ja: „Môj Pane, prijmem to, ale nedokážem to pochopiť. Pane, nech sa stane tvoja vôľa. Ved' som len tvojím nástrojom.“

Potom ma Pán požehnal.

9.00 hod.: Bola som vo Waghäuseli s Fridolinom na svätej omši.

18.30 hod. ruženec a svätá omša v Rot, v Rot som neprijímal, lebo som už dnes ráno vo Waghäuseli prijal Spasiteľa.

20:30: Otec Gebhard zavolať, presne tak, ako to povedal Spasiteľ.

Telefonovali sme asi 25 minút. Ďakujem Bohu za tento telefonát.

09.09.92 – streda

Doma — modlitba — zjednotenie

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“ Ja:

„Áno, môj milujúci Ježišu.“

Spasiteľ: „Všetko, čo si napísala, je moja zásluha. Hovoríš tak, ako chcem ja. Tvojou úlohou je písať ďalej, aj keď máš toľko chýb, páči sa mi to.“

Tvoje chyby sú neškodné v porovnaní s chybami teológov, lebo chyby teológov vedú ľudí do priepasti. Moja dcéra, píš ďalej.

„Poznám tvoje ťažkosti. Poznám tvoju lásku ku mne. Obe veci sa mi na tebe páčia.

Utrpenia, ktoré znášaš, sú prejavom mojej lásky k tebe. Toľko utrpenia, koľko odo mňa dostávaš, toľko lásky tiež dostávaš. V utrpení spočíva spása duší. Budem musieť v tebe prežiť veľa utrpenia, lebo chcem zachrániť mnoho duší.“

Ja: „Môj Pane a Bože, lepšie tomu rozumiem. Pane, urob, ako chceš.“

Spasiteľ: „Napíš ešte trochu. Tých päť Hl. Rany, ktoré dostaneš odo mňa, sa stanú čoskoro. Nechaj ich pôsobiť, keď prídu utrpenia.“

Ja: „Budem vedieť vopred, kedy prídu utrpenia?“

Spasiteľ: „Už ťa na to pripravujem, aby si to vedela. Moja milovaná dcéra, páči sa mi, aká si. Zostaň pokorná, aby som ťa mohol zahrnúť mnohými milosťami. Miluj ma naďalej tak, ako doteraz. Tvoja láska je moja láska. Páči sa mi, že ma chceš milovať stále viac. Som vždy pripravený darovať ti viac lásky.“

Ja: „Čo mám teraz robiť?“

Spasiteľ: „Plň svoju povinnosť, to, čo teraz musíš urobiť. Žehnám ti, moja milovaná dcéra.“

Pokľakol som a poprosil Spasiteľa, aby požehnal aj tie dve ženy, ktoré práve prichádzali, Marianne a pani Müllerovú.

Spasiteľ: „Áno, požehnám aj ich.“

Spasiteľ udelil požehnanie.

Hl. Omša v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime.

10.09.1992 – štvrtok

10.30 hod. doma:

Modlitba zjednotenia.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Chcem, aby si písala. Bude veľa rozruchu, kým sa to všetko stane.“

Ja: „Čo sa stane, môj Pane a Bože?“ Spasiteľ:

„To, čo chcem s tebou vykonať.“

Ja: „Pane, čo chceš? Čo mám s tebou vykonať?“ Spasiteľ:

„Celú krížovú cestu až do konca.“

Ja: „Musím prijať tento hnev?“

Spasiteľ: „Toto utrpenie nie je pre teba, ale pre mňa, ale môj hnev bude pôsobiť na nich. Krv, ktorú preleješ, je pre tých, ktorí majú dobrú vôľu, ale nie pre rúhačov.“ Ja: „Ale Pane, ty si prelieval svoju krv za všetkých.“

Spasiteľ: „Vtedy, moja dcéra, dnes už nie, tí si už vybrali svojho otca. S rúhačmi nemusíš hovoriť.“

Ja: „Ako mám spoznať, že sú to rúhači?“

Spasiteľ: „Ja ich spoznám, nie ty. Moja dcéra, napíš ešte niečo. Rany, ktoré dostaneš, sa stanú v týchto dňoch.“

Ja: „Pane, nech sa stane tak, ako a kedy chceš, nemám strach ani pochybnosti, patríš celá tebe.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Nesmieš počúvať, keď ťa ostatní karhajú. Ty nepoznáš ich slabosti.

Dobre ma počúvaj, ja som tvoj duchovný vodca, aj keď urobíš niečo zlé a ostatní si to na tebe všimnú, pre mňa je to aj tak správne. Tak to chcem mať. Väčšina ľudí prehliada svoje vlastné chyby. Ak sa budeš nechať poučovať od každého, odvrátiš sa odo mňa. Satan je múdry, dávaj pozor, ak urobíš niečo zlé a ostatným sa to nepáči, je to odo mňa. Zvedavcov nemusíš mať okolo seba. Zvedavcov pošli najprv modliť sa, aby ľutovali svoje hriechy, tým si ušetríš veľa starostí.“

Ja: „Drahý Bože, na to potrebujem pokoru. Prosím, udel mi milosť, aby som bola pokorná.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, budeš pokorná a mierumilovná, tak ako som ja. Lebo vtedy budeš celá vo mne.“

Ja: „Ale potom je to zlé, ak kňazi ešte neveria.“

Spasiteľ: „Každý kňaz je druhý Kristus, za každého kňaza sa treba modliť. Milujem vás všetkých, moja dcéra.“

Ja: „Ale Pane, ja ich tiež všetkých milujem, ale oni ma nemilujú.“

Spasiteľ: „Tak je to, moja dcéra, ani vy ma nemilujete všetci.“

Ja: Spasiteľ ma požehnal...

Ruženec a svätá omša v červenej farbe

11.09.1992 – piatok

7.40 hod. až 8.30 hod.

Môj manžel mi to sťažil.

Prišlo veľa Biblií od otca Gebharda Heydera.

Spasiteľ: „Chcem, aby si písala. Veľmi ťa milujem. V najbližšom čase budeš častejšie čeliť útokom satana. Čo sa týka tvojej rodiny, dávam ti za pravdu. Hľadá najkratšiu cestu, tak ako vy hľadáte najkratšiu cestu ku mne cez Máriu, tak aj nečistý duch hľadá najkratšiu cestu k vám. Moja dcéra, včera si urobila správne. Moja dcéra, nečistí duchovia sú na teba obzvlášť nahnevaní, ale so mnou ich všetkých porazíš. Moja dcéra, modli sa za svojho muža, potrebuje tvoju pomoc.“

Spasiteľ mi povedal: „Píš ďalej, moja dcéra. Príde na teba oheň.“

Ja: „To nepíšem. To určite nie je od Teba, milý Bože.“ Spasiteľ: „Ale áno!

Horúci oheň lásky.“

Ja: „Môj Pane, teraz som sa zľakol, že sa popálím.“ Spasiteľ: „Budeš horieť v mojej láske. Týmto ohňom budeš úplne čistý.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, prosím, očisti ma, aby som bola vždy s tebou a nikdy od teba oddelená.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, žehnám ti.“ Ja:

„Spasiteľ ma požehnal...“

Ruženec a svätá omša v červenom

12.09.1992 sobota

7.30 hod. do 9.00 hod.

Spasiteľ: „Moja dcéra, piš. Chcem, aby si robila to, čo chcem ja. Tam, kam ťa povediem, tam máš ísť.“

Ja: „Pane, ako mám spoznať, že ma vedieš?“

Spasiteľ: „Môžeš sa ma opýtať! Cesta ku mne bude strmšia.“ Ja:

„Pane, čo znamená strmšia?“

Spasiteľ: „Bude namáhavejšia a bude vyžadovať veľa sily. Túto silu môžeš získať len odo mňa. Pros za seba a svojich blížnych, aby s tebou kráčali po tejto ceste. Inak ich môžeš stratiť na tejto strmej ceste.“

Ja: „Áno, môj Pane, v budúcnosti budem prosiť o viac sily pre seba a svojich blížnych.“ Spasiteľ:

„Tvoje srdce je už mojím srdcom. Musím ho napraviť tak, ako sa mi páči. Z tohto srdca bude vyžarovať veľa milosti a toto zranené srdce sa stane zdrojom lásky.“

Ja: „Môj Pane a Bože, môj milovaný Ježišu, ako mám spoznať, že je to už teraz tvoje srdce?“

Spasiteľ: „Ten žiar, ktorý cítiš vo svojom srdci, je oheň mojej lásky, zosilnie, keď to budem chcieť.“

Ja: „Môj Pane a Bože, cítim tento oheň, ale nevedel som, čo to pre mňa znamená. Uvedomila som si, že s týmto ohňom ťa môžem milovať viac. Moja duša túži byť s tebou. Cítila som, že moje srdce je v súčasnosti ako horiaca pec a tento oheň nikdy nezhasne. Teraz lepšie chápem, keď čítam v „Litánii k Srdcu Ježišovmu“:

Ty, horiaci oheň lásky.

Doteraz mi to nebolo jasné, ale teraz to chápem. Ďakujem ti, môj Pane a Bože, za túto veľkú milosť a osvietenie.

Ešte k tomu dodám, môj Pane a Bože, tvoje srdce je živý, horiaci oheň lásky. Ó, nech tento oheň nikdy nezhasne, lebo vtedy viem, že si vždy so mnou. Ježišu, milujem ťa z celého srdca celou svojou silou, milujem ťa nadovšetko.

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, teší ma, že si to pochopila, zostaň taká, aká si, pevne sa drž mojej ruky.“ Ja: Spasiteľ ma požehnal...

16.30 – 19.45 Modlitba a svätá omša v kostole v Rot.

13.09.1992 – nedeľa

9.30 – 11.15 hod. doma

Dnes v noci od 2.30 do 3.30 bol pred mojim domom nepokoj. Opilci zaparkovali naproti môjmu domu. Musela prísť polícia.

Modlitebné združenie!

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, som s tebou, v tebe a s tebou, patríš celá mne. Nenechaj sa ovplyvniť ostatnými. Videla si to včera a dnes v noci. Satan sa všetkými prostriedkami snaží odvrátiť ťa odo mňa. Je silný, moja dcéra, ale ty si so mnou ešte silnejšia. Moja dcéra, zostaň verná svojej modlitebnej skupine, tak ako doteraz. Satanovi nič nerobí väčšiu radosť, ako rozbiť tvoju modlitebnú skupinu.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, tá pálivá bolesť, ktorú si včera cítila, bola moja bolesť.“

Ja: „Cítila som ich tak páливо a bodavo celý deň, a teraz už ich nemám.“ Spasiteľ: „Pripravujem ťa na to, čo sa stane v týchto dňoch. Teraz cítiš pálenie vo svojom srdci.“

Ja: „Ale nie je silný.“

Spasiteľ: „Bude však veľmi silné.“ Ja:

„Zvládnem to?“

Spasiteľ: „Zvládneš to.“

Ja: „Musím potom zavolať lekára?“

Spasiteľ: „Nie je to potrebné, vieš, čo máš robiť.“ Ja:

„Áno, Pane, urobím, čo chceš.“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, rany z kríža dostaneš v kostole.“ Ja: „V červenej farbe?“

Spasiteľ: „Áno, červené.“

Ja: „Uvidím ťa potom?“

Spasiteľ: „Uvidíš ma. Svetlom, ktoré vychádza zo mňa, dostaneš stigmy a toto svetlo zostane s tebou tak dlho, ako budem chcieť. Ja som svetlo a zaháňam tmu. Moja dcéra, stigmy, ktoré dostaneš,

sú moje rany.“

Ja: „Ale to si mi už raz povedal.“

Spasiteľ: „Toto ti svet nemôže napodobniť. Ani biskupi si to už nedokážu vysvetliť, lebo im chýba svetlo. Preto buď pokorná, lebo oni musia byť osvietení týmto svetlom. Moja dcéra, ja ich všetkých milujem.“

Ja: „Pane, čo ak sa nad tým budú posmievať?“

Spasiteľ: „Aj rúhači môžu byť teraz spasení.“ Ja: „Ako to, môj Pane a Bože?“

Spasiteľ: „Tým, že im daruješ lásku, ktorá im chýba.“ Ja: „Ako im môžem darovať lásku?“

Spasiteľ: „Láska som ja ja.“ Ja:

„Tak to urobím.“

Spasiteľ: „Si mojím nástrojom, ktorým disponujem.“

Ja: „Ó, môj Pane a Bože, to je veľmi ťažké pochopiť.“

Spasiteľ: „Osvietim tých, ktorí majú dobrú vôľu. Vo svojom srdci spoznajú, tak ako si to spoznal aj ty, že ja som láska.“

Ja: „Áno, Pane, teraz to chápem. Veda to nedokáže pochopiť svojím rozumom. Láska v našich srdciach presahuje vedu. Milý Spasiteľ, aká bezvýznamná musí byť svetská veda v porovnaní s tým nebeským, čo nás čaká.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, páči sa mi, čo si napísala. Teraz ťa požehnám.“ Ja: „Povedala som: Prosím, celý svet.“

Spasiteľ: „Nech ťa požehná Boh Otec, Boh Syn a Boh Duch Svätý. Chod' v pokoji, moja milovaná dcéra.“

Ja: „Vďaka Bohu Pánovi. Nech je oslávený Ježiš Kristus a Mária teraz i na veky vekov. Amen.“

O 12.45 hod. som sa modlila ruženec a modlitbu v červenom.

O 14.30 hod. som sa spolu s Hetwigom modlil bolestný ruženec a zúčastnil som sa svätej omše v kaplnke sv. Rocha v Mingolsheime. Po svätej omši som sa asi 30 minút rozprával s misionárom otcom Steilerom.

14.09.1992 – pondelok

doma:

2:10 – 3:05 v noci modlitba

9.30 – 11.15 modlitebné stretnutie

Plakala som! Jeden kňaz v kaplnke sv. Rocha ma včera večer zmýlil. Obhajoval prijímanie do ruky. Požiadala som Spasiteľa, aby mi dal odpoveď, ak to chce. Lebo som si istá, že správnou cestou je prijímanie do úst.

Tomu kňazovi som nemohla uveriť. „Drahý

Spasiteľ, mýlila som sa?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, nemýlila si sa, je to veľký hriech zo strany kňazov, ktorí ešte podávajú prijímanie do rúk. Pretože to ešte obhajujú, musíte sa

podrobiť zodpovednosti. Všetci, ktorí ešte podávajú sväté prijímanie do rúk, sú mi ľahostajní.

Moja dcéra, to, čo si doteraz robila, je správne. Napíš, moja dcéra, rany, ktoré dostaneš, budú veľmi bolieť.“

Ja: „Keď to počujem, už teraz mám strach.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, máš teraz strach?“

Ja: „Nie.“

Spasiteľ: „So mnou sa nebudeš báť. Bolesti, ktoré budeš mať, budú silnejšie, ak sa bude málo modliť.“

Ja: „Ó, môj Pane, kto ma potom bude počúvať a modliť sa?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, tí, ktorí chcú byť spasení, budú sa modliť. Ja budem v tebe ukrižovaný za spásu duší. Moja dcéra, každý má len krátky čas pre seba. Budú sa modliť. Napíš, moja dcéra, len malý počet bude spasený.“

Ja: „Budem trpieť za všetky duše.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, takmer všetci sa nechcú obrátiť.“

Ja: „Potom nemusím trpieť za všetkých?“

Spasiteľ: „Áno, inak by som nemohol povedať, že som za nich netrpel.“ Ja:

„Drahý Ježišu, je pre mňa veľmi ťažké písať, je to bolestivé.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, žehnám ti. Zahrniem do celého sveta, najmä všetkých chorých a umierajúcich.“

18.30 Ruženec a svätá omša červená

20:00 Modlitebná skupina Rot.

Prvé tri roky sme sa modlili približne hodinu. Posledné dva

roky sa modlíme približne dve až dve a pol hodiny.

Spasiteľ odo mňa vyžadoval, aby sa veľa modlilo.

15.09.1992 – utorok

10.30 hod. až 13.00 hod.

Predtým som sa modlila spolu s Fridolinom. Potom sama a zjednotila som sa so Spasiteľom.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, bolesti, ktoré budeš mať, zjednoť s Máriinými bolesťami. Máriine bolesti sú aj moje bolesti. Obetuj všetko nebeskému Otcovi. Tvojimi obetami sa uzdraví mnoho duší.“

Ja: „Môj milovaný Ježišu, tak veľmi ťa milujem, urobím, ako chceš. Stačí, keď mi to povieš, aby som to vedela. Teraz cítim hlboký pokoj, ktorý sa nedá opísať. V tomto pokoji je toľko lásky a mám túžbu, aby som sa od neho nemusela odlúčiť. Necítim sa vo svojom tele. Cítim sa nepochopiteľne ľahká a slobodná, bez starostí a bolesti. Svetské veci sú ako keby preč odo mňa. Som n i c.“

Všetko vo mne je Boh. Ďakujem ti, môj Pane a Bože, za toto presvedčenie a milosť. Teraz mám jedno želanie a píšem ti ho, lebo je pre mňa také krásne:

Ježišu, nech sa môžem oprieť o tvoju hrud', ako Ján. A teraz ťa chcem objasť, lebo moje srdce ťa tak miluje. Nikomu to nedokážem vysvetliť, lebo láska je proste tu. Do očí mi vháňa slzy, lebo ťa milujem.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, taká, aká si teraz, ťa chcem mať navždy. Vidíš, lásky ti nechýba. Získavaš ju oveľa viac v utrpení. Päť rán je celkom blízko.“

Ja: „Drahý Bože, to si už raz povedal.“

Spasiteľ: „Ale toho si ešte veľa nevedela. Buď pripravená na každú hodinu, ktorá teraz príde. Budeš podrobená mnohým skúškam, moja dcéra.“

Ja: „Ó, Spasiteľ, už som bola toľkokrát skúšaná.“

Spasiteľ: „Nie dost.“

Ja: „A čo ak teológovia neuveria?“

Spasiteľ: „Neobetuješ sa pre teológov, ale pre všetky duše. Budú aj teológovia, ktorí sú vo svetle, ktorí uveria. Moja milovaná dcéra, veľmi ťa milujem. Napíš to, utrpenie zmierenia už začne.“

Ja: „Čo patrí k utrpeniu zmierenia?“

Spasiteľ: „Bolesti hlavy a srdca sú prípravnými utrpeniami. Tu ti žiadne lieky nepomôžu. Tieto utrpenia sú odo mňa. Trpíš pre spásu duší, preto ti žiadne lieky nepomôžu. Musíš všetko trpezlivo znášať s láskou. Dám ti toľko lásky, aby si to mohla zniesť. Budem všetkým v tebe. Tvoja duša je zjednotená so mnou a budeš mať len časť môjho utrpenia. Tak už nie si ty, moja dcéra. Som to ja.“

Spasiteľ: „Žehnám tebe a všetkým, ktorí sú ti blízki.“

Spasiteľ nás požehnal.

O 18.30 hod. som bola u kňaza z Peru v Mingolsheime. Darovala som mu Bibliu od otca Gebharda Heydera. Spovedala som sa u neho. Hedwig bola so mnou u tohto kňaza a robila mi zle. Musela som sa pokoriť. Odpustila som jej.

O 18.30 hod. ruženec a svätá omša v Rot

16.09.1992 – streda

9.30 – 10.20

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra.“ Ja:

„Áno, môj milovaný Ježišu.“

Spasiteľ: „Križová cesta, ktorá vedie ku mne, je vo svetle. Všetky moje deti ju spoznávajú. Toto svetlo, ktoré ťa osvecuje, som ja. Moja dcéra, nikto ťa nemôže odradiť od tejto cesty. Keď niekto spozná osvetlenú cestu, už nechce

kráčať po temnej ceste. Anonymný list, ktorý si dostala, je pasca Satana. Chce ťa odlákať z osvetlenej cesty, ale nemôže, lebo som s tebou. Miluj ich všetkých tak, ako doteraz. Moja milovaná dcéra, buď pripravená prijať všetko, čo na teba príde.

Čo bude pre teba príliš veľa, daj mi to. Päť svätých rán dostaneš odo mňa, buď si istá a presvedčená.“

Spasiteľ: „Nemením svoje slovo. Skúšky, ktoré ťa čakajú, musíš prekonať. Som tvoj duchovný vodca a ty ich prekonáš. Moja dcéra, páči sa mi, čo robíš a ako zaobchádzaš s ľuďmi.“

Tí ostatní, ktorí Ťa chcú poučovať, sú poháňaní závišťou. Buď ostražitá. Moja dcéra, máš okolo seba veľa nepriateľov. Šetri pred nimi slová. Z jedného tvojho slova urobia desať, aby sa ti vysmievali. Moja dcéra, všetky svoje starosti vždy zveruj mne.“

Ja: „Musím teraz ešte niečo napísať?“

Spasiteľ: „Nie, moja dcéra, choď tam, kam musíš. Žehnám ti, moja milovaná dcéra.“

Ja: „Povedala som Spasiteľovi, že do požehnaní zahrniem chorých, umierajúcich, chudobné duše v očistci a svojich nepriateľov.“

Ja: Spasiteľ ma požehnal...

O 12.00 hod. som sa v katedrále v Speyeri modlila Anjel Pánov a ďalšie modlitby.

O 19.30 hod. svätá omša v kaplnke sv. Rocha.

O 20:30 som s Marion písal denník.

17.09.1992 – štvrtok

doma od 10.30 do 11.30,
momentálne som ešte na
dovolenke.

Dnes v noci som sa modlila od 20:30 do

03:30, modlitebné zjednotenie:

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, päť svätých rán ti bude vtlačených do pamäti. Pred kostolom bude znamenie na oblohe, máš sa naň pozrieť. To bude moje potvrdenie toho, čo sa stane.“

Ja: „A ak to neuvidím, zmení sa potom tvoj plán?“ Spasiteľ: „Uvidíš to, moja dcéra.“

Ja: „Môj Pane a Bože, verím, že sa to stane. Mám pevnú vieru, preto verím.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, nechaj to pôsobiť v tebe. Tak veľmi Ťa milujem, moja dcéra. Vytvoril som si Ťa. Chcem s tebou zachrániť mnoho duší! Je to už dlho mojim želaním. Čas nadišiel a nikto nemôže zmeniť môj čas!

Ja som večnosť. Moja milovaná dcéra, všetko príde v správnom čase.

Ďakujem ti, moja dcéra, za tvoje áno. Tvoje áno je pevné ako skala v mori. Tvoje „áno“ je moje „áno“ a nikto ti ho nemôže vziať.

P. Heyder: K tomu hovorí otec Gebhard Heyder v Regensburgu po preštudovaní denníka, že mám ďalej písať, lebo je to milostivý dar Spasiteľa.

Ja: „Teraz som si pomyslela: Ježišu, tak veľmi Ťa milujem.“

Spasiteľ: „Tvoja láska je moja láska. Túto lásku môžeš odovzdať tým, ktorí túžia po láske.“

Ja: „Pane, všetko, čo som teraz s tebou úprimne prehovorila, nech sa stane tak, ako chceš a ako sa ti páči. Je mi to jasné a zreteľné a teraz som pochopila, že toto musím pochopiť a ostatné ma ešte naučíš. Dôverujem ti a zostanem ti verná. S tvojimi cnosťami, ktoré mi dávaš a s tými, ktoré si mi už dal.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, ďakujem ti, veľmi ma teší to, čo si napísala. Žehnám ti a vylejem na teba milosť, toľko, koľko potrebuješ. Darujem ti toľko lásky, aby si mohla vydržať to, čo ti darujem.“

Ja: Spasiteľ ma požehnal...

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože. Ďakujem ti, moja veľká láska. Nech je pochválený Ježiš Kristus a Mária teraz i na veky vekov. Amen.“

18.30 Ruženec a svätá omša v Rote.

18.09.1992 – piatok

doma,

od 4.00 do 5.30 hodiny.

Modlitba na počesť Panny Márie!

Uctievanie svätých rán, modlitby za nepriateľov, potom zjednotenie so Spasiteľom.

Spasiteľ: Moja dcéra, mám s tebou plány. Robím, čo chcem. Maj trpezlivosť. Všetko príde tak, ako som sľúbil. Čas určujem ja. Všetko sa musí stať tak, ako chcem ja.

Ja: „Pane, myslela som si, že som urobila niečo zlé.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, si vznešená ruža, ktorej vôňu nepriateľ nemá rád. Buď mi kedykoľvek k dispozícii. Musíš byť skúšaná, moja dcéra. Moja dcéra, milujem ťa, spi ďalej.“

11:45 – 12:45 Modlitebné zjednotenie!

Modlila som sa zo srdca a váhala som, či to mám zapísať. Ale Spasiteľ chce, aby som to zapísala.

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, tvoja láska ku mne je pravá. Poznám svoje deti, ktoré ma milujú. Je ich však veľmi málo. Túžiš so mnou po dušiach, lebo ich miluješ tak, ako ich milujem ja. Miluješ ma, ale zblízka si ma ešte nevidela. Je to však o to cennejšie, že ma nevidíš a predsa ma miluješ. To je pravá a ušľachtilá láska, ktorá nemôže klamať. Ďakujem ti, že si ma dala na prvé miesto. Túto dušu odmením v nebi celkom osobitne.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, vo svete to nevyzerá dobre. Všetko visí na vlásku a ten sa môže kedykoľvek pretrhnúť. Ja tento vlások ešte držím pevne, aby sa nepretrhol. Vojna bude ešte silnejšia. Modlite sa za mier vo všetkých kostoloch a domoch, aby mier zavládol vo všetkých srdciach. Čas na spásu duší je krátky a nikto okrem mňa ho nemôže predĺžiť. Modlite sa, aby bolo zachránených ešte veľa duší. Ja som váš Spasiteľ a liek.

Iba s mojim liekom môžete byť zachránení.“ Ja: „Čo je tvoj liek, môj Pane a Bože?“ Spasiteľ: „Láska. Ona je všetko, moja dcéra.“

Ja: „Zase som napísala toľko. Naozaj musím písať toľko?“ Spasiteľ: „Píš to každý deň.“

Ja: „Áno, Pane, ďakujem Ti.“

Od 13:45 do 15:45 som sa v lese modlil žaltár.

18:30 svätá omša a ruženec v Rot

19.09.1992 – sobota

8.00 – 10.00 hod.

Modlitebné združenie!

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, ja t o to!

Si moja milovaná dcéra. Tvoja bolesť je mojou bolesťou. Spolu s tebou zachránim duše. Slzy, ktoré si vyronila, obetuj mi ich.“

Ja: „Áno, môj Pane, obetujem ti to, aby duše neupadli do zatratenia. Je to pre mňa tak ťažké, keď viem, že toľko duší je stratených a ľudia sú vlašníci a zaslepení. Vidia, a predsa nič nevidia. Ako veľký musí byť hriech.“ Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, všetko sa zmení.“

Ja: „Ako, Pane, ako sa všetko zmení?“

Spasiteľ: „Poslední budú prví. Budú mojim ľuďom. Ja som Otec chudobných. Moja dcéra, chcem od teba to, čo máš.“

Ja: „Ja nemám nič a som nič, všetko patrí tebe.“ Ja:

Spasiteľ ma požehnal...

O 14.30 ma navštívil otec Buran a ja som mu rozprávala o ranách, ktoré dostanem. Nebola som spokojná s jeho učením. Poprel to, čo mi povedal Spasiteľ.

Od 16.15 do 19.45 som bola v kostole v Rote na modlitbe. Prvá hodina bola veľmi namáhavá, lebo v tom čase mal v kostole skúšku spevácky zbor. Bolelo ma, že zbor musel práve teraz skúšať, keď sa práve konala spoveď a ruženec. Modlila som sa za tieto úmysly, za kňazov a za mier pre celý svet.

Kvôli zboru som kostol neopustila. Zostala som v kostole a ďalej som sa modlila.

20.09.1992 nedeľa

doma od 7:45 do 8:50

modlitebné stretnutie!

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, rany, ktoré dostaneš, budú bolieť. Táto bolesť je spojená s mojou láskou. Dostaneš milosť byť pokorná. To, čo ti povedal kňaz z Mannheimu, otec Buran, si sama pocítila, že to nie je pravda. Krv, ktorá z teba bude vytekať, je moja krv. Za tohto kňaza sa musíš veľa modliť. Ver tomu, čo ti vkladám do písania. Som tvoj duchovný vodca.“

Ja: „Po rozhovore s kňazom som mala niekoľko hodín bolesti srdca. Čo to znamená?“

Spasiteľ: „Tieto bolesti sú moje bolesti. Keď kňaz hovorí nepravdu, budeš tieto bolesti cítiť viac.“

Ja: „Možno je potom lepšie pred ním mlčať. Potom ťa nebude tak urážať.“

Spasiteľ: „Budeš hovoriť, keď to budem chcieť.“

Ja: „Môj Pane a Bože, uchráň ma pred kňazmi, ktorí neveria, že si v svätých hostiách skutočne, podstatne, naozaj prítomný z tela a krvi, tela a duše, božstva a ľudskosti.“

Spasiteľ: „Budeš svetlom. Napíš ešte niečo, moja dcéra, stigmy dostaneš, hneď ako pre teba príde správny čas. Buď si istá, že ich dostaneš. Miluj ma, moja dcéra. Páči sa mi, ako ma miluješ.

Moja milovaná dcéra, maj ešte trochu trpezlivosti, lásky ti nebude chýbať. Darujem ti lásku, kedykoľvek chcem, je na mne, aby som si vybral ten správny čas.“

Ja: „Môj milý Ježišu, ďakujem ti z celého srdca.“

Spasiteľ: „Dávaj si pozor na tých, ktorí na teba závidia. S týmito ľuďmi sa musíš zvlášť dobre vychádzať.“

Ja: „Ako to, Spasiteľ?“

Spasiteľ: „Nechaj ich hovoriť a ty mlč. Potom si uvedomia, že nemajú pravdu.“

Ja: „Áno, drahý Ježišu, pochopila som.“ Spasiteľ

ma požehnal.

13.30 Ruženec a modlitba.

15.30 hod. Doma som sa modlil ruženec a iné modlitby za blahorečenie otca Pia.

18.30 Ruženec a svätá omša v kaplnke sv. Rocha. Na konci omše misionár nehovoril dobre. Bola som sklamaná a s veľkou bolesťou som odišla domov.

21.09.1992 – pondelok

8.15 – 9.45 Modlitebné

združenie!

Ja: „Misionár včera večer na konci svätej omše prečítal list, ktorý údajne potvrdil biskup a farár Kessenheimer. V liste sa uvádzalo, že veriaci, ktorí chcú prijímať sväté prijímanie iba od kňazov a odmietajú laikov, sa mýlia.

Bola to veľká facka, ktorá ma bolela a znepokojila.

Ja: „Drahý Spasiteľ, keď som sa ťa po svätej omši spýtal, či kňaz hovoril pravdu, odpovedal si mi, že to bol nezmysel.

Chcel by som sa ťa ešte raz opýtať, či je správne, aby laici rozdávali sväté prijímanie.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš to. Chcem a vyžadujem, aby sväté prijímanie bolo prijímané z rúk vysväteného kňaza. Toto je správny spôsob podávania svätého prijímania veriacim. Kto sa tým nebude riadiť, bude sa mi musieť zodpovedať. Moja dcéra, pokračuj tak ako doteraz, aj keď si sama. Som s tebou, moja dcéra.“

Spasiteľ ma požehnal.

Ruženec a svätá omša v Rot proti 18.30 hod.

20.00 hod. Modlitebná skupina.

22.09.1992 utorok

8.30 – 9.45

Modlitebné

združenie!

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra! Rany, ktoré dostaneš, sú už blízko, opäť som skrátil čas. Bud' pripravená, moja dcéra.“

Ja: „Drahý Bože, čo to znamená, že už čoskoro prídu?“ Spasiteľ: „Už to nebude trvať dlho.“

Ja: „Mám ešte niečo napísať?“

Spasiteľ: „Napíš niečo úplne iné. Chcem, aby si prijal všetko tak, ako to chcem ja.“ Ja: „Môj Pane a Bože, čo je to, čo chceš?“

Spasiteľ: „Všetko, čo ťa čaká.“

Ja: „Ako mám spoznať, že to je od teba?“

Spasiteľ: „Spoznáš to podľa mojej lásky, moja dcéra, musíš to prijať, či sa ti to páči, alebo nie.“

Ja: „Môj milovaný Ježišu, môj Ženich, ak to hovoríš, tak to urobím! Aj to, čo sa mi nepáči, ale musím si byť istá, že to pochádza od teba.“

Ja: „Pane, ako dlho ešte musím písať?“

Spasiteľ: „Ešte chvíľu, moja dcéra. Napíš ešte niečo!“ Ja: „Áno, môj Pane.“

Spasiteľ: „Ešte budeš skúšaná.“

Ja: „Môj Pane a Bože, môj milovaný Ježišu, prečo plačeš? Z môjho pravého oka mi tak rýchlo tiekli slzy, je to nadprirodzené. Čo to znamená?“

Spasiteľ: „Pred vami stojí nebezpečenstvo. Vojna v Európe sa šíri. Mnoho duší bude stratených. Pre nich bolo moje ukrižovanie zbytočné. Aj ty budeš pre mnohých zbytočne trpieť. Pre mňa je to veľká bolesť stratiť dušu pre jej neposlušnosť.“

„Modli sa, moja dcéra, keď prídu pred môj súd, aby pocítili hlbokú ľútosť, lebo dostanú ešte raz šancu na spásu. Dávam im ešte toľko času, aby sa mohli rozhodnúť. Peklo je kruté, moja dcéra, a predsa do neho toľko ľudí vstupuje.“

Ja: „Drahý Bože, už nemôžem písať, zmiluj sa nado mnou.“ Spasiteľ: „Cítiš bolesť so mnou. Žehnám ti, moja milovaná dcéra.“

Spasiteľ ma požehnal.

Ruženec a omša okolo 18.30 hod. v Rot.

23.09.1992 – streda

8.00 – 12.30 hod. doma

Ja: „Modlila som sa úprimne, inak ako zvyčajne.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, chcem, aby si písala. Dnes nemáš ísť do Cénakulu. Ja som tvoj Cénakulum.“

Ja: „Mám to napísať?“ Spasiteľ:

„Áno, napíš to.“

Ja: „Myslel som na firemný výlet.“

Spasiteľ: „Máš tam ísť. Ale bud', prosím, mierny a pokorný, raduj sa s nimi.“ Ja: „Drahý Bože, keď sa na teba obraciam tak rôzne, je to správne?“

Spasiteľ: „Páči sa mi, ako ma oslovuješ. Moja dcéra, napíš to, bolesti, ktoré dostávaš, musíš znášať s láskou.“

Spasiteľ: „To si mi už raz povedala.“

Ja: „Tie ti nemôžu byť odňaté. Ani svätená voda ti nemôže pomôcť. Nesnaž sa hľadať liek.“

Ja: „A čo ak sa do toho zapoja lekári?“

Spasiteľ: „Potrebujú tvoj súhlas.“ Ja: „A čo keď ho dostanú?“

Spasiteľ: „Aj tak ti nemôžu pomôcť. Naopak, lebo potom budú bolesti väčšie. Budeš trpieť za hriešnikov. Musíš urobiť to, čo od teba žiadam.“

Ja: „Drahý Bože, mám strach, že budem zmätená a nebudem mať dost' dôvery a vytrvalosti. Budem mať strach z ľudí?“

Spasiteľ: „To všetko mi vždy znova daruješ.“

Ja: „Drahý Bože, už zase mi horí srdce.“

Spasiteľ: „Je to horiaci oheň mojej lásky. Nikto okrem mňa ho nemôže uhasiť.“

Ja: „Celé dopoludnie som bola taká šťastná a dokázala som sa modliť v duchu ako nikdy predtým. Dostali sa mi na jazyk tie správne slová, ako keby som bola kňazkou.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, to som bol ja. Tvoj Ježiš. Nie si to ty, ale ja.“

Ja: „Je to taký krásny pocit, keď sa človek môže modliť tak hlboko vo svojom vnútri, a to najmä k nebeskému Otcovi, na čo ľudia tak často zabúdajú. Aj ja som sa čudovala, že z môjho hlbokého srdca vychádza taká vzácna modlitba. Verím, že túto modlitbu nebeský Otec vyslyšal.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, s láskou si mi dala všetko.“

Ja: „Pane, nikomu nemôžem povedať, že som s tebou už štyri hodiny v spojení a nezdá sa mi, že by to bolo príliš veľa. Škoda, že moja dovolenka nie je dlhšia. Ďakujem ti, že si mi povedal, aby som nešla na dovolenku.“

Spasiteľ: „Moja milá dcéra, napíš to. Splň mi jedno želanie.“

Ja: „Ó, môj Pane, máš želanie! Splním ti toto želanie, lebo si so mnou a lebo ťa milujem.“

Spasiteľ: „Áno, budem s tebou.“

Ja: „Drahý Trojjediný Bože, máš moje áno, hoci ešte neviem, aké želanie ti mám splniť. Moje srdce sa netrasie, ale teší sa na to, čo mi teraz povieš. Môj Pane a Bože, verím v teba, že sa tvoje želanie splní.“

Je 12.00 hodín, s rozpaženými rukami som sa s úctou modlil modlitbu Anjela Pánovho a Otče náš; to robím často, keď sa modlím sám.

Po modlitbe som sa opäť spojil so Spasiteľom. Ja: „Pane, aké želanie ti mám splniť?“

Zostal som v tichu a nič som nepočul.

Ja: „Čo to má znamenať? Znovu som sa zjednotila a modlila sa k Duchu Svätému. Prosím, nedovoľ, aby sa do toho vmiešal iný duch, lebo ti dôverujem. Povedz mi, čo mám napísať.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra! Môžem v tebe pôsobiť všetko, čo chcem.“

Ja: „Môj Pane a Bože, môžeš vo mne konať všetko, čo chceš, a toto tvoje želanie sa má naplniť. Ó, môj milovaný Otče, dá sa odmietnuť láska?

Odmietol si obetovať svojho jediného Syna za nás hriešnikov? Odmietol si nechať sa ukrižovať pre našu spásu? Odmietol si zostúpiť na apoštolov v podobe ohnivých jazykov? Ty si láska a ja sa ti odovzdávam, lebo ty si môj večný život a blaženosť.“

Spasiteľ: „Urobila si mi radosť, aby som mohol všetko pôsobiť v tebe.“ Spasiteľ ma požehnal.

Stratil som pojem o čase, s Spasiteľom sú tie štyri a pol hodiny, ktoré som s ním strávil, také krátke ako blesk a to je nepochopiteľné.

Teraz chápem, keď sa niekto sťažuje, že hodina v kostole je pre neho príliš dlhá, a to len preto, že mu chýba láska.

19.00 Ruženec a svätá omša v kaplnke sv. Rocha

24.09.92 – štvrtok

8.30 – 9.45 Spojenie

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, chcem, aby si“

Myslela som si, že som zmätená.

Spasiteľ: „Moja dcéra, nie si zmätená. Chcem, aby si pre mňa niečo urobila. Odovzdaj mi všetky svoje ťažkosti.“

Plakala som od bolesti a zverila som Spasiteľovi svoje ťažkosti. Vysypala som zo seba svoje problémy a odovzdala ich Spasiteľovi. Je to nepochopiteľné, pocítila som úľavu. Spasiteľ: „Vidíš, moja dcéra, vždy mi musíš zveriť svoje ťažkosti. Všetky ti ich vyriešim.“

Z určitého dôvodu som v kostole prosila o znamenie. Spasiteľ: „Dám ti

ho, moja dcéra, znamenie,

že dostaneš stigmy.“

Ja: „Pane, uvidia to aj ostatní, alebo len ja?“

Spasiteľ: „Uvidia to aj ostatní. Stane sa to v kostole.“ Ja: „Kedy?“

Spasiteľ: „Buď pripravená, moja dcéra.“

Ja: „Môj Pane a Bože, ako budem vedieť, že toto je znamenie pre rany?“

Spasiteľ: „Stane sa to s tebou.“

Ja: „Budem pri tom pociťovať bolesť, strach alebo radosť?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, budeš ma milovať ešte viac. Buď pokojná, moja dcéra. Žehnám ti.“ Spasiteľ ma požehnal

18.30 Ruženec a svätá omša v Rote.

25.09.92 piatok

Posledný deň mojej dovolenky. Modlitebné združenie

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, chcem“

Hneď som ho prerušila a spýtala sa:

„Ale prosím, daj mi vedieť, že si to ty.“ Spasiteľ:

„Moja dcéra, som to ja, tvoj Ježiš.“ Ja: „Áno, môj

Pane, čo chceš?“

Spasiteľ: „Chcem začať s tvojím vykupiteľským utrpením. Buď pripravený. Čas už nadišiel.“ Ja: „Teraz mám ísť na firemný výlet?“

Spasiteľ: „Máš ísť na firemný výlet.“

Ja: „Ale ja mám budúci týždeň pracovať a moja kolegyňa je teraz chorá.“ Spasiteľ:

„Nemáš sa starať o zajtrajšok.“

Ja: „Pane, myslíš tým utrpením bolesti hlavy?“

Spasiteľ: „Mám na mysli rany, ktoré ti budú vtlačené. Máš len veľmi málo času.“

Spasiteľ pokračoval:

„Píš, moja dcéra, dostaneš ešte ostatné cnosti.“ Ja: „Drahý Spasiteľ, aké?“

Spasiteľ: „Vytrvalosť v utrpení, aby si zniesol bolesť. Darujem ti svoje svetlo, aby aj slepí videli. Dostaneš liečivú silu.“

Najprv som to nechcela napísať, ale potom som počula:

Spasiteľ: „Moja dcéra, napíš to. Dostaneš liečivú silu. Vďaka drahocennej krvi budú duše spasené. Vždy ju obetuj Nebeskému Otcovi. To bude najväčším prostriedkom spásy pre duše. Moja drahocenná krv bude vytekať z tvojich rán.

Moja dcéra, nesklam ma. Som tvoj Pán a Boh. Za tvoje utrpenie ti darujem veľa radosti a lásky. Nenechaj sa ovplyvniť ostatnými. Si so mnou úplne spojená skrze drahocennú krv. Nikto nás nemôže rozlúčiť.“

Ja: „Môj Spasiteľ, mám ešte niečo napísať?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, revolúcia príde. V Európe budú politici zvrhnutí. Hladomor bude najväčšou z ťažkých katastrof, ktoré nastanú.“ Spasiteľ: „Trest je tu. Ľudia si to želali.“

Ja: „Môj Pane a Bože, kto si želá trest?“ Spasiteľ: „Ľudia, ktorí si želali otca lži.“

Ja: „Môj Pane a Bože, som pripravená, utrpenie zmierenia môže začať. Ale Pane, nech sa nestane moja vôľa, ale tvoja. Urob to, Pane, ako chceš.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, tak veľmi ťa milujem, zostaň mi verná.“

Ja: „Môj milujúci Otče, milujem ťa viac ako kedykoľvek predtým. Pevne sa držím tvojej ruky.“

Spasiteľ: „Žehnám ti, moja milovaná dcéra.“

Spasiteľ ma požehnal.

18.30 Ruženec a svätá omša v Rote.

26.09.92 — sobota

Doma – modlitba – zjednotenie –

Spasiteľ: „Slzy, ktoré roníš, sú moje slzy. Miluješ ma mojou láskou. Modlíš sa za lásku a dostávaš ju. Moja dcéra, zapíš si to. Všetko, čo si napísala, je dokument pre neveriacich. Dobro si to uchovaj, kým to správny kňaz nezverejní. Nestrachuj sa o to.

Moja dcéra, musíš ešte niečo zapísať.“ Ja: „Áno, môj Pane a Bože.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, buď vždy veselá.“

Ja: „Keď človek trpí bolesťou, môže byť aj tak šťastný?“ Spasiteľ: „Lásku, ktorú prijímaš, musíš odovzdať ďalej.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, urobím to.“ Ja: „Drahý Bože, prosím, daruj mi miernosť.“ Spasiteľ: „Teraz ti ju darujem, zapíš si to.“ Ja: „Môj Pane a Bože, ďakujem ti.“

Spasiteľ: „Milujem ťa, moja dcéra, a žehnám ti. Do požehnaní zahrniem všetky duše.“

16.33 – 19.45 hod. – Modlitba – Spoveď – Svätá omša v červenom v kostole.

27.09.92 – nedeľa

6.30 – 8.15 hod. podľa nového času.

(Dnes v noci boli hodiny posunuté o hodinu späť.)

Spasiteľ: „Piš, moja dcéra.“

Ja: „Áno, môj milý duchovný vodca, môj milý Ježišu.“

Spasiteľ: „To, čo sa včera stalo tvojmu manželovi, bolo pôsobenie viacerých nečistých duchov.“

Ja: „Pane, dalo by sa myslieť, že to bol infarkt. Vedela som to však rozoznať, keď som mu dala svätenú vodu, požehnala ho a modlila sa nad ním. Mal pot na tvári.

Potom sa mu ulavilo. Hneď na to sa smial tak odpudzujúco, ako to niekedy robí vo sne, tak ako som to už počula. Stalo sa to už niekoľkokrát počas jazdy, ale modlila som sa usilovne a z celého srdca. Teraz ešte sedel za volantom v aute, práve vjazdil do dvora a nemohol vystúpiť.

Pripomenula som manželovi, že by mal ísť na spoveď, ale on nechcel.“

Spasiteľ: „Dovolil som tieto útoky. Tvoj manžel sa nechce obrátiť.“ Ja: „Kto mi to uverí, keď chodí v nedeľu do kostola?“

Spasiteľ: „Takých, čo v nedeľu chodia do kostola, je veľa. Moja dcéra, zver všetko mne.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, pán farár Vogt mi nedokáže pomôcť. Po včerajšej spovedi to bolo pre mňa veľmi ťažké. Pán farár Vogt si myslí, že čítam knihy. Povedala som mu, že v každej knihe je niečo iné a že počas spojenia som nikdy nemala pri sebe žiadnu knihu, ani doma, ani v práci. Aj tak by som sa toho radšej zdržala.“

Povedala som tiež páterovi Vogtovi, že krv, ktorá bude vytekať z rán, bude Spasiteľovou krvou. On tomu neverí, rovnako ako páter Buron z Mannheimu.“

Ja: „Povedz mi, prosím, niečo o tom, možno som predsa len napísala niečo nesprávne.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, krv, ktorá z tvojich piatich rán vytečie, bude moja krv. To je tajomstvo, ktoré nezjavujem každému.“

„Toto je moja krv, ktorú za vás vylejem. Moja dcéra, to, čo je tu nepochopiteľné, pochádza odo mňa. Tak to je. Tak to zostane. Tak to bude.

Keby ti kňaz Vogt mohol všetko vysvetliť, nemusel by som byť tvojím duchovným vodcom. Moja milá dcéra, ver tomu. Mojou vôľou je, aby si dávala pozor na všetko, čo na teba príde.“ Ja: „Ó, môj Pane a Bože, som predsa len slabý človek. Som taká neskúsená.“

Satan je za mnou ako zúrivy pes. Ďakujem ti, môj Pane a Bože, že nemôže robiť, čo chce, ale len to, čo ty dovoľíš, inak by mal svet úplne pod kontrolou, ale svet patrí tebe.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, napísala si to správne. Tvoja duša je pripravená na moje pôsobenie.“

Musíš už len chvíľu počkať. Maj vo mňa dôveru. Si pod mojou ochranou.“ Ja: „A Panna Mária?“

Spasiteľ: „Tam, kde som ja, je aj ona.“

Ja: „Môj drahý Bože, ďakujem ti.“

Spasiteľ: „Ó, moja milovaná dcéra, aké zlé to je v súčasnosti. V žiadnom storočí nebolo toľko slepých ľudí ako teraz. Bludná náuka oslepila duše. Bludná náuka je jedom hada. Liekom proti tomuto jedu som len ja, moje dieťa. Moja milovaná dcéra, musíš ešte niečo zapísať. Potrebujem od teba...“

Ja: „Drahý Bože, čo teda?“

Ja: „Môj Pane a Bože, môj milovaný Ježišu, odovzdávam ti svoju slobodu. Ale nedovoľ, aby som sa od teba niekedy oddelil. Milovaný Bože, odovzdal som ti svoju slobodu, ale celkom tomu nerozumiem. Môžeš mi o tom niečo povedať?“

Spasiteľ: „Si slobodný iba vo mne!“

Ja: „Áno, môj Pane, teraz tomu rozumiem.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, teraz ťa požehnám.“

Pokľakla som na zem a Spasiteľ ma požehnal.

10.00 hod. Svätá omša v červenom.

13.00 hod. Ruženec a modlitba. Od

16.00 hod. čítanie Biblie.

Okolo 17.00 prišla za mnou Hedwig. Povedala mi „svoje tajomstvo“, ktoré ma veľmi šokovalo. Povedala mi, že pán farár Vogt fotografoval ministrantov, všetkých chlapcov, nahých zozadu. Tieto fotky vraj visia v sakristii a sú aj v súkromnom albume jedného chlapca. Matka toho chlapca to neschvaľuje a je zdesená, ale mlčí.

Potom ešte rozprávala, že pána farára Vogta videli pri jazere, ako sa prisal na hrud' ministranta a bozkával mu uši.

Potom sa matka sťažovala, že pán farár Vogt neposiela deti včas domov. Zostávajú u neho príliš dlho. Pokiaľ viem, má väčšinu ministrantov v celom okolí.

Keďže viem, že pán farár Vogt je veľmi plachý a neistý, modlila som sa za neho a modlím sa každý deň, aby sa stal dobrým kňazom.

Hedwig mi povedala, že to počula aj od Zity.

Keď Hedwig odišla, pomodlila som sa 50-krát Sanctus na malých korálikoch a na veľkých modlitbu k archanjelovi Michalovi, Magnificat, Gloria in excelsis Deo, Pater noster, Ave Maria a Gloria Patri, potom modlitbu za nepriateľov a exorcizmus.

Táto správa ma zarmútila a potom som plakala.

Najradšej by som hneď prestala chodiť do kostola.

Všetko vkladám do Božích rúk. Je možné, že je to dielo satana.

O 21.00 hod. som išla do Wiesentalu a písala som s Marion denník. V dôvernom rozhovore som Marion povedala o páne farárovi Vogtovi.

Povedala mi,

že by som to nemala nikomu rozprávať.

28.09.92 – pondelok

10.00 hod. Lekárska
miestnosť Modlitebné
združenie!

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si: Pán farár Vogt odíde.“ Ja: „Zo St. Leon-
Rot?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, niečo sa k tebe blíži!“ Ja: „Pane,
ako to mám chápať?“

Spasiteľ: „Moje pôsobenie v tebe.“

Ja: „Môj Pane a Bože, som pripravená na tvoje pôsobenie a hovorím k tomu áno;
Milujem ťa tak veľmi, prosím, daj mi milosť, aby som ti nikdy nepovedala nie, aj keď sa mi niečo
nepáči. Prosím, daj mi len spoznať, že toto všetko pochádza od teba. Chcem urobiť všetko pre
spásu duší.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, vždy budeš rozpoznávať moju lásku.“

Ja: „Môj Pane a Bože, ako to?“

Spasiteľ: „Zanesiem ťa tam, kam chcem. Moja dcéra, zapíš si to.“ Ja: „Áno,
môj Pane a Bože.“

Spasiteľ: „Utrpenia, ktoré odo mňa dostávaš, treba brať veľmi vážne. S týmto utrpením musíš žiť.
Nezbavím ťa ho, ak o to požiadaš.“

Ja: „Áno, môj Pane, pochopila som to, ale láska vo mne predsa zostane?“ Spasiteľ:
„Moja milovaná dcéra, zostane s tebou navždy.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože. Urob so mnou, čo chceš, patríš mi. Pane, nech sa stane
tvoja vôľa.“

Spasiteľ: „Požehnávam ťa, moja milovaná
dcéra.“ Spasiteľ ma požehnal.

Od dnešného dňa je ruženec už okolo 18.00 hod., svätá omša okolo 18.30 hod. a ja som sa
zúčastnila oboch v červenom.

O 20.00 hod. modlitebná skupina.

Na modlitbu prichádza stále viac a viac ľudí. Miesta je už veľmi málo. Na konci som sa spovedala u
pána kňaza Dochata o pánovi kňazovi Vogtovi. Pri spovedi som sa spýtala, čo mám robiť, chcela by
som mu pomôcť, hovorilo sa o ňom.

Pán farár Dochat mi poradil, aby som si o situácii pohovoril s pánom farárom Vogtom.

Než budem hovoriť s pánom farárom Vogtom, chcela by som sa najprv porozprávať so
Spasiteľom, lebo si musím byť istá, že to, čo mi povedal pán farár Dochat, je pravda.

Ak mi Spasiteľ dá súhlas, urobím to, čo mi odporučil pán farár Dochat. Po modlitebnej skupine
zostal pán Schmidt Roland u nás, aby diskutoval s mojím manželom. Cítila som, že môjho
manžela napadol nečistý duch. Môj manžel mi prezradil, že tajne čítal môj denník. Bola som
zdesená, keď som to počula. Hneď som mu povedala, že je to hriech a že sa také niečo nerobí.

Nie je to len zvedavosť, ale aj neposlušnosť voči Bohu. Vkladám tieto problémy do Božích rúk.
Od dnešného dňa budem so svojím denníkom zaobchádzať opatrnejšie. Nechcem skrývať to, čo mi
hovorí Spasiteľ, ale najprv to musí skontrolovať kňaz, než to pôjde do tlače. Roland už priniesol
knihy otca Jána z Rotenbergu na Ukrajinu. To sú knihy, o ktorých Spasiteľ povedal, že
knihy nie sú správne. Toto som už povedal otcovi Johannesovi, ale on mi neveril. Roland robí to,
čo mu povie otec Johannes.

29.09.1992 – utorok

10.00 hod. v ordinácii
Lekárske združenie
modlitby!

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, napíš: Nemáš ísť za farárom Vogtom, lebo ja určujem, kedy sa čo
stane. Poznám srdcia všetkých. Modli sa veľa za kňazov. Satan je teraz obzvlášť silný a mnohí
kňazi podliehajú jeho pokušeniu. Celú tú záležitosť, o ktorej sa hovorí v súvislosti s farárom
Vogtom, nechaj na mňa.“

Ja: „Myslela som na Rodalben!

1. 10. bude postavené nebeské znamenie. Tam sa bude uctievať drahocenná krv.

Spasiteľ: „Si preťažená.“

Ja: „Tak tentoraz nepôjdem do Rodalbenu, musím toľko písať.“ Spasiteľ: „Áno, piš, moja dcéra.“

Ja: „Včera som nehovorila v modlitebnej skupine. Niektorí sa pýtali, prečo som dnes nehovorila.“

Spasiteľ: „Keď budeš mať hovoriť, ja ti to vnuknem. Ľudia sa teraz musia veľa modliť. Využite čas na modlitbu. Modlitba je potrebná ako nikdy predtým. Moja dcéra, včera ste sa dobre modlili. Nebo sa s vami radovalo. Ešte oveľa viac ľudí príde modliť sa. Moja dcéra, páči sa mi, ako sa modlíš s veriacimi. Ďakujem ti za tvoju snahu.“

Ja: „Milujúci Otče, teraz cítim oheň v mojom srdci. Je to veľmi krásny pocit.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, to je moja láska.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože, za tvoju lásku.“

Spasiteľ: „Veľa znášaš, moja dcéra.“

Ja: „Čo to znamená, že dokážem veľa zniesť?“

Spasiteľ: „To znamená, že dokážeš zniesť aj veľa utrpenia.“ Ja: „Ó, nech je zachránených čo najviac duší.“

Spasiteľ: „Ó, moja dcéra, utrpenia zmierenia už začali.“ Ja: „Ale ja tomu nerozumiem.“

Spasiteľ: „S mojou láskou už všetko znášaš. Buď pripravená na päť svätých rán, ktoré dostaneš.“

Ja: „Môj Pane a Bože, som pripravená, aby si mi vtláčil stigmy, kedykoľvek budeš chcieť. Nenechaj ma dlho smädieť. Som veľmi smädná. Prosím, uhasi môj smäd.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, uhasím tvoju smäd, ten určený čas nastal. Moja dcéra, smädím spolu s tebou!“

Spasiteľ ma požehnal.

18.00 hod. Ruženec a svätá omša v Rote.

30.09.1992 – streda

10.00 hod. v ordinácii

Lekárskeho združenia!

Ďakujem Spasiteľovi, že som včera celý deň dostala toľko lásky. Tú lásku cítim dodnes. Je to tak krásne bez starostí a problémov. Chcem byť s Bohom naozaj slobodná.

Veľký Bože, chválim ťa a oslavujem ťa a ďakujem ti za tvoje kráľovstvo, ktoré prišlo ku mne.

V takejto situácii človek miluje všetko. Aj to pochmúrne počasie vonku bolo pre mňa krásne.

Láska nepozná nenávisť, v nej nie je nič škaredé. Ó, môj Ježišu, je krásne milovať ťa. Môj Pane a Bože, čo je to za znamenie, že od teba dostávam toľko lásky?“ Spasiteľ: „Táto láska, ktorú dostávaš, je predzvesťou utrpenia, ktoré ťa čaká. Najprv musíš spoznať milujúceho Boha, potom spoznáš aj trpiaceho Boha, oboje je dobré.“

Ja: „Váhal som, či mám písať.“

Spasiteľ: „Zapíš si to. Hriech je veľký a ťažký, prekročil mieru zeme. Mnohé duše budú odpykávať hriechy sveta. Nie si teda sama, moja dcéra. Každá duša má krížovú cestu, ktorú musí prejsť. Len málokto má krížovú cestu takú ako ty.

Moja dcéra, dostala si osobitnú milosť pre túto krížovú cestu. Nie je to tvoja zásluha, je to moja vôľa. A čo chcem, to aj vykonám u toho, u koho to chcem. Všetko, čo si doteraz pre mňa urobila, si veľmi vážim a odmením ťa na konci krížovej cesty. Tvoja odmena bude veľká, ak vytrváš až do konca.“

Ja: „A čo ak nevydržím až do konca?“

Spasiteľ: „Vydržíš až do konca. Nikto nás už nemôže rozlúčiť.“

Ja: „Ó, moja láska, tak veľmi Ťa milujem. Existuje niečo krajšie, ako byť s tebou?“ Spasiteľ:
„Tak by mali hovoriť všetci. Si moja vykupiteľská duša, ktorú som si vyvolil.“

Spasiteľ ma požehnal.

O 12.00 hod. som sa v kaplnke vrúcne modlila a plakala, lebo toľko duší je stratených.

Spasiteľ: „Daj mi celé svoje srdce.“

Ja: „Dávam ti celé svoje srdce, môj Pane a Bože.“

Spasiteľ: „Páčiš sa mi.“

Ja: „Drahý Bože, ty ma vidíš, ale ja Ťa nevidím, a napriek tomu sa mi páčiš, lebo Ťa milujem.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, cesta, ktorou kráčaš so mnou, bude pre neveriacich obeťou, lebo nepoznajú lásku.“

Ja: „Pane, prosím, udeľ neveriacim milosť, aby Ťa milovali.“

Spasiteľ: „Ak ju chceš prijať. Nedávajú mi svoje srdce tak ako ty.“ Ja: „Prosila som o milosť pre Veroniku, ktorá so mnou pracuje.“

Spasiteľ: „Povedz jej, nech mi dá aj svoje srdce.“

Ja: „Áno, Pane, poviem jej to. Ďakujem ti, môj Pane a milujúci Otče.“

18.00 Ruženec a svätá omša v Rot. Svätú omšu celeburoval otec Ferdinand.

1. 10. 1992 – štvrtok

10.45 hod. v ordinácii

Lekárskeho združenia!

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, želám si, aby si o piatich ranách zachovala prísne mlčanie.“

Ja: „Drahý Bože, veď to už vie toľko ľudí.“

Spasiteľ: „Ale oni nevedia, kedy ich máš dostať.“ Ja: „Drahý

Bože, ja to tiež neviem.“

Spasiteľ: „Ale ty to budeš vedieť.“

Ja: „Budem o tom mlčať. Prosím, daj mi milosť mlčať. Chcem robiť všetko tak, ako ty chceš.“

Spasiteľ: „Dnes v noci dostaneš znamenia na rukách a nohách.“ Ja:

„Musím potom zajtra ísť do práce?“

Spasiteľ: „Nie.“

Ja: „Ako spoznám, že sú od teba?“ Spasiteľ: „Spoznáš ich, keď tam budú.“

Ja: „Dostanem od teba nejaké znamenie, ak sa to stane dnes v noci? Vlastne si mi už jedno znamenie dal, tú horúcu lásku, ktorú teraz cítim, a príjemný pokoj a mier, ktorý teraz mám.

Súhlasím, ak chceš, aby sa dnes v noci vtláčili rany. Prosím, nenechaj ma smädiť. Mám pocit, ako keby som vnútri horela. Uvedomila som si, že je to tvoja láska. Chceš, aby som Ťa milovala tak, ako ja milujem teba. Môj Pane, nech sa stane, ako chceš.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, páči sa mi, ako si napísala. Môžem to zmeniť kedykoľvek a akokoľvek chcem. Moja dcéra, zver všetko mne.“

15.00 hod.

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si: to, čo dnes v noci so mnou musíš znášať, obetuj to nebeskému Otcovi za spásu duší. Píš, moja dcéra, slovo za slovom.

„Bolesť, ktorú dnes v noci pocítiš, bude veľmi silná. Musíš to vydržať.“

Ja: „Pane, si ešte so mnou?“

Spasiteľ: „Áno, som stále s tebou, milujem Ťa.“

Ja: „Ježišu, živý Synu Boží, musím ešte niečo vedieť?“ Spasiteľ:

„Utrpenie znamená „I á s k a“.“

Ja: „Pane, budem to vedieť?“ Spasiteľ:

„So mnou áno.“

Ja: „Prosím, daruj mi veľa milosti, aby som mohla milovať.“

Spasiteľ: „Ak si so mnou, nebude ti chýbať láska. Moja dcéra, dám ti toľko lásky, aby si mohla trpieť.“

Spasiteľ ma požehnal a povedal: „Chod' v pokoji, moja milovaná dcéra.“

18.00 Ruženec a svätá omša v Rot.

02.10.1992 piatok – „Srdce Ježišovo“

10.00 hod. Ordinácia

Lekárskeho združenia I

Ja: „Môj Pane a Bože, keď som sa dnes ráno prebudila, hneď som si pomyslela, že sa mi nič nestalo. Na jednej strane som sa tešila, na druhej strane som si myslela, či to nebol ten nečistý duch, ktorý mi to včera večer nahovoril. Potom som si zase pomyslela, že tam, kde je láska, nemôže byť žiadny nečistý duch. Buď je so mnou Boh, alebo nečistý duch, lebo Boh sa o srdce s nikým nedelí. Boh chce mať srdce len pre seba. Tak som dospel k rozhodnutiu, že to bola Božia vôľa a tak sa to stalo.“

Teraz som sa spojil so Spasiteľom. Cítil som teplo, pokoj a cítil som, že Spasiteľ je so mnou.

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, zapíš si: odložil som zjavenie rán na iný čas. Tak som to chcel. Neboj sa, že sa to stalo takto. Môžem konať tak, ako chcem. Bola si pripravená, ale ešte nenastal ten správny čas. Bola to opäť skúška. Nevzdávaj sa, všetko príde v správnom čase.“

Ja: „Pane, mohla som si myslieť, že to bol nečistý duch, veď sa predsa nič nestalo.“

Spasiteľ: „Všetci ste na také veci príliš rýchli. Veríte len tomu, čo vidíte, a o ostatnom sa nezamýšľate.“

Ja: „Ale čo je to ostatné?“

Spasiteľ: „To, čo má diabol v pláne, nemôžete rozpoznať. Moja dcéra, ja vidím všetko. Poznám každé srdce a viem, ako ďaleko je, aby som s ním mohol niečo urobiť.“

Ja: „Môj milý Ježišu, to znamená, že som nebola dobrá alebo som nebola pripravená na toto utrpenie?“

Spasiteľ: „To nie je tvoja vina, moja dcéra. Všetko je v mojej vôli. Neboj sa, rany dostaneš.“

Ja: „Modlila som sa, nechaj ma, prosím, zostať v tvojom srdci, lebo dnes je piatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Chcem zostať v prameni lásky, v horiacom ohnisku lásky.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, tvoje srdce je teraz mojím srdcom. Si vo mne. Miluj ma, moja dcéra.“ Ja: „Veď ťa milujem, môj Pane. Cítim vo svojom vnútri aj oheň lásky. Ďakujem ti za túto milosť.“

Spasiteľ: „Chod' v pokoji, moja dcéra.“ V duchu

som si pomyslela: dnes žiadne požehnanie.

Spasiteľ: „Ale áno, požehnám ťa, moja dcéra.“

A Spasiteľ ma požehnal.

O 18.00 hod. ruženec a svätá omša v Rote.

Omšu spoločne celebrowali farár Vogt a farár Ferdinand.

3. 10. 1992 – sobota

8.00 – 10.00 hod. doma

modlitebné stretnutie!

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, všetko, čo napíšeš, bude vytlačené. Všetko, čo napíšeš, je moje dielo. Sama nedokážeš nič. Nepochybuj, moja dcéra. Tým ma urážaš.“

Ja: „Môj Pane a Bože, prosím ťa o odpustenie, buď milostivý a zľutuj sa nado mnou, ubohým hriešnikom. Človek sa cíti opustený všetkými, akoby som bol klamár.“

A potom mi napadli myšlienky, akoby som zblúdil a stal sa zlým človekom. Hoci som každý deň s tebou zjednotený a každý týždeň chodím na spoveď.

Cítil som, že všetci sú lepší ako ja. Potom som sa opäť vrátil k tebe, lebo tvoja láska je silnejšia a bez nej nemôžem byť, a túžim ju milovať čoraz viac a viac. Mám veľkú túžbu po tejto láske. A stále znova prosím o túto lásku.

Táto láska je ako závislosť alebo ako ópium.

Lieky a svetské bohatstvo to nemôžu nahradiť.

Často cítim, ako mi horí srdce. Cítim, ako ťa tak veľmi milujem, a všetko svetské je preč.

Vtedy sa pýtam sama seba, prečo potom nie som hneď v nebi?

Keďže som spoznal, že ty si láska, tak veľmi si prajem, aby to spoznali aj ostatní ľudia. Som tiež pripravený trpieť za nich, aby nezahynuli.

Môj Pane a Bože, nech sa stane nie moja, ale Tvoja vôľa. Urob so mnou, čo chceš.

Nenechaj ma odlúčiť od tvojej lásky.

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra. Tvoja láska ku mne je veľká. Vážim si to na tebe. Tvoja láska ku mne je pevná. Nestrachuj sa o ľudí a o to, čo hovoria. Za všetko, čo hovoria, budú musieť zodpovedať pred mojím súdom. Každé slovo, ktoré vychádza zo srdca, sú slová, ktoré oni zasiali. A to, čo zasiali, budú aj žať.“

Preto, moja dcéra, dbaj na to, aby si mohla dobre žať. Na konci sa ukáže, čo je odo mňa a čo je od nečistého ducha.

Moja milovaná dcéra, milujem ťa takú, aká si. Potešilo ma, že si sa najprv modlila k mojej a tvojej matke. Prijal som všetko, čo si jej povedala. Ona ťa veľmi miluje. Nenechá ťa samú. Maj k nej väčšiu dôveru.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Ježišu, v budúcnosti sa budem viac modliť k nej a budem jej viac dôverovať. Chcem ju milovať tak ako teba. Prosím, udel mi milosť, aby som ju mohla milovať rovnako ako teba. Lebo ona je moja matka a kráľovná.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, si úprimná. Veľmi sa mi to na tebe páči. Udelím ti milosť, aby si ju milovala tak ako mňa. Moja milovaná dcéra, teraz ťa požehnám.“

Spasiteľ ma teraz požehnal.

10.15 hod.: zavolať mi mladý muž z Plankstadtu. V pondelok bol v mojej modlitebnej skupine. Rozprával mi, že v noci mal pokušenia od diabla. Vyjadril mi svoje želanie! Chcel by sa stať katolíkom. Momentálne je ešte protestant. Dal som mu dobrú radu. Nech prosím ide za otcom Switbertom do Stiftneuburgu, aby sa vyspovedal.

Od 16.30 do 19.50 som sa modlil v kostole v Rot.

Spovedal som sa u pátera Vogta. Povedal mi, že to robím správne, ale nemôže mi pomôcť. Bol som vďačný za rozhrešenie a chápem, že mi nemôže pomôcť.

Potom som za neho pomodlil celý ruženec.

O 21:15 mi zavolať otec Gebhard Heyder z Regensburgu. Rozprávali sme sa vyše 30 minút. Veľmi ma to potešilo. Ďakujem Bohu, že mi zavolať. Dohodli sme sa, že sa stretneme o osem dní okolo 18:30 v Regensburgu. Na záver požehnal mňa a moju rodinu. Hneď som sa za neho modlil, lebo moje srdce naplnila veľká radosť.

4. 10. 1992 – nedeľa

7.30 – 9.00

Modlitebné stretnutie!

Najprv modlitba pred sochou Panny Márie. Potom opäť zjednotenie v kuchyni, kde som dostala posolstvo od Spasiteľa:

Spasiteľ: „Moja dcéra, chcem, aby si písala. Prijal som tvoju lásku ku mne. Nie je to lichotivá láska.“

Ja: „To mám napísať?“

Spasiteľ: „Áno, pís. Páčilo sa mi, ako si sa dnes modlila. Pokračuj tak ďalej. Teší ma, že chodíš za otcom Gebhardom. Je to aj moje želanie. Budem k tebe opäť hovoriť prostredníctvom neho. Maj v neho dôveru. Moja dcéra, obzvlášť ma teší, že si prijala tieto utrpenia. Skúška sa chýli ku koncu.“

Ja: „Drahý Bože, vysvetli mi to trochu podrobnejšie.“

Spasiteľ: „Si skúšaná, moja dcéra, pre utrpenia, ktoré ťa čakajú. Moja dcéra, miluj ma naďalej tak ako doteraz. Darujem ti ešte viac svojej lásky. Žiadaš si stále viac a ja ti budem dávať stále viac.“

Ja: „Drahý Bože, chcela by som sa ťa ešte opýtať: Už niekoľko mesiacov mám bolesti v ramene a v ľavej ruke. Nepomáha žiadna masť ani solné kúpele. Sú tieto utrpenia od teba, alebo ich môžem nechať liečiť v nemocnici u lekárov?“

Spasiteľ: „Ani v nemocnici ti nikto nedokáže pomôcť. Tieto utrpenia sú odo mňa. Sú predzvesťou utrpení, ktoré ťa ešte čakajú.“

Spasiteľ: „Dala si mi svoje zdravie, moja dcéra.“

Ja: „Nech je tak, ako chceš. Obetujem ti tieto utrpenia za obrátenie hriešnikov a za spásu duší.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, búrky, ktoré ešte prídu, spôsobia veľké škody. Modlite sa za tieto veci. Bude veľa nových vojen. Ľudia sa stali vlažnými. Nepoznali svojho Otca. Uprednostnili svetské veci, ale svetské veci ich nemôžu zachrániť. Príroda sa bráni proti svojim hriešnikom. Moja dcéra, veľká choroba, ktorá vypukne, je na začiatku. Táto choroba pohltí krajiny. Na túto chorobu neexistuje liek. Zaberá bohatých i chudobných, zlých i dobrých.

Ľudí prepadne náhle. Nikto sa pred ňou nemôže skryť.

alebo ušetriť. Príde tam, kam chcem. Zoberie so sebou mnoho národov zeme. Ja: „Má táto choroba nejaký názov?“

Spasiteľ: „Je to nová choroba. Ešte nemá meno, ale dostane ho. Moja dcéra, musíš sa veľa modliť.“

Ja: „Môžem to prečítať mojej modlitebnej skupine?“

Spasiteľ: „Kniha sa musí čo najskôr napísať, potom si to budú môcť všetci prečítať. Ak im teraz niečo povieš, neuveria ti. Počujú len to, čo hovorí väčšina ľudí, uveria tomu až vtedy, keď to uvidia. Viera je povrchná a nemá korene.“

Ja: „Drahý Bože, už nemôžem ďalej písať. Prosím, odpusť mi.“ Spasiteľ ma požehnal.

O 10.00 hod. svätá omša v Rote, v kostole bolo málo ľudí

13.00 hod. ruženec a pobožnosť.

5. 10. 1992 – pondelok

9.00 hod. v ordinácii

modlitebné stretnutie!

Od dnešného rána mám silné bolesti hlavy. Povedala som Spasiteľovi, že ich obetujem za obrátenie hriešnikov a spásu duší. Ďalej som povedala, že mi nemusí tieto bolesti odoberať. Potom som sa zjednotila so Spasiteľom. Teraz som cítila teplo v srdci. Je to príjemný pocit. Cítim, že Pán je so mnou.

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, som s tebou. Za duše je potrebné veľa odčiniť. Moja dcéra, potrebujem od teba...“

Ja: „Môj Pane a Bože, môj milovaný Ježišu. Dám ti to, čo potrebuješ, hoci neviem, čo odo mňa potrebuješ.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, potrebujem tvoj zrak.“ Ja: „Čo to má znamenať?“

Spasiteľ: „Na istý čas nebudeš môcť vidieť.“ Ja:

„Drahý Bože, budem potom slepá?“ Spasiteľ: „Nie duchovne slepá.“

Ja: „Ó, môj Pane, to musí byť strašné.“ Spasiteľ: „Budem s tebou.“

Ja: „Áno, môj Pane, môžeš mať môj zrak. Kedy sa to stane? Bude to pred vytvorením alebo po vytvorení stigiem? Môžem to vedieť?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, stane sa to vtedy, keď to budem chcieť.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, nech sa stane, kedy budeš chcieť.“

Myslela som si, že nemám nikoho, kto by sa o mňa staral.

Spasiteľ: „Budeš mať niekoho.“

Ja: „Bude táto slepota trvať dlho?“ Spasiteľ:

„Určitý čas.“

Ja: „Ale ty odo mňa žiadaš veľa.“

Spasiteľ: „Je to pre tvoj pokrok.“

Ja: „Drahý Bože, keď si so mnou, nemusím sa ničoho báť. Ty sa o mňa postaráš.“

Spasiteľ: „Tak je to správne.“

Ja: „Áno, môj Pane, súhlasím.“ Spasiteľ:

„Žehnám ti, moja dcéra.“

Spasiteľ ma požehnal.

11:45 – Milý Bože, prosím, zbav ma obáv, že oslepnem. Nechcem na to ani pomyslieť, aké to bude.

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, ja ti to vezmem.“ Ja: „Môj

Pane a Bože, ďakujem ti.“

18.00 hod. Ruženec a svätá omša v kostole Rot.

20.00 hod. Modlitebná skupina!

10. 6. 1992 – utorok

9.00 hod. v ordinácii

Lekárskeho združenia!

Spasiteľ: „Píš, moja milovaná dcéra, chcem, aby si písala. Teší ma, že si sa ku mne obrátila. Tvoje srdce je teraz plné lásky. Moja dcéra, túto lásku ti nikto nemôže vziať, pokiaľ k tomu nedáš svoj súhlas. Buď opatrná.“

Ja: „Môj milujúci Otče, môj milovaný Duchu Svätý, môj milovaný Ježišu. Prosím ťa o milosť.

Zachovaj mi lásku, ktorú si mi dal. Nedovoľ, aby som viedla zbytočné rozhovory. Nech hovorím a mlčím, keď chceš. Nech milujem tam, kde sa môj duch bráni.

Nech milujem všetkých tvojím srdcom, ktoré je takým horúcim ohňom lásky. Nech najprv hľadám chyby u seba, skôr než budem súdiť druhých.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, hovoríš zo srdca, ktoré mi patrí. Moja milovaná dcéra, niečo sa na teba chystá.“

Ja: „Môj Pane a Bože, mám sa nad tým zarmútiť? Nevieť však nad čím. Prosím, povedz mi to.“ Potom som sa modlila: „Príď, Duchu Svätý, príď cez nepoškvrnené srdce Márie, tvojej tak milovanej nevesty, a povedz mi, čo mám napísať. Som pripravená napísať to, čo mi vnukneš. Či budem zarmútená, alebo nie, urobím to, čo chceš.“

Stále som nič nepočula.

Ja: „Hovor, môj Pane a Bože, tvoja služobnica počúva.“ Spasiteľ: „Čaká ťa veľa smútku.“

Ja: „Môj milý Bože, čo znamená veľa?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, musíš všetko zničiť. Modli sa za svoju rodinu.“

Ja: „Môj Pane a Bože, zachráň ich všetkých, milujem ich. Prosím, nenechaj nikoho zahnúť.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, oni sa nechcú obrátiť.“

Ja: „Pane, som pripravená trpieť za nich, ale len ak to chceš ty. Lebo ty poznáš ich srdcia, ja však nie.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, páči sa mi, čo si povedala. Stane sa tak, ako chcem ja. Moja milovaná dcéra, zapíš si ešte niečo. Vojna v Srbsku bude čoskoro. Modli sa, aby nepriateľ oslabil.“

Ja: „Budem sa modliť za tieto veci.“

Ja: „Môj Pane a Bože, keď som včera v modlitebnej skupine kľáčala pred tebou a modlila sa k tebe, cítila som v srdci neustály oheň. Bol dosť silný. Myslela som si, že vnútri horím.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, to som bol ja.“

Ja: „Drahý Bože, má to pre mňa nejaký význam?“

Spasiteľ: „Aby si zniesol smútok, ktorý ťa čaká. Odmeňujem svoje deti dobrou odmenou za dobré skutky.“

Spasiteľ ma požehnal.

18.00 hod. Ruženec a svätá omša v Rote.

7.10.1992 – streda

8.15 hod. v ordinácii

modlitebné stretnutie!

Spasiteľ: „Si môj klenot, moja dcéra.“

Ja: „Pane, to som už raz napísala.“

Spasiteľ: „Napíš to, tvoje starosti sú mojimi starosťami, moja dcéra.“ Ja:

„Je moja duša taká čistá, že ju môžeš nazvať klenotom?“ Spasiteľ:

„Áno, moja dcéra.“

Ja: „Je to taký krásny pocit vo mne. Verím, že čistota duše je Božie kráľovstvo.“ Spasiteľ: „S čistou dušou môžem robiť, čo chcem.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si: So slepotou je to tak. Budeš vidieť svojím srdcom. Uvidíš viac ako ostatní ľudia svojimi očami.“

Zrak je svetský, svetlo srdca je nebeské. Toto svetlo môže dať len ja. Preto ti žiadny lekár neuverí. Všetko, čo uvidíš, musíš rozprávať.

Kňaz to zapíše. Nebudeš hovoriť ty, ale ja budem hovoriť za teba. Moja dcéra, buď presvedčená, že svetlo v srdci má väčšiu hodnotu ako zrak.“

Ja: „Pane, teraz tomu lepšie rozumiem. Ďakujem ti, že si mi to povedal.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, ešte niečo od teba potrebujem.“

Ja: „Áno, môj Pane, ak ti to môžem dať, môžeš to mať.“

Spasiteľ: „Potrebujem tvoje ruky. Tvojimi rukami budem liečiť duše.“ Ja: „Ó, môj Pane, čo to všetko so mnou robíš. Niečo také si nedokážem predstaviť.“

„Ale ak si vo mne, verím, že sa niečo také môže stať. Pane, nech sa stane nie moja vôľa, ale tvoja vôľa. Keď ide o spásu duší, už teraz máš moje ruky.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, to bolo to, čo som od teba ešte potreboval. Uzdravenia sa budú diať vtedy, keď to budem chcieť ja. Nie keď to budú chcieť ľudia.“

Pán ma požehnal a povedal:

„Chod' v pokoji, moja dcéra, a maj vo mňa dôveru.“

19.00 hod. Ruženec a svätá omša v kaplnke sv. Rocha.

10. 8. 1992 – štvrtok

Archív 10:15

Modlitebné

združenie!

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, je ticho.“

Ja: „Ježišu, Synu živého Boha, môj Ženích, čo mám napísať?“ Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, slovo za slovom.“

Ja: „Áno, môj Pane.“

Spasiteľ: „Rany, ktoré dostaneš, prídu nečakane.“ Ja: „Takže nebudem vedieť deň ani hodinu, kedy prídu?“ Spasiteľ: „Moja dcéra, to určujem ja.“

Ja: „Môžem potom ešte ísť do Regensburgu?“

Spasiteľ: „Áno, môžeš ešte ísť. Moja dcéra, Satan je teraz veľmi silný. Nemôže ti nič urobiť, ak zostaneš silná. Urobí všetko, aby si nepísala. Moja dcéra, snaž sa a píš ďalej. On bude čoskoro porazený. Nie všetky moje deti ho počúvajú.“

Táto malá skupina mojich detí ho porazí.“ Ja:

„Musím ešte niečo napísať?“

Spasiteľ: „Áno, napíš ešte niečo. Úrad je pripravený s tebou hovoriť. Dobre počúvaj môj hlas. Moja dcéra, drž sa toho, čo si napísala. Som s tebou. Zahanbím tých veľkých. Tí veľkí budú preosievaní.“

Ja: „Kto sú tí veľkí?“

Spasiteľ: „Politici a biskupi, oni sú zodpovední za chaos na tomto svete. Napíš, moja dcéra, žiadam ťa, aby si išla za kňazom Vogtom. Povedz mu, nech sa s veriacimi pred svätou omšou modlí ruženec. Povedz mu to, ja som to žiadal.“

Ja: „A čo ak povie, že nemôže?“ Spasiteľ: „To nechaj na mňa.“

Ja: „Drahý Bože, kedy chceš, aby som za ním išla?“ Spasiteľ:

„Chod' za ním ešte dnes.“

Ja: „Mám mu povedať ešte niečo, okrem toho, že má modliť ruženec?“ Nedostal som žiadnu odpoveď.

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, ešte dnes za ním pôjdem a poviem mu, čo si mi povedal.“

Cestou do Rotu som sa modlil ruženec za kňaza.

O 16.10 hod. som sa krátko pomodlil v kostole v Rot.

O 16.15 hod. som bol u farára Vogta.

Povedal som mu, čo od neho Spasiteľ žiada.

On znova povedal to isté: „Ako to mám zvládnuť s ministrantmi?“ Povedal som mu: „U Boha je všetko možné.“

Ešte som mu povedal: „Na ich mieste by som urobil to, čo od nich žiada Spasiteľ.“ Bol vnútorne nepokojný. Nebolo mu to po chuti. Dalo sa to vidieť aj na jeho tvári. Ešte som ho poprosil o požehnanie a potom som odišiel.

18.00 hod. Ruženec a svätá omša v Rote.

Pán farár Vogt na konci omše pred Najsvätejšou modlil jednu desiatku ruženca.“

9. 10. 1992 – piatok v

ordinácii Lekárskeho združenia!

Spasiteľ: „Moja dcéra, daj pozor, všetko, čo si napísala, nedávaj žiadnemu biskupovi na prečítanie. Môžeš im to povedať, ale spisy si máš uchovať. Keď bude kniha vytlačená, potom si ju môžu prečítať. Píš, moja dcéra, otec Gebhard Heyder ti povie to, čo mu vnuknem. Urob to, čo ti povie. Je to moja vôľa.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, urobím to. Milý Bože, chcela by som sa ťa ešte opýtať, či bolo správne to, čo som povedala farárovi Vogtovi?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, začiatok je dobrý.“

Ja: „Spýtala som sa Spasiteľa, či mi nemá čo povedať, čo mám povedať farárovi Gebardovi Heyderovi.“

Spasiteľ: „Ale áno! Môžeš mu povedať, že všetko, čo doteraz urobil, bolo mojou vôľou. Povedz mu ešte niečo: Jeho práca sa mi páči. Práca, ktorú doteraz vykonal, je dobrá.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože, všetko mu odovzdám.“

Ja: „Drahý Bože, cítim v srdci niečo veľmi horúce. Je to len moja predstava?“

Spasiteľ: „Nie, moja dcéra, to je moja milosť. Je to môj dar pre teba.“

Ja: „Drahý Bože, ak mi dávaš takýto dar, určite ma niečo čaká. Pane, chcela by som mať ešte viac tejto lásky pre kňazov.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, páči sa mi, čo si povedala.“

Pros o veľa lásky pre kňazov. Moja dcéra, milujem ťa, zapíš si to.“

Môj milovaný Ježišu, teraz ťa tak veľmi milujem. Táto láska je vo mne silnejšia ako zvyčajne. Ďakujem ti, môj Pane a Bože, za toľko milosti, ktorú si mi daroval. Spasiteľ ma požehnal a povedal: „Chod' v pokoji, moja milovaná dcéra.“
18.00 hod. Ruženec a svätá omša v Rote.

10.10.1992 Sobota

07.00 hod. svätá omša v kaplnke sv. Rocha

11.30 – 12.00 hod. doma

modlitebné stretnutie!

Spasiteľ: „Počúvaj dobre, moja dcéra, na určitý čas ti darujem svoju milosť uzdravovať.“ Ja:

„Nie, Pane, počula som niečo zle. Prosím, povedz mi to ešte raz.“

Spasiteľ zopakoval to isté po druhýkrát. Nerozumiem tomu. Nie je mi to po chuti, lebo som nič.“

Spasiteľ: „V tebe budem liečiť.“

Ja: „Môj Pane a Bože, aké uzdravenie to bude?“

Spasiteľ: „Toto uzdravenie nechaj na mňa. Si mojim nástrojom, moja dcéra. Píš, moja dcéra, veľmi sa mi páči spôsob, akým zaobchádzaš s ľuďmi.“

Ja: „Drahý Bože, niektorí ľudia mi hovoria, že som prísna.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, nepočúvaj ostatných, chcem, aby si zostala taká, aká si.“ Ja: Spasiteľ ma požehnal.

11.10.1992 nedeľa

8.00 hod. Parkovisko Donau – Regensburg v karavane „Salve Regina.

Modlitebné združenie!“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Chcem, aby si písala.“

Ja: „Neviem, čo mi Spasiteľ teraz chce povedať. Čakám na slovo. Slovo neprichádza hneď. Chvíľu som strávila v tichu.“

Spasiteľ: „Otec Gebhard Heyder je ešte dnes s tebou. Potom príde ku mne.“ Ja:

„Som s ním teda naposledy?“

Spasiteľ: „Áno.“

Ja: „To ma veľmi ťažko zasahuje. Plakala som. Môj Pane a Bože, potom už nebudem mať kňaza.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, jeden príde do Rotu.“

04.10.1992 – nedeľa

7.30 – 9.00

Modlitebné stretnutie!

Najprv modlitba pred sochou Panny Márie.

Potom opäť stretnutie v kuchyni, kde som dostala posolstvo od Spasiteľa: Spasiteľ: „Moja dcéra, prajem si, aby si písala. Prijal som tvoju lásku ku mne. Nie je to lichotivá láska.“

Ja: „To mám napísať?“

Spasiteľ: „Áno, píš. Páčilo sa mi, ako si sa dnes modlila. Pokračuj tak ďalej. Teší ma, že chodíš za otcom Gebhardom. Je to aj moje želanie. Budem k tebe opäť hovoriť prostredníctvom neho. Maj v neho dôveru. Moja dcéra, teší ma obzvlášť, že si prijala tieto utrpenia. Skúška sa chýli ku koncu.“

Ja: „Drahý Bože, vysvetli mi to trochu podrobnejšie.“

Spasiteľ: „Si skúšaná, moja dcéra, pre utrpenia, ktoré ťa čakajú. Moja dcéra, miluj ma naďalej tak ako doteraz. Darujem ti ešte viac svojej lásky. Žiadaš si stále viac a ja ti budem dávať stále viac.“

Ja: „Drahý Bože, chcel by som sa ťa ešte na niečo opýtať: Už niekoľko mesiacov ma bolí rameno a ľavá ruka. Nepomáha žiadna masť ani solné kúpele. Sú tieto bolesti od teba, alebo si ich môžem nechať liečiť u lekárov v nemocnici?“

Spasiteľ: „Ani v nemocnici ti nikto nedokáže pomôcť. Tieto bolesti sú odo mňa. Sú predzvesťou utrpenia, ktoré ťa ešte čaká.“

Spasiteľ: „Dala si mi svoje zdravie, moja dcéra.“

Ja: „Nech je tak, ako chceš. Obetujem ti tieto bolesti za obrátenie hriešnikov a za spásu duší.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, búrky, ktoré ešte prídu, spôsobia veľké škody. Modlite sa za tieto veci. Bude veľa nových vojen. Ľudia sa stali vlašnými. Nepoznali svojho Otca. Uprednostnili svetské veci, ale svetské veci ich nemôžu zachrániť. Príroda sa bráni proti svojim hriešnikom. Moja dcéra, veľká choroba, ktorá vypukne, je na začiatku. Táto choroba pohltí krajiny. Na túto chorobu neexistuje liek. Pochytáva bohatých i chudobných, zlých i dobrých.

Ľudí prepadne náhle. Nikto sa pred ňou nemôže skryť

ani sa jej vyhnúť. Prichádza tam, kam chcem ja. Zničí mnoho národov na zemi. Ja: „Má táto choroba nejaký názov?“

Spasiteľ: „Je to nová choroba. Ešte nemá meno, ale dostane ho. Moja dcéra, musíš sa veľa modliť.“

Ja: „Môžem to prečítať mojej modlitebnej skupine?“

Spasiteľ: „Kniha sa musí napísať čo najskôr, aby si ju všetci mohli prečítať. Ak im teraz niečo povieš, neuveria ti. Počúvajú len to, čo hovorí väčšina ľudí; uveria tomu až vtedy, keď to uvidia. Ich viera je povrchná a nemá korene.“

Ja: „Drahý Bože, teraz už nemôžem písať. Prosím, odpusť mi.“ Ja: Spasiteľ ma požehnal...

10.00 hod. svätá omša v Rote, v kostole bolo málo ľudí

13.00 hod. ruženec a pobožnosť.

5. 10. 1992 – pondelok

9.00 hod. v ordinácii
lekárskeho združenia
modlitbové stretnutie!

Od dnešného rána mám silné bolesti hlavy. Povedal som Spasiteľovi, že ich obetujem za obrátenie hriešnikov a spásu duší. Ďalej som povedal, že mi tú bolesť nemusí odoberať.

Potom som sa zjednotila so Spasiteľom. Teraz som cítila teplo v srdci. Je to príjemný pocit.

Cítim, že Pán je so mnou.

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, som s tebou. Za duše sa musí veľa odčiniť. Moja dcéra, potrebujem od teba...“

Ja: „Môj Pane a Bože, môj milovaný Ježišu. Dám ti to, čo potrebuješ, hoci neviem, čo odo mňa potrebuješ.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, potrebujem tvoj zrak.“ Ja: „Čo to má znamenať?“

Spasiteľ: „Istý čas nebudeš môcť vidieť.“ Ja: „Drahý Bože, budem potom slepý?“ Spasiteľ: „Nie duchovne slepý.“

Ja: „Ó, môj Pane, to musí byť strašné.“ Spasiteľ: „Budem s tebou.“

Ja: „Áno, môj Pane, môžeš mať môj zrak. Kedy sa to stane? Bude to pred vtlačením alebo po vtlačení stigiem? Môžem to vedieť?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, stane sa to vtedy, keď to budem chcieť.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, nech sa stane, kedy budeš chcieť.“

Myslela som si, že nemám nikoho, kto by sa o mňa staral.

Spasiteľ: „Budeš mať niekoho.“

Ja: „Bude táto slepota trvať dlho?“ Spasiteľ:

„Určitý čas.“

Ja: „Ale to odo mňa žiadaš veľa.“

Spasiteľ: „Je to pre tvoj pokrok.“

Ja: „Drahý Bože, keď si so mnou, nemusím sa ničoho báť. Ty sa o mňa postaráš.“

Spasiteľ: „Tak je to správne.“

Ja: „Áno, môj Pane, súhlasím.“ Spasiteľ:

„Žehnám ti, moja dcéra.“

Ja: Spasiteľ ma požehnal...

11:45 – Milý Bože, prosím, zbav ma obáv, že oslepnem. Nechcem na to ani pomyslieť, ako to bude.

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, ja ti to vezmem.“ Ja: „Môj

Pane a Bože, ďakujem ti.“

18.00 hod. Ruženec a svätá omša v kostole Rot.

20.00 hod. Modlitebná skupina!

06.10.1992 – utorok

9.00 hod. v ordinácii

Lekárskeho združenia!

Spasiteľ: „Píš, moja milovaná dcéra, chcem, aby si písala. Teší ma, že si ku mne prehovorila. Tvoje srdce je teraz plné lásky. Moja dcéra, túto lásku ti nikto nemôže vziať, pokiaľ k tomu nedáš svoje súhlasné slovo. Buď opatrná.“

Ja: „Môj milujúci Otče, môj milovaný Duchu Svätý, môj milovaný Ježišu. Prosím ťa o milosť.

Zachovaj mi lásku, ktorú si mi dal. Nedovoľ, aby som viedla zbytočné rozhovory. Nech hovorím a mlčím, keď chceš. Nech milujem tam, kde sa môj duch bráni.

Nech milujem všetkých tvojím srdcom, ktoré je takým horúcim ohňom lásky. Nech najprv hľadám chyby u seba, skôr než budem súdiť druhých.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, hovoríš zo srdca, ktoré mi patrí. Moja milovaná dcéra, niečo sa na teba chystá.“

Ja: „Môj Pane a Bože, mám sa nad tým zarmútiť? Nevieť však nad čím. Prosím, povedz mi to.“

Potom som sa modlila: „Príď, Duchu Svätý, príď cez nepoškvrnené srdce Márie, tvojej tak milovanej nevesty, a povedz mi, čo mám napísať. Som pripravená napísať to, čo mi vnukneš. Či budem zarmútená, alebo nie, urobím to, čo chceš.“

Stále som nič nepočula.

Ja: „Hovor, môj Pane a Bože, tvoja služobnica

počúva.“ Spasiteľ: „Čaká ťa veľa smútku.“

Ja: „Môj milý Bože, čo znamená veľa?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, musíš všetko zničiť. Modli sa za svoju rodinu.“

Ja: „Môj Pane a Bože, zachráň ich všetkých, milujem ich. Prosím, nenech nikoho zahynúť.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, oni sa nechcú obrátiť.“

Ja: „Pane, som pripravená trpieť za nich, ale len ak to chceš ty. Lebo ty poznáš ich srdcia, ja však nie.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, páči sa mi, čo si povedala. Stane sa tak, ako chcem ja. Moja milovaná dcéra, zapíš si ešte niečo. Vojna v Srbsku bude čoskoro. Modli sa, aby nepriateľ oslabil.“

Ja: „Budem sa modliť za tieto veci.“

Ja: „Môj Pane a Bože, keď som včera v modlitebnej skupine kľáčala pred tebou a modlila sa k tebe, cítila som v srdci neustály oheň. Bol dosť silný. Myslela som si, že vnútri horím.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, to som bol ja.“

Ja: „Drahý Bože, má to pre mňa nejaký význam?“

Spasiteľ: „Aby si zniesol smútok, ktorý ťa čaká. Odmeňujem svoje deti dobrou odmenou za dobré skutky.“

Ja: Spasiteľ ma požehnal...

18.00 hod. Ruženec a svätá omša v Rote.

7. 10. 1992 – streda

8.15 hod. v ordinácii

modlitebné stretnutie!

Spasiteľ: „Si môj klenot, moja dcéra.“

Ja: „Pane, to som už raz napísala.“

Spasiteľ: „Napíš to, tvoje starosti sú mojimi starosťami, moja dcéra.“ Ja:

„Je moja duša taká čistá, že ju môžeš nazvať klenotom?“ Spasiteľ:

„Áno, moja dcéra.“

Ja: „Je to taký krásny pocit vo mne. Verím, že čistota duše je Božie kráľovstvo.“ Spasiteľ: „S čistou dušou môžem robiť, čo chcem.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si: So slepotou je to tak. Budeš vidieť svojím srdcom. Uvidíš viac ako ostatní ľudia svojimi očami.“

Zrak je svetský, svetlo srdca je nebeské. Toto svetlo môže dať len ja. Preto ti žiadny lekár neuverí. Všetko, čo uvidíš, musíš rozprávať.

Kňaz to zapíše. Nebudeš hovoriť ty, ale ja budem hovoriť za teba. Moja dcéra, buď presvedčená, že svetlo v srdci má väčšiu hodnotu ako zrak.“

Ja: „Pane, teraz tomu lepšie rozumiem. Ďakujem ti, že si mi to povedal.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, ešte niečo od teba potrebujem.“

Ja: „Áno, môj Pane, ak ti to môžem dať, môžeš to mať.“

Spasiteľ: „Potrebujem tvoje ruky. Tvojimi rukami budem liečiť duše.“ Ja: „Ó, môj Pane, čo to všetko so mnou robíš. Niečo také si nedokážem predstaviť.“

„Ale ak si vo mne, verím, že sa niečo také môže stať. Pane, nech sa stane nie moja vôľa, ale tvoja vôľa. Keď ide o spásu duší, už teraz máš moje ruky.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, to bolo to, čo som od teba ešte potreboval. Uzdravenia sa budú diať vtedy, keď to budem chcieť ja. Nie keď to budú chcieť ľudia.“

Pán ma požehnal a povedal:

„Chod' v pokoji, moja dcéra, a maj vo mňa dôveru.“

19.00 hod. Ruženec a svätá omša v kaplnke sv. Rocha.

10. 8. 1992 – štvrtok

Archív 10:15

Modlitebné

združenie!

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, je ticho.“

Ja: „Ježišu, Synu živého Boha, môj Ženích, čo mám napísať?“ Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, slovo za slovom.“

Ja: „Áno, môj Pane.“

Spasiteľ: „Rany, ktoré dostaneš, prídu nečakane.“ Ja: „Takže nebudem vedieť deň ani hodinu, kedy prídu?“ Spasiteľ: „Moja dcéra, to určujem ja.“

Ja: „Môžem potom ešte ísť do Regensburgu?“

Spasiteľ: „Áno, môžeš ešte ísť. Moja dcéra, Satan je teraz veľmi silný. Nemôže ti urobiť nič, ak zostaneš silná. Urobí všetko, aby si nepísala. Moja dcéra, snaž sa a píš ďalej. On bude čoskoro porazený. Nie všetky moje deti ho počúvajú. Táto malá skupina mojich detí ho porazí.“

Ja: „Musím ešte niečo zapísať?“

Spasiteľ: „Áno, napíš ešte niečo. Úrad je pripravený s tebou hovoriť. Dobre počúvaj môj hlas. Moja dcéra, drž sa toho, čo si napísala. Som s tebou. Zahanbím tých veľkých. Tí veľkí budú preosievaní.“

Ja: „Kto sú tí veľkí?“

Spasiteľ: „Politici a biskupi, oni sú zodpovední za chaos na tomto svete. Napíš, moja dcéra, žiadam ťa, aby si išla za kňazom Vogtom. Povedz mu, nech sa s veriacimi pred svätou omšou modlí ruženec. Povedz mu to, ja som to žiadal.“

Ja: „A čo ak povie, že nemôže?“ Spasiteľ: „To nechaj na mňa.“

Ja: „Drahý Bože, kedy chceš, aby som za ním išla?“ Spasiteľ: „Chod' za ním ešte dnes.“

Ja: „Mám mu povedať ešte niečo, okrem toho, že má modliť ruženec?“ Nedostal som žiadnu odpoveď.

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, ešte dnes za ním pôjdem a poviem mu, čo si mi povedal.“

Cestou do Rotu som sa modlila ruženec za kňaza.

O 16.10 hod. som sa krátko pomodlil v kostole v Rot.

O 16.15 hod. som bol u farára Vogta.

Povedal som mu, čo od neho Spasiteľ žiada.

On znova povedal to isté: „Ako to mám zvládnuť s ministrantmi?“ Povedal som mu: „U Boha je všetko možné.“

Ešte som mu povedal: „Na ich mieste by som urobil to, čo od nich žiada Spasiteľ.“ Bol vnútorne nepokojný. Nebolo mu to po chuti. Dalo sa to vidieť aj na jeho tvári. Ešte som ho poprosil o požehnanie a potom som odišiel.

18.00 hod. Ruženec a svätá omša v Rote.

Pán farár Vogt na konci omše pred Najsvätejšou modlil jednu desiatku ruženca.“

9.10.1992 – piatok

V ordinácii

lekárskeho

zdrúženia!

Spasiteľ: „Moja dcéra, daj pozor, aby si nič z toho, čo si napísala, nedala žiadnemu biskupovi na prečítanie. Môžeš im to rozprávať, ale spisy si máš uchovať. Keď bude kniha vytlačená, potom si ju môžu prečítať.“

„Napíš, moja dcéra, otec Gebhard Heyder ti povie to, čo mu vnuknem. Urob to, čo ti povie. Je to moja vôľa.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, urobím to. Milý Bože, chcela by som sa ťa ešte opýtať, či bolo správne to, čo som povedala farárovi Vogtovi?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, začiatok je dobrý.“

Ja: „Spýtala som sa Spasiteľa, či mi nemá čo povedať, čo mám povedať farárovi Gebardovi Heyderovi.“

Spasiteľ: „Ale áno! Môžeš mu povedať, že všetko, čo doteraz urobil, bolo podľa mojej vôle. Povedz mu ešte niečo: Jeho práca sa mi páči. Práca, ktorú doteraz vykonal, je dobrá.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože, všetko mu odovzdám.“

Ja: „Drahý Bože, cítim v srdci niečo veľmi horúce. Je to len moja predstava?“

Spasiteľ: „Nie, moja dcéra, to je moja milosť. Je to môj dar pre teba.“

Ja: „Drahý Bože, keď mi dávaš takýto dar, určite ma niečo čaká. Môj Pane, chcela by som mať ešte viac tejto lásky pre kňazov.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, páči sa mi, čo si povedala. Pros o veľa lásky pre kňazov. Moja dcéra, milujem ťa, zapíš si to.“

Ja: „Môj milovaný Ježišu, teraz ťa tak veľmi milujem. Láska je vo mne silnejšia ako zvyčajne. Ďakujem ti, môj Pane a Bože, za toľko milosti, ktorú si mi daroval.“

Ja: Spasiteľ ma požehnal a povedal ďalej: „Chod' v pokoji, moja milovaná dcéra.“

18.00 hod. Ruženec a svätá omša v Rote.

10.10.1992 – sobota

07.00 hod. svätá omša v kaplnke sv. Rocha

11.30 – 12.00 hod. doma

modlitebné stretnutie!

Spasiteľ: „Počúvaj ma dobre, moja dcéra, na určitý čas ti darujem svoju milosť uzdravovať.“ Ja:

„Nie, Pane, snád' som sa zle počula. Prosím, povedz mi to ešte raz.“

Spasiteľ zopakoval to isté po druhýkrát.

Ja: „Nerozumiem tomu. Nie je mi to po chuti, lebo som nič.“ Spasiteľ: „Budem v tebe liečiť.“

Ja: „Môj Pane a Bože, aké to bude uzdravenie?“

Spasiteľ: „Tieto uzdravenia nechaj na mňa. Si mojím nástrojom, moja dcéra. Píš, moja dcéra, spôsob, akým zaobchádzaš s ľuďmi, sa mi veľmi páči.“

Ja: „Drahý Bože, niektorí ľudia mi hovoria, že som prísna.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, nepočúvaj ostatných, chcem, aby si zostala taká, aká si.“ Ja: Spasiteľ ma požehnal...

11.10.1992 – nedeľa

8.00 hod. Parkovisko Donau – Regensburg v obytnom aute „Salve

Regina“. Modlitebné združenie!

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Chcem, aby si písala.“

Ja: Nevie, čo mi Spasiteľ teraz chce povedať. Čakám na slovo. Slovo neprichádza hneď. Chvíľu som strávila v tichosti.

Spasiteľ: „Otec Gebhard Heyder je ešte dnes s tebou. Potom príde ku mne.“ Ja:

„Som s ním teda naposledy?“

Spasiteľ: „Áno.“

Ja: „To ma veľmi ťažko zasiahlo. Plakala som. Môj Pane a Bože, potom už nebudem mať kňaza.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, jeden príde do Rotu.“

Ja: „To nemusím otcovi Gebhardovi Heyderovi hovoriť, že si ho vezmeš.“ Spasiteľ:

„Nie, on to vie.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, včera večer som cítila, že sa na neho niečo také chystá. Drahý Bože, chceš, aby som si ešte niečo zapísala?“

Spasiteľ: „Áno, napíš ešte niečo: Všetko, čo ti dnes ešte povie otec Gebhard, si dobre zapamätaj. Nepochybuj, moja dcéra. Ukáž otcovi Gebhardovi priateľskú tvár.“

Ja: „Ako to mám urobiť, keď musím plakať?“ Spasiteľ:

„Dám ti na to milosť.“

Ja: „Dohodla som sa s ním, že sa stretneme tu v karavane Salve Regina o 13.30 hod.

Sľúbil mi, že príde.“

Spasiteľ: „Tak som to chcel. Moja dcéra, teší ma, že máš pátra Gebarda tak rada. Povedz mu, že ho milujem.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, poviem mu to.“ Spasiteľ

ma potom požehnal.

Otec Gebhard prišiel podľa dohody. Strávil som s ním v karavane vyše 4 hodiny. Na záver som sa mu vyspovedal. Prečítal som mu denník, ktorý mi vnukol Spasiteľ. Potvrdil mi, že to pochádza od Spasiteľa a že mám rozhodne pokračovať v písaní toho, čo mi Spasiteľ vnukne. Je pre mňa veľmi ťažké rozlúčiť sa s ním. Povedala som mu, že ho už nevidím a že preto som dnes dopoludnia plakala v kostole. Posilnila som ho, tak ako on mňa. Bolesť sme sa rozlúčili. Cítila som sa, ako keby mi niekto vytrhol kúsok srdca. Celú cestu domov som sa za neho modlila.

Navštívila som svätú omšu v karmelitánskom kostole, kázanie bolo dobré.

12.10.1992 – pondelok

8.30 hod. v ordinácii

Lekárske združenie
modlitebníkov!

Spasiteľ: „Moja dcéra, napíš to: Milujem ťa. Včera nebolo nič zlé, všetko bolo správne. Neboj sa, lebo som bol s vami. Otec Gebhard príde ku mne ešte v týchto dňoch. Je to moja vôľa. Potešilo ma, čo si mu povedala. Dnes o tom bude premýšľať a pochopí to. Má ťa veľmi rád. Včera si mu spôsobil veľkú radosť.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, píš ďalej. Ďalšia veľká katastrofa je priamo za dverami. Postihne mnoho ľudí. Nikto túto katastrofu nedokáže zastaviť. Zanechá po sebe spustošenie. Modlite sa veľa za umierajúcich. Moja dcéra, čaká ťa niečo.“

Ja: „Môj drahý Ježišu, počúvam.“

Spasiteľ: „Rany ti budú vtlačené do tela. Buď pripravená, sú už veľmi blízko. Páči sa mi tvoja odvaha. Je to moja milosť, moja dcéra.“

Ja: „Môj Pane a Bože, ďakujem ti za túto milosť. Môžeš mi, prosím, niečo povedať? Čo tým myslíš, keď mi hovoríš: Buď pripravená!“

Spasiteľ: „Musíš veľa odčiniť, aby bolo zachránených mnoho duší.“

Ja: „Áno, môj Pane, rozumiem. S tvojou milosťou to urobím.“

Spasiteľ: „Utrpenia zmierenia budú na začiatku neznesiteľné. Tak to musí byť. Nikto sa nemôže chváliť ranami a nikto ich nemal rád. Len moja láska ich môže udržať.“

Nemusíš počúvať ostatných, keď ti mnohí hovoria, že sa chváliš ranami, lebo nebudeš nosiť rukavice. Nečistý duch je ten, kto ti vkladá tieto slová do úst.“

Spasiteľ: „Otec Gebhard spoznal, že dostaneš stigmy, lebo som mu dal svoje svetlo. Bez môjho svetla nikto nemôže nič spoznať.“

Ja: „Môj Pane a Bože, všetko, čo ma čaká, vkladám prostredníctvom Nepoškvrneného srdca Panny Márie do tvojich rúk. Urob, ako chceš, som tvoja služobnica, nech sa mi stane podľa tvojho slova.“

Spasiteľ: „Žehnám ti, moja dcéra.“

Spasiteľ ma požehnal.

18.00 hod. svätá omša a ruženec v Rot

20.00 hod. modlitebná skupina

13.10.1992 – utorok

8.30 hod. Lekárska
ordinácia Modlitebné
združenie!

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, zapíšeš si to, rany, ktoré dostaneš, musíš spočiatku uchovávať v tichosti. Ja k tebe privediem ľudí. Nie všetci, ktorí k tebe prídu, sú modliaci sa.“

Mnohí z nich odídu. Moje ovce počúvajú môj hlas, neboj sa, ak bude v tvojich modlitebných skupinách na istý čas menej ľudí.“

Ja: „Áno, môj Pane, urobím to, čo si povedal na začiatku. Na začiatku budem svoje rany uchovávať v tichosti.“

Spasiteľ: „Na začiatku potrebuješ veľa pokoja. Nepokoj ľudí ti môže ublížiť. Moja dcéra, buď pripravená na to, čo ťa čaká. Páči sa mi tvoja láska ku mne.“

Napíšeš ešte niečo, moja dcéra. Rany sú moje znamenia a len ja ich môžem vtlačiť. Nikto ich nemôže napodobniť. Môžu zmiznúť, kedy chcem, môžu aj zostať tak dlho, ako chcem. Rany, ktoré dostaneš, zostanú tak dlho, ako chcem. Rany majú určitú veľkosť a hĺbku.“

Súhlasia s mojimi na Golgote. Pri vtlačení pocítiš veľkú bolesť. Modli sa, aby si túto bolesť dokázal zniesť. Maj trpezlivosť so všetkým, čo ťa čaká. Trpezlivosť je veľká cnosť.“

Ja: „Pane, prosím, udel mi veľkú milosť, trpezlivosť a vytrvalosť, aby som to znášal s tebou a s ostatnými ľuďmi.“

Spasiteľ ma požehnal.

18.00 hod. svätá omša a ruženec v Rote.

14.10.1992 – streda

8.30 hod. v ordinácii
modlitebné stretnutie!

Spasiteľ: „Moja dcéra, túžiš po veľkej láske a ja ti ju dám. Veľa lásky znamená veľa utrpenia. Chceš to, moja dcéra?“

Ja: „Moja veľká láska, s tebou áno, lebo ťa milujem nadovšetko a ty si všetkým vo mne.

Mám veľkú túžbu po spáse duší. Cesta k tebe vedie cez kríž k svetlu. V kríži je spása, nádej a život. V kríži je spása sveta.

Pane, patrím celá tebe, urob so mnou, čo chceš.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, budeš veľa trpieť.“

Ja: „Môj Pane a Bože, môj milovaný Ženích, budem ťa aj veľmi milovať. Lebo utrpenie s tebou sa premení na lásku a láska je silnejšia ako všetky utrpenia sveta!“

Spasiteľ: „Moja dcéra, príde čas, keď budú ľudia trpieť proti svojej vôli. Človek, ktorý sa bráni prijatť môj kríž, nemôže byť mojim učeníkom. Len skrze môj kríž máte večný život. Milujte každý kríž, aby ste boli prijatí. Budete musieť prijatť mnoho krížov.“

Ja: „Teraz som myslela na bolesť v ľavom ramene a na moje plecia.“

Spasiteľ: „To sú moje utrpenia na zmierenie. Každé utrpenie mi môžeš obetovať, a to tak často, ako chceš. Prináša to ovocie. Musíte mi veľa obetovať, aby ste mali veľa ovocia.

Ja: „Musím ešte niečo zapísať, môj Bože?“ Spasiteľ: „Áno,

utrpenia, ktoré dostaneš, sú nevyliciteľné.“ Ja: „Ako to myslíš, Pane?“

Spasiteľ: „Lekári ťa nedokážu vyliečiť. Bez utrpenia budeš v inom svete.“ Ja: „To znamená, že trpíš so mnou a vo mne. Tak sa od teba neoddelím. Potom si ty trpiaci Ježiš vo mne!“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, tak to je. Spasiteľ ma požehnal.“

19.00 hod. Ruženec a svätá omša v kaplnke sv. Rocha

15.10.1992 – štvrtok

V ordinácii
lekárskeho
zjednotenia!

Modlila som sa zo srdca a povedala Spasiteľovi:

Ja: „Pane, chcem ich všetkých milovať tvojou láskou.“

Spasiteľ: „Láska je tu, mali by ste to robiť. Môžete čerpať veľa lásky. Prameň ešte nevyschol, každý môže čerpať toľko, koľko chce. Láska nemá mieru.“

Ja: „Ó, môj Pane, daj mi veľa lásky, aby som ju mohla odovzdávať ďalej. Teraz cítim oheň v mojom srdci.“

Spasiteľ: „To je moja láska.“

Ja: „Tento horúci oheň som v poslednej dobe cítila často. Spasiteľ prichádza ku mne, kedy chce. Tento oheň lásky cítim aj vtedy, keď nie som zjednotená so Spasiteľom. Vtedy cítim, že Spasiteľ je tu. Dôležité je, aby duša bola vždy čistá.“

Spasiteľ: „Moja nevesta, milujem ťa. Nič nás už nemôže rozlúčiť. Si vo mne, moja dcéra. Môžem s tebou robiť, čo chcem.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, môžeš so mnou robiť, čo chceš, máš na to môj súhlas.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, zapíš si: Krvavé utrpenia sa začínajú. Musím teraz začať, lebo mám smäd. Si mojim nástrojom, ktorého sa používam. Zostaň mi verná.“

Ja: „Ó, môj Pane, prosím, udel mi milosť, aby som ti mohla zostať verná. Lebo sama od seba nemôžem nič. Bez tvojej milosti nie som schopná byť ti verná. Môj Pane, doteraz som ti bola verná. Lebo si mi dal cnosť vernosti.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, chcel som vedieť, či si to už zabudla.“

Ja: „Ale Pane, tvoje slovo žije vo mne. Tvoje živé slovo nemôže byť vymazané, ak je človek stále s tebou.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, tak to je. Miluj ma viac, moja dcéra.“

Ja: „Urobím to, môj milý Ženich. Mojm želaním je milovať ťa veľmi. Spasiteľ ma požehnal.

19.00 hod. Ruženec a svätá omša v kaplnke sv. Rocha.

16.10.1992 – piatok

8.30 hod. v ordinácii

Lekárskeho združenia!

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš si to, je to dôležité.“ Ja:

„Áno, môj milý a milosrdný Bože.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, chcem, aby si všetky utrpenia, ktoré budeš mať, obetovala mne za moje zblúdené deti, aby našli cestu späť do otcovského domu.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, urobím to.“

Spasiteľ: „Utrpenia sú už tak blízko, ako keby sa už stali. Moja dcéra, buď pripravená, lebo môžu prísť každú hodinu.“

Ja: „Ale Pane, teraz som v práci. Už ničomu nerozumiem. Ako to mám vôbec pochopiť?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, nemusíš nič chápať. Stačí mi, že ma miluješ. Tvoj rozum je môj rozum.“

Ja: „Áno, môj Pane, jedno viem, že ťa veľmi milujem.“

Spasiteľ: „Zapíš si to, darujem ti veľa lásky. Táto láska ťa posilní a nebudeš mať strach. Moja dcéra, to, čo som začal, aj dokončím. Je mojou vôľou byť v tebe a zostanem v tebe, a tak nebudeš sama. Neopustím ťa. Zostanem v tebe a budem s tebou trpieť. Maj vo mňa veľkú dôveru.“ Ja: „Drahý Bože, neviem, čo mám povedať.“

Spasiteľ: „Nehovor nič, viem, na čo myslíš.“

Ja: „Bude to pre mňa veľmi ťažké, lebo teraz nemám kňaza a s otcom Gebhardom sa už nebudem stretávať. A takého, ako je otec Gebhard, už nemám. Ale mám teba. Ty sám mi stačíš. Ty si najväčší zo všetkých kňazov.

Tým sa budem utešovať.“

Spasiteľ: „Už mám pre teba kňaza. Príde, keď to budem chcieť a keď príde čas.“

Spasiteľ: „Je mojou vôľou, aby si mala duchovného vodcu, ktorý sa o teba postará.“

Ja: „Môj Pane a Bože, ďakujem ti, že predsa len budem mať duchovného vodcu.“ Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, počuješ ma?“

Ja: „Áno.“

Spasiteľ: „Píš ďalej. Oheň mojej lásky ťa očistí. Nech tento oheň horí. To je oheň mojej lásky.“

Spasiteľ ma požehnal.

Celý deň som mala takú veľkú radosť. Moje srdce horelo čistou láskou. Spasiteľ mi daroval toľko milosti. Ale nečistý duch ma niekoľkokrát pokúšal do pokušenia.

18.00 Ruženec a svätá omša v Rot.,

17.10.1992 – sobota

O 7.00 hod. som sa zúčastnil svätej omše v kaplnke sv. Rocha. Po svätej omši som sa ešte asi pol hodiny modlil.

16.30 – 17.45 som sa modlil v kostole v Rot. Dnes som nenapísal žiadne posolstvo.

18.10.1992 – nedeľa

6.30 – 9.00 hod.

modlitebné stretnutie!

Spasiteľ: „Ďakujem ti, moja dcéra, že si so mnou tak dlho rozprávala. To, čo si odporučila svojej nebeskej Matke, som od nej všetko prijal.

Prostredníctvom nej je to najrýchlejšia cesta ku mne. Bola to ona, kto ma najrýchlejšie priviedol k vám. Milujte ju veľmi, lebo jej deti ju milujú len málo.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, píš.“

Ja: „Ježišu, Synu živého Boha, čo mám napísať? Teraz verím všetkému, lebo viem, že som v tebe. Je to nekonečný pokoj, mier, áno, teplo žiari v mojom srdci. Naozaj neviem, čo teraz napíšem. Čakám na hlas, ktorý prijímam vo svojom srdci, lebo to nemá nič spoločné s mojim rozumom. Lebo sa plne sústreďujem na to, čo prijímam vo svojom srdci. Čakám tak dlho, kým zase niečo nepočujem.“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, tak to je, to, čo si napísala. Sama nemôžeš nič. Moja dcéra, napíš: Moja dcéra, čakajú vás ťažké časy.“

Nepriateľ chce odniesť oveľa viac duší ako doteraz. Blížia sa veľké katastrofy. Nemecko je ohrozené veľkou katastrofou. Tentoraz sa stratí veľa duší. Takmer všetky budú stratené. Lebo sa už nemodlia. Duše sú chladné. Dokonca aj biskupi budú stratení.

Ja: „Drahý Bože, určite som to zle zapísala.“

Spasiteľ to zopakoval a povedal to isté ešte raz. Ešte raz ma napomenul, aby som to zapísal.

Spasiteľ: „Vniesli ste zmätok do mojej Cirkvi. A rozptýlili ste moje ovce. Už to nedokážete dať dohromady. Zblúdené deti idú po širokej ceste, rýchlo sa ponáhľajú vpred. Satan ich všetkých zajal. Široká cesta je cestou záhuby. Moja dcéra, maj trpezlivosť s utrpením. Správna hodina ešte nenastala, ale je už pred dverami. Buď pripravená na moje pôsobenie. Musí sa to stať pre môjho Otca, tak ako to chce môj Otec, ja a Duch Svätý. Nič sa nedeje bez našej vôle. Teší ma, moja dcéra, že túžiš trpieť so mnou. To spôsobuje láska, ktorú si odo mňa prijala. A touto láskou ma miluješ.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, napíš ešte niečo. Už dlho nebudeš pracovať v psychiatrickej klinike. Je to moja vôľa. Doma budeš mať čo do činenia s pútnikmi. Mnohí ťa budú prosiť o radu. Buď milá a láskavá ku každému. Väčšina z nich je bezmocná. Mnohí stratili dôveru v kňazov. Musia sa vrátiť späť do kostola. Do kostola svätého Petra. Vypros pre nich veľa lásky. Len láska ich môže zachrániť.“

Ja: „Môj Pane a Bože, pochopila som. Ďakujem ti. Urobím všetko s tvojou milosťou a silou, ktorú mi dávaš.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, milujem ťa. Máš nad sebou veľkú ochranu. Dôveruj tejto ochrane.“

Ja: Spasiteľ ma požehnal.

10.00 hod. svätá omša

13.00 hod. ruženec a pobožnosť.

19.10.1992 – pondelok

V ordinácii
lekárskeho
združenia!

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, zapíš si: Utrpenia, ktoré prežívaš, majú veľkú hodnotu len vtedy, ak si so mnou zjednotená.“

Ja: „Pane, ale ja som s tebou vždy zjednotená.“

Spasiteľ: „Ale môžeš sa odo mňa odvrátiť. Moja dcéra, máš slobodnú vôľu.“

Ja: „Ale Pane, ak ti dám svoju vôľu, nemôžem sa od teba odvrátiť.“ Spasiteľ: „Ak mi dáš svoju vôľu, tak nie.“

Ja: „Môj Pane a Bože, môj Trojjediný Bože, môj milovaný Ježišu. Odovzdávam ti svoju vôľu, aby som sa od teba nikdy neodvrátila, bola spojená s tvojou láskou a vždy plnila tvoju vôľu. Tak si to prajem a tak verím, že svoje utrpenie zjednotím s tebou.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, teší ma, čo si napísala. Napíš to, Trojjediný Boh ťa miluje.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, všetko, čo sa stane, máš najprv povedať mne.“ Ja: „Áno, môj Pane, urobím to.“

Spasiteľ: „Napíš to, moja dcéra, je to dôležité. Moja milovaná dcéra, máš znášať utrpenie tak, ako to chcem ja.“

Ja: „Môj Pane, tomu vôbec nerozumiem.“

Spasiteľ: „Budú dni, keď budeš mať viac či menej bolesti. Bolesť je riadená mnou, preto nemusíš čakať na jej zmiernenie.“

Ja: „Drahý Bože, teraz to už začínam brať vážne. Prosím, daj mi milosť, aby som to, keď to príde, dokázal dobre znášať a aby som na to mal vytrvalosť. Ó, môj Pane a Bože, urob to tak, ako chceš. Tak veľmi ťa milujem. Nedokážem to už vyjadriť slovami, ale to predsa sám vieš. Som pripravená trpieť s tebou. Mám veľkú nádej. V nebi nie je utrpenie. Je mi veľkou radosťou, že s tebou môžem trpieť tu na zemi.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, potešilo ma to od teba počuť.“ Ja:

Spasiteľ ma požehnal.

18.00 hod. Ruženec a svätá omša Červená

20.10.1992 – utorok

V ordinácii Lekárskeho združenia!

Spasiteľ: „Moja dcéra, páči sa mi všetko, čo si doteraz napísala.

Moja dcéra, nepíšeš to, čo chceš ty, ale píšeš to, čo chcem ja. Hlas, ktorý počuješ, je môj hlas. Moja dcéra, nebudeš ľuď

Budú presvedčení, lebo sami nič nepočujú, ale prostredníctvom slov, ktoré vysloviš, spoznajú, že som to ja. To nebudú môcť poprieť. Moja dcéra, buď pripravená, lebo už sa blíži hodina tvojho trvalej utrpenia, ktoré budeš znášať na zemi. Ja som Pán a Boh. Dokončím svoje dielo. Si mojím nástrojom, ktorého sa používam. Moja dcéra, dostaneš moju lásku v hojnosti, lebo ja som láska. Tvoje utrpenie bude mojou láskou.“

Ja: „Spasiteľ ma požehnal.“

18.00 hod. Ruženec a svätá omša Červená

21.10.1992 – streda V

ordinácii Lekárskeho združenia!

Spasiteľ: „Chcem, aby si to zapísala, lebo to budeš neskôr potrebovať.“ Ja: „Môj milý Ježišu, čo mám zapísať?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, je ešte toľko vecí, ktoré treba zapísať.“

Ja: „Pane, budem písať, ale prosím, udel mi milosť, aby som mohla písať viac, a to aj pre Marion, lebo to, čo píšeme, je veľmi málo.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, musíte sa snažiť písať, lebo je mojou vôľou, aby sa písalo rýchlo. Milosť písať ste už dostali. Moja dcéra, potrebujem od teba niečo.“

Ja: „Zase? Myslela som, že som ti už dala všetko. Môžem vedieť čo?“

Spasiteľ: „Musíš mi odporučiť všetky duše. Všetky majú byť spasené. Budeš trpieť za všetky duše.“

Ja: „Môj Pane a Bože, povedal si, že mnohé duše už nežijú.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, daj mi aj tieto duše. Moja dcéra, ja ich môžem vzkriesiť z mŕtvych.“

Ja: „Ale oni si predsa zvolili otca ľži.“ Spasiteľ: „V kríži je spása, v kríži je život.“

Ja: „Tvojím ukrižovaním vo mne môžu byť spasení aj veľkí hriešnici!“ Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, tak je to.“

Ja: „Môj Pane a Bože, mám strach z utrpenia.“ Spasiteľ: „So mnou sa nebudeš báť.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, urobím to, ako chceš. Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“ Spasiteľ: „Urob všetko tak, ako chcem.“

Ja: „Áno, urobím to s tvojou milosťou.“

Spomenul som si na nedeľu, keď mi Spasiteľ povedal, že takmer všetky duše zahynú v dôsledku katastrofy.

Spasiteľ: „Neboj sa, či sa niečo stane. To je moja starosť. Tvojou úlohou je to všetko zapísať. Môžem to zmeniť, ako chcem. Mám moc nad všetkým. Bez mňa nemôžete urobiť nič. Moja dcéra, zostaň mi verná. Už som pre teba pripravil svoj plán. Musí sa naplniť.“

Ja: Pán ma požehnal.

12.00 hod. Kaplnka

Spasiteľ: „Moja láska je večná. Utrpenia na zemi sú krátke. Moja dcéra, napíš, že trpieť so mnou je veľká milosť. Preto sa obetuj, aby si trpela so mnou. Tieto utrpenia budú spojené s mojou láskou.“

O 16.30 hod. som bola v ORL klinike, pozval ma tam lekár Meier.

Bolo tam niekoľko prednášok. Prednáška doktora Meiera skončila okolo 19:10. Opustil som prednáškovú sálu a rýchlo som sa ponáhlal do kaplnky sv. Rocha v Mingolsheime.

V kaplnke som bol už o 19:35. Cesta bola mokrá a celú cestu som sa modlil. Tak veľmi som túžil prijať Spasiteľa. Po svätej omši som sa asi 30 minút rozprával s novým kňazom. Tento kňaz z Filipín bol dnes tam prvý deň. Verím, že to bola vôľa Spasiteľa, aby som s ním hovorila.

Prednášková sála ORL kliniky je vzdialená približne 30 km od kaplnky sv. Rocha v Mingolsheime/Bad Schönborne.

22.10.1992 – štvrtok

8.30 hod. v lekárskej
miestnosti Modlitebné
združenie!

Spasiteľ: „Je mojou vôľou, aby to, čo píšeš, bolo vytlačené. Chcem, aby si si zachoval odstup od všetkých, s ktorými sa dostaneš do rozhovoru. Všetci sa budú snažiť ovplyvniť ťa, aby si uveril, že ten hlas, ktorý počuješ, nie je môj. Hovor s nimi to, čo je potrebné. Miluj ich všetkých. Moja dcéra, príde čas, keď ťa všetci opustia. Vtedy opustia aj mňa. Ty však si so mnou. Vždy mi dôveruj.“

„Ja a moja matka ťa neopustíme. Zostaň pri tom, čo si napísala.“ Ja: „Môj Pane a Bože, ale táto opustenosť je taká ťažká.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, tým sa zachráni mnoho duší. Každá obeť prináša ovocie.“

Ja: „Môj Pane, teraz cítim oheň v mojom srdci. Má to nejaký význam, ktorý by som mala vedieť?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra. To je moja láska k tebe. Týmto ohňom ťa budem vždy posilňovať. Moja dcéra, nikdy nie si sama. Patriš celá mne.“

Ja: Premýšľala som, či sa rany ešte tento rok zjavia. Spasiteľ:

„Napíš; stane sa to ešte tento rok.“

Ja: „Čo sa deje? Napadajú ma dve veci!“

Spasiteľ: „Rany! Od nich nebudeš oslobodený. Je to pre teba dar milosti. Tým si vo mne. Moje áno zostáva áno.“

Ja: „Môj drahý Ježišu. Teraz ťa tak veľmi milujem. Chcem ťa vždy tak milovať. Okrem tvojej lásky už nič iné nepotrebujem.“

Spasiteľ: „Kto je so mnou, nepotrebuje nič iné okrem mňa. Ja nahradím všetko.“

Ja: „Drahý Bože, nedopusti, aby tieto katastrofy postihli Nemecko. Ty ich môžeš odvrátiť.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, prídu. Lebo ľudia sa nechcú obrátiť. Moja dcéra, teraz ťa požehnám.“

Ja: Spasiteľ ma požehnal.

18.00 hod. Ruženec a svätá omša v Rote

23.10.1992 – piatok

8.30 hod. a 9.30 hod. v ordinácii

Pri druhom stretnutí mi Spasiteľ povedal:

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, teší ma, že so mnou znova hovoríš. Bola to moja vôľa.“ Ja: „Áno, Pane, niečo ma viedlo, čo ma priťahovalo k tebe.“

Spasiteľ: „Tvoj život patrí celkom mne.“

Ja: „Áno, Pane, je mi to jasné, lebo som ti dala všetko.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, chcem, aby si mi obetovala všetko, čo si počas dňa povedala.“

Ja: „Vlastne, celý deň hovorím o tebe. Urobím to, môj Pane a Bože.“ Spasiteľ: „Píš ďalej, moja dcéra. To, čo kňaz Abbe Wodke povedal na kazete o Monsieur Mat jo z Kanady, sa stane ešte tento rok. Katastrofa, ktorá príde na Nemecko, sa stane ešte tento rok. Rany, ktoré dostaneš, sa tiež stanú ešte tento rok. Modlite sa veľa, moje deti. Máte veľmi málo času.“ Ja: „Príde najprv tá katastrofa alebo moje utrpenie?“

Spasiteľ: „Chceš to vedieť, moja dcéra?“

Ja: „Áno, môj Pane, ak si myslíš, že je to správne.“

Spasiteľ: „Najprv zažiješ utrpenie, než príde katastrofa.“

Ja: „Áno, môj Pane, pochopila som. Ďakujem ti. Ale Pane, nemôžem pred tým nikoho varovať?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, uverí ti niekto z nich?“

Ja: „Mám pocit, že to všetci počujú, ale nikto mi neuverí.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, sú to všetko maloverci.“

Ja: „Drahý Bože, niektorí sa rozčuľujú, keď sa hovorí, že príde katastrofa.“ Spasiteľ: „Áno, aby sa nemuseli modliť. Uveria, až keď bude neskoro. Moja dcéra, u tých, čo majú slabú vieru, je v tom ešte pýcha. Musia sa obrátiť. Pokorní prijímajú vieru, pyšní to nedokážu pochopiť. Viera je môj dar pre vás.“

Ja: Spasiteľ ma opäť požehnal.

18.00 Ruženec a svätá omša v Rote.

24.10.1992 – sobota

11.00 hod. doma

7.15 hod. v kostole vo Waghäuseli.

Na začiatku omše sme vyšli z kostola. Ja a Fridolin sme sedeli pred svätostánkom a modlili sa. Keď nás videl otec Werner Egon, povedal nám: „Chcete sa zúčastniť svätej omše?“ Na to som povedal „áno“. On potom povedal: „Prosím, poďte na druhú stranu.“

Toto je strana, z ktorej nie je vidieť svätostánok. Ráno sa totiž svätá omša vždy slávi na tejto strane. Po druhýkrát sa ma spýtal: „Chcete sa zúčastniť svätej omše?“ Odpovedal som: „Áno, ale tu pred svätostánkom.“

Po tretíkrát povedal to isté. Následne sme sa poklonili pred svätostánkom a potom sme vyšli z kostola. Išli sme sa prejsť k jazeru a cestou sme sa modlili ruženec a iné modlitby za otca Wernera Egona a za veriacich, ktorí zostali v kostole.

Lebo Spasiteľ mi povedal, že mám zostať pri svätostánku. Všetci kňazi s tým doteraz súhlasili, len otec Egon Werner nie.

11.00 hod. Modlitebné združenie!

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, bolo to skvelé, čo ste dnes obaja urobili. Moja dcéra, ja som Pán a Boh, mám moc nad všetkým.“

Ja Ja: „Drahý Bože, teraz o nás určite budú rozprávať zlé veci.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, všetci, ktorí o vás budú hovoriť zle, sa budú musieť zodpovedať predo mnou. Lebo ste mali pravdu.“

Ja: „Pýtala som sa na Clauda z Luxemburska.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, Satan je stále silný, modli sa za Clauda.“

Ja: „Spýtala som sa Spasiteľa na Hedwiginho muža, lebo ona tak často plače a sťažuje sa na neho.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, Satan ho posadol. Treba za neho odslúžiť exorcizmus.“

Ja: „Mám to povedať Hedvige?“

Spasiteľ: „Áno, vždy musíš hovoriť pravdu. Moja dcéra, zapíš si to. V najbližšom čase sa veľa modlite. Blíži sa veľká katastrofa.“

Ja: „Tak to sa blížia aj moje utrpenia?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, tvoje utrpenia sú za dverami.“

Ja: „Ešte som sa Spasiteľa opýtala, či je pravda, že môj syn sa od Fridolina dozvedel, že ma postihnú utrpenia.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, bolo mojou vôľou, aby sa to dozvedel. Moja milovaná dcéra, nenechaj sa ovplyvňovať ľuďmi. Rob všetko, čo ti poviem. Som tvoj duchovný vodca. Patriš celá mne. Som vždy s tebou, moja dcéra. Zostaň taká, aká si bola doteraz. Milujem ťa a vždy ťa budem obdarúvať svojou milosťou. Žehnám ti.“

Ja: Pokľakla som na zem. Spasiteľ ma požehnal.

16.30

Friedolin a ja sme sa ďalej modlili v kostole v Rote. Spovedala som sa u pána farára Vogta.

19.00

S Friedolinom sme sa zúčastnili svätej omše v Mingolsheime. Pri prijímaní svätého prijímania sme obaja pokľakli na zem. Po svätej omši nás oslovila jedna pani: Potešilo ju, že videla niekoho, kto prijíma sväté prijímanie v pokľaku. Povedala, že by to rada urobila aj ona, ale neodvážila sa. Povedal som jej, aby sa modlila, aby ju Boh oslobodil od strachu z ľudí.

21.00 hod.

Otec Gebhard Heyder z Regensburgu mi zavolať, utešil ma a posilnil

25.10.1992 – nedeľa

7.30 – 10.30 doma – modlitebné stretnutie!

Spasiteľ: „Moja dcéra, napíš, že sama nemôžeš nič. Uvedom si to.“ Ja: „Áno, môj Pane, to som pochopila. Ale pokušenia sú stále prítomné.“

Spasiteľ: „Pokiaľ si so mnou, budeš vystavená pokušeniu. Všetci, ktorí mi patria, budú pokúšaní. Dôležité je, aby si pokušeniu odolala.“

Páči sa mi, že stále chodíš na spoveď. Tým sa nepriateľ stále oslabuje a ty spoznávaš jeho úskoky. Moja dcéra, nepriateľ je v tomto čase obzvlášť silný.

Nemôžem ti ušetriť pokušenia, ktoré s ním súvisia. Všetci moji vyvolení s ním bojovali. So mnou ho vždy môžeš poraziť.

„Moja dcéra, píš ďalej. Chcem, aby mi patrili tvoje dni a noci.“ Ja: „Môj Pane a Bože, môj milovaný Ježišu, môj duchovný vodca, nech ti patrí každý deň a každá noc. Lebo na čo by mi boli všetky tie dni a noci, keby som nemala teba. Môj milujúci Otče, nech som len v tvojej láske.“

Spasiteľ: „Si moja milovaná dcéra a nachádzaš sa v mojej láske.“ Ja: „Mám o tom niečo povedať Fridolinovi?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, povedala si mu to, čo som mu chcel povedať.“ Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, napíš; niečo ti darujem.“

Ja: „Nie som zvedavý, čo mi daruješ, ale prijmem to od teba. Ale prosím, povedz mi, aby som si zapísal, čo mi daruješ.“

Spasiteľ: „Darujem ti svoju vytrvalosť v utrpení.“

Ja: „Veľmi sa z toho teším a ďakujem ti, môj milosrdný Bože. Ó, môj Pane, tým sa zachráni mnoho duší. Vytrvalosť v utrpení má pre mňa veľký význam, lebo je to veľká milosť od teba.“

Spasiteľ: „Napíš, čo sa mi na tebe tak páči.“

Ja: „Čo je to, Pane?“

Spasiteľ: „Hovoríš ľuďom to, čo vkladám do tvojho srdca.“ Ja:

„Čo je to, čo vkladáš do môjho srdca?“

Spasiteľ: „Slová života. Páči sa mi, že tieto slová daruješ ľuďom.“ Ja: „Ale Pane, ja hovorím po nemecky tak zle, vlastne neovládám žiadny jazyk poriadne.“ Spasiteľ: „Ale tieto slová prichádzajú zo srdca a nie zo sveta.“

Ja: „Môj Pane, budem hovoriť s tvojou milosťou a Duch Svätý mi dá správne slová.“

Spasiteľ: „Je mojou vôľou, aby si hovoril. Aj moji kňazi to majú počuť. Aj oni prijmú milosť, keď budú počúvať. Môžem darovať milosť, kedy chcem. Moje slová sú život, láska a svetlo.“

Ja: „Drahý Bože, už nemôžem písať.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, potešilo ma, že si mi napísala. Žehnám tebe a všetkým, ktorých si mi dnes odporučila.“

Ja: Spasiteľ ma požehnal.

Okolo 16.00 hodiny ma pozvali na kávu. Znovu som hovorila o Bohu v dvoch jazykoch.

O 18.30 hod. ruženec a svätá omša v Mingolsheime. Bola som tam so svojím manželom. Kázanie bolo dobré!

26.10.1992 – pondelok

8.30 – 9.30 doma

modlitebné

stretnutie!

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, počul som všetko, čo si hovorila.“

„Tieto utrpenia, ktoré teraz prežívaš, sú odo mňa. Tento dar milosti môžem udeliť komukoľvek, komu chcem.“

Ja: „Ale sú to silné bolesti hlavy a ramien na ľavej strane.“ Spasiteľ:

„Moja milá dcéra, zapíš si to.“

Chvíľu bolo ticho.

Potom Spasiteľ povedal: „Teraz musíš písať.“

Spasiteľ: „Chcem od teba tvoje áno, aby som ti mohol vtlačiť päť rán.“ Ja: „Ale Pane, to som ti už dala. To si už raz povedal.“ Spasiteľ: „Znovu to overím, moja dcéra.“

Ja: „Môj Pane a Bože, teraz ti hneď dávam svoje áno a ty môžeš do mňa vtlačiť rany na spásu duší.“

Ja: „Môj milujúci Otče, moje áno je teraz tvojím áno a zopakujem to ešte raz: Nedovoľ, aby som sa od teba niekedy oddelila, lebo ťa milujem nadovšetko a chcem ti patriť, lebo si môj Trojjediný Boh, môj milujúci Otče, môj Ježišu, Duchu Svätý a večný oheň lásky.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, vylejem na teba svoju lásku vo veľkej miere, aby si mohla znášať rany. Neodmietaj túto lásku. Musíš ju znášať, aby si mohla dobre trpieť. Moja milovaná dcéra, buď pripravená na päť svätých rán.“

Ja: „Mám si to zapísať?“ Spasiteľ:

„Musíš si to zapísať.“

Ja: „Môj milý Ježišu, ešte nemám kňaza.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, ja som tvoj duchovný vodca, maj vo mňa väčšiu dôveru. So mnou ti nebude nič chýbať. Moja dcéra, tvoje utrpenia budú aj mojimi utrpeniami.“

Ja: „Pýtam sa: Musím si ešte niečo zapísať?“ Spasiteľ:

„Nie.“

Ja: Spasiteľ ma požehnal.

18.00 Ruženec a svätá omša v Rot.

20.00 hod. Modlitebná skupina:

Bolo tam veľa veriacich. Bol tam aj otec Berthold z Waghäuselu.

Je to dobrý kňaz. Už ho preložili z Waghäuselu do Darmstadtu. Škoda, lebo je to mariánsky kňaz. Bol tam aj farár Dochat. Spovedal.

Po modlitebnej skupine som sa rozprávala s farárom Dochatom v prítomnosti Josefa a Giesely z Neu-Ulmu a môjho manžela.

Nepáčilo sa mi, čo farár Dochat povedal o biskupovi Lefebvrovi. Jeho názor na biskupa Lefebvra ma veľmi ranil.

27.10.1992 – utorok

11:55 – 13:15

Modlitebné združenie!

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, zapíš si to. Pri prijímaní na ruku vznikajú malé častice, ktoré padajú na zem a ľudia ich pošliapávajú, tieto častice som JA.

Ja: „Drahý Spasiteľ, včera som položila otázku páterovi Dochatovi: Čo je horšie, vysvätenie biskupov arcibiskupom Lefebvrom alebo častice, ktoré padajú na zem a vznikajú pri prijímaní do rúk?

Kňaz, páter Dochat, povedal:

„Svätenie biskupov arcibiskupom Lefebvrom je horšie.“

Môj Pane, to pre mňa bola veľká bolesť a nedokážem sa s ňou vyrovnáť.“ Spasiteľ: „Moja milá dcéra, zapíš si to. Tento kňaz sa musí obrátiť.“

Ja: „Ale on predsa slúži svätú omšu.“

Spasiteľ: „Ak sa tento kňaz neobráti, bude musieť niesť veľkú zodpovednosť voči mne.“

Ja: „Ó, môj Pane, to je pre mňa šok.“

Ja: „Drahý Ježišu, povedal by si mu namiesto mňa, aby sa obrátil?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, nechaj to na mňa. Dám mu ešte čas na rozmyslenie. Moja dcéra, mala by si stále hovoriť o ústnom prijímaní, aby slepí opäť videli a hluchí opäť počuli.“

Ja: „Spýtala som sa Spasiteľa, či mám ísť na prednášku Derisa. Bude tam aj kňaz Dochat.“

Spasiteľ: „Modli sa za tieto veci.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, chcela by som ťa poprosiť za pána farára Vogta, lebo v sobotu bol ku mne v spovednici mimoriadne milý, úplne inak ako zvyčajne. Potom som bola taká šťastná.“

Spasiteľ: „Pán farár Vogt urobí to, čo mu poviem.“

Ja: „Môj Pane a Bože, celé dopoludnie až do 12.00 hodiny som mala bolesti hlavy a teraz, keď s tebou hovorím, už ich nemám.“

Spasiteľ: „Napíš, moja dcéra, ja môžem bolesť dať, kedy chcem.“ Ja: „Mám ešte niečo napísať? Lebo už nemôžem písať.“ Spasiteľ: „Si unavená a to stačí.“

Ja: Spasiteľ ma požehnal.

18.00 Ruženec a svätá omša v Rote

Šla som na sväté prijímanie, ale keďže ho rozdávala sestra, sklonila som sa bez toho, aby som prijala sväté prijímanie, a vrátila som sa na svoje miesto. Cítila som, že Spasiteľ ku mne prišiel duchovne, a dostala som dokonca viac milosti ako pri sviatostnom svätom prijímaní. Lebo Spasiteľ nechce, aby som prijala sväté prijímanie z neposvätených rúk!

28.10.1992 – streda

11.00 – 12.30 hod.

Modlitebné združenie!

Ja: „Spýtala som sa Spasiteľa, či bolo správne to, čo som včera urobila v kostole, alebo som mala urobiť niečo iné?“

Spasiteľ: „To, čo si urobila, bolo mojou vôľou. Bolo to správne.“

Ja: „Dnes medzi 8.30 a 9.00 sa mi pred obrazom Ježiša zjavil diabol.“

Obraz je posvätený a je od Margaret z Belgicka. Tento obraz mám veľmi rád a často ho bozkávam. Pred obrazom som videl len hlavu diabla. Oškľivo sa na mňa smial. Mal však falošné zuby, dalo by sa povedať, že si ich vzal z zubnej kliniky. Mal dosť chĺpkatú tvár. Na ľavej tvári mal veľké škrabance, ktoré krvácali. Vlasy mal kučeravé. Bol vidieť len krátko, potom zmizol. Chcel napodobňovať Ježiša, ale nepodarilo sa mu to. Spýtala som sa Spasiteľa, či som si to len predstavila?

Spasiteľ: „Chcel ťa len našťvať.“

Ja: „Než sa mi zjavil diabol, čítala som knihu o svätých. Rušil ma už pri čítaní tejto knihy.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, chcem, aby si písala. Chcem od teba súhlas, ten správny čas, aby som ti mohol vtlačiť rany.“

Ja: „Pane, môžeš si vybrať čas, kedykoľvek budeš chcieť.“ Spasiteľ ma požehnal.

18.00 hod. Ruženec a svätá omša v Rote.

29.10.1992 – štvrtok

8.00 – 10.00 hod. doma modlitebné stretnutie!

Bola som veľmi sklamaná z kňaza z Filipín (misionár Steiler), ktorý obhajoval prijímanie do ruky. Modlila som sa za neho, lebo je hosťom v kúpeľnom dome Rochus v Mingolsheime. Spasiteľ: „Moja dcéra, napíš, že máš stále opakovať, že prijímanie do ruky je svätokrádež. Všetci, ktorí obhajujú prijímanie na ruku, robia to, čo chce Satan .

„Tento kňaz sa nachádza v temnote. Ten kňaz z Filipín je môj problém, nechaj ho na mňa. Zostaň pevný v tom, čo si napísal.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, prichádzajú ťažké časy.“

Ja: „Drahý Bože, môj drahý Ježišu, čo myslíš tým ťažkým časom?“

Spasiteľ: „Príde veľký hladomor. Píš, moja dcéra, môj hnev na zem sa nezmierni. Ľudia sa musia obrátiť. Ešte nikdy nešlo do pekla toľko ľudí ako v súčasnosti. Uverili diablove a zvolili si ho. Moja dcéra, len malý počet patrí mne. Môj hnev príde na všetkých. Potom budú vedieť, ku komu patria. Moja dcéra, vyhýbaj sa zbytočným rozhovorom, lebo škodia tvojmu pokroku. Čas je krátky. Musíte uprednostňovať modlitbu.

Ja: „Čo mám ešte napísať?“

Spasiteľ: „Zostaň mi verná.“

Ja: Spasiteľ ma požehnal.

19.00 hod. Ruženec v kaplnke sv. Rocha.

30.10.1992 – piatok

8.30 – 11.20

Modlitebné stretnutie!

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, vypočul som ťa, si moja služobnica. Je mojou vôľou, aby si hovorila s kňazmi. Neposlúchnu ťa, ale zamyslia sa nad tým. Čím hlbšie sa kňaz nachádza v blate, tým menej počúva. Moja milovaná dcéra, nebuď smutná kvôli kňazom, lebo sú v súčasnosti zmätení. Zlé je, že si neuvedomujú, že sú zmätení. Preto ťa prosím, aby si s nimi hovorila.“

Ja: „Ó, môj Pane, to je pre mňa však úder, lebo cítim u nich toľko pýchy.“ Spasiteľ: „Modli sa, aby boli pokorní. Za kňazov sa musí veľa modliť. Musia priviesť späť zblúdené deti.“

Ja: „Ale Pane, ak zblúdení kňazi vedú zblúdené deti, padnú predsa obaja do priepasti.“

Spasiteľ: „Tak to je.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš to. Tvoja láska ku mne je pravá. Miluješ ma mojou láskou. Túžiš trpieť so mnou a ja netrpezlivo čakám na tú hodinu, lebo ťa milujem viac, ako ty mňa. Trpieť so mnou rozumie len ten, kto ma skutočne miluje. Moja dcéra, ďakujem ti, že chceš trpieť so mnou. Dobrovoľné utrpenia sú veľkou odmenou pre tých, ktorí trpia so mnou. Moja dcéra, ešte ťa musím očistiť.“

Ja: „Môj Pane a Bože, ako?“ Spasiteľ:

„Ohňom mojej lásky.“ Ja: „Ó, Pane, prosím, ešte ma očisti.“

Spasiteľ: „Znovu pocítiš bolesť vo svojom srdci.“ Ja: „Ó, môj Pane, tomu teraz nerozumiem.“

Spasiteľ: „Bude to horúci oheň. A týmto ohňom budeš očistená. To už poznáš, moja dcéra.“

Ja: „Ďakujem ti.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, chcem, aby si obetovala svoju bolesť za spásu duší. Každá bolesť, ktorá je takto zjednotená so mnou, prináša ovocie.“

Ja: „Môj milujúci Otče, nemám žiadne želania. Želaj si odo mňa, čo chceš.“ Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, mám od teba jedno želanie. A to je, aby si so mnou dokončila Krížovú cestu.“

Ja: „Pane, nech sa ti splní tvoje želanie. Môj milovaný Ježišu, teraz nechcem prestať písať. Chcem zostať v tebe. Je to tak krásne. Milujem ťa, môj Pane a Bože. Nedokážem to opísať. Nedokážem pochopiť, ako ťa ľudia môžu odmietat.“

Spasiteľ: „Všetci, ktorí ma odmietli, si zvolili otca ľži. Nemôžeš slúžiť dvom pánom. Moja dcéra, miluj ma ďalej tak ako doteraz.“

Ja: „Modlila som sa úprimne a obetovala som nebeskému Otcovi prostredníctvom Nepoškvrneného Srdca Panny Márie všetky utrpenia Ježiša Krista, Krížovú cestu, všetky kvapky krvi, ktoré stratil od svojho ukrižovania, jeho päť svätých rán, jeho zásluhy a jeho smrť. Potom som obetovala sedem bolestí našej milovanej Matky Božej, jej krvavé slzy, ktoré doteraz pre nás vyliala, všetky modlitby, ktoré spojila s mojimi modlitbami, všetko pre spásu duší, aby bol blato z cirkvi odstránené a aby znovu vznikla pravá Petrova cirkev. Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, potešilo ma, čo si napísala.“

Nech ťa požehná všemocný a milosrdný Boh Otec, Boh Syn a Boh Duch Svätý. Choď v pokoji, moja milovaná dcéra.“

Ja: „Vďaka Bohu Pánovi. Nech je Trojjediný Boh chválený, milovaný, uctievaný a oslavovaný teraz i na veky vekov. **Amen.**“

18.00 hod. Ruženec a svätá omša v Rote.

31.10.1992 – sobota

7.00 hod. svätá omša v kaplnke sv. Rocha.

Po svätej omši som sa modlila pol hodiny. Sedím v kaplnke priamo pred svätostánkom a veľmi sa teším, že sa tu môžem modliť. Takmer všetci dnes ráno pred svätým prijímaním pokľakli, okrem rehoľníčok a niekoľkých chorých. Veľmi ma potešilo, keď som to videla. Často som pokľakla sama, lebo ostatní sa neodvážili. Raz sa každé koleno skloní pred naším Pánom.

O 11:20 po modlitbe som sa spojila. Spasiteľ:

„Moja milovaná dcéra, píš.“

Ja: „Ježišu, milý Bože, čo mám napísať?“

Spasiteľ: „Rany, ktoré odo mňa dostaneš, sú už celkom blízko. Čas je tu. Maj vo mňa dôveru. Skúšky pre rany sa chýlia ku koncu.“

Ja: „Musím ešte niečo vedieť o ranách, ak vieš niečo, čo by som mala vedieť?“

Spasiteľ: „Áno, musíš vedieť ešte niečo. Máš o ranách prednášať.“

Ja: „Kde, môj Pane a Bože?“

Spasiteľ: „Všade tam, kde ťa budú potrebovať.“

Ja: „A čo ak mi to biskupi zakážu?“

Spasiteľ: „Budem za teba hovoriť všade, kam pôjdeš. Ak ťa odmietnu, odmietli aj mňa. Pôjdeš tam, kam ťa zavediem.“

Ja: „Môj Pane a Bože, z lásky k tebe a pre spásu duší urobím všetko, čo chceš. Pane, nech sa stane tvoja vôľa. Môj Pane a môj Kráľ, môj milujúci a milosrdný Otče, urobím všetko, lebo ťa tak veľmi milujem / teba, Trojjediného Boha.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, píš. Päť svätých rán, ktoré odo mňa dostaneš, sú znamením pre celý svet, lebo budeš trpieť za duše celého sveta. Všetky duše, ktoré ťa odmietnu, daruj mne. Každá duša musí predstúpiť pred o mňa a musí niesť zodpovednosť pred o mnou. Preto ich všetkých miluj, aj tých, ktorí ťa nebudú milovať.“

„Lebo aj za tieto duše budeš prelievať moju krv. Moja milovaná dcéra, čaká nás veľká práca.“

Ja: „Ó, môj Pane, myslela som si, že moja práca už skončila.“

Spasiteľ: „To je len začiatok, moja dcéra. Keď budeme povýšení, pritiahneme k sebe všetkých, ktorí majú dobrú vôľu. Moja krv je vaša spása a liek. Oslobodí vás od večnej smrti. Len moja krv môže očistiť vaše hriechy, ak bude moja svätá krv veľmi uctievaná. Budeš prameňom svätej krvi, z ktorého bude každý piatok vytekať krv. Moja milovaná dcéra, ďakujem ti za tvoju trpezlivosť.“

Ja: „To mám napísať?“

Spasiteľ: „Áno, to máš napísať?“

Ja: „Pane, všetko som pochopil a všetko prijímam, aby som s tebou naplnil tvoju vôľu. Nech sa stane tak, ako si povedal, lebo som ti odovzdal svoju vôľu.“

Spasiteľ ma požehnal.

12:45 – Roswitha mi zavolala, že ak chcem, jej syn Wolfram bude so mnou písať môj denník. Veľmi ma to potešilo, lebo Spasiteľ ma už napomínal, aby som písala rýchlejšie. Povedala som jej, že sa najprv opýtam Spasiteľa.

12:55 – Spýtala som sa Spasiteľa, či je správne, aby Wolfram písal. Spasiteľ:

„Áno, moja dcéra, nech píše.“

Od 13:30 do 18:00 som s Wolframom písala denník. Bol veľmi usilovný a napísal 8 strán formátu A4. Ďakujem Bohu za túto milosť.

Od 18:15 do 21:30 som robila domáce práce.

O 22.30 hod. som prepisoval svoj denník z poznámkového lístka do zošita, aby ho Wolfram mohol zajtra ráno po svätej omši opäť písať.

O 23.30 hod. som sa modlil ruženec bolestnej. Potom som absolvoval dve sauny.

O 01:15 som sa vrúcne modlil. Do 02:30 som čítal knihu. Spal som asi tri hodiny a potom som vstal okolo 05:50. Najprv som sa modlil a potom som prijal posolstvo od Spasiteľa.

1. 11. 1992 – nedeľa

doma

Modlitebné združenie!

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, zapíš si to. Veľké nebezpečenstvo je za dverami. Vojna sa šíri čoraz viac.“

Ja: „Pane, je ohrozená aj Spolková republika?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, ohrozená je celá Európa.“

Ja: „Môj Pane a Bože, zachráň nás, lebo ešte môžeš všetko zastaviť. Prosím, nedopusti, aby sa tvoj hnev zosypal na nás. Pane, prosím, ušetri nás.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, čakajú vás ťažké dni.“ Ja: „Ó, Spasiteľ, mám potom vôbec stavať kaplnku?“

Spasiteľ: „Postav ju čo najskôr. Moja dcéra, napíš, že sa blíži revolúcia. Prinesie so sebou zmätok. Kresťania sa zmiešajú s slobodomurármi.“

Dôjde k veľkému odpadnutiu kresťanov. Modli sa veľa, moja dcéra. Moja dcéra, bolo dobré, čo ste včera urobili.“

Ja: „Myslíš to písanie s Wolframom?“

Spasiteľ: „Áno. Splnili ste moju vôľu. Píšte ďalej, lebo túto prácu hojne odmením. Moja dcéra, obdarím ťa svojou milosťou.“

Ja: „Mám ešte niečo napísať?“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Najprv bude prebodnuté tvoje srdce.“

Ja: „Drahý Bože, povedal si, že dostanem všetkých päť rán naraz.“

Spasiteľ: „Neskôr sa môžem rozhodnúť inak.“

Ja: „Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, tak to musí byť. Buď pripravená, moja dcéra. Milujem vás, moje deti.“ Ja: „Teraz som sama.“

Spasiteľ: „Napíšeš to tak. Moja dcéra, žehnám tebe a všetkým, ktorí sú ti blízki.“ Ja:

Spasiteľ ma požehnal.

O 8.00 hod. som sa zúčastnil svätej omše.

Od 9.30 do 12.30 som s Wolframom písal denník.

13.30 hod. modlitba.

19.00 – 20.00 – Modlitebné stretnutie!

Spasiteľ: „Moja dcéra, teším sa, že s tebou hovorím. Moja dcéra, niečo ti darujem.“

Ja: „Teraz alebo keď dostanem utrpenia?“ Spasiteľ:

„Teraz.“

Ja: „Môžem sa z toho tešiť?“

Spasiteľ: „Môžeš sa tešiť, lebo ti darujem svoju lásku.“

Ja: „To je nádherný dar. Ďakujem ti za to, môj Pane a Bože.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, zapíšeš si to. Táto láska, ktorú odo mňa dostávaš, bude ohňom v tvojom srdci.“

Ja: „Prosím, nech tento oheň horí.“

Spasiteľ: „Nechám ho horieť. Moja dcéra, musíš znášať aj moju lásku.“ Ja: „Urobím to, môj Pane a Bože. Je to znamenie toho, že moje srdce bude prebodnuté?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, pochopila si to. Len s mojou láskou dokážeš zniesť tú bolesť.“

Ja: „Spasiteľ ma požehnal.“

2. 11. 1992 – pondelok

10.45 hod. v ordinácii

Lekárskej modlitebnej spoločnosti!

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, máš písať.“ Ja:

„Môj milovaný Ježišu, čo mám písať?“

Spasiteľ: „Všetko, čo napíšeš, si máš dobre uchovať. Satan je nahnevaný na to, čo ti vkladám do srdca. Príde čas, keď sa to všetko naplní. Tvoja práca sa mi dnes páčila. Ja: „Pane, myslíš tým, že som dnes takmer všetkým pacientom rozprávala o tebe, rozdala som im modlitby, darovala zázračnú medailu alebo že som ich všetkých poslala na spoveď?“ Spasiteľ: „Áno! Moja dcéra, bola si dobrá pracovníčka v mojom vinici. Moja milovaná dcéra, niečo od teba chcem.“

Ja: „Drahý Bože, som pripravená dať ti všetko, aj keď ešte neviem čo!“ Spasiteľ: „Čas.“

Ja: „Drahý Bože, čas vždy patril tebe.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, to si povedala správne. Moja dcéra, prajem si od teba tvoj jazyk.“

Ja: „Darujem ti svoj jazyk. Ale ako to mám chápať? Ako mám potom hovoriť? Vlastne som ti už všetko dala. Ty používaš môj jazyk. Keby si mi nedal tieto slová, nemohla by som pacientom nič povedať. Môj jazyk je predsa tvoj jazyk.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, to je tiež pravda. Vidíš, moja dcéra, pôsobím v tebe.“ Ja: „Ďakujem ti, môj Ježišu, lebo teraz chápem to pôsobenie vo mne, to, čo máš na mysli.“

Spasiteľ: „Tak budem naďalej pôsobiť v tebe, moja dcéra. Lenže toto pôsobenie bude bolestivejšie.“

Ja: „Myslíš tým moje srdce, milý Bože?“ Spasiteľ:

„Áno, to mám na mysli.“

Ja: „Moje srdce patrí celkom tebe. Potom budeme obaja trpieť.“ Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, tak to je.“

Ja: „Drahý Spasiteľ, pôsob v mojom srdci, aby boli duše spasené. Drahý Bože, mám jedno veľké želanie.“

Spasiteľ: „A aké je to?“

Ja: „Aby som bola vždy s tebou, lebo ty si láska.“

Spasiteľ: „Moja milá dcéra, si vo mne a so mnou. Bez mňa už nemôžeš byť, lebo inak by si zomrela smädom. Tvoje prosby sa mi páčia. Pros vždy neprestajne. Moja dcéra, pošlem ti darcu pre kaplnku.“

Ja: „Mám si to zapísať?“ Spasiteľ:

„Áno, zapíš si to.“

Ja: „Môj Pane a Bože, je to pre mňa veľká radosť, lebo si prajem, aby sa v tejto kaplnke modlili každý deň. Môj Pane a Bože, vopred ti ďakujem.“

Spasiteľ: „Marion to má zapísať. Obaja to máte zapísať.“

Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože, poviem to jej a jemu. A čo ak nebude chcieť ďalej písať?“

Spasiteľ: „Ona chce ďalej písať.“

Ja: „To ma teší, drahý Ježišu, lebo ju nechcem stratiť. Takže, drahý Spasiteľ, potrebuješ tri osoby, aby pokračovali v písaní.“

Spasiteľ: „Musí sa písať rýchlo.“

Ja: „Áno, drahý Bože, budeme písať s tvojou milosťou. Prosím, udel nám veľa milosti na písanie.“

Spasiteľ: „Žehnám vám, Marion a Wolfram.“

Ja: „Vďaka Bohu Pánovi. Nech je oslávený Ježiš Kristus a Mária.“

Poznámka: Spasiteľ povedal: Nech ťa požehná Boh Otec, Boh Syn a Boh Duch Svätý. V duchu som sa pýtala, prečo pri požehnaní nepovedal „vás“.

Spasiteľ: „Požehnal som ju, moja dcéra.“

12.30 hod. – modlila som sa úprimne v kaplnke kliniky:

Spasiteľ: „Milujem ťa, moja dcéra, viac, ako ty miluješ mňa.“

Ja: „Z očí mi tiekli slzy, lebo som mala smäd po láske. Čím viac sa z tohto prameňa pije, tým väčší je smäd.“

Spasiteľ: „Niečo ti darujem, moja dcéra. Milosť uzdravovať.“ Ja: „Ako?“

Spasiteľ: „Môžeš uzdravovať, a to duševne aj telesne.“ Ja:

„Veď ja neviem nič!“

Spasiteľ: „Ja budem v tebe liečiť.“

Ja: „Kedy, milý Bože?“

Spasiteľ: „Môžeš začať.“

Ja: „Drahý Bože, môj duchovný vodca, urobím to s tvojou milosťou. Pane, nech sa stane tvoja vôľa.“

Spasiteľ: „Zapíš si, čo som ti povedal o uzdravovaní.“

13:45 Veronika a ja sme si dali kávu a ochutnali Roswithin koláč.

Prišiel lekársky asistent a priviedol nám pacienta na röntgen. Dala som lekárovi kúsok koláča.

Spýtal sa ma, či som ten koláč upiekla ja.

Povedala som: „To je Božia prozreteľnosť. Treba len veriť Bohu.“ On

povedal: „V tom máte pravdu.“

Povedala som mu: „Modlím sa za vás, aby ste všetci prišli do neba.“ On

povedal: „Nebo je už plné.“

Povedal som: „Nie nebo, ale peklo.“ On sa

zasmial.

Ukázala som mu modlitby, ktoré boli nalepené na skrini. A keď má službu, mal by si nájsť čas a venovať pár minút modlitbám. Odchádzal veselo.

03.11.1992 – utorok v

ordinácii Lekárske

združenie modlitieb!

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, zapíš si to, lebo sa mi páčilo, ako si včera konala.“ Ja: „To som nebola ja, ty si konal vo mne.“

Spasiteľ: „Rozpoznala si moju vôľu. Moja dcéra, vždy mi máš obetovať svoje utrpenia.“

Ja: „Myslela som na nebeského Otca.“

Spasiteľ: „Ja som Trojjediný Boh. Modlíš sa k Bohu v troch osobách. Obetuj mi všetko.“ Ja:

„Už som ti dala všetko. Čo som ti ešte nedala?“

Spasiteľ: „Tvoja láska.“

Ja: „Pane, obetujem ti svoju lásku za spásu duší.“ Myslela som

si, že to všetko je pre mňa nepochopiteľné.

Spasiteľ: „Moja dcéra, teší ma, že nerozumieš všetkému. Malé dieťa prijíma všetko, nie preto, že všetkému rozumie.“

Spasiteľ: „Píš, moja dcéra, utrpenia, ktoré dostaneš, mnohých ľudí zmätú, lebo im chýba moje svetlo, ale oni radšej zostávajú v tme, aby ich zlé skutky neboli odhalené. Prasa sa rado váľa vo svojom blate.“

Ja: „Ó, Pane, to nemôžem napísať.“

Spasiteľ: „Ale napíš to. Buď pokojná, moja dcéra, niektoré zvieratá sú bez mňa lepšie ako niektorí ľudia.“

Ja: „Ach, už nemôžem písať, Spasiteľ.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, odstránim tvoju únavu.“ Ja: „Ďakujem ti, môj Pane a Bože.“

Spasiteľ: „Môžem nahradiť všetko, čo ti chýba. Moja dcéra, v Srbsku bude občianska vojna. Bude veľa spustošenia. Na Balkáne bude zemetrasenie. Bude veľa mŕtvych. Moja dcéra, nikto neunikne môjmu hnevu. Každý nesie zodpovednosť za to, čo sa deje vo svete.

Zostaň mi verná, moja dcéra. Páči sa mi tvoja láska ku mne. Miluj ma naďalej, moja dcéra.“ Ja:

Spasiteľ ma požehnal.

18.00 hod. Ruženec, svätá omša v červenom.

O 22.30 hod. som v izbe svojej svokry pozerala správy, potom film. Už dlho som žiadny film nepozerala. Ale po filme som dostala utrpenie / pokušenie. Plakala som z celého srdca. Myslela som si, že ma Boh opustil. Vyčítala som Bohu toľko vecí, že ho len počujem, ale nevidím. Myslela som si, že možno ku mne hovorí aj diabol. Cítila som sa taká osamelá a všetkými opustená. Plakala som a chcela som všetko vzdať, ale potom som si kľakla pred veľkým krížom v mojej spálni.

Objala som kríž a plakala som. Slzy mi tiekli tak, ako už dávno nie. Po chvíli som už nemohla plakať. Spasiteľ mi vzal slzy. Pokojne som zaspala.

04.11.1992 – streda

8.30

Modlitebné zjednotenie!

Včera neskoro večer som mala pokušenia. Dnes som sa veľa modlila modlitby obety. Potom som sa zjednotila so Spasiteľom:

Spasiteľ: „Tvoja láska ku mne je dobrá.“

Ja: „Ako dobrá?“

Spasiteľ: „Pravda. Darujem ti viac lásky. Napíš to, moja dcéra: Tvoje srdce je moje srdce.“

Ja: „Ale to si mi už povedal.“ Spasiteľ: „Cítiš v ňom moju bolesť.“

Ja: „Mám pocit, ako keby som ochorela na srdci.“

Spasiteľ: „Ja som tvoj lekár. Môžem liečiť bez liekov. Svojím ohňom lásky uhasím všetku bolesť. Moja dcéra, dovolil som včerajšie pokušenia. Nemáš sa pozerať na televízny film. Patríš celá mne.“

Ja: „Môj Pane a Bože, prosím, odpusť mi. Už si žiadny nepozriem.“ Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. Potrebujem od teba niečo.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože. Dám ti to, hoci ti už nemôžem dať nič, lebo všetko už patrí tebe.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš to slovo za slovom. Potrebujem od teba tvoje „áno“, aby som ti vtlačil rany.“

Ja: „Môj Pane a Bože, dávam ti svoje áno, aby si mi mohol vtlačiť päť svätých rán. Milujem ťa, môj Pane a Bože. Nemôžem odpovedať inak.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, si moje milujúce dieťa. Ešte tento rok ti vtlačím rany.“

Ja: „To znamená ešte v roku 1992.“

Spasiteľ: „Áno! Tak je to. Uvidíš ma pri vtlačení rán.“ Ja: „Ako spoznám, že si to ty?“

Spasiteľ: „Ja som láska. Ja som svetlo, ktoré zaháňa tmu. Rob všetko, čo ti poviem. Moja milovaná dcéra, maj vo mňa väčšiu dôveru. Drž sa ďalej od svetských rečí. Môžu ti len uškodiť. Si pod mojou a nebeskou ochranou.

Tvoji strážni anjeli ťa neustále strážia. Nebuď neveriaca. Buď veriaca.“ Ja:

„Drahý Bože, už nemôžem písať.“

Spasiteľ: „Viem to, moja dcéra.“

Ja: Spasiteľ ma požehnal. Do tohto požehnanja som zahrnula všetky duše sveta.

19.00 hod. Ruženec a svätá omša v kaplnke sv. Rócha.

5. 11. 1992 – štvrtok

V ordinácii

O 7.55 hod. som spolu s Verena odniesla nazbierané oblečenie a topánky do môjho auta, aby som ich dala bezdomovcom.

8.30 hod. – Po úprimnej modlitbe a prosbách aj za fakultnú nemocnicu (personál a pacientov) som sa opýtala Spasiteľa: „Chceš, aby som písala?“

Spasiteľ: „Áno! Prosím, moja dcéra.“

Ja: „Milosrdný Bože, čo mám napísať?“

Spasiteľ: „Nemusíš sa báť toho, čo píšeš. Je to moja vôľa, čo píšeš. Píš ďalej, moja dcéra, tvojou úlohou je robiť všetko, čo ti vnuknem.“

Ja: „Aj keď sa kňazi budú brániť proti mne?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, ja som pravda. Moje pôsobenie v tebe je blízko. Ale predtým ešte prídu nepríjemnosti.“

Ja: „Povedz mi o tom niečo.“

Spasiteľ: „Bude to znamenať ťažkosti zo strany cirkvi.“ Ja: „Drahý Bože, to je pre mňa zlé. Čo mám robiť?“

Spasiteľ: „Hovor len to, čo som ti vnukol. Ostatné nechaj na mňa.“

Ja: „Budú ma vypočúvať, Spasiteľ?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, už si diablove vzala mnoho duší. Je na teba nahnevaný. Vyberá si dobrých ľudí, aby ti to sťažil. Buď opatrná! Neuponáhľaj sa! On neznesie tvoju trezivosť. Porazíš ho, moja dcéra. Buď odvážna a silná.“

Moja dcéra, napíš ešte niečo. Kňaz, na ktorého čakáš, čoskoro príde. Buď si istá, že príde. Nebudeš bez kňaza. Potrebuješ pokorného kňaza. On spozná moju vôľu. Moja dcéra, píš ďalej. Si unavená a potrebuješ odpočinok. S písaním to čoskoro skončí. Vážim si tvoju usilovnosť. Aj tých, ktorí ti pomáhajú. Všetkých vás za to dobre odmením. Táto práca bude stokrát odmenená. Buď si istá.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, musíš byť ešte čistejšia. Urobím ťa ešte čistejšou svojím ohňom lásky. Tento oheň, ktorý pocítiš, je moje pôsobenie v tebe.“

Ja: „Ó, Pane, potom som upokojená. Myslela som si, že niekedy mi horí srdce.“ Spasiteľ: „Týmto ohňom lásky zachraňujem mnoho duší. Mnohí už tento oheň neznesú.“

Ja: „Ó, môj Pane, nechám tento oheň lásky pôsobiť vo mne. Prosím, očisti ma, aby vo mne nebola žiadna škvrna.“

Spasiteľ: „Tak to bude. Budeš taká čistá, ako si to želám.“

Ja: „Môj Pane a Bože, z celého srdca ti vopred ďakujem za túto čistotu.“ Spasiteľ ma ako vždy požehnal a povedal: „Chod' v pokoji, moja milovaná dcéra.“

18.00 hod. ruženec a svätá omša v Rote.

20.30 – 23.15 hod. písala som denník s Wolframom. Ďakujem Bohu za toľko milosti, že sme mohli toľko napísať.

06.11.1992 – piatok – Srdce Ježišovo

8.45 hod. Ordinácia

Dnes ráno som sa modlila už vyše hodinu a pol.

Spasiteľ: „Moja milá dcéra, píš. Potrebujem...“ Ja: „Čo potrebuješ?“

Spasiteľ: „Všetko, čo si napísala, musí byť uvedené do poriadku. To, čo si napísala, sa ešte musí vytlačiť.“

Ja: „Pane, daj nám milosť, aby sme písali rýchlo, lebo máme veľa rušivých vplyvov od zlého.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, dal som vám milosť.“

Ja: „Spýtala som sa Spasiteľa, či je správne to, čo napísal Wolfram.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, píše tak, ako chcem ja. Moja dcéra, buď pripravená, rany sú na začiatku.“

Ja: „Drahý Bože, nerozumiem tomu. Povedz mi, čo tým myslíš.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, máš málo času. Takmer všetky moje deti sa nechcú obrátiť. Musím ich potrestať. Môj hnev dopadne na nich. Všetky deti patria mne.“

Ja: „Dnes nie si taký ako zvyčajne. Pôsobíš na mňa ako trestajúci Boh.“ Spasiteľ:

„Pred môj súd sa nedostane nič dobré.“

„Sú ako suché drevo, ktoré sa dá len spáliť. Modli sa, moja dcéra, aby sa môj hnev upokojil.“

Ja: „Drahý nebeský Otče, prosím, nedopušť, aby tvoj hnev dopadol na zem. Otče, oni nevedia, čo robia. Prosím, odpusť nám. Vylej na nás milosť, aby sa všetky deti Evy stali deťmi Márie, lebo ona je naša Matka a Kráľovná všetkých detí na zemi.“

Svätá Matka, buď útočiskom hriešnikov a našou orodovníčkou u

Boha. My, tvoje deti, ťa milujeme.

Zakry nás všetkých svojím ochranným plášťom.

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, modli sa neprestajne, hriech je príliš veľký. Moja dcéra, rob všetko tak, ako som ti doteraz hovoril. Bráň moju pravdu. Som s tebou.“

Ja: Spasiteľ ma požehnal.

18.00 Ruženec a svätá omša. Sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho sa neoslavoval a Najsvätejšia sviatostná hostia nebola vystavená, pretože sa konala omša za zosnulých.

7. 11. 1992 – sobota

12.10 – 13.10

Modlitebné stretnutie!

Spasiteľ: „Moja dcéra, píš.“

Ja: „Čo chceš, aby som napísala?“

Spasiteľ: „Píš, je to dôležité. Moja dcéra, tvojou úlohou je zostať mi verná, aj keď bolesť nepoľaví.“

Ja: „Drahý Bože, už si mi dal milosť, aby som mala vytrvalosť v utrpení.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, ak si to ešte pamätáš, je to ešte lepšie.“ Ja:

„Môj Pane a Bože, čo považuješ za dôležité?“

Spasiteľ: „Potom budeš celá vo mne.“

Ja: „Ó, moja láska, potom som v tvojom bohatstve. Viac si nemôžem želať a pre mňa je dôležité, aby som bola vždy s tebou.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, je dôležité, aby som bol tvojím Pánom a Bohom a aby tvoje áno zostalo áno.“

Ja: „Môj Pane a Bože, prosím, udel mi milosť, aby moje áno, ktoré som ti dala, zostalo pevné tak, ako to chceš ty.“

Spasiteľ: „Chcem od teba niečo, moja dcéra.“

Ja: „Zase? Prosím, odpusť mi. Áno, môj milý Ježišu.“

Spasiteľ: „Chcem tvoje srdce, tvoje ruky a nohy, aby som mohol začať.“

Ja: „To som ti už dala. Svoj názor nezmením. Môžeš začať, kedykoľvek chceš.“

Spasiteľ: „Urobila si mi veľkú radosť.“ Ja: Spasiteľ

ma požehnal.

Od 13:35 do 17:05 som s Wolframom písala denník.

O 17.20 hod. som prišiel do kostola na spoveď. Bolo tam tma a nikto tam nebol. Vošiel som do spovednice, lebo som si myslel, že tam nikto nie je.

Vtedy sa ozval pán farár Vogt.

Najprv som vyznal svoje hriechy a potom som mu povedal, čo ma na kostole tak rozčuľovalo.

Poprosil som pána farára, aby po svätej omši nechal päť minút dlhšie svietiť svetlo. Povedal, že kostolníčka musí ísť domov. Povedal som mu, aby jej zobral kľúč, aby mohol zamknúť sám.

Potom som mu povedal, aby s ministrantmi nezačal hneď po svätej omši cvičiť na zvonoch, lebo v kostole je ešte niekoľko ľudí, ktorí sa chcú modliť.

Povedala som mu, že sme neprijali pečivo, ale Trojjediného Boha.

Sťažovala som sa mu, že neoslavil Piatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a nevystavil Najsvätejšiu Sviatosť. Povedal, že to nie je možné kvôli omši za zosnulých.

Na to som mu povedal, že tak, ako presúva sobotu na nedeľu, môže presunúť aj Piatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho.

Potom som mu povedal, že nie je pekné, keď v sobotu počas ruženca spevácky zbor v kostole nacvičuje. To isté sa stalo aj počas spovede. Po spovedi som za neho bolestný ruženec.

Od 19.00 do 20.00 som písal do svojho denníka.

O 20.45 prišiel Fridolin.

Rozprával som sa s ním o náboženstve. Povedal mi aj o problémoch s prijímaním do ruky v Speyeri.

Od 11.00 do 11.45 som opäť písal do svojho denníka.

8. 11. 1992 – nedeľa

6.30 – 7.45 hod. doma

Modlitebné združenie!

Spasiteľ: „Moja dcéra, je dobré, ako si sa modlíla. Tvoja láska ku mne je pravá. Pros o pravú lásku pre svojich blízkych. Moja milovaná dcéra, zapíš si to: Pán farár Vogt je môj kňaz. Ešte potrebuje čas, aby pochopil to, čo ty už teraz chápeš.“

Modli sa za neho ďalej. Za kňazov sa modlí veľmi málo. Kňaz má predo mnou veľkú zodpovednosť. Modlite sa za nich.

Moja dcéra, pán farár Vogt prijal to, čo si mu včera povedala v spovednici. Ostatné nechaj na mňa.“

Ja: „Pýtal som sa na biskupa v Špajeri, ktorý prinútil mladého kandidáta na kňaza, aby si sám vzal svätú hostiu.“

Spasiteľ: „Biskup nekoná podľa mojej vôle. Koná podľa vôle otca lži.“ Ja: „Čo má študent robiť, keď biskup koná niečo také?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, musí sa modliť za tieto veci.“ Ja: „Drahý

Bože, chceš, aby som ešte niečo napísala?“

Spasiteľ: „Moja milá dcéra, napíš, že tvoja láska ku mne má vytrvalosť. Táto vytrvalosť v láske ku mne je milosťou odo mňa. Zachovaj túto vytrvalosť v mojej láske. To je veľká cnosť, moja dcéra.“

Ja: „Nebeský Otče, ďakujem ti z celého srdca a budem to uchovávať ako perlu.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, napíš ešte niečo. Veľká vojna je pred dverami. Príde z východu, moja dcéra. Ľudia sa rýchlo rútia do priepasti. Satan ich má vo svojej sieti. Sú slepí, nevšimnú si to.

Nechcú sa obrátiť, lebo táto cesta je pre nich príliš pohodlná.

Prijmite všetko utrpenie, ktoré na vás príde. Je to moja vôľa. Tým môžete zachrániť to, čo sa ešte dá zachrániť.“

Ja: „Ó, môj Pane, je veľmi ťažké to napísať.“

Spasiteľ: „Pre mňa je oveľa ťažšie sledovať, ako moje deti bežia do priepasti, z ktorej už nikdy nebude návratu. Áno, moja dcéra, to je na dnes všetko.“

Ja: Spasiteľ ma požehnal.

O 8.00 hod. svätá omša v Rote.

Od 9.30 do 11.30 som s Wolframom písal denník.

13.00 Ruženec a modlitba. Bol som prekvapený, že pán farár Vogt slávil sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a vystavil Najsvätejšiu Sviatosť.

V cirkevnom vestníku bola uvedená pobožnosť s požehnaním.

O 14.15 prišiel za mnou Erich.

Môj manžel mi povedal, že za hodinu volala nejaká žena až štyrikrát a oznámila, že pán farár Dochat má priateľku a že jeho auto momentálne stojí pred jej domom. Myslela som si, že Satan mi chce vziať aj kňaza z modlitebnej skupiny. Neverila som tej žene, lebo mohla byť posadnutá démonom.

9. 11. 1992 – pondelok

Od 5:15 do 6:15 doma

modlitebné stretnutie!

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, zapíš si to. Rany, ktoré ti budú vtlačené, dostaneš v kostole. Najprv ti prebodnú srdce.“

Ja: „Ale ty si povedal, že dostanem všetky rany naraz.“

Spasiteľ: „Môžem to urobiť tak, ako chcem. Môžem zmeniť svoj plán. Z rany v srdci stratíš veľa krvi. Obetuj túto krv za všetky duše sveta.“

Ja: „A čo tie ubohé duše?“

Spasiteľ: „Aj za chudobné duše v očistci.“

Ja: „Spýtal som sa Spasiteľa, či je správne, že som napísal „očistec“?“

Spasiteľ: „Je to miesto očistenia.

„Pri vtlačení rán budeš pociťovať veľkú bolesť. Túto bolesť nemožno porovnať s bolesťami, ktoré si doteraz prežíval. Bude to moja bolesť v tebe.“

Ja: „Po spovedi u pána farára Vogta som pocítil veľkú bolesť v srdci. Bolelo ma to, lebo pán farár Vogt neslávil sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Bola táto bolesť tiež od teba?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, budeš mať bolesť vždy, keď ma kňazi urazia.“

Ja: „Drahý Bože, v poslednej dobe mám po jedle vždy takú nevoľnosť. Bolo mi zle dokonca aj v kostole.“

Spasiteľ: „Keď som v tebe, nepotrebuješ nič jesť.“ Ja: „Pane, tomu ešte veľmi nerozumiem.“

Spasiteľ: „Ja som tvoj život. Môžem nahradiť všetko.“

Ja: „Ale diabol môže tiež spôsobiť zlo.“

Spasiteľ: „Ale nemôže ti vziať to, čo máš, lebo ja som s tebou. Tvoje zlo je to svetské v tebe.“

Ja: „Čo je to?“

Spasiteľ: „Nesieš so sebou hriechy sveta. Hriech je veľké bremeno a je to zlo.“ Ja: „Ale v kostole mi už často bolo zle.“

Spasiteľ: „Zlo v kostole je horšie ako vonku. Modli sa, aby bolo zlo z kostola odstránené.“

Ja: „Myslíš Telo Kristovo, keď kúsky pri prijímaní spadnú na zem a sú pošliapané?“

Spasiteľ: „Aj to, moja dcéra.“

Ja: „Alebo že ťa prijímajú ľudia s nečistým srdcom?“ Spasiteľ:

„Áno, tým na seba privolávajú trest.“

Ja: „Alebo preto, že ťa rozdávajú ruky, ktoré nie sú posvätené. Je táto ľahostajnosť tiež zlo?“

Spasiteľ: „Áno, moja dcéra, tak to je.“

Ja: „Potom sa však toto zlo musí rýchlo odstrániť z Cirkvi.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, žiadam od všetkých kňazov, aby tak urobili, inak na nich dopadne môj hnev.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože, pochopil som to.“

Spasiteľ: „Tešilo ma, že si vstal tak skoro, aby si písal. Nikto ťa nerušil.“

Ja: Spasiteľ ma požehnal.

12.15 hod. v kaplnke ORL kliniky

Po modlitbe Anjel Pánov som sa modlil k Spasiteľovi. Chcel som vedieť, či mám povedať farárovi Dochatovi, že mu anonymne volala nejaká žena a hovorila o ňom zle.

Spasiteľ: „Povedz mu to, nech sa modlí za túto ženu.“

Aj dnes dopoludnia som mal niekoľko útokov od zlého. Ďakujem Bohu za milosť, aby človek spoznal zlého, keď sa vkradne. Tentoraz to zlé išlo cez svokru.

O 18.00 hod. ruženec a svätá omša v Rote.

Sestra bola neposlušná a opäť mi ponúkla prijímanie do ruky.

Poklonil som sa Spasiteľovi a bez toho, aby som ju prijal, som sa vrátil na svoje miesto.

Spasiteľ prišiel ku mne duchovne. Dostal som veľa milosti.

20.00 hod. Modlitebná skupina

Boli tam dvaja-traja, ktorí sa sťažovali pred Najsvätejšou sviatosťou, že sme sa dnes toľko modlili v latinčine.

10.11.1992 – utorok

8.00

Modlitebné združenie!

Po prvýkrát sme v modlitebnej skupine veľa modlili v latinčine. Po 23.00 hod. som sa spovedal u pána kňaza Dochata. Videl som v jeho očiach krutú strnulosť.

Spasiteľ: „Dovolil som to, bol to Satan. Moji kňazi sú ohrození, ako vieš.“ Ja: „Môj Pane a Bože, videla som to len na vlastné oči. Ešte aj teraz je mi zle, keď si spomeniem na včerajšok. Najradšej by som už nikdy nešla do kostola. Ale keďže ťa milujem a som ti verná, som pripravená bojovať s tebou proti diablu.“

Spasiteľ: „Teší ma, že si to pochopila. Moja dcéra, musí to pokračovať, lebo si dostala milosť, aby si to prekonala. So mnou ho porazíš.“

Ja: „Spýtala som sa, či bolo včera správne, že sme sa modlili ruženec v latinčine.“ Spasiteľ: „Píš, moja dcéra. V latinčine sa musí veľa modliť. Latinčinu som si vybral pre svoj ľud. Cirkev sa musí naďalej modliť v latinčine. Svoje deti, ktoré sa modlia v latinčine, osobitne odmením. Moja dcéra, pokračuj tak ako včera.“

Ja: „Ale Pane, oni sa sťažovali, že nič nerozumejú.“ Spasiteľ: „Moja dcéra, ja to vyžadujem.“

Ja: „Drahý Bože, biskupi zrušili používanie latinčiny.“ Spasiteľ: „V kostole sa bude opäť modliť v latinčine.“ Ja: „Áno, môj Pane, urobím to, ako hovoríš.“

Spasiteľ: „Privediem k tebe veriacich, budú sa modliť v latinčine. Aj tých pár ľudí, ktorí sa sťažujú, sa musia prispôbiť tebe a nie ty im. Úzka cesta, ktorá vedie ku mne, vyžaduje spoločnú modlitbu za všetky deti. Nemusíte sa modliť všetky modlitby v latinčine, stačí mi to, čo sa vždy modlilo.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, potrebujem od teba niečo.“

Ja: „Pane, dám ti to a poviem áno, aj keď neviem, čo to bude.“ Spasiteľ: „Potrebujem od teba povolenie, aby sa ti mohli zjavovať ubohé duše.“

Ja: „Nie je mi to jedno. Ale ak im s tebou môžem pomôcť a oni tak budú rýchlejšie oslobodení z miesta očisťovania, okamžite ti dám svoj súhlas. Môj Pane a Bože, nech sa stane nie moja, ale tvoja vôľa. Musíš mi ich však dať spoznať, inak sa aj diabol môže ukázať ako ubohá duša.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, spoznáš každú chudobnú dušu, ktorá pochádza odo mňa. Za to ti dám svoju milosť. Už si tým chudobným dušiam veľmi pomohla.“

Ja: „Pane, obetovala som za ne mnoho svätých omší, neustále za ne zapálím posvätenú sviečku, často počas dňa dávam chudobným dušiam posvätenú vodu a venujem im mnoho modlitieb za odpustky. Myslíš to tak?“

Spasiteľ: „Tým si im veľmi pomohla.“

Ja: „Drahý Bože, prosím, zbav ma strachu, keď sa mi zjavujú tie ubohé duše.“ Spasiteľ: „Nebudeš mať strach, lebo tie ubohé duše sa veľa modlia za tvoju vec.“

Ja: „Ó, môj Pane a Bože, požehnaj ich všetkých, v budúcnosti sa za nich budem viac modliť. Milujem ich všetkých, lebo všetci budú raz v nebi a budú ťa chváliť, oslavovať a vzdávať ti česť.“

Spasiteľ: Moja dcéra, veľmi ma potešilo to, čo si napísala. Ja, Spasiteľ, som ťa požehnal.

18.00 hod. Ruženec a svätá omša v Rote.

Dnes som chcel ísť spať okolo 21:30. Ale v okamihu, keď som chcel ísť do postele, diabol mi s plnou silou hodil na zem veľký dvojmetrový križ a stôl. Na stole stál nebeský znak drahocennej krvi z Rodalbenu.

Ďalej tam stál obraz Večnej pomoci Panny Márie a obraz milosrdného Ježiša od sestry Faustíny. Všetko mi to hodil na zem.

Obraz drahocennej krvi sa nerozbil. Znovu dal najavo, že je opäť okolo mňa.

Potom som po celej izbe rozsypala posvätenú soľ. Spala som celú noc.

Ježiš je so mnou, nemôže mi nič urobiť.

11.11.1992 – streda

8.30 – 9.20 hod.

Modlitebné stretnutie!

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, napíš to. Chcem, aby si to napísala.“

Ja: „Ježišu, Synu živého Boha, čo mám napísať?“ Spasiteľ: „Moja dcéra, chcem od teba niečo!“

Ja: „Čo odo mňa chceš? Je ešte niečo, čo som ti doteraz nedala? Pane, neodmietnem nič, lebo ťa veľmi milujem: A ak moja láska k tebe nie je správna, tak mi prosím daj milosť, aby som ti nikdy nepovedala nie. Lebo urobím všetko, čo odo mňa chceš. Nech sa stane tvoja vôľa v tom, čo odo mňa chceš. A teraz to smiem vedieť, lebo som ti už dala svoje áno.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, chcem od teba súhlas. Chcem ťa úplne obnoviť.“ Ja: „Pane, prosím, obnov ma. Prosím, povedz mi o tom niečo, lebo tomu nerozumiem.“ Spasiteľ: „To staré v tebe zomrie. Už nemáš staré hriechy.“

Ja: „Pane, oslobodíš ma od všetkých hriechov, ktoré som spáchala?“ Spasiteľ: „Moja dcéra, budeš oslobodená od všetkých hriechov.“

Ja: „Ó, môj Pane, čo to má znamenať?“

Spasiteľ: „To môžem urobiť, moja dcéra. Nikto ti nemôže vyčítať tvoje hriechy. Urobil som ťa novou.“

Ja: „Pane, pred krstom som však veľa hrešila.“ Spasiteľ:

„Moja dcéra, urobil som ťa novou.“ Ja: „Drahý Bože, existuje ešte nejaké iné slovo pre nové?“

Spasiteľ: „Moja dcéra, zložila si starého človeka. V tebe je nový človek, s ktorým môžem robiť, čo chcem.“

Ja: „Pane, urob s novým človekom vo mne, čo chceš, lebo ja ako nový človek som celkom v tebe a s tebou.“

Spasiteľ: „Moja dcéra, napíš to. Je to podľa mojej vôle. S novým človekom začnem robiť to, čo chcem. Moja dcéra, ty tomu ešte nerozumieš. Ale príde čas, keď všetko pochopíš. To, čo je nepochopiteľné, je možné pochopiť až v nebi.

Stačí mi tvoja láska ku mne. Moja dcéra, to, čo si napísala, bolo dôležité.“

Ja: „Môj Pane a Bože, môj duchovný vodca. Ďakujem ti, že si zo mňa urobil nového človeka. Odovzdávam sa ti ako nový človek.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, to bolo všetko.“ Ja: Spasiteľ ma požehnal.

Od 17:55 do 19:05 som s Wolframom písala denník.

O 19.30 hod. svätá omša v klinike Rochusklinik s Roswithou.

Od 20.30 do 22.00 som opäť písal denník s Wolframom.

12.11.1992 – štvrtok

8.00

Modlitebné združenie!

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, zapíš si to.“

Ja: „Áno, môj Pane a Bože.“

Spasiteľ: „Rany, ktoré dostaneš, presvedčia mnohých ľudí, že som to ja. Mnohí kňazi sa obrátia. Bude nová generácia mnohých kňazov, ktorí budú patriť mne.

Svojim apoštolom som dal moc stať sa kňazmi, nie ženám. Žena nie je predurčená na kňazskú službu. Moja dcéra, je to vôľa Satana, aby žena prevzala kňazskú úlohu. Tieto ženy budú musieť niesť veľkú zodpovednosť predo mnou. Nesplňajú moju vôľu, ale vôľu Satana.

Dávajte si pozor na tieto ženy.

Moja dcéra, mnohí zo zblúdených kňazov sa opäť vrátia do otcovského domu. Radujte sa s nimi!“

Spasiteľ: „Trest bude ešte väčší, aby moje deti spoznali, že ja stále existujem. Všetci, ktorí mi nie sú verní, sú moji zradcovia.

Moja dcéra, nevera voči svojmu Bohu, ktorý ich môže zachrániť, je veľké zlo. Toto zlo musí byť naliehavo odstránené.“

Ja: „Drahý Bože, už nemôžem písať. Je to pre mňa tak ťažké, keďže na tomto svete je toľko nevernosti voči Tebe.“

Milostivý Boh ma požehnal.

Bolo mi nemožné ďalej písať. Spasiteľ mi povedal ešte veľa vecí, ale ja som už nemohol nič napísať, lebo ma hriechy sveta tak veľmi ťažili. Je mi tak zle, že by som sa mohol hneď vyvracať.

O 10.30 hod. som opustila pracovisko. S bolesťami som išla k lekárovi.

Dr. Staufer povedal, že tieto bolesti pochádzajú z chrbtice. Mala som tiež silné pichanie na pravej strane v blízkosti obličiek. Tieto bolesti sa šírili po celom chrbte. Nevoľnosť vo mne pretrvávala. Popoludní boli bolesti také silné, že som už nemohla chodiť.

K večeru sa bolesť zmiernila.

O 18.00 hod. som so svojimi bolesťami išla do kostola, lebo môj skutočný lekár je Spasiteľ.

Dnes ma potešilo, že po svätej omši svietilo svetlo dlhšie. Pán farár Vogt prijal to, čo som mu povedala v spovednici.

Ďakujem Bohu za túto milosť.

Od 19.45 do 22.45 som s Wolframom ďalej písal denník. Od 23.00 do 23.45 som si zapisoval poznámky do denníka.

13.11.1992 – piatok

Od 10.30 do 13.00 hod. doma
modlitebné stretnutie!

Najprv som sa modlil pred sochou Panny Márie. Hovoril som k Panne Márii a plakal som.

Prostredníctvom Márie sa odporúčam Spasiteľovi. Spojil som sa so srdcom Márie a Spasiteľa.

Potom som sa vrúcne modlil k Spasiteľovi.

Spasiteľ: „Moja dcéra, zapíš to. Chcem, aby si mi ešte dnes darovala všetko, čo vlastníš.“

Ja: „Môj Pane a Bože, nemám nič. Všetko patrí tebe. Ty si všetko vo mne. Na tento svet som si nič nepriniesol. A nič si so sebou neodnesiem. Bolo to dobré alebo zlé, čo som doteraz urobil?

Očakávam svoju odmenu v nebi. V túto odmenu mám veľkú dôveru. Už sa na ňu teším. Teším sa každý deň, lebo s každým dňom som o kúsok bližšie k nebu. Aby som ťa tam mohol ďalej milovať, chváliť a oslavovať spolu s Pannou Máriou, svätým Jozefom, všetkými anjelmi, strážnymi anjelmi a svätými.

Je krásne vedieť, prečo človek žije na tejto zemi.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, ja som tvoj majetok. Ty si všetko vo mne. Ja som tvoja budúcnosť, ja som tvoja večnosť. Moja dcéra, páči sa mi, ako si dnes písala. Moja milovaná dcéra, písanie sa tiež chýli ku koncu. Dalo by sa napísať ešte veľa, ale stačí mi to, čo si napísala. Potešilo ma to. Bola si usilovná. Priniesla si mnoho obetí.

„Moja dcéra, trochu si oddýchni.“

Ja: „Ako to teraz je? Môj Pane a Bože, môj milý duchovný vodca, už zajtra nebudem musieť písať?“

Spasiteľ: „Môžeš so mnou hovoriť, ale už to nemusíš zapisovať. Moja milá dcéra, zostaň mi verná.“

Ja: „Drahý Bože, teraz mám bodavú bolesť v srdci, bolesť v srdci.“

Spasiteľ: „To je moje pôsobenie v tebe. Začal som v tebe pôsobiť. Moja milá dcéra, som v tebe a vždy v tebe budem.“

„Zapamätaj si to dobre. Nikdy nebudeš sama, aj keď sa budeš cítiť opustená.“

Ja: „Môj Pane a Bože, verím tomu, čo si mi povedal. Nech sa stane tak, ako si povedal. Som tvoje dieťa, tvoja dcéra, nevesta, sestra, služobnica a tvoj nástroj, ktorým sa slúžiš. Môj Pane a Bože, všetko to robím z lásky k tebe, na tvoju veľkú slávu a na spásu duší.“

Spasiteľ: „Moja milovaná dcéra, ďakujem ti. Zostaneš pod mojou ochranou. Žehnám ti, moja dcéra.“

Ja: „Pane, zahrňujem do toho všetky duše, aj tie v očistci, aby nikto nemohol povedať, že tento požehnanie neprijal.“

Spasiteľ: „Nech ťa požehná Boh Otec, Boh Syn a Boh Duch Svätý. Chod' v pokoji, moja milovaná dcéra.“

Ja: „Vďaka Bohu Pánovi. Nech je trojjediný Boh oslavovaný, milovaný, uctievaný a vďačne velebený. Nech je oslavovaný Ježiš Kristus a Mária teraz i na veky vekov. **Amen.**

Od 13.30 do 16.00 som si zapisovala svoje poznámky do denníka.

Od 17.00 do 18.15 som s Wolframom písala denník.

O 18.30 hod. svätá omša v Rote.

Od 19.30 do 21.00 som spolu s Wolframom ďalej písal svoj denník.

O 21.30 mi zavolať otec Gebhard Heyder z Regensburgu.

Povedal mi, že dnes dokončil svoju veľkú prácu. A že aj ja by som mala prestať písať, lebo to stačí. Povedala som mu, že mi to Spasiteľ povedal už dnes dopoludnia. Otec Gebhard Heyder sa z toho tešil, lebo som to už vedela od Spasiteľa. Bolo to totiž potvrdením, že Spasiteľ pôsobil skrze neho.

Povedala som mu, že dnes bude aj môj posledný deň, kedy budem písať. Otec Gebhard požehnal môjho manžela a mňa cez telefón. Potešilo ma, že mi dal požehnanie v latinčine. Rozlúčila som sa s ním. Ďakujem Bohu aj za túto milosť, že mi zavolať otec Gebhard Heyder a ešte raz so mnou hovoril.

Pri písaní denníka som nikdy nepoužila Bibliu ani inú náboženskú knihu. Mám veľmi malú slovnú zásobu v nemčine. Takmer som nepoužívala cudzie slová, lebo som chcela písať veľmi jednoducho, aby to bolo zrozumiteľné pre každého.

Tento denník bol dokončený dnes, 14. 11. 1992. podpísaná

Julijana E b e r t

Tento denník napísali na písacom stroji Marion Hamsch a Wolfram Bellemann.

Dva dodatky k denníku:

5. november 1993 – Piatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho

Julijana dostala večer predtým (4. novembra) telefonát od muža, ktorý povedal kňazovi z Waghäuselu (pútnický kostol), že Matka Božia chce prijímanie do úst.

Kňaz mu odpovedal: „To je diabol, ktorý z vás hovorí!“

Na záver kňaz povedal mužovi, ktorý pochádza z Bruchsalu, že môže pokojne prijímať na kolenách. Julijana na to našla tie správne slová: Ak z toho muža hovoril diabol, ako mu potom kňaz môže dovoliť to, čo povedal?!

Julijana sa 5. novembra okolo 10. hodiny opýtala Matky Božej.

Modlila sa k Panne Márii, aby jej, ak je to Božia vôľa a jej vlastná vôľa, povedala, čo chce v otázke ústneho prijímania.

Matka Božia: „Poviem ti to, moja dcéra! Žiadam vo všetkých kostoloch ústne prijímanie, rovnako ako Otec.“

Julijana: „Milovaná Matka Božia, ďakujem Ti, že si mi to povedala!“

Potom sa pýta ohľadom Marpingenu, či má Thomas písať, pýta sa Spasiteľa.

Spasiteľ: „Je správne, ak píšeš! Všetko, čo pochádza od Boha, sa musí šíriť, aby sa naplnil Boží plán.“

Julijana sa teraz opýtala Spasiteľa: „Aký je dôvod, že kňazi, ktorí boli v Medžugorje, sú spoluvinní? (na vojne, pozri 4. novembra).“

Spasiteľ: „Na začiatku bola v Medžugorje pokora, potom už nie. Dali ste moje telo do rúk ľudí.“

Moja dcéra, napíš: Od kňazov žiadam, aby kázali o veľkej úcte k môjmu telu. Tam, kde je úcta, tam je láska.

Tam, kde chýba láska, žnú len nenávisť.

Píš, moja dcéra: Darujem kňazom obrátenie. Musia veriacim udeľovať ústne prijímanie. Moja dcéra, darujem sa dušiam.“

Julijana sa pýta Spasiteľa, či majú alebo musia podávať ústne prijímanie. Spasiteľ:

„Musíte, lebo Ja som ten, ktorý som. Preto som to povolil len Svojim kňazom (dotýkať sa Svojho najsvätejšieho tela rukami).“

Odmením každého kňaza, ktorý už teraz začne nepodávať prijímanie do rúk. Moja láska a milosť na nich hojne dopadne. Musia Mi darovať všetku svoju pýchu. Moja milovaná dcéra, ďakujem ti, že si to zapísala!

5. november 1994 – pondelok

21:45

Panna Mária: „Moje deti, milujem vás. Všetci ste prijali milosť od Pána.“

Aj keď je pre vás ťažké modliť sa tento ruženec k svätým ranám Pána, modlite sa ho každý deň.

Nie všetci vedia modliť tento ruženec.

Prostredníctvom neho sa zachráni mnoho duší.

Ďakujem vám, moje deti, za silnú modlitbu.

www.gnadenvolle-gebete.de

11.03.2026

Prepis z originálneho denníka – Bernhard

Najlepšia modlitba plná milosti – Otče náš
– pre všetkých ľudí –

aby potešila každé srdce a zachránila mnoho duší

† (Modlíme sa v mene všetkých a za všetkých ľudí)

(nemecky)

19.06.2025

† V mene Všemohúceho Svätého Trojjediného Boha,

Otca, Syna a Ducha Svätého, prosíme a pozývame, aby sa s nami modlili a ochraňovali nás: Panna Mária, naša Matka a Kráľovná, svätý Jozef, všetci svätí, svätí anjeli v raji – v nebi a svätí strážni anjeli, ktorí sú vždy s nami. Prosíme duše v očistci, aby boli našimi orodovníkmi a modlili sa za nás.

Svätý Trojjediný Bože, † Otče, Synu a Duchu Svätý, si jediný, nerozdeliteľný, dobrý, všemocný a všadeprítomný Boh.

Tvoje kráľovstvo je medzi nami. Ty vládneš v nebi – raji a na zemi.

Nech sa stane tvoja vôľa, ako v nebi – v raji, tak aj na zemi. **Milosrdný živý Bože,** prosím, odpusť nám naše viny, ako aj my odpúšťame našim vinníkom. Pokorne ťa prosíme; ži a zostaň v našich srdciach so svojim svetlom, silou a láskou.

Daj nám a všetkým ľuďom milosť, aby tvoj mier žil v našich srdciach a v srdciach ľudí, aby sme patrili tebe, slúžili ti, boli ti verní a navždy zostali s tebou.

Otče náš, pokorne ťa prosíme;

očisti a oslobod' nás od všetkých hriechov.

Prosíme, daj nám náš každodenný chlieb, ktorý rímskokatolícky kňaz premení na živú Svätú hostiu. Po premenení je hostia našim **prítomným živým Svätým Bohom, Kráľom a Spasiteľom všetkých ľudí.** Ktorého v kostole s pokorou a čistým srdcom prijímame a očakávame večný život.

Silný svätý Bože, prosíme ťa,

zvrhni diabla navždy do pekla, aby ľudia a my nepočúvali na neho, neslúžili mu, nehrešili, aby na nás neútočil,

nevedú vojny, netrápia, nevraždia, nevedú do pokušenia, nerušia, neovplyvňujú a nezvrhujú **nás a ľudí** do pekla.

Svätý Bože, nedovoľ, aby sme sa my a ľudia odvrátili od Teba a zostali v smrteľnom hriechu, ale chceme byť podľa Tvojej vôle teraz a naveky spolu s Tebou.

Svätý Trojjediný Bože, s tvojou milosťou a tvojou vôľou budeme šťastní v raji.

Večný, verný, svätý Bože, ctíme ťa, chválime ťa, milujeme ťa a modlíme sa k tebe, dôverujeme ti a ďakujeme ti za všetko, teraz i navždy a na veky vekov. **Amen.**

Svätá dňa – sv. Juliana z Falconieri

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Postskriptum (PS) – dôležité pre čítanie a konanie podľa Božej vôle: (nemecky)

Rímskokatolícky kňaz sa nevzťahuje na Rimanov, ale na prvého pápeža svätého Petra v Ríme.

Môžeme napísať len toľko, koľko zvládneme. Preto nám Spasiteľ dáva silnejšie slová, ak sa vojna ďalej šíri a umiera veľa ľudí.

Význam – Transformāta – premena. Consecrata – „zasvätenie“ alebo „posvätenie“.
Odmeniť – praemium dare

V klasickej latinčine neexistuje písmeno J. Meno Julijana sa píše s „I“, pričom „I“ znamená J, preto Julijana!

Giuliana – Julijana sa v taliančine vyslovuje ako anglické **Juliana** (Dsch)

Svätá Juliana z Liège – Belgicko. Prorokyňa sviatku Božieho tela, mala veľkú lásku k svätému oltárnemu sviatosti. Pápež Urban IV. zaviedol v roku 1264 sviatok Božieho tela pre celú cirkev.

Juliana z Liège je uctievaná spolu s Taliankou Julianou Falconieri 19. júna, môže byť našou orodovníčkou. Juliana z Nikomédie je v katolíckej cirkvi uctievaná 16. februára.

Modlitba Otče náš zmenená na sviatok Božieho tela – (19. 6. 2025):

Súženia – Tribulationes

neved' nás do pukušenia – ne inducas in tentationem

a nevrhni nás do pekla – et ne nos in infernum praecipites

Kráľ a Spasiteľ všetkých ľudí – Rex et Salvator pro omnibus hominibus v raji –
nebi

Svätí strážni anjeli, ktorí sú vždy s nami

caelum et Sancti Angeli custodes, qui semper apud nos sunt.

(19.06.2025) **Kolín – počas svätej omše:**

žlté a červené dáždnyky pri udeľovaní svätého prijímania, to je blud – heréza – Spasiteľ ľudí neochoruje, On je aj liečiteľ.

Všetci, ktorí prijímajú alebo prijímali sväté prijímanie na ruku, majú ísť na spoved'!

Pretože prijímanie do rúk je ohavnosťou v Božích očiach, lebo to nie je obyčajný chlieb – po premene na hostiu je Boh, svätý Ježiš Kristus, nerozlučne spojený s Bohom Otcom a Bohom Duchom Svätým – s telom a krvou, dušou a telom, božstvom a ľudstvom, skutočne, pravdivo, podstatne, živou prítomnosťou a všemocný.

(Jn 14, 8-11: Filip povedal Ježišovi: „Ukáž nám Otca a to nám stačí.“

Ježiš Kristus odpovedal: „Kto videl mňa, videl Otca“, a: „...skôr Otec, ktorý vo mne prebýva...“).

Správnou cestou je ústne prijímanie, ktoré udeľuje iba kňaz.

(19.06.2025 – 14.10 hod.) **Modlitba Otče náš je dokončená**

Modlitba Otče náš je dnes dokončená a celý raj – nebo sa teší, že sa s nami modlí.

Viac ako 30 rokov v škole Spasiteľa sme sa naučili, ako

Aby sme vedeli lepšie modliť Otče náš. Máme sa modliť pred omšou aj po omši, a ak sa budeme modliť viackrát denne, zachráni sa viac duší! Spasiteľ povedal: „Je mojou vôľou, aby sa táto modlitba modlila!“ Prosíme vás, zahrňte do svojich modlitieb aj mňa, Julijanu a Bernharda, ďakujeme vám – Svätý Boh vás odmení.

Nech vás a všetkých ľudí požehná Svätá Trojica,

† Otec, Syn a Duch Svätý!

19.06.2025

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri

Festivitate Corporis Christi

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Optimum precatum plenum gratiae – Pater Noster – pro omnibus hominibus – ut omne cor laetetur et multae animae salventur. 19.06.2025

(latinsky)

(Oremus in nomine omnium et pro omnium hominum)

† V mene Svätého a Trojjediného Boha, Otca, Syna a Ducha Svätého, prosíme, aby sa s nami modlili a ochraňovali nás: Svätú Pannu Máriu, našu Matku a Kráľovnú, svätého Jozefa, všetkých svätých, svätých anjelov v raji – nebeské a svätých anjelov strážcov,

ktorí sú vždy s nami. Prosíme, aby boli našimi orodovníkmi a modlili sa za nás aj duše v očistci.

Svätá Trojica, Bože, † Otče, Synu a Duchu Svätý, Ty si jediný, nerozdeliteľný, všemocný a všadeprítomný Boh.

Tvoje kráľovstvo je medzi nami. Kráľuješ v nebesiach – v raji – a na zemi. Nech sa stane tvoja vôľa, ako v nebi – v raji, tak aj na zemi.

Milosrdný a živý Bože, prosíme ťa, odpusť nám naše viny, ako aj my odpúšťame našim vinníkom; pokorne ťa prosíme: Ži a zostaň v našich srdciach so svojim svetlom, silou a láskou.

Daj nám a všetkým ľuďom milosť, aby tvoj pokoj prebýval v srdciach ľudí, ktorí ti patria, slúžia ti, sú verní a zostávajú s tebou naveky.

Otče náš, prosíme ťa:

očisti a zachráň nás od všetkých hriechov.

Prosím, daj nám náš každodenný chlieb, ktorý sa prostredníctvom rímskokatolíckeho kňaza premení na svätú hostiu.

Po premenení je svätá hostia náš Svätý Boh

živý a prítomný, Kráľ a Spasiteľ všetkých ľudí.

Prijímame ho v Cirkvi v pokore a s čistým srdcom a očakávame večný život.

Svätý, silný Bože, úpenlivo ťa prosíme: uvrhni diabla na veky do pekla, aby sme ho ani my, ani ľudia nepočuli, neslúžili sme im a nehrešili sme; nech nás nenapádajú, nevyvolávajú vojny, utrpenia a nezabíjajú, nech nás nevystavujú pokušeniu, nevyrušujú, nepohybujú a nech **nás ani ľudí** nezvrhajú do pekla.

Svätý Bože, prosím ťa, nedovoľ, aby si nás a ľudí odvrátil od seba a aby sme zostali v smrteľnom hriechu, ale chceme podľa tvojej vôle teraz i naveky byť s tebou.

Svätý Trojjediný Bože, tvojou milosťou a tvojou vôľou budeme šťastní v raji. **Navždy, Svätý verný Bože,** ctíme ťa, chválime ťa, milujeme ťa a uctievať ťa, dôverujeme ti a ďakujeme ti za všetko, teraz i navždy a na veky vekov. **Amen.**

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri 19.06.2025

**Postscriptum (PS) – grave ad legendum et ad
faciendum quod voluntas Dei est:**

(latinsky)

Rímskokatolícky kňaz sa nezodpovedá Rimanom, ale prvému pápežovi svätému Petrovi v Ríme. Môžeme písať len toľko, koľko sme schopní uniesť. Preto nám Spasiteľ dáva silnejšie slová, ak vypukne vojna a zomrie veľa ľudí.

Modlitba Otče náš zmenená na sviatok Tela Kristovho (19.06.2025)

Súženia – Tribulationes

neued' nás do pokušenia – ne inducas in tentationem

a nevrhni nás do pekla – et ne nos in infernum praecipites

Kráľ a Spasiteľ všetkých ľudí – Rex et Salvator pro omnibus hominibus Raj, nebo a s nami – Paradiso – caelum et apud nos

(19.06.2025) Kolín – v Missa sancta:

Umbellae flavae et rubrae sunt haeresis.

Biskup v omši na sviatok Božieho tela povedal: Ježiš Kristus je telo a krv! On je Boh a človek, skutočne, reálne, živý, prítomný a všemocný, trojjediný Boh – Otec, Syn a Duch Svätý.

Sväté prijímanie do rúk – prosím, vyznajte to!

(19.06.2025 – 14:10) Modlitba Otče náš je dokončená.

Modlitba Otče náš je dnes dokončená a celý raj – nebo sa teší, že sa s nami modlí.

Už viac ako tridsať (30) rokov sa v Salvatorovej škole učíme, ako sa môžeme lepšie modliť. Musíme sa modliť pred omšou aj po omši, a ak sa budeme modliť viackrát denne, zachráni sa viac duší!

Salvator povedal: Je mojou vôľou, aby sa táto modlitba modlila!

Prosíme vás, zahrňte do modlitby mňa, Julijanu a Bernharda, ďakujeme vám – nech vám Svätý Boh dá odmenu.

**Nech vás a všetkých ľudí požehná Svätá Trojica, jediný Boh,
† Otec, Syn a Duch Svätý.**

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebertová,
Bernhard Koppenhagen

**Uctieваме sa Svätej Matke Božej a
spomíname na jej narodeniny**

09.09.2025

V mene Najsvätejšej Trojice, † Otca, Syna a Ducha Svätého. Amen.

Svätá Matka Božia Mária, Kráľovná pokoja,
milujeme ťa a oslavujeme ťa,
si naše Nepoškvrnené počatie, Matka Božia
počatá bez dedičného hriechu,
ktorá nás miluješ a pôsobíš v nás Božou láskou z raja.

Prosíme ťa, Svätá Matka Cirkvi, rozťahni svoje ruky
a obklop nás svojimi svätými anjelmi.

Veď nás a zmier nás so svojím Synom, naším Kráľom a Spasiteľom,
aby sme žili vo svetle Svätého Ducha.

Svätá Matka, vyprosuj nám pokoru, miernosť,
vernosť a vytrvalosť v modlitbe,
aby vo všetkých srdciach ľudí vládol mier a láska.

Ďakujeme ti, mocná Svätá Panna, ty si útočisko hriešnikov,
Pomoc kresťanov, veľká prostredníčka všetkých milostí.

Tvojím narodením pre nás začína lepší život s tvojím svetlom, ochranou
a bezpečím pri tebe.

Nech je tvoj Syn, náš Svätý Boh, vždy s tebou po našom boku, nech nás
požehná, vykúpi a uchráni pred hriechmi.

Večný, všemocný, svätý Trojjediný Bože, Otče, Synu a Duchu Svätý,
chválime ťa, ďakujeme ti a oslavujeme ťa, teraz i na veky vekov.

Amen.

Maspalomas – Gran Canaria – 09.09.2025
Julijana, Samuel, Bernhard